

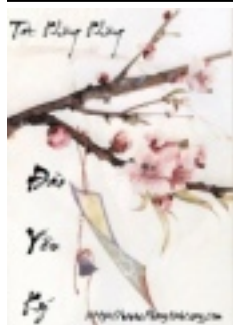
Đào Yêu Ký

Contents

Đào Yêu Ký	2
1. Chương 1: Nguyên Nhân	2
2. Chương 2: Công Tử Phong Tham Lang	6
3. Chương 3: Mộ Dung	10
4. Chương 4: Vô Địch*	15
5. Chương 5: Chim Bò Câu Đưa Tin	19
6. Chương 6: Gác Đêm	23
7. Chương 7: Mai Phục	27
8. Chương 8: Đại Chí	31
9. Chương 9: Trúng Độc	35
10. Chương 10: Chân Tướng	39
11. Chương 11: Tự Tan	42
12. Chương 12: Đồng Tính	43
13. Chương 13: Liễu Nữ	47
14. Chương 14: Nhận Thân	50
15. Chương 15: Nghi Ngờ	54
16. Chương 16: Chiêu Số	57
17. Chương 17: Mưu Kế	61
18. Chương 18: Chuẩn Bị	64
19. Chương 19: Nóc Nhà	67
20. Chương 20: Ẩn Núp	70
21. Chương 21: Phân Tán	73
22. Chương 22: Tình Yêu Thực Thụ	74
23. Chương 23: Truyền Công	78
24. Chương 24: Rời Đi	81
25. Chương 25: Soát Người	82
26. Chương 26: Bẫy Rập	85
27. Chương 27: Hàn Ly	88
28. Chương 28: Chọn Rể	92
29. Chương 29: Tỷ Vỡ	96
30. Chương 30: Mắt Xanh Lục	101
31. Chương 31: Đại Hỏa (hỏa Hoạn)	106
32. Chương 32: Cứu Giúp	110
33. Chương 33: Ở Cùng Một Chỗ	115
34. Chương 34: Tạm Biệt	119
35. Chương 35: Lên Đường	121
36. Chương 36: Vào Phủ	126
37. Chương 37: Dạ Đàm	129
38. Chương 38: Tung Tin Đồn	133
39. Chương 39: Nhớ Lại	135
40. Chương 40: Thương Thanh	137

41. Chương 41: Cứu Mỹ Nhân	142
42. Chương 42: Hoa Đăng	146
43. Chương 43: Giết Chóc	153
44. Chương 44: Kỹ Viện	156
45. Chương 45: Duyệt Lai	159
46. Chương 46: Chim Bồ Câu	163
47. Chương 47: Quần	166
48. Chương 48: Mặt Nạ	170
49. Chương 49: Mama Kỹ Viện	173
50. Chương 50: Trừng Phạt	176
51. Chương 51: Khẩu Tư	179
52. Chương 52: Vào Cung	182
53. Chương 53: Mới Tới	186
54. Chương 54: Hồ Nước	189
55. Chương 55: Hoàng Thượng	195
56. Chương 56: Thái Hậu	200
57. Chương 57: Phụ Thân	204
58. Chương 58: Cửa Thành	208
59. Chương 59: Đỉnh Núi	212
60. Chương 60: Kịch Chiến	216
61. Chương 61: Đi Xa	224
62. Chương 62: Phiên Ngoại Cuộc Sống Của Bọn Họ	228

Đào Yêu Ký

Giới thiệu

Đào yêu không có họ, bởi vì nàng không có cha, Nói rõ ra là, nàng không biết cha mình là ai. Cho nên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-yeu-ky>

1. Chương 1: Nguyên Nhân

Sài gia trấn – một trấn nhỏ

Vắng vẻ, ít khách, dân cư cũng rất ít, hơn nữa người dân chất phác, trăm ngàn năm qua chưa bao giờ có đánh nhau ẩu đả hay xảy ra ăn cắp và cướp bóc.

Trong ngày thường, việc lớn chỉ là con dâu của lão Vương ở phía tây trấn sinh một tiểu tử trắng mập mập, hoặc là ở phía ông trấn, heo mẹ nhà Trương gia sinh sáu con heo con – trắng mập như nhau.

Mỗi lần gặp những chuyện này, dân làng cũng được dịp hưng phấn mà đàm luận hơn mười ngày nửa tháng.

Dĩ nhiên, mọi việc đều có ngoại lệ, Sài gia trấn trong lịch sử cũng có xảy ra một sự kiện đổ máu thảm thiết. Đó là chuyện tốt nhất từ trước đến giờ của triều đại này.

Giống như trước, cũng là do người và heo gây ra.

Truyền thuyết có một ngày, phu nhân của Đại tài chủ trong trấn sinh con trai, vừa đúng lúc đó, heo mẹ nhà hắn cũng sinh bốn con heo con.

Dựa theo lệ cũ của Sài trấn, heo sinh và người sinh là phải thông báo cho hàng xóm, nên tin tức liền truyền ra ngoài dựa theo cách bình thường.

Truyền từ Quán Gia: người sinh một, heo sinh bốn.

Truyền từ lão đầu giữ cửa bị lãng tai: người sinh bốn, heo sinh một

Truyền từ cửa hàng bánh quẩy Trương Tam: người sinh mười, heo sinh một.

Truyền từ tửu lâu trong trấn, lời đồn đãi làm người nghe phải kinh sợ: người sinh mười heo con.

Vì thế mọi người đứng trong tửu lâu đều chạy đến nhà tài chủ, định bụng phải tận mắt nhìn thấy sự kiện kì quái ngàn năm có một này.

Cứ như vậy, mấy trăm con người cùng chen lấn vào một tòa nhà.

Có thể thấy, cục diện như thế có bao nhiêu là hoành tráng.

Có thể nghĩ, kết quả cũng sẽ không lạc quan.

Đã mười người chết: tám là bị tường rào sập đè trúng mà chết, một người là bị đám người tràn vào hù chết, còn một là bị đao của Lý thái đao không cẩn thận đâm trúng mà chết.

Trải qua sự kiện đẫm máu này, Sài gia trấn có một quy định bất thành văn—phàm là tụ hội vượt quá mười hai người nhất định coi là phi pháp, người dư thừa bị bắt lại, phạt bạc một hai, nhốt ba ngày.

Cho đến một ngày, người bán cá mập mập nhìn thấy giữa đường vây quanh một vòng người liền tò mò đứng lên đi tới. Còn không thấy rõ chuyện gì xảy ra thì đã bị thủ hạ của bồ đầu duy nhất trong trấn là Trần Đại Chí bắt được — bởi vì hắn là người thứ mười ba đứng xem.

Thu thập xong người bán cá, Trần Đại Chí mới phát hiện người vây quanh xem đều ngẩng đầu nhìn trời, cho nên hắn cũng ngẩng đầu lên.

Nhưng phía trên chỉ có ánh sáng mặt trời, đâm vào mắt làm nước mắt ứa ra.

Trần Đại Chí nhin không được, hỏi người phía trước: “Người nhìn cái gì đấy?”

“Không biết.”

“Không biết người còn ngẩng đầu?”

“Bởi vì hắn đang nhìn mà.”

Trần Đại Chí theo ngón tay của hắn nhìn lại, chỉ thấy trong đám người, một thiếu niên gầy teo đang đứng, ngẩng đầu không nhúc nhích.

Trần Đại Chí chen đến bên cạnh hắn, hỏi: “Tiểu huynh đệ, trên đó có cái gì sao?”

“Không biết.” Giọng nói nhàn nhạt.

“Không biết thế người ngẩng đầu làm gì?”

“Ta đói bụng rồi.”

“Ta đang hỏi, người ngẩng đầu làm gì?” Tính nhẫn nại của Trần Đại Chí bắt đầu.

“Ta đói bụng rồi.”

“Ta đang hỏi, tại sao ngươi ngẩng đầu?”

“Ta đói bụng rồi.”

“Ta đang hỏi là tại sao ngươi lại ngẩng đầu?”

“...Ta đói bụng rồi.”

Trần Đại Chí muốn giết hắn trong nháy mắt, là vọng động muốn giết người, may là nhờ thủ hạ đề đao của hắn lại, hắn dùng một phương thức khác hỏi: “Tiểu ca, đầu mục của chúng ta là muốn hỏi tại sao huynh đói bụng lại phải ngẩng đầu?”.

“Ta đói bụng sẽ chảy máu mũi.” Thiếu niên kia cúi đầu xuống, xoa lỗ mũi một chút.

“Móa!” Mọi người cảm thấy đã lãng phí nhiều thời gian, phát phát tay áo, rời đi trong nháy mắt.

Đã hiểu được nguyên nhân, sức lực Trần Đại Chí liền khôi phục, nhiệt tình nói: “Tiểu huynh đệ, thì ra là huynh đói bụng rồi, cái này dễ thôi, ta dẫn huynh đi đến tửu lâu Ngũ nương lớn nhất trên trấn của chúng ta ăn cơm.”

Vì thế thiếu niên đi theo Trần Đại Chí, vòng vo một hồi mới đến nơi.

Trước mắt chỉ có một gian nhà nhỏ thấp kiến trúc hai tầng, cũ rách, cửa sổ bị hư hại, vách tường loang lổ.

Trong khi bọn họ quan sát, một trận gió thổi qua, biển hiệu gỗ bị gấn nghiêng lệch rơi xuống, “Rầm” một tiếng làm vô số bụi bay.

Sau một hồi, chờ tầm mắt rõ ràng mới phát hiện, nằm trên mặt đất là chiêu bài có khắc bốn chữ — Khách điểm Ngũ nương như rồng bay phượng múa.

“Đây chính là tửu lâu lớn nhất của các người?” Thiếu niên hỏi.

“Không sai.”

“Vậy nhỏ nhất đâu?” Thiếu niên tiếp tục hỏi.

“Đây.”

“Đắt tiền nhất đâu?”

“Đây.”

“Tiện nghi nhất đâu?”

“Đây.”

“Đồ tốt giá rẻ đâu?”

“Đây.”

“Hắc điểm làm thịt khách đâu?”

“Chính là đây.” Trần Đại Chí thẳng thắn nói: “Đây là tửu lâu duy nhất trên trấn của chúng ta.”

Thiếu niên gật đầu, chỉ nói một câu: “Thì ra là như vậy.”

Giọng nói nhàn nhạt như cũ.

Trần Đại Chí mang theo hắn đi vào khách điểm, lầu dưới đại sảnh chỉ bày biện ba cái bàn cũng đã vô cùng chật chội, mặt đất cũng che một tầng bụi dày, giống như là đã rất lâu không quét dọn.

Trần Đại Chí ngẩng đầu kêu một tiếng: “Ngũ nương.”

Vừa dứt lời, trên lầu liền xuất hiện thiếu phụ, một bộ áo cánh sen màu hồng nhạt, màu sắc trắng trong thuần khiết, trên đầu dùng chiếc đĩa lông léo vấn búi tóc lên, không chút phấn son, thậm chí không mang bất kỳ đồ trang sức đeo tay nào.

Nhưng nàng cho người ta cảm giác đầu tiên chính là đẹp đẽ.

Một loại khí chất sinh ra đã đẹp.

Không có bất kỳ giả tạo nào, giống như câu hồn đoạt phách.

Nàng nhẹ nhàng đi từ thang lầu đã lâu năm không tu sửa, lách cách đi xuống, nhẹ liếc thiếu niên một cái: “Hàng tới?”

Trần Đại Chí ho khan một tiếng: “Là khách tới.”

Ngũ nương phát phát tay áo: “Không khác lắm đâu.”

Trần Đại Chí: “...” Ngũ nương à, khác rất nhiều đấy nhé.

“Trên bàn có khăn lau, tự lau mà ngồi đi.” Ngũ nương không mặng không nhạt mà chào hỏi.

Thiếu niên “Ừ” một tiếng, theo lời cầm lấy khăn lau bụi bặm trên bàn.

Bụi quá nhiều, bay sột làm bụi bay mù mịt.

Ánh mắt Trần Đại Chí sáng lên, vừa khụ khụ vừa nói: “Ngũ nương, thì ra cái bàn này là màu vàng đấy nhé.” Vốn còn tưởng rằng nó là màu đen chứ.

Ngũ nương khoát khoát tay, nói với Trần Đại Chí: “Chàng không bận rộn chuyện trong nha môn sao?”

“Nhưng ...”

“Đừng lo lắng ta, đứa trẻ như vậy, ta một người là có thể làm xong.”

“Nhưng ...”

“Chàng dài dòng quá rồi đấy, còn chưa tin ta sao?”

“Cái kia...”

“Trần Đại Chí, chàng không khỏi cũng quá quan tâm rồi đó! Có ý đồ đúng không hả?!”

Cứ như vậy, Trần Đại Chí được cung kính ném ra ngoài cửa.

Hắn nhìn tấm biển dưới chân, oan ức mà ngoắc miệng.

Thật ra thì, người ta là lo cho tiểu huynh đệ kia kia!

Chờ Trần Đại Chí rời đi, Ngũ nương xoay người hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

Thiếu niên nhìn một mấy món ăn được viết trên tường, tùy ý gọi: “Cá kho!”

“Không có.”

“Cá hấp.”

“Không có.”

“Thịt kho tàu đậu hũ.”

“Không có.”

“Cải trắng muối chua.”

“Đều không có.”

Thiếu niên lẳng lặng chỉ ra: “Đây đã là món cuối cùng được viết trên đó.”

“Ta biết.” Ngũ nương lấy tay cuốn tóc bên má nói: “Hôm qua suốt đêm ngồi xem tiểu thuyết, hôm nay dậy muộn, không mua nguyên liệu làm thức ăn.”

“Vậy trong này có cái gì?”

“Bánh bao.”

“Tốt, ta muốn ba cái.”

“Xin đưa tiền trước.” Ngũ nương vươn tay: “Một cái một lượng bạc.”

“Hở.” Thiếu niên nói.

“Không còn cách nào, ta đây quanh năm suốt tháng cũng không có mấy khách tới, có thể làm thịt được thì không thể bỏ qua, cậu nói có đúng không?” Ngũ nương nhún nhún vai.

“Được.” Thiếu niên lấy ra ba lượng bạc từ trong túi áo.

Bánh bao chưng xong rất nhanh, được bê lên bàn.

Tướng ăn của thiếu niên đặc biệt văn nhã, nuốt từng miếng thức ăn nhỏ vào bụng, tư thế làm người ta cảm thấy phải khen ngợi.

Nhưng có điều không thích hợp, là tốc độ hăn ăn, chỉ trong nháy mắt: bánh bao đã không thấy tăm hơi.

“Ăn no chưa?” Ngũ nương hỏi.

Thiếu niên gật đầu.

“Như vậy cô có thể trả lời, tại sao muốn giả nam trang rồi chứ?” Ngũ nương tiếp tục hỏi.

Thiếu niên liếc nhìn nàng một cái, nhàn nhạt hỏi: “Cô nhìn ra được?”

“Nói nhảm!” Ngũ nương nhìn nàng từ trên xuống dưới: “Không yết hầu, tay chân quá nhỏ, ngực quá cao, quan trọng nhất là, cô có lỗ tai. Ôi chao, ta nói cô nương, xem ra kinh nghiệm giang hồ của cô rất ít đấy.”

Thiếu nữ gật đầu: “Đây là lần đầu tiên ta đi ra ngoài.” Giọng nói vẫn nhàn nhạt như trước, giống như nước trong khe chảy qua.

“Để ta đoán xem, có phải là thiên kim tiểu thư, buồn bực chuyện gia đình, đi ra ngoài xông xáo giang hồ không?”

Thiếu nữ lắc đầu: “Thứ nhất, nhà ta cũng không giàu có. Thứ hai, ta đi ra ngoài là vì tìm người.”

“Đoán một lần nữa, là tìm tình lang?”

Thiếu nữ lắc đầu: “Không, ta tìm cha.”

“Đoán một lần cuối cùng, cha cô là võ lâm đại chính phái, hoặc là đại ma đầu?”

Thiếu nữ hay là lắc đầu: “Ta không biết, ta không biết ông ấy là ai.”

Ngũ nương trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi: “Nàng muốn nghỉ lại sao?”

Thiếu nữ gật đầu: “Bao nhiêu bạc một đêm?”

“Không cần.” Ngũ nương cười rất đẹp mắt: “Cho bằng hữu tá túc còn phải tính sao.”

2. Chương 2: Công Tử Phong Tham Lang

Edit: Nguyệt kỳ nhi

Beta: Nhã Vy

Phong Tham Lang công tử

Trần Đại Chí quay lại, phát hiện tiểu huynh đệ kia biến thành một vị cô nương trẻ tuổi.

Không xinh đẹp, cũng không xấu, ngũ quan nhàn nhạt, da tái nhợt không có huyết sắc.

“Ngũ nương.” Hần khê kêu.

“Sao?”

“Cô nương này thật sự là tiểu tử ngày hôm qua?” Không thể tin được.

“Không lẽ là giả.”

“Ta không nhìn ra chút nào.” Trần Đại Chí thở dài.

“Bằng con mắt của người, nhìn ra được mới là tài, mới là kỳ quái đó.” Ngũ nương liếc nhìn hắn một cái.

“Ngũ nương, sao người lại nói như thế? Ta dù sao cũng là đại bộ khoái, vụ án Bạch gia diệt môn ở thương châu bốn năm trước, vụ án không có đầu mối ở Lũng châu ba năm trước, vụ án đầu độc ở ba châu hai năm trước. Cũng là ta dựa vào đôi mắt này nhìn ra dấu vết của phạm nhân để lại ở hiện trường, lại tìm hiểu nguồn gốc, đem bắt về quy án.” Trần Đại Chí vẻ mặt bị thương.

“Ta hỏi người, một năm trước, người nói cho ta biết mình nhặt được một con mèo cái mang thai, kết quả cho tới hôm nay vẫn còn chưa sinh, tại sao?”

“Bởi vì đây chẳng qua là chỉ mèo đực hơi mập một tẹo.” Giọng nói đang cao lên thấp dần xuống.

“Trước đó không lâu, Trương viên ngoại tới nha môn báo án, nói trong nhà có tiểu nữ nhi một tuổi rưỡi -Thúy thúy- bị lạc mất, toàn bộ nha môn tìm nửa tháng. Cuối cùng phát hiện hài tử đó đang chơi đùa ở nhà của người, tại sao người nhặt được lại không trả về?”

“Bởi vì ta cho là nhặt được bé trai.” Giọng nói càng thấp hơn.

“Trước người phá vài án lớn, vốn là bề trên muốn điều người đi Trường An, nhưng kể từ khi người tới chơi nhà Huyện lệnh nói vài câu, chuyện này liền như vậy mà không còn, xin hỏi người nói cái gì?”

“Ta nói... Phu nhân mời đi trước.” Trần Đại Chí phản bác: “Nhưng mà, huyện lệnh kia lớn lên tròn trịa, ăn mặc thường phục, cho nên ta mới có thể nhận lầm.”

“Không phải cứ mặc đồ đồ thì là nữ nhân.” Ngũ nương vuốt vuốt huyệt Thái dương.

“Đúng rồi, vị cô nương kia tên gọi là gì?” Trần Đại Chí lựa chọn đổi đề tài

“Đào Yêu.” Một thanh âm nhàn nhạt đáp lời.

Ngũ nương: “Không sai, chính là cái tên này.”

Trần Đại Chí: “Vậy hả.”

Trần Đại Chí, Ngũ nương: “A!”

Hai người chợt quay đầu lại, nhìn thấy người thiếu nữ kia.

“Làm ơn không nên đột nhiên từ phía sau đi ra có được không?” Ngũ nương vỗ ngực.

“Không có đột nhiên, ta ở chỗ này đã lâu rồi.” Đào Yêu nói.

“Ôi chao, lỗ mũi của người đang chảy máu.” Trần Đại Chí có chút hoảng sợ.

Đào Yêu gật đầu: “Ta đói bụng rồi.”

Ngũ nương đã biết được bệnh này của Đào Yêu từ miệng Trần Đại Chí, vội vàng đi lấy đồ ăn sáng cho nàng.

Đào Yêu vừa ăn, vừa trả lời nghi vấn của hai người.

Ngũ nương: “Làm sao đói bụng lại sẽ chảy máu mũi? Thật là kỳ quái.”

Trần Đại Chí: “Đúng vậy, ta chỉ lúc nhìn thấy Ngũ nương thay quần áo mới như thế thôi.”

Vừa dứt lời, người nào đó bị đập một cước bay ra ngoài.

Đào Yêu nuốt ngụm cháo, chậm rãi nói: “Ta từ nhỏ đã như vậy.”

Ngũ nương nhẹ nhàng gõ gõ giấy thêu vừa đá người, lại hỏi: “Đào Yêu, người nói người đi ra ngoài là vì tìm người cha, chẳng lẽ cha người là người của Sài gia trấn?”

Đào Yêu gật đầu: “Có người này, có thể chính là cha ta.”

“Hắn tên là gì?” Ngũ nương tò mò.

“Phong Tham Lang.” Đào Yêu vừa nói vừa mức chén cháo.

“Cái gì, người là con gái của Phong Tham Lang?” Bị đập bay Trần Đại Chí nhanh chóng bò lại, nghiêm túc nhìn nàng: “Người biết Phong Tham Lang là ai sao?”

“Không biết.” Đào Yêu bưng lên cháo.

“Hắn là một tên trộm.”

Trần Đại Chí kéo chén lại.

“Vậy hả.” Đào Yêu mức một chén nữa.

“Hắn làm rất nhiều chuyện thương thiên hại lý.” Trần Đại Chí lại kéo chén của nàng.

“Ừ.” Đào Yêu tiếp tục mức chén khác.

“Người không cảm thấy có loại phụ thân này rất đáng hổ thẹn sao? ... A! Ngũ nương đau quá a! Người chọt tay ta làm gì?” Trần Đại Chí che bàn tay, nhìn Ngũ nương, hai mắt ươn ướt.

Ngũ nương xoa xoa vết máu dính trên đầu dũa, đánh hấn thêm, mới tà tà nghiêng mắt nhìn hắn một cái: “Người cướp cháo, đợi lát nữa nàng chảy máu người chịu trách nhiệm sao?”

“Nhưng mà, cha nàng là Phong Tham Lang đấy!” Trần Đại Chí nhỏ giọng lầm bầm.

“Không nghe thấy nàng nói có thể sao?” Ngũ nương trừng mắt, sau đó quay đầu hỏi Đào Yêu: “Ý của người là, Phong Tham Lang ở Sài gia trấn?”

“Giang hồ đồn đãi.” Đào Yêu lẳng lặng uống chén cháo thứ hai .

“Đồn đãi ra sao?” Ngũ nương hỏi.

“Ta chỉ nghe được mấy chữ Phong Tham Lang ở Sài gia trấn.” Đào Yêu bắt đầu tấn công chén cháo thứ ba.

“Có thể là tin giả không?” Ngũ nương chất vấn.

“Đúng vậy, nếu như là thật, chẳng phải đám cừu nhân của Phong Tham Lang đã sớm tới.” Trần Đại Chí phụ họa.

“Đại ca! Đại ca! Không xong !” Lúc này, bộ khoái Tiểu Trương vội vội vàng vàng chạy tới, kêu to.

“Lại có án tử rồi? !” Trần Đại Chí vội vàng hạ đại đao, thần sắc khôi phục chính nghĩa lẫm liệt: “Ăn cắp cướp bóc giết người hay là xuất hiện hái hoa tặc?”

“Ai nha, đại ca! Trấn này của chúng ta lấy đâu ra mấy chuyện kích thích đó.” Tiểu Trương uống một hớp, nhuận nhuận tiếng nói khô khốc, nói “Chính là rất nhiều người trong võ lâm tới, bảo là muốn tìm Phong Tham Lang!”

Nghe vậy, Ngũ nương cùng Trần Đại Chí đồng thời quay đầu lại nhìn về phía Đào Yêu.

Đào Yêu nhẹ giọng giải thích: “Ta chỉ nhanh hơn bọn họ một chút thôi.”

Sau đó, chén cháo thứ ba cũng hy sinh.

Bắt đầu từ ngày đó, liên tục có không ít võ lâm nhân sĩ vào ở Sài gia trấn.

Trấn nhỏ luôn luôn vắng lặng yên tĩnh hôm nay đã trở nên nhộn nhịp hơn..

Dân ở trong Sài gia trấn vô cùng vui mừng.

Bởi vì võ lâm nhân sĩ cũng là người, cũng phải có nơi ăn uống nghỉ ngơi.

Cho nên, tất cả mọi tạm thời biến nhà mình thành khách điểm, kiếm được một khoản lớn.

Trần Đại Chí và thủ hạ ngược lại lại loay hay không được nghỉ ngơi.

Bởi vì võ lâm nhân sĩ luyện võ, tụ tập ở chung một chỗ sẽ tỷ võ, tỷ võ chính là đánh nhau, sau đó chính là đao thương gây gộc, độc dược ám khí đầy trời. Cho nên, mỗi ngày đều sẽ có người thương vong, Trần Đại Chí đương nhiên phải ra tay giải quyết.

Mặc dù phía ngoài tiếng động lớn ầm ỹ, Ngũ nương đây cũng bình thản như thường.

Tranh thủ lúc rảnh rồi, Trần Đại Chí không giải thích được, hỏi: “Ngũ nương, người chẳng lẽ không muốn kiếm bạc nữa?” Không lẽ cái tà quy chánh, thật thần kỳ.

“Nói nhảm, dĩ nhiên muốn.” Ngũ nương lườm hắn một cái.

“Vậy sao người không chịu tiếp đãi khách?” Trần Đại Chí nghi ngờ: “Mấy khách điểm giả kia cũng chặt ních, chúng ta mới là khách điểm hàng thật giá thật, nhưng lại không có một khách nào cả.”

“Bởi vì đại nhân vật luôn là người xuất hiện cuối cùng.”

“Hả?”

“Mà đại nhân vật luôn là có tiền.”

“Đúng.”

“Người nói tất cả những khách điểm khác chặt ních, vậy bọn họ cũng chỉ có thể ở chỗ này của ta, đến lúc đó còn không phải là ta thuận miệng thách giá?” khoe miệng Ngũ nương lộ ra một nụ cười gian trá.

Trần Đại Chí nhìn lên: “Không hổ là Ngũ nương.”

Đúng như Ngũ nương mong đợi, đại nhân vật tới.

Một nam tử trung niên đi tới, nhìn khách điểm thượng hạ đánh giá một phen, sau đó lễ phép hỏi: “Bà chủ, công tử nhà ta muốn bao nơi này, có thể không?”

Ngũ nương vừa đánh bàn tính, vừa nhẹ nhàng liếc hắn một cái, không mặn không nhạt nói: “Một giá thôi, mười hai lượng, chịu thì ở, không chịu thì đi.”

“Được.” Đáp ứng dị thường sáng khoái.

Ngũ nương đảo mắt, háng giọng: “Ta là nói, một người mười hai lượng.”

“Có thể thu ngân phiếu không?” Hoàn toàn không có dấu hiệu cò kè mặc cả.

Ngũ nương dừng lại bàn tính, ánh mắt đỏ lên vì hưng phấn: “Hình như người không nghe rõ, ta nói là mỗi người một ngày 12 lượng.”

“Ngân phiếu ở đây, trước xin nhìn một cái.” Người nọ lấy ra một tờ ngân phiếu một ngàn lượng, chỉ vào dấu hiệu phía trên: “Thịnh long tiền trang tư nhân, đã gia nhập tiền trang, tám tiền trang lớn trên cả nước đều có thể thực hiện giao dịch, hơn nữa toàn bộ mười hai canh giờ trong ngày không ngừng túc trực.”

Ngũ nương hít sâu một cái, sau đó dẩu môi, cười tươi như hoa mùa xuân: “Mời mời, khách quan mời vào bên trong, muốn món gì nào ngài cứ mở miệng, tiểu điểm đơn sơ, kính xin ngài thông cảm.”

Đào Yêu và Trần Đại Chí gục ở tay vịn trên thang lầu, lặng lẽ nghị luận.

Trần Đại Chí: “Người có cảm thấy Ngũ nương cười như một loại động vật không?”

Đào Yêu: “Mèo?”

Trần Đại Chí trịnh trọng nói: “Đào Yêu, mèo là loại vật dụ ngoạn, sao người có thể so sánh với Ngũ nương?”

Đào Yêu: “Hồ ly?”

Trần Đại Chí: “Cảm giác còn hơi yếu một chút.”

Đào Yêu: “Sói?”

Trần Đại Chí trọng trọng gật đầu: “Sói cái.”

Lời còn chưa dứt, một chiếc đũa từ quầy bắn tới, trong nháy mắt đã đánh ai đó ngã xuống đất.

Ngũ nương vuốt tóc mây, hừ lạnh một tiếng: “Lắm mồm.”

“Đã như vậy, ta đây xin mời công tử nhà ta tiến vào.” Trung niên nam tử xoay người, vỗ vỗ tay.

Phía ngoài có bốn tráng hán lập tức đi vào, cầm trong tay thảm hồng tinh xảo, vừa đi vừa trải trên mặt đất của cửa hàng.

Ngay phía sau là bốn gã sai vặt, cầm lấy cây chổi, khăn lau, nhanh chóng quét dọn.

Không tới thời gian nửa nén hương: khách điểm Ngũ nương liền rực rỡ hẳn lên.

Mặt đất sạch sẽ không có lấy hạt bụi nhỏ, cái bàn lau đến mức soi gương được, người trung niên lấy ra một bộ trà cụ bằng sứ thanh hoa, kiểu dạng thanh mảnh, trang nhã, tất nhiên là hàng thượng phẩm.

Sau đó, hắn lấy ra một bình sứ nhỏ, đổ lá trà bên trong ra: nhìn hình dạng như còn tươi, non mịn, ánh sáng màu lục ngọc.

Pha nước sôi vào, mùi thơm nồng hậu, màu sắc nước trà trong sáng, lá như cánh hoa lan giãn ra.

Đúng là trà cống phẩm thượng hạng.

Làm xong đây hết thảy, quản gia bước nhanh đi đi ra bên ngoài, nghênh đón một vị công tử vào.

Áo trắng bông bành, mặt mày thanh tịnh, nho nhã tuấn duật, tay cầm một quạt thúy Trúc trắng, ưu nhã địa đi đến.

Ấn tượng đầu tiên hắn để lại cho người ta chính là, vô cùng sạch sẽ.

Một người rất sạch sẽ.

Người trung niên kia cung kính nói: “Công tử, trước ủy khuất ngài ở nơi này nghỉ ngơi, ta lập tức đi sửa sang lại gian phòng.”

Vị công tử kia nhẹ nhàng gật đầu: “Đi đi.”

Người trung niên xoay người dò hỏi: “Bà chủ, xin hỏi phòng hảo hạng kia ở đâu?”

“Phòng hảo hạng đã bị vị cô nương này chiếm.” Ngũ nương chỉ chỉ Đào Yêu trên thang lầu.

“Ấy, thì ra là còn có khách?” Người trung niên nhẹ chau lại chân mày.

Ngũ nương lo lắng tắc tị kim chủ, vội vàng nói: “Đào Yêu, người nhượng gian phòng kia lại, sau này chen chúc với ta.”

Đào Yêu gật đầu: “Được.”

3. Chương 3: Mộ Dung

Edit: Nguyệt kỳ nhi

Beta: Nhã Vy

Người trung niên kia mang theo hạ nhân tiến vào phòng hảo hạng, cẩn thận quét dọn.

Nói là quét dọn, đúng hơn nữa là một lần nữa cải tạo.

Đoàn người chuyển toàn bộ tranh chữ của danh nhân, bình hoa cổ, màn che sàng đan từ trên xe ngựa vào phòng hảo hạng.

Nhìn hạ nhân bận rộn, Trần Đại Chí nghi ngờ: “Bọn họ không phải là mang theo người hầu tùy thân đấy chứ.”

Đào Yêu gật đầu: “Rất có thể.”

Người trung niên mời vị bạch y công tử vào, một hồi lâu sau, đi ra ngoài chấp tay nói: “Ba vị, công tử nhà ta mời vào uống trà.”

Trần Đại Chí và Ngũ nương liếc mắt nhìn nhau, liền tiến vào, Đào Yêu theo ở phía sau bọn họ.

Bên trong xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, nơi được xưng là phòng hảo hạng lúc này trở nên vô cùng thanh nhã thoải mái.

Công tử kia ngồi ở trước bàn trà, lịch sự mỉm cười với họ: “Mời ngồi!”

Ba người theo lời ngồi xuống, trước mặt mỗi người cũng nhanh chóng được bày trà thơm và điểm tâm tinh xảo ngon miệng.

“Mời dùng.” Công tử kia phát tay mở quạt, nhẹ nhàng lay động, tay áo theo động tác phiêu đảng, hai sợi tóc rũ xuống, vẽ thành độ cong ưu nhã.

Bạch y như tuyết, ôn nhuận như ngọc.

Hắn nhẹ nhàng mà quạt, nhẹ nhàng mà cười.

Đào Yêu nhìn hắn như vẽ ngồi bên cạnh, hỏi.

“Công tử, người rất nóng sao? Sao cứ phải quạt như vậy?”

Tay cầm cây quạt cứng ngắt lại.

“Đúng vậy, gần đây khí trời lạnh như vậy, quạt hương bồ nhà ta cũng đã vứt dưới gầm giường rồi.” Trần Đại Chí phụ họa.

Khóe mắt bạch y công tử cứng ngắt.

“Hai người các người thật ngốc, làm dáng trong truyền thuyết đó, cũng giống như ta mùa đông nhưng vẫn kiên quyết không mặc áo bông vậy.” Ngũ nương giải thích.

Trần Đại Chí, Đào Yêu: “À!”

Bạch y công tử: “...”

Sau khi tỉnh lại, bạch y công tử quyết định giải thích: “Thật ra thì, cây quạt này là vũ khí của ta.”

Trần Đại Chí: “Công tử, dùng quạt làm vũ khí đã sớm lỗi thời rồi. Cho nên tốt nhất sử dụng kiểu dáng kinh điển hơn, ví như bội đao chẳng hạn.”

Ngũ nương: “Quạt rất dễ làm lộ mục tiêu, mùa hè còn đỡ, mùa đông lấy ra một cái rất dễ khiến người ta phòng bị. Cho nên tốt nhất nên dùng thứ khiến người ta không ngờ, nói thí dụ như chiếc đũa.”

Đào Yêu: “Dùng độc tương đối ổn.”

Bạch y công tử: “...”

Bạch y công tử sâu hút sâu một cái: “quạt của ta không phải là binh khí bình thường, bên trong nó có cơ quan, một lần có thể bắn bảy bốn bốn mươi chín cái độc châm.”

Trần Đại Chí: “Năm đó, cây quạt của Ngọc Lang Quân mặt quỷ một lần có thể bắn tám tám sáu tư cái độc châm.”

Ngũ nương: “Trước kia, trong cuộc thi thần tiên, cây quạt của Lâm Quý Tử một lần có thể bắn chín chín tám mươi một cái độc châm.”

Đào Yêu: “Cây quạt của hàng xóm nhà ta có thể bắn pháo hoa.”

Bạch y công tử: “...”

Gân xanh trên thái dương bạch y công tử mơ hồ giật giật, nỗ lực chống đỡ: “Các vị, tại hạ họ Mộ Dung, tên Dật Phong.”

Trần Đại Chí: “À, người họ gì chúng ta đã sớm đoán được.”

Mộ Dung Dật Phong tinh thần rung lên, thẳng lưng: “Vậy sao, các người biết ta?”

Trần Đại Chí: “Trên giang hồ chỉ có Mộ Dung gia thích mặc quần áo trắng.”

Ngũ nương: “Chỉ có Mộ Dung gia thích cầm cây quạt trắng.”

Đào Yêu: “Trên trán có hai sợi tóc.”

Trần Đại Chí: “Đúng vậy, Mộ Dung gia các người tại sao không buộc lại đầu tóc cho tốt chứ?”

Ngũ nương: “Không phải đã nói với các người rồi sao? Đây chính là làm dáng, làm dáng đó.”

Mộ Dung Dật Phong hoàn toàn bộc phát, vỗ mạnh lên bàn một phát, một góc bàn trà lập tức bật ra: “Các người có phiền hay không vậy, ta ngày đầu xuất chinh giang hồ, cho chút mặt mũi có được hay không! ”

Trần Đại Chí, Ngũ nương, Đào Yêu: “...”

Trầm mặc chốc lát.

Trần Đại Chí: “Mộ Dung công tử, tay người chảy máu.”

Ngũ nương: “Mộ Dung công tử, nhìn dáng vẻ của người, hình như rất đau.”

Lại trầm mặc.

Đào Yêu: “... Hẳn khóc.”

Người trung niên kia, cũng chính là quản gia Mộ Dung gia – Vân thúc, sau khi băng bó tốt vết thương cho công tử nhà mình, gọi ba người bọn họ ra bên ngoài, kể rõ ngọn nguồn cho bọn họ.

Thì ra Mộ Dung Dật Phong là con trai độc nhất Mộ Dung gia, từ nhỏ được nuông chiều, cả ngày đều ở nhà làm thiếu gia, không tiếp xúc với bên ngoài. Đây là lần đầu tiên ra giang hồ, trang phục, hình tượng và lời nói như diễn kịch, xin bọn họ thứ lỗi.

Ngoài ra, còn cho bọn hắn mỗi người một tấm ngân phiếu lớn.

Ngũ nương thấy tiền sáng mắt, dặn dò Đào Yêu và Trần Đại Chí không cho phép chê cười Mộ Dung Dật Phong, người vi phạm sẽ bị đuổi ra khỏi cửa.

Mộ Dung Dật Phong bởi vì lòng tự ái bị nhục mạ nghiêm trọng, quyết định về sau phải làm người khác khâm phục bằng chính năng lực của mình, cho đến tối hôm đó –

Đào Yêu đang một mình ngồi ở nóc nhà, ngẩng đầu nhìn trời cao.

Đêm đen, ánh sao sáng như ngọc, mây trôi nhẹ nhàng. Đột nhiên Mộ Dung Dật Phong xông tới.

Mộ Dung Dật Phong mặt không chút thay đổi liền ngồi xuống bên người nàng, lên án nói: “Người xem thường ta.”

Đào Yêu lắc đầu: “Không có.”

Mộ Dung Dật Phong tiếp tục lên án: “Ngày đó, người một mực cười nhạo ta.”

Đào Yêu tiếp tục lắc đầu: “Không có.”

Mộ Dung Dật Phong hừ một tiếng: “Mặc dù người không nói lời nào, nhưng lời của người nhưng luôn là tổn thương người nặng nhất.”

Đào Yêu tiếp tục nói: “Không có.”

Mộ Dung Dật Phong: “Trừ nói hai chữ này, không còn những thứ khác để nói sao?”

Đào Yêu nghiêm túc suy nghĩ một chút, cuối cùng nói: “Không có.”

Mộ Dung Dật Phong: (T_T)

Gió đêm thổi qua, Mộ Dung Dật Phong bớt giận đi một ít, giọng nói cũng không còn cứng ngắt nữa, hần hỏi: “Nghe nói người cũng là lần đầu tiên ra giang hồ?”

Đào Yêu gật đầu.

“Có gặp chuyện gì vui không?” Mộ Dung Dật Phong tò mò.

Đào Yêu cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, rốt cục gật đầu: “Có.”

“Chuyện gì? Có phải cao thủ tí thí võ lâm không, sau đó hai người đơn giản là bay qua bay lại, một trong hai người bị hạ?” Mộ Dung Dật Phong trong mắt toát ra hưng phấn.

Đào Yêu lắc đầu.

“Vậy là cái chuyện gì?”

“Có một ngày, ta đi trên đường.”

“Ừ.”

“Nhìn thấy một đứa bé đứng ở trước cửa hiệu cầm đồ ăn bánh bao.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó bên cạnh một con chó thả cái rắm, đứa bé kia đã bị thối mà khóc.”

“...”

Đào Yêu chậm rãi nói: “Chuyện này rất thú vị.”

Mộ Dung Dật Phong mắt mở to, nháy mắt rơi đầy mồ hôi lạnh.

Trầm mặc quanh quẩn ở giữa hai người, gió đêm lành lạnh, phẳng phất bóng tối chung quanh như một khối tơ lụa, chậm rãi lướt qua da.

Mộ Dung Dật Phong đánh vỡ trầm mặc: “Người tại sao muốn ngắm sao?”

“Bởi vì Ngũ nương và Trần Đại Chí đi làm việc, không ai nói chuyện với ta.”

“Người thói quen không ai nói chuyện với người thì người chạy đi ngắm sao?”

“Đúng.”

Mộ Dung Dật Phong cũng học bộ dáng của nàng, ngẩng đầu, một lát sau ánh mắt liền híp lại.

Hần xoa bóp cổ đau nhức: “Người một tháng ngắm mấy lần?”

“Ngày nào cũng ngắm.”

“Mỗi ngày.” Mộ Dung Dật Phong cười khê: “Chẳng lẽ mỗi ngày đều không ai nói chuyện với người sao?”

Đào Yêu không nói.

Nhìn bộ dáng của nàng, Mộ Dung Dật Phong đột nhiên tỉnh ngộ.

Thật sự.

Thật không ai nói chuyện với nàng.

Mộ Dung Dật Phong hắng giọng, chuyển đề tài: “Người tới Sài gia trấn, cũng là vì tìm Phong Tham Lang sao?”

Đào Yêu lấy tay xoa cằm.

Mộ Dung Dật Phong còn muốn nói gì nữa, khóe mắt bỗng nhiên nhìn thấy một bóng đen từ bên cạnh bay qua, vội vàng hô: “Là ai? !”

Bóng đen kia vốn muốn lặng lẽ rời đi, sao lương trước bị người phát hiện, chỉ thấy hần tay phải vừa động, một cái phi tiêu phút chốc bắn tới bọn họ.

“sử dụng ám khí?” Mộ Dung Dật Phong khoe miệng nhếch lên, “Chà” một tiếng phất cây quạt, hô lớn: “Nhìn độc châm!”

Theo giọng nói của hắn, giữa nan quạt bỗng nhiên bắn ra mười mấy cái độc châm, trong nháy mắt, xoá sạch phi tiêu, cũng tiếp tục vọt tới phía trước.

Hắc y nhân kia căn bản phản ứng không kịp nữa, liền bị bắn thành con nhím, nhất thời ngã lộn tại chỗ.

Mộ Dung Dật Phong đứng ở nóc phòng chỗ cao nhất, đón gió mà đứng, quần áo bay bổng bành.

P phía dưới bộc phát ra tiếng sấm tiếng vỗ tay cùng thiếu nữ thét chói tai.

Chuyện vốn xảy ra nên là dạng này, nhưng mà –

Mộ Dung Dật Phong “Chà” một tiếng phất cây quạt, nhắm ngay người áo đen, nhưng lại xảy ra vấn đề lớn — cơ quan không nhạy, độc châm bắn không được.

“Có lắm hay không vậy!” Hắn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, vừa nâng mắt, nhất thời bị hù dọa ra một thân mồ hôi lạnh — phi tiêu kia đã đến trước mũi hắn!

Xuất sư không lâu liền chết, Mộ Dung Dật Phong nhắm mắt lại, nhận mệnh than thở nói: khác, chính là giang hồ.

Nhưng bỗng nhiên trước mặt một trận gió nhẹ mơn trớn, hắn nghe thấy được một hơi thở nhàn nhạt, không giống hương, mà thuộc về mùi vị cỏ xanh.

Hắn mở mắt ra, đầu tiên nhìn thấy một cái tay.

Một cái tay phong hoa tuyết đại

Da thịt như ngọc, ở dưới ánh trăng tản ra ôn nhuận nhàn nhạt sáng bóng .

Mười ngón tay tinh tế thon dài, lại không phải nhu nhược không xương, mà là hàm chứa sức mạnh.

Ngón trỏ và ngón giữa mở ra liền bắt được phi tiêu, vững vàng, mà thoải mái.

Sau đó, cái tay kia xoay một vòng trên không trung, giống như điệu múa đẹp nhất trên đời.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú.

Không khí chung quanh cũng theo đó yên lặng.

Mộ Dung Dật Phong căn bản không còn kịp chuẩn bị hiểu chuyện gì xảy ra, phi tiêu liền thoát khỏi cái tay kia, thẳng tắp vọt tới người áo đen.

Tất cả xảy ra rất nhanh, hắc y nhân kia không còn kịp nữa né tránh, chỉ có thể trở mắt nhìn phi tiêu cắm vào cánh tay phải của mình.

Hắn che vết thương, không hề ham chiến nữa, nhảy vào trong bóng tối, không còn bóng dáng.

Mộ Dung Dật Phong vốn muốn đuổi theo, nhưng đột nhiên nhớ lại mới vừa rồi ở dưới ánh trăng, rõ ràng nhìn thấy trên phi tiêu lóe u lam quang, có dính kịch độc.

Hắn vội vàng chộp tay Đào Yêu lại, cẩn thận xem xét, may mà không bị rách da.

Hắn thở phào, không khỏi oán giận nói: “Phía trên này có kịch độc đấy, làm sao có thể dùng tay không bắt?”

Đào Yêu nhìn giữa ngón tay lưu lại chất lỏng, nói: “Loại độc này, cũng không độc.”

Mộ Dung Dật Phong nghi ngờ: “Người nhìn ra được?”

Đào Yêu nhẹ nhàng giải thích: “Vũ khí của ta, chính là độc.”

“Thì ra là như vậy. “ Mộ Dung Dật Phong mở quạt ra, quạt quạt một chút, hai sợi tóc bay theo gió mơ hồ mà động: “Theo ý người, mới vừa rồi người nọ đang làm gì?”

Hồi hồi lâu cũng không thấy hồi âm, Mộ Dung Dật Phong ngẩng đầu, lại phát hiện Đào Yêu đứng cách hẳn xa ba thước: không khỏi tò mò: “Người làm gì thế, đứng xa như vậy?”

Đào Yêu lẳng lặng nói: “Người vừa quạt gió ... Lạnh quá.”

Mộ Dung Dật Phong: “...”

Hai người xuống nóc phòng, lại phát hiện, tất cả mọi người ngồi ở dưới lầu trong đại sảnh đang ngửa đầu.

Mộ Dung Dật Phong thuận theo ánh mắt của bọn họ nhìn lên, phát hiện một thanh kiếm treo ở trên xà nhà.

“Là ai cầm vậy ?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

Vân thúc nói: “Hồi bẩm công tử, khi chúng ta phát hiện, đã cầm ở chỗ này .”

Trần Đại Chí ngẩng cổ lên nhìn hồi lâu, hỏi: “Đây tội cùng là kiếm gì vậy?”

“Vô Địch.” Đào Yêu trả lời.

“Cái gì?” Mọi người kinh ngạc không dứt.

4. Chương 4: Vô Địch*

Edit: Nguyệt kỳ nhi

Beta: Nhã Vy

*Tên của cây kiếm né mọi người

“Nhớ rồi.” Một khi nhắc tới, Vân thúc vỗ vỗ đầu: “Giang hồ có đồn rằng, Vô Địch là thanh kiếm cuối cùng do Hiên Viên lão nhân trước khi lâm chung chế tạo. Dài chừng hai thước, bề rộng chừng hai tấc, vỏ kiếm bình thường, không có chút trang sức làm đẹp nào, đen nhánh có chứa tú tích. Phù hợp để hình dung thanh kiếm này. Đào Yêu cô nương quả nhiên là kiến thức rộng – cao thủ.”

“Đào Yêu, người thật là lợi hại.” Trần Đại Chí than thở.

“Đào Yêu, ta sẽ không bao giờ đuổi người đi nằm ngủ phòng khác.” Ngũ nương bội phục.

“Đào Yêu, sau này ta đi theo người xông xáo giang hồ.” Mộ Dung Dật Phong nhìn lên.

Bốn tráng hán bốn gã sai vặt rối rít phụ họa.

Trong lúc nhất thời, tiếng khen ngợi không ngừng.

Đột nhiên, một gã sai vặt yếu ớt hỏi: “Đào Yêu cô nương sao nhìn một cái đã nhận ra vậy? Chẳng lẽ trước kia từng gặp?”

“Không.” Đào Yêu chỉ một ngón tay: “Trên vỏ kiếm có khắc Vô Địch hai chữ, ta ở cái góc độ này mới vừa có thể nhìn thấy.”

Vân thúc, Trần Đại Chí, Ngũ nương, Mộ Dung Dật Phong, tráng hán gã sai vặt: “...”

Lúc bấy giờ trong nước có ba nhà đúc kiếm nổi tiếng nhất, bao gồm Hương Nại Môn, Lục Dịch Uy Đẳng, Cổ Tử,

Trong đó Hương Nại Môn là cửa hiệu lớn nhất trong ba nhà.

Hàng năm cửa hàng chỉ đúc một ngàn cây kiếm. Đuổi quý tộc, phú thương như đuổi vịt. Người người đều muốn sở hữu một thanh kiếm của Hương Nại Môn.

Mà Hiên Viên lão nhân lại còn là người sáng lập ra Hương Nại Môn, đồng thời cũng là người có tư chất và am hiểu về kiếm nhất.

Ông hàng năm chỉ đúc một thanh kiếm, trong truyền thuyết, kiếm do ông đúc, kiếm khí bén nhọn, có thể trong nháy mắt nâng cao năm tầng công lực cho người.

Mọi người gọi kiếm ông đúc là bạc kim kiếm.

Bạc kim kiếm cũng không phải là có tiền liền có thể mua được.

Nó được làm theo yêu cầu của người khác, cần ghi danh trước năm năm, có tài: mới có tư cách trở thành người được đề cử.

Sau đó...

Hiên Viên lão nhân hàng năm có từ trên bảng ghi danh mỏng chọn lựa người có thân phận cao quý nhất, Người có võ công cao nhất, trải qua một loạt điều tra nghiêm khắc.

Nhỏ thì xem cánh tay người này có đủ độ dài không.

Lớn liền phân tích tính cách tính chất đặc biệt của người này, do đó đúc ra kiếm thích hợp nhất cho hắn.

Cho nên nói, bạc kim kiếm giá trị liền thành.

Mà đem Vô Địch, thì lại càng trân bảo hiếm thấy.

Chẳng qua là –

Kiếm được lấy xuống , đặt lên bàn.

Hình dáng quả thật bình thường, bên trên vỏ kiếm khắc hai chữ “Vô Địch”, nhất thời tràn đầy nồng đậm hơi thở quê cha đất tổ.

“Các người xác định đây chính là thần kiếm Hiên Viên lão nhân dốc hết sức lực từ khi sinh ra chế tạo nên?”
Mộ Dung Dật Phong hồ nghi.

“Tại sao lại lấy cái tên này? Đầu đất?” Ngũ nương khinh bỉ.

“Các người quá không biết hàng , tại sao có thể lấy hình dáng mà so sánh kiếm, hình dáng bên ngoài càng là bình thường, liền có uy lực mạnh mẽ!” Trần Đại Chí phách vỗ ngực: “Tựa như ta, mặc dù dáng ngoài bình thường, tên quê cha đất tổ, nhưng trung thành yêu nước, phẩm chất cao thượng, ta... A! !”

Trần Đại Chí còn chưa nói hết, liền bị đá ra ngoài cửa.

Ngũ nương thu hồi chân ngọc, xoa bóp lỗ tai: “Âm ỉ muốn chết.”

“Thanh kiếm này, hẳn là Phong Tham Lang để ở chỗ này.” Mộ Dung Dật Phong trầm tư.

“Làm sao người biết Phong Tham Lang làm?” Ngũ nương hỏi.

“Bởi vì ... kiếm này là Phong Tham Lang đánh cắp từ trong phần mộ Hiên Viên lão nhân.” Theo giọng nói, một nam nhân đi tới.

Hơn hai mươi tuổi, đen sẫm gầy teo, nhìn qua bộ dạng rất hiền hoà.

“Người là ai?” Ngũ nương nhẹ chau lại lông mày đen.

“Ta là người của cửa hàng Cổ Tử, tên Lâm Chi Ý, ta nghĩ đến kiến thức thanh Vô Địch này, sau khi trở về chúng ta liền cải tạo lại kỹ thuật đúc kiếm.” Lâm Chi Ý cười hì hì nói.

“Làm sao người biết Vô Địch do Phong Tham Lang đánh cắp từ trong phần mộ Hiên Viên lão nhân?” Ngũ nương tiếp tục hỏi.

“Trên giang hồ cũng đồn đãi như vậy, cho nên nghe thấy tin tức Phong Tham Lang ở Sài gia trấn, mọi người mới có thể chen chúc mà đến, cũng là vì thanh bảo kiếm này.” Lâm Chi Ý kinh ngạc: “Các vị không biết sao?”

“Ta cả ngày đều xem tiểu thuyết, không quan tâm những chuyện nhàm chán này.” Ngũ nương xuy xuy móng tay.

“Ta cả ngày trong Sài gia trấn vây bắt với Ngũ Nương, đã lâu không quan tâm chuyện tình trên giang hồ.” Trần Đại Chí bò trở về.

“Ta chỉ là tới xem náo nhiệt, không chú ý nguyên nhân.” Mộ Dung Dật Phong “Chà” mở quạt ra, phất phất quạt.

“Ta chỉ nghe được mấy chữ Phong Tham Lang ở Sài gia trấn này.” Đào Yêu nói xong, yên lặng rời xa Mộ Dung Dật Phong, để tránh cảm mạo.

Mấy người đang nói chuyện, Mộ Dung Dật Phong lơ tai vừa động, đột nhiên dùng quạt chỉ vào xà nhà: “Người nào ở kia?”

Bởi vì kích động, không cẩn thận nhấn cơ quan, mười mấy cây kim theo tiếng nói bay ra.

Tên đầu trộm đuôi cướp kia nháy mắt kêu thảm một tiếng, “Bịch” một tiếng liền rơi xuống, tay chân co quắp, trong nháy mắt không có hơi thở.

Tất cả mọi người trầm mặc.

Đại khái sau khoảng nửa nén hương, Trần Đại Chí đột nhiên đứng dậy, rút bội đao ra: “Dám giết người trước mặt bộ khoái! Mộ Dung Dật Phong, bỏ vũ khí xuống, theo ta trở về nha môn!”

Vân thúc, tráng hán, gã sai vặt làm bộ đi lên bảo vệ công tử, nhưng một bóng người xinh đẹp đã nhanh hơn bọn họ một bước— Ngũ nương kéo Trần Đại Chí, mảy liễu dựng lên: “Người buông hán ra cho ta!”

Mọi người vừa trầm mặc.

Lúc ấy, ý nghĩ mọi người trong lòng là như vậy –

Trần Đại Chí: hu hu hu, thì ra là Ngũ nương thích cái tên tiểu bạch kiếm này! ! !

Mộ Dung Dật Phong: Oa, mị lực của ta lớn như vậy sao, hai ngày liền mê hoặc bà chủ.

Vân thúc: Thiếu chủ khi nào thì bắt đầu thích chơi trò chị em yêu nhau rồi?

Gã sai vặt, tráng hán: chẳng lẽ cô gái này sau này là Thiếu phu nhân của chúng ta? Sau này phải lấy lòng nàng mới được.

Lâm Chi Ý: tình yêu thật cảm động.

Đào Yêu: ... Sao lại đối bụng rồi.

Sau nửa nén hương nữa, Ngũ nương mở miệng: “Người bắt hán đi như vậy sớm, ta sau này làm sao kiếm tiền của hán nữa! Trần Đại Chí, mỗi ngày mỗi người một trăm lượng, người bồi thường cho ta!”

Mộ Dung Dật Phong, Vân thúc, gã sai vặt tráng hán, Lâm Chi Ý: (*+ +*)

Trần Đại Chí thở hắt ra, hơi vắn vẹo: “Nhưng là Ngũ nương, hán giết người.”

“Không có.” Đào Yêu nói: “Châm trong quạt của hán không bôi độc, chẳng qua là thuốc tê.”

“Không sai.” Mộ Dung Dật Phong mỉm cười: “Châm trúng người chẳng qua là tay chân chết lạng, không thể nhúc nhích, hai canh giờ sau được hiệu sẽ gặp tự động tản đi.”

Nghe vậy, “thi thể” bên kia thở phào một hơi, mở miệng mắng: “Hôm nay là ngày chết tiệt, đen chết Lão Tử, còn tưởng rằng có thể nghe lén.”

Mọi người vội vây quanh.

Mộ Dung Dật Phong xé bỏ miếng vải đen trên mặt hán, chất vấn: “Người là ai? Mới vừa rồi ở trên nóc nhà chính là người đánh lén chúng ta sao?”

“Ở trên nóc nhà làm sao?” Ngũ nương hỏi.

“Mới vừa rồi ta và Đào Yêu đang ngắm sao, có hắc y nhân từ khách điểm đi ra ngoài, đánh với bọn ta một trận.” Mộ Dung Dật Phong tỉnh lược một chút chi tiết.

“Kia không phải ta!” Thi thể vội vàng giải thích.

“Không phải là hắc.” Đào Yêu xem xét xong thì đưa ra kết luận: “Cánh tay phải không có vết thương.”

“Vậy người là người nào?” Trần Đại Chí rút ra bội đao: “Ban ngày ban mặt, không đúng, đêm đen mịt mờ, cũng không đúng, ừm, dù sao thì, tại sao người mai phục ở trên xà nhà? Người có biết xà nhà rất này dễ sụp hay không, đến lúc đó thành ra lại hại ta tới sửa.”

“Ta, ta là nhân sĩ giang hồ.” Thi thể hàm hồ đáp.

Ngũ nương cười nhạt: “Đầu năm nay, mọi người đều nói mình là nhân sĩ giang hồ.”

“Ta thấy người không giống nhân sĩ giang hồ, ngược lại giống đạo tặc. Nhất định là mơ ước tài vật của Mộ Dung công tử, cho nên mai phục ở phía trên, muốn đợi đêm khuya thừa cơ giết người cướp của.” Trần Đại Chí kích động lên: “Chúng ta ở Sài gia trấn đợi nhiều năm như vậy, rốt cục cũng đợi được đại án rồi!”

“Không có, không có, không có, ta và đám người phía ngoài kia giống nhau.” Thi thể vội vàng thẳng thắn: “Là bọn họ phái ta tới dò hỏi.”

“Dò hỏi cái gì?”

“Một canh giờ trước truyền ra tin tức, nói Vô Địch đang ở trong khách điểm. Cho nên ta xung phong nhận việc tới xem xét, không nghĩ tới sự thật quá thế.” Thi thể hít sâu một cái, bỗng nhiên ngoảnh ra ngoài cửa hô to: “Vô Địch thật ở bên trong này! !”

Một tiếng hô to, dẫn tới sự kiện đổ máu trấn lần thứ hai trong lịch sử Sài gia tái diễn.

Vô lâm nhân sĩ bên ngoài mai phục chen chúc mà vào.

Nhưng mà, cửa chỉ hẹp có như vậy.

Cho nên, ngọn gió tử vong lần thứ nhất xuất hiện.

Có chân chính bị giết chết, tỷ như Trương Vô Cơ phái Không Động, hắc đi ở phía trước, không cẩn thận, bị vướng chân ngã xuống đất, cho nên, không đứng lên được nữa. Khám nghiệm tử thi phát hiện, trên người hắc có ít nhất một trăm dấu chân người, trong đó mười bảy dấu ở trên mặt.

Có nhân cơ hội bị ám sát, Lý Tráng Liệt bang Cự Kinh, đang trong quá trình chen chúc không cẩn thận đụng phải bộ ngực dịu dàng của Ân nữ hiệp phái Nga Mi, vốn Ân nữ hiệp chính là một anh thư không quá để ý, nhưng Lý Tráng Liệt lại giống như muốn chết lắm bầm một câu: thật nhỏ. Cho nên, Ân nữ hiệp khẳng khái liền thành toàn hắc.

Có người bị vũ khí bên cạnh không cẩn thận đâm chết, tỷ Vạn Chi Nhân của Thanh Long Hội, hắc lợi hại hơn hết thấy, chạy trước tiên, nhưng lại vô cơ ngã xuống, thân thể nghiêng về phía trước, đại đao trên tay thẳng tắp đâm trúng ngay cổ Vạn Chi Nhân. Lời đồn về di ngôn của Vạn Chi Nhân: Bà mẹ nó chứ!

Cứ như vậy, người trong vô lâm đường xa mà đến cũng đã chết một nửa.

Còn dư lại một nửa kia nhìn thanh Vô Địch, bắt đầu tranh luận.

Đỗ Tùng Phong phái Thanh Thành nói: Hiên Viên lão nhân là muốn đưa ột người tên là Vô Địch, Cao Thiên Trường phái Hành Sơn nói: thật ra thì hắc tên thật gọi là Cao Vô Địch, Thiên Trường là ngoại hiệu của hắc, cho nên kiếm hắc là của hắc. Ngưu Thập Bát phái Thái Sơn mắng: Cái rắm, ngoại hiệu của người rõ ràng là Vũ Đại Lang. Nhậm Tân Phát phái Hoa Sơn nói: Đúng, Cao Thiên Trường vừa rồi quả thật nhân lúc chen chúc mà đánh rắm, chính là mùi ngũ vị hương. Cao Thiên Trường trả lời lại một cách mỉa mai, nói Nhậm Tân Phát tối hôm qua lúc ăn cơm thải rắm mùi cay.

Sau đó Kim Sách phái Võ Dương Hồ, bắt đầu chủ trì đại cục, nói Hiên Viên lão nhân là muốn đưa cho người võ công vô địch, bọn họ hắc nên là tỷ võ quyết định kiếm thuộc về ai.

Cho nên, ngọn gió tử vong lần thứ hai ra đời.

Hắn vừa dứt lời, đã bị phi tiêu tẩm độc của Đường Môn đã đâm trúng, đi đời nhà ma.

Sau đó, cảnh sắc vô cùng hỗn loạn, võ lâm nhân sĩ toàn bộ chọn người, bắt chập tất cả lại bắt đầu đối phó người bên cạnh.

5. Chương 5: Chim Bò Câu Đưa Tin

Edit: Nguyệt kỳ nhi

Beta: nàng Hàn Nguyệt (iu dấu), Nhã Vy

Nguồn convert: Lue Trường tồn

Nghe một đoàn nhân sĩ thuật lại, lúc đó cục diện chính là máu chảy thành sông, thây phơi khắp đồng.

Không tới thời gian một chén trà, một phần tư người liền té xuống.

Sau cùng, Lý Di Phong phái Võ Đang, đề nghị, đã lớn như vậy chém giết tư thái vô cùng khó coi, không phải là tác phong của võ lâm nhân sĩ, không bằng một chọi một tiến hành tỷ võ.

Mọi người ngại thể diện, không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Nhưng dưới tình huống khẩn cấp, tính công bình không đủ để thể hiện.

Triệu Thiên của Toàn Chân giáo bay liệng, ở trên giang hồ thiếu hiệp Bài Hành Bảng danh liệt thứ ba, võ công cao cường, liên tiếp đánh bại tám tên cao thủ, nhưng bởi vì thể lực tiêu hao quá lớn, cuối cùng lại bị Bình Thời phái Không Động, chịu trách nhiệm rửa rau nấu cơm, tiểu sư đệ đẩy ngã xuống đất, thảm bại.

Cái này, Toàn chân giáo không phục, bắt đầu đổ máu phái Không Động. Phái Hành Sơn cũng nói loại phương pháp này không hợp lý, lời nói đụng nhau với phái Võ Đang, hai phái lập tức đánh nhau. Còn dư lại môn phái bị lây không khí bức tức, cũng bắt đầu đều tự tìm đối thủ chém giết.

Trong lúc nhất thời, lại trở thành cục diện bọt máu bay đầy trời.

Kết quả cuối cùng : Khách điểm Ngũ nương thành một đồng hỗn loạn; ba trăm tên võ lâm nhân sĩ chỉ còn lại có hơn ba mươi người, toàn bộ bởi vì tự hợp đánh nhau, phạm tội bị bắt bỏ vào đại lao.

Thanh Vô Định từ đầu tới cuối, đều là đặt ở trên bàn.

Buổi tối hôm đó, mọi người thảo luận sôi nổi nên xử trí như thế nào đối với thanh kiếm này.

Trần Đại Chí nói năng chính nghĩa: “Vì an nguy võ lâm, vì dẹp yên quốc gia, vì hạnh phúc dân chúng, ta cảm thấy được chúng ta hẳn là gác đêm luân phiên, trông chừng thanh kiếm này.”

Ngũ nương nhẹ nhàng xoa lưng mỗi: “Tốt, người thay ta gác, ta muốn ngủ.”

Mộ Dung Dật Phong đánh ngáp: “Mặc dù ta rất có hứng thú, nhưng ánh mắt đã không thể mở ra được, người tìm người khác đi.”

Vân thúc, tráng hán, gã sai vặt ánh mắt kiên định: “Nhiệm vụ của chúng ta là bảo vệ thiếu gia, không phải là bảo vệ thanh kiếm này.”

Lâm Chi Ý, ý không tốt sờ sờ đầu: “Ta chỉ là kiếm tượng, không biết võ công.”

Đào Yêu chậm rãi nói: “Ta chỉ là đến tìm Phong Thám Lang.”

Nói xong, mọi người cùng nhau đứng dậy, chuẩn bị trở về phòng ngủ.

Phía sau truyền đến giọng nói yếu ớt Trần Đại Chí: “Nhưng mà, đây là nhiệm vụ Huyện thái gia giao cho chúng ta, nếu như kiếm mất tích, toàn bộ chúng ta sẽ bị bỏ tù đấy.”

Ngũ nương từ từ nheo lại cặp bảo quang, ánh mắt sáng như ngọc: “Người đồng ý?”.

Trần Đại Chí sợ cười cười.

Ngũ nương đưa tay đưa đến búi tóc, nhỏ xuống chiếc đĩa kia: “Người thay chúng ta đồng ý?”

Trần Đại Chí nuốt nước miếng.

Ngũ nương khẽ mỉm cười, hồn xiêu phách lạc: “Trần Đại Chí, lá gan của người thật là càng lúc càng lớn.”

Vừa dứt lời, Trần Đại Chí liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, vang tận mây xanh.

Tất cả mọi người quay lưng, không đành lòng quan sát một màn thảm kịch này.

Ai cũng không muốn bị bỏ tù, cho nên mọi người chỉ có thể lên tinh thần, thay phiên chiếu cố bảo kiếm.

Tráng hán, gã sai vặt chia ra canh giữ ở trước cửa khách điếm, hậu viện, trên nóc nhà.

Những người còn lại, ở trong đại sảnh thay phiên gánh trách nhiệm.

Vòng thứ nhất Mộ Dung Dật Phong và Đào Yêu.

Hai người ngồi ở trước bàn, an tĩnh nhìn kiếm.

Mộ Dung Dật Phong cau mày: “Người cảm thấy tại sao thanh kiếm này lại gọi là Vô Địch?”

Đào Yêu suy nghĩ một chút: “Bởi vì phía trên nó có khắc hai chữ Vô Địch.”

Mộ Dung Dật Phong hỏi nữa: “Vậy Hiên Viên lão nhân tại sao muốn khắc lên hai chữ Vô Địch?”

Đào Yêu nữa suy nghĩ một chút: “Bởi vì nó gọi là Vô Địch.”

Mộ Dung Dật Phong: (*+ +*) tại sao lại chuyển trở về rồi?

Mộ Dung Dật Phong quyết định buông tha cho cái đề tài này, ngược lại hỏi: “Trần Đại Chí nói cho ta biết, cha người là Phong Thám Lang?”

Đào Yêu hỏi: “Hắn nói cho người lúc nào?”

Mộ Dung Dật Phong nói: “Mới vừa rồi ở trong nhà vệ sinh, hắn đang ngồi cách vách ta, cũng không quá lúng túng, như hàn huyền nguyên nhân người tới đây.”

Đào Yêu nói: “Vậy sao.”

Mộ Dung Dật Phong hỏi nữa: “Phong Thám Lang thật sự là cha người sao?”

Đào Yêu suy nghĩ một chút: “Có thể.”

Mộ Dung Dật Phong không hài lòng lắm với đáp án này: “Tại sao là có thể? Mẹ người không nói cho người biết sao?”

Đào Yêu lắc đầu: “Không.”

Mộ Dung Dật Phong cau mày: “Tại sao?”

Đào Yêu yên lặng thật lâu, lâu đến Mộ Dung Dật Phong cho là mình còn nói nói bậy, đang muốn chuyển đề tài, lại nghe thấy Đào Yêu nhẹ giọng nói: “Bà ấy điên rồi.”

Lần này, đối lại là Mộ Dung Dật Phong yên lặng.

Gió từ khe cánh cửa lùa vào, ánh nến được dụ dỗ, bắt đầu đong đưa vòng eo.

Cuối cùng, Mộ Dung Dật Phong vẫn không nhịn được hỏi: “Đã như vậy, người làm sao biết Phong Thám Lang có thể là cha người?”

Đào Yêu nói: “Ta có danh sách.”

Mộ Dung Dật Phong tò mò: “Danh sách gì?”

Đào Yêu nói: “Danh sách những người đàn ông mẹ ta từng tiếp xúc.”

Mộ Dung Dật Phong miệng hút gió lạnh: “Tiếp... Sờ?”

Chẳng lẽ mẹ nàng là một danh kỹ?

Đào Yêu gật đầu: “Tỷ như, đã nói chuyện, hoặc là gặp qua một lần.”

Mộ Dung Dật Phong thở dài: “Thì ra là ý tứ này... Đúng rồi, danh sách là ai đưa cho người?”

Đào Yêu nói: “Chim bồ câu đưa tin.”

Nghe vậy, Mộ Dung Dật Phong hiểu rõ.

Chim bồ câu đưa tin trong chốn võ lâm là một truyền kỳ.

Bọn họ biết võ lâm hết thảy.

Lớn, hội nghị chốn võ lâm hằng năm nội dung đều phải giữ bí mật.

Nhỏ, các vị chưong môn mỗi ngày mấy lần đi nhà vệ sinh, đại tiện, tiểu tiện họ đều biết.

Trong chốn võ lâm mỗi một người, mỗi một ngày phát sinh mỗi một chuyện, bọn họ cũng đều biết được rành mạch rõ ràng.

Giống như trước, bí sử trong chốn võ lâm, bọn họ cũng rõ như lòng bàn tay.

Tỷ như, Tuệ An sư thái lén lút vụng trộm với đại sư sinh một đứa con gái, nữ tử này gần đây còn trở thành chưong môn Nga Mi được người đề cử.

Lại tỷ như, Võ Đang, Triệu Lục Hiệp thừa dịp trời tối len lén tiến vào gian phòng của Triệu tứ hiệp, sau bên trong có truyền ra tiếng động mờ ám.

Chim bồ câu đưa rất nhiều tin tức đáng giá, có bằng giá bề ngoài làm chứng.

Một: hỏi thăm người nào đó về cuộc sống, quy luật tình huống (tỷ như giấc ngủ tình huống, ăn cơm tình huống, vào xí tình huống), giá khởi đầu một ngàn lượng, các nhân sĩ môn phái tầng dưới chót 1500, nhân sĩ trung tầng năm ngàn.

Hai: cấp bậc chưong môn một vạn lượng.

Hay hỏi thăm võ công người nào đó chiêu thức tình huống, giá khởi đầu một vạn lượng, các nhân sĩ môn phái tầng dưới chót một vạn một ngàn lượng; nhân sĩ trung tầng hai vạn hai; cấp bậc chưong môn năm vạn hai.

Ba: Hỏi thăm người nào đó là nam hay nữ, nam nhân hoặc là nữ nhân nhà ai, giá khởi đầu năm vạn hai, các nhân sĩ môn phái tầng dưới chót năm vạn một ngàn lượng; trung tầng nhân sĩ bảy vạn lượng; chưong môn cấp bậc mười vạn lượng.

Phụ chú: tin tức xác thực độ cao đạt chín phần, không có hiệu quả sẽ bồi thường.

Nói như vậy, danh sách trên tay hẳn là thật.

Mộ Dung Dật Phong bỗng nhiên nghĩ đến: “Phần này danh sách nhất định tổn của người không ít bạc.”

Đào Yêu gật đầu: “Ta bán nhà.”

Mộ Dung Dật Phong không hiểu: “Vậy người không gia đình rồi?”

Đào Yêu lắc đầu: “Đó là nhà, không phải gia đình.”

Mộ Dung Dật Phong hỏi: “Có thể cho xem danh sách kia một chút không?”

Đào Yêu đổ một tờ giấy ra từ trong một túi gấm, đưa cho hắn.

Mộ Dung Dật Phong nhìn kỹ, nói: “Người tại sao ại tìm Phong Thám Lang trước? Có phải người nghi ngờ hắn nhất không?”

Đào Yêu lẳng lặng nói: “Không, là bởi vì tên họ hắn chữ viết nhiều nhất.”

Mộ Dung Dật Phong: “...”

Mộ Dung Dật Phong hai ngón xoa ánh nến, nhàn rỗi hỏi: “Người tốn nhiều sức như vậy đi tìm cha người, là vì muốn biết rõ chuyện năm đó của ông ta và mẹ người, hay là vì muốn ông ta chịu trách nhiệm, nói một tiếng xin lỗi?”

Đào Yêu nói: “Ta chỉ là muốn cho ông ta nhìn một vật.”

Mộ Dung Dật Phong tò mò: “Thứ gì?”

Đào Yêu không nói gì thêm.

Mộ Dung Dật Phong hiểu, nếu Đào Yêu không muốn trả lời một vấn đề, như vậy đáp án của vấn đề người khác vĩnh viễn cũng không biết được.

Cho nên hần buông tha, ngược lại hỏi: “Như vậy, người biết Phong Thám Lang sao?”

Đào Yêu lắc đầu.

Mộ Dung Dật Phong đắc ý mở quạt, đang muốn quạt, chợt nhớ tới cái gì, vội vàng cất kỹ quạt, sau đó uống một ngụm trà, từ từ nói về chuyện hần biết về Phong Thám Lang.

Phong Thám Lang họ Phong, nhưng tên của hần nhưng có rất ít người biết.

Hần là trộm, kỹ thuật cao siêu, trộm đồ dễ dàng như lấy đồ trong túi, cho nên liền có ngoại hiệu là Phong Thám Nang(*), nhưng người trong giang hồ không biết nhiều chữ lắm, cho nên Nang lại truyền thành Lang.

(*)Phong Thám Nang: Thám là dò xét, Nang là túi.

Đây chính là nguồn gốc cái tên Phong Thám Lang.

Phong Thám Lang là trộm.

Bất kỳ nghề nghiệp ám muội nào, chỉ cần người bỏ được đến đỉnh núi là có thể nhận được tôn trọng của người khác, hơn nữa, tên cũng sẽ dễ nghe hơn rất nhiều.

Tỷ như, thổ phỉ giỏi, được gọi là kiêu hùng.

Nửa tỷ như, kỹ nữ giỏi, được gọi là danh kỹ.

Cũng như thế, ăn trộm thành tài, được gọi là thần trộm.

Phong Thám Lang chính là thần trộm.

Hần không thích vàng bạc châu báu, hần nói kia là tục khí, hần thích trộm mấy thứ đồ kỳ quái.

Tỷ như, mô của phương trượng Thiếu Lâm, tóc giả của chương môn Võ Đang, chày cán bột của sư thái Nga Mi.

Đồ mặc dù không đáng giá, nhưng ý nghĩa hết sức to lớn.

Bị hần trộm đều là võ lâm cao thủ, đồ bọn họ thứ đồ luôn theo bên người, lại cũng có thể bị trộm đi, có thể nghĩ, Phong Thám Lang đúng là hoàn toàn xứng đáng thần trộm.

Vì thế có thể hiểu, Phong Thám Lang gây không ít thù.

Trên giang hồ danh môn chính phái hoặc là tự xưng là là danh môn chính phái nhân sĩ tổ chức vô số lần tiêu diệt, dĩ nhiên, mỗi lần đều là đánh lên Phong Thám Lang trên ý nghĩa lên tới độ cao quốc gia dân tộc. Nhưng bởi vì Phong Thám Lang hành tung bất định, tới vô ảnh đi vô tung, bay tới thối đi cũng không cảm mạo, kết quả là, mỗi lần đều rơi vào kết quả thất bại.

Năm năm trước, Phong Thám Lang bỗng nhiên mai danh ẩn tích, tất cả mọi người cho là hần rửa tay gác kiếm, không nghĩ tới năm năm sau, hần lại lần nữa xuất hiện, tạo nên cảnh mưa tanh gió máu.

Đào Yêu hỏi: “Những người kia làm sao biết Phong Thám Lang ở Sài gia trấn?”

Mộ Dung Dật Phong nói: “Lời đồn đãi Giang hồ.”

Đào Yêu nói: “Là ai truyền ra?”

mày tràn đầy tuần tú, hần mỉm cười: “Lời đồn đãi trong Giang hồ, đương nhiên là giang hồ truyền ra.”

Đào Yêu hiểu ý của hần: không có ai có truy cứu xuất xứ của lời đồn đãi, là thật hay giả.

Mộ Dung Dật Phong thường thức cây quạt trên tay: “Thật ra thì, nhân sĩ giang hồ là một nhóm người rất nhàm chán, bọn họ có bởi vì một người không biết tin tức là thật hay giả, từ nam vọt tới bắc, từ đông chạy vọt tới tây, sau đó tụ tập lại một lượt, vì một ít chuyện, đánh đánh giết giết.”

Đào Yêu hỏi: “Vậy người tại sao còn xông xáo giang hồ?”

Mộ Dung Dật Phong tiếp tục mỉm cười: “Bởi vì bản thân ta cũng là một người rất nhàm chán.”

6. Chương 6: Góc Đêm

Edit: nguyệt kỳ nhi

Beta: Nhã Vy

Một lúc lâu sau, đến phiên Ngũ nương và Trần Đại Chí.

Trần Đại Chí vì chuộc tội, một hồi giúp Ngũ nương đầm vai, một hồi lại giúp nàng châm trà, nhưng Ngũ nương chẳng qua chỉ cầm lấy sách : xem tiểu thuyết, không để ý tới hần.

Trần Đại Chí không thể làm gì khác hơn là tung tuyệt chiêu, hần phát hiện mình hài hước, cho nên, hần bắt đầu nói đùa.

“Ngũ nương, ta kể chuyện cười cho nàng nhé.”

“Ừ.” Xa cách.

“Trước kia, có một viên ngoại, hần trong ba tháng đã khắc chết ba vị phu nhân. Người khác hỏi hần là chuyện gì xảy ra, hần nói vị thứ nhất phu nhân ăn phải nấm độc nên chết, vị thứ hai phu nhân cũng là ăn nấm độc mà chết. Vì thế người hỏi nói, vị phu nhân thứ ba nhất định cũng là ăn nấm độc mà chết. Viên ngoại nói, không phải, nàng ấy không chịu ăn nấm độc nên bị ta đè chết. Ha ha ha ha ha... Có phải rất buồn cười không?”

Ngũ nương lườm hần một cái, tiếp tục cúi đầu xem tiểu thuyết.

Trần Đại Chí sờ sờ đầu: “Những lần ta kể chuyện cười này, mấy người Tiểu Nhu đều cười không ngừng mà? Sao nàng lại không thấy buồn cười nhỉ?”

Ngũ nương từ từ giương mắt lên: “Tiểu Nhu? cô nương Tiểu Nhu thể đồ Xuân Hương viện? !”

Trần Đại Chí che miệng lại, mồ hôi lạnh ròng ròng, hồng lét, nói lộ ra .

Ngũ nương nắm được lỗi tai của hần, nói từng chữ từng câu: “Trần Đại Chí, chàng lá gan thật không nhỏ, lại dám đi tới đó? !”

“Không đúng không đúng!” Trần Đại Chí vội vàng giải thích: “Là Xuân Hương viện mất trộm, bọn ta đi điều tra ! Ngũ nương, không tin nàng đi hỏi những huynh đệ kia, bọn họ có thể làm chứng cho ta ! Ta đối với nàng trung thành mà!”

“Hừ, tin rằng chàng cũng không có lá gan lớn như vậy.” Ngũ nương buông tay ra, lại hỏi: “Các nàng mất thứ gì?”

Trần Đại Chí vội vàng xoa lỗi tai, thành thật trả lời: “Một hộp phấn.”

Ngũ nương cau mày: “Không phải là một hộp phấn thôi sao? Lại phải kinh động đến quan phủ?”

Trần Đại Chí than thở: “Sài gia trấn chúng ta thật sự quá thái bình , cho nên cái này án còn bị liệt vào là án kiện lớn nặng nhất năm ngoái đấy.”

Ngũ nương lắc đầu, tiếp tục xem sách.

Trần Đại Chí cầm lấy Vô Địch, cẩn thận chu đáo nhìn một phen, hỏi: “Giang hồ đồn đãi, thanh kiếm này kiếm khí lạnh thấu xương, chỉ cần rút một chút, trong vòng một trượng người không một ai có thể toàn mạng.”

Ngũ nương xuy cười một tiếng.

Trần Đại Chí hỏi: “Nàng không tin?”

Ngũ nương nhàn rãi nói: “Không tin lắm.”

Trần Đại Chí hỏi: “Nếu này không lợi hại đến thế, tại sao Phong Thám Lang lại tái xuất giang hồ trộm đi?”

Ngũ nương từ từ giương mắt lên: “Làm sao chàng biết, Phong Thám Lang trộm ?”

Trần Đại Chí trầm mặc chốc lát, hỏi ngược lại: “Vậy làm sao nàng biết, không phải là Phong Thám Lang trộm đâu?”

Hai người lẳng lẳng nhìn nhau, một lúc lâu sau, Ngũ nương cười nói: “Vậy chàng rút kiếm ra xem nó có lợi hại như trong truyền thuyết không.”

“Rút?” Trần Đại Chí do dự.

“Làm sao, chàng không dám?” Ngũ nương bắt đầu sử dụng phép khích tướng.

“Ta là sợ rút ra làm nàng bị thương.” Trần Đại Chí thẳng thắn.

“Mạng ta lớn.” Ngũ nương không sợ hãi chút nào.

“Vậy, ta rút thật đây.” Trần Đại Chí cầm lấy Vô Địch.

“Được.”

“Rút thật đấy.” Trần Đại Chí nuốt nước miếng.

“Ừ.”

“Cực thật luôn đấy.” tay Trần Đại Chí đang run rẩy.

“Trần Đại Chí, chàng không đáng mặt nam nhi.”

Một câu như chọc vào tử huyệt, Trần Đại Chí một tay rút Vô Địch ra.

Chỉ thấy ngân quang chợt lóe, Ngũ nương kêu thảm một tiếng, té trên mặt đất.

“Ngũ nương!” Trần Đại Chí can đảm tê liệt, ném kiếm sang một bên, xông tới.

Hắn ôm lấy Ngũ nương, luôn miệng kêu: “Ngũ nương! Ngũ nương! Nàng không thể có việc gì được!”

Ngũ nương hơi thở đã mong manh, nàng từ từ mở mắt ra, chậm rãi hỏi: “Đại Chí? Là chàng sao?”

“Ngũ nương, cũng là ta làm hại!” Trần Đại Chí an ủi: “Nàng đừng sợ, ta lập tức đi tìm lang trung!”

Vừa nói, hắn liền muốn đứng dậy, lại bị Ngũ nương kéo: “Không còn kịp rồi, Đại chí, ta sợ rằng không được... Ta hỏi chàng vài vấn đề, chàng nhất định phải... đừng hoảng trả lời ta.”

Nhìn Ngũ nương lệ rơi đầy mặt, Trần Đại Chí lòng như đao cắt: “Ngũ nương, muốn biết gì thì nàng hỏi đi, ta nhất định đừng hoảng nói cho nàng biết.”

Ngũ nương thanh âm càng ngày càng yếu ớt: “Nha môn mỗi tháng, thật chỉ cấp chàng hai lượng bạc sao?”

“Ngũ nương, ta không nên dối gạt nàng.” Trần Đại Chí khóc đến không kèm chế được: “Nha môn trừ lương chính hai lượng, còn lên trả thêm một lượng, ta không có giao cho nàng, vẫn len lén cất giấu làm tiền riêng.”

“Không sao, ta cũng là người sắp chết, còn có cái gì không thể tha thứ.” Ngũ nương khẽ mỉm cười, thê diễm động lòng người: “Chẳng qua là không rõ, ta thường lục tung nhà chàng, nhưng sao không thấy chỗ bạc kia?”

“Ngũ nương, ta giấu bạc ở phòng chứa củi bên trong, bên trong có chuột, nàng một lần cũng không dám vào, nên cũng không phát hiện.” Trần Đại Chí đau đến không muốn sống: “Ngũ nương, nàng ngàn vạn không thể chết được!”

“Ta dĩ nhiên sẽ không chết, nhưng chàng nhất định phải chết!” Ngũ nương dùng một cái đứng lên từ trên mặt đất, níu lấy lỗ tai của hắn, mắng: “Hay lắm Trần Đại Chí, lại học người khác thủ tiên riêng, lá gan chàng không nhỏ mà!”

Trần Đại Chí sợ run hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại: “Ngũ nương, nàng gạt ta? !”

“Không gạt làm sao chàng nói cho ra lời thật lòng chàng?” Tay Ngũ nương dùng thêm sức: “Đợi lát nữa đổi gác lập tức trở lại lấy bạc giao cho ta!”

Trần Đại Chí đau đến kêu to: “Ta cho, ta cho, ta tất cả đều cho!”

Lúc này, cửa phòng trên lầu đồng thời mở ra, Đào Yêu, Mộ Dung Dật Phong, Lâm Chi Ý, Vân thúc đều nhìn bọn họ, trên mặt là khó chịu vì bị đánh thức: “Hai người các ngươi đổi thời gian liếc mắt đưa tình đi được không?”

Trần Đại Chí vội vàng kêu không phải.

Chờ bọn họ trở về phòng, Trần Đại Chí nhỏ giọng hỏi: “Ngũ nương, nàng thật không có chuyện gì sao?”

“Ta đã sớm nói cho chàng biết, cái thanh Vô Dịch này chỉ là hư danh mà.” Ngũ nương vỗ vỗ váy.

Vừa rồi diễn quá nhập, lại nằm ở trên mặt đất, may mà mấy ngày qua có sai vặt quét dọn, nếu không váy mới của nàng hỏng mất.

“Nhưng thời điểm rút kiếm, ta rõ ràng có nhìn thấy một đạo kiếm khí mãnh liệt.” Trần Đại Chí sờ sờ đầu.

Ngũ nương rút thanh Vô Dịch ra nhìn, chỉ thấy trên thân kiếm có bôi một tầng phấn huỳnh quang, vì lúc rút ra mới có thể sinh ra một tia sáng khác thường như thế.

“Thì ra là như vậy.” Trần Đại Chí thất vọng.

“Thời gian cũng gần hết rồi, chàng đi đánh thức bọn Vân thúc, sau đó chúng ta cùng nhau trở về nhà chàng.” Ngũ nương phân phó.

Hai tay Trần Đại Chí cầm lấy bội đao, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Ngũ nương, chúng ta còn chưa thành thân, cái này... Cô nam quả nữ, bị người khác nhìn thấy, không tốt lắm đâu.”

“Đầu óc chàng đang suy nghĩ ngổn ngang cái gì vậy?” Ngũ nương cau mày: “Ta phải đi lấy tiền riêng của chàng.”

Trần Đại Chí: “...”

Sau khi Ngũ nương và Trần Đại Chí đi, đến phiên trách nhiệm của Vân thúc và Lâm Chi Ý.

Vân thúc: “...”

Lâm Chi Ý: “...”

Vân thúc: “...”

Lâm Chi Ý: “...”

Vân thúc: “...”

Lâm Chi Ý: “...”

Cứ như vậy, trong lúng túng tầm mắt, một đêm này bình an trôi qua.

Một đêm này, tráng hán gã sai vặt cũng ngồi lẳng lặng trên nóc nhà, không ai nói chuyện, nhưng trong lòng lại nghĩ đến chuyện của bản thân.”

Tráng hán giáp (phần nộ thanh niên nhìn): thật không công bằng, tại sao chỉ có chúng ta ở chỗ này nói mát? Tại sao chúng ta làm nhiều nhất nhưng lời kịch lại ít nhất? Quan trọng hơn là.. Tại sao chúng ta ngay cả tên cũng không có? !

Gã sai vật hai (ai oán nhìn): mỗi lần có mỹ nữ xuất hiện, Vân thúc đều bảo ta đứng sau lưng thiếu gia, nói như vậy mới đạt tác dụng phụ trợ. Mẹ nó, sao ngài lại đánh đồng ta xấu như ngài chứ?

Tráng hán binh (bát quái nhìn): căn cứ quan sát của ta, người gọi là Đào Yêu cô nương khẳng định thích tên đầu gỗ Trần Đại Chí thích bắt người kia, mà tên đầu gỗ Trần Đại Chí thích bắt người thì thích Ngũ nương, mà Ngũ nương thì thật đã yêu Vân thúc, Vân thúc lại có cảm giác với Đào Yêu cô nương, mà Đào Yêu cô nương thích chính là Trần Đại Chí..

Gã sai vật đinh (vò đầu): nguyệt lão, xin hãy làm cho ta xứng đôi với thiếu gia đi mà.

Ngày thứ hai, trên mặt ai cũng có hai quầng thâm, tất cả đều ngập cả ngày.

Nhưng mới hừng sáng, thủ hạ Trần Đại Chí, Tiểu Trương đã chạy tới, hưng phấn mà thần bí tuyên bố: “Trên giang hồ cũng truyền khắp, nói Phong Thám Lang nhìn thấy nhiều võ lâm chánh đạo như vậy, bị sợ choáng váng, cho nên mới tự động giao Vô Địch ra, ý là xin mọi người tha hân một lần.”

“Sài gia trấn bẻ tắc như vậy, người là nghe nói từ đâu?” Trần Đại Chí hỏi.

Tiểu Trương uống ngụm nước, tiếp tục nói: “Chính là nhân sĩ võ lâm bị bắt đi nói, hơn nữa bọn họ đã đem tin tức kia truyền ra ngoài, đoán chừng hai ngày sau, cả giang hồ sẽ truyền khắp.”

“Bọn họ không phải là ở trong đại lao sao, tại sao có thể truyền tin tức đi ra ngoài?” Trần Đại Chí nghi ngờ.

Tiểu Trương cười hắc hắc: “Ta giúp bọn hân truyền tin, một tin tức mười lượng bạc, đủ lương nửa năm của ta .”

Mây kiếm của Trần Đại Chí nhảy lên: “Thân là bộ khoái, lại một mình thay phạm nhân truyền lại tin tức, thật sự quá không nên . Nhưng những chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng là Người sao lại khôn gọi ta cùng làm, quá không đủ nghĩa khí !”

Tiểu Trương vội vàng nói: “Lão Đại, đừng tức giận, bọn họ sau này còn có thể truyền tin tức, sau này chúng ta kiếm lớn.”

Trần Đại Chí hài lòng, vỗ vỗ vai hân: “Tiểu tử tốt, có tiền đồ.”

Hai người đắm chìm ở trong mộng đẹp phát nhanh, người còn lại thì sinh hoài nghi với tính chân thật của tin tức này.

Ngũ nương hừ nhẹ một tiếng: “Phong Thám Lang dù vô năng thế nào, cũng sẽ không sợ đám người vô tích sự kia.”

Lâm Chi Ý lại nói nên suy nghĩ bất đồng: “Nếu như không phải là sợ, tại sao hân lại đem trả thanh kiếm mà hân khổ cực trộm được về?”

Ngũ nương phản bác: “Hoặc là, đây vốn không phải là Phong Thám Lang trộm.”

Lâm Chi Ý lần nữa phản bác: “Nhưng nghe nói người giữ cửa Hương Nại Môn tận mắt nhìn thấy.”

Mộ Dung Dật Phong đồng ý: “Hương Nại Môn ở trên giang hồ coi như là có uy tín danh dự, chuyện này đồn ra ngoài cũng không còn mặt mũi, bọn họ có lẽ không bịa đặt.”

Ngũ nương tiếp tục hừ lạnh: “Nhưng thanh kiếm này cũng chẳng phải vô địch gì, chỉ là thanh kiếm thường, chặt củi còn không được.”

“Thật hay giả vậy?” Mộ Dung Dật Phong rút Vô Địch ra cẩn thận quan sát một phen, cọ cọ vào quần áo, vừa chém chém cái bàn, cuối cùng cho ra kết luận: công bằng mà nói, chế hay là làm được gì, chủ yếu là dựa vào sức người.

7. Chương 7: Mai Phục

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Ngũ nương đắc ý cười cười: “Cho nên nói, kiếm của Hương Nại Môn cũng chẳng có gì đặc biệt.”

Lâm Chi Ý trầm tư chốc lát, nói: “Có thể là Phong Thám Lang đã đổi rồi.”

Mộ Dung Dật Phong nói: “Người nói, Phong Thám Lang cất giấu Vô Địch thật, sau đó cố ý trưng thanh giả ra, khiến đám nhân sĩ võ lâm này tranh đoạt?”

Lâm Chi Ý gật đầu.

Vừa đúng lúc này, người bộ khoái Lý ba hấp tấp chạy tới báo cáo với Trần Đại Chí: “Lão Đại, trong lao người ta nói bọn họ bị Phong Thám Lang lừa, nói thanh kiếm kia nhất định là giả, muốn gọi những nhân sĩ võ lâm khác đến báo thù.”

Trần Đại Chí cả kinh: “Những người khác tới không phải là lại chết mấy trăm người? Lần trước thì thể vẫn chưa có nơi chôn đâu! Người sẽ không đem tin tức này truyền đi chứ?”

Lý ba cuống quýt lắc đầu: “Không có không có, ta làm sao dám?”

Trần Đại Chí thở phào.

Lý ba nói tiếp: “Nhưng Huyện đại gia của chúng ta đã tung tin tức kia ra.”

Trần Đại Chí một lần nữa kinh hãi: “Cái gì?”

Lý ba giải thích: “Đầu lĩnh, người không biết, Huyện thái gia kể từ khi nuôi vợ bé Xuân Hồng thì gia cảnh liền trở nên ngày càng túng bấn, những người đó ra giá một ngàn lượng, Huyện thái gia vui mừng vô cùng, vội vàng giúp họ truyền tin ra ngoài.”

Trần Đại Chí thật sâu nhú mày, cách hồi lâu, rốt cục hỏi: “Vợ bé của Huyện thái gia không phải là gọi Hạ Hà sao?”

“Không phải là, Hạ Hà là tình nhân của Huyện thái gia.”

“Vậy Thu Yến lần trước ngồi trên đùi Huyện thái gia dứt khoát cho hắn đâu?”

“Thu Yến bây giờ mang thân phận là con gái nuôi của Huyện thái gia.”

“Vậy cái người đầu tên Đông Mai đâu?”

“Đông Mai giờ là con riêng của mẹ của Huyện thái gia.”

Trần Đại Chí, Lý Ba đồng thời cảm khái: “Huyện thái gia thật là sống không uống phí mà.”

Gân xanh của Ngũ nương gần như nổ tung: “Các người có biết tình huống khẩn cấp không vậy, còn đứng đây là bàn luận chuyện nhằm chán đó!”

Trần Đại Chí Lý ba vội vàng cầm miệng.

Ngũ nương tiếp tục nói: “Bây giờ đám nhân sĩ võ lâm kia khẳng định đã trên đường tới Sài gia trấn.”

Mộ Dung Dật Phong hỏi: “Bọn họ sao lại khẳng định Phong Thám Lang còn ở Sài gia trấn chứ? Ta rõ ràng nhìn thấy Phong Thám Lang tối hôm qua để đồ ở đây sau đó bỏ chạy.”

Ngũ nương nghi ngờ: “Người tối hôm qua có nhìn thấy Phong Thám Lang?”

Mộ Dung Dật Phong nói: “Chuyện thành ra như vậy, ta khẳng định người áo đen tối hôm qua đánh lén ta và Đào Yêu, nhưng bị Đào Yêu đả thương, chính là Phong Thám Lang.”

Trần Đại Chí nói: “Nhưng những nhân sĩ vô lâm kia nhất định sẽ không phân tốt xấu, lật tung nội nội ngoại ngoại Sài gia trấn, cho đến tìm được Vô Dịch thật mới thôi.”

Ngũ nương nói: “Theo ta thấy, cái thanh này chính là Vô Dịch thật, Hiên Viên lão nhân kia cũng chỉ là lừa đời lấy tiếng chủ.”

Trần Đại Chí yếu ớt nói: “Ngũ nương, làm sao nàng có thể bất kính với người chết vậy chứ?”

Vừa dứt lời, liền bị Ngũ nương một cước đạp bay.

Mộ Dung Dật Phong nhìn chung quanh: “Đào Yêu đâu?”

Vân thúc tựa tiểu phi tiểu nói: “Vừa mới nhìn thấy Đào Yêu cô nương ở phòng bếp.”

Mộ Dung Dật Phong ngạc nhiên nói: “Vân thúc, nét mặt của người rất cổ quái, chẳng lẽ là tối hôm qua trách nhiệm quá mức mệt nhọc nên trúng gió rồi? Có cần ta mời Lang trung tới một chút không?”

Trên mặt Vân thúc vẫn là vẻ tựa tiểu phi tiểu kia: “Thiếu gia, hình như ngài rất quan tâm Đào yêu cô nương.”

Mộ Dung Dật Phong sợ run lên, mặt bỗng nhiên đỏ hồng: “Vân thúc, chớ nói nhảm.”

Vân thúc cười hắc hắc: “Thiếu gia, nô tài là người từng trải. Nếu quả thật thích thì phải chủ động.”

Mộ Dung Dật Phong lấy quạt ra, vừa quạt vừa trầm tư.

Gã sai vật bên cạnh tan nát cõi lòng giày xéo khăn tay nhỏ: Đào Yêu ta hận người, ta hận người, ta hận người! ...

Đào Yêu đang tìm cái gì ăn trong bếp bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo.

Mặc dù hoài nghi thanh Vô Dịch này là giả, nhưng hoài nghi chẳng qua là hoài nghi, thật giả còn chưa biết, bọn họ vẫn phải bảo vệ.

Cho nên khi trời tối trách nhiệm hôm qua cứ như thế được tiếp diễn.

Mộ Dung Dật Phong tối nay có chuẩn bị, chuẩn bị tốt rượu, một ít điểm tâm nhỏ, bày trên bàn tinh mỹ, vừa ăn nói chuyện phiếm với Đào Yêu, gia tăng tình cảm.

“Đào Yêu, nàng có nghĩ, nếu như tối hôm qua người nợ là Phong Thám Lang, vậy nàng không phải là rất có thể đâm bị thương cha nàng rồi?”

Đào Yêu vừa ăn vừa lắc đầu: “Người áo đen kia không phải là Phong Thám Lang.”

Mộ Dung Dật Phong hỏi: “Làm sao nàng biết?”

Đào Yêu nói: “Nhìn ra được, người nợ rất trẻ tuổi.”

Mộ Dung Dật Phong gật đầu, đưa cho nàng một cái bánh hạt dẻ(*) chậm rãi nói: “Nếu như Phong Thám Lang không phải là cha nàng, vậy nàng vẫn tiếp tục tìm kiếm sao?”

(*)Bánh hạt dẻ:

64e7c6a15ae2a0602184d9a2601fdefc

Đào Yêu nhận lấy, “Ừ” một tiếng.

Mộ Dung Dật Phong đang nhớ lại lời của Vân thúc buổi sáng.

Nếu quả thật thích thì phải chủ động.

Không sai, chủ động.

Hắn uống một ngụm trà, cẩn thận tính toán, nên nói như thế nào đây?

Đào Yêu, trừ việc tìm cha nàng ra, nàng không nghĩ đến những chuyện khác sao? Tỷ như... Thành thân?

Không được, quá rõ ràng .

Nghĩ đi, phải nói uyển chuyển một chút.

Mộ Dung Dật Phong cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: “Đào Yêu, trừ việc tìm cha nàng ra, nàng không nghĩ đến những chuyện khác sao? Tỷ như... Sinh con?”

Đào Yêu: “...”

Trận đầu thất bại, Mộ Dung Dật Phong tiếp tục cố gắng.

Mộ Dung Dật Phong: “Đào Yêu, nàng cảm thấy con người của ta như thế nào?”

Đào Yêu: “Người... trông rất dễ nhìn, nhìn qua cũng rất có tiền.”

Mộ Dung Dật Phong thầm thoải mái, thì ra là ấn tượng của nàng đối với mình cũng không tệ, muốn thành công, sẽ phải thành công!

Mộ Dung Dật Phong: “Còn gì nữa không?”

Đào Yêu: “Rất thích làm dáng.”

Mộ Dung Dật Phong: (_)

Đào Yêu: “Vô công kém.”

Mộ Dung Dật Phong: (T_T)

Đào Yêu: “Không có năng lực tự lo liệu cuộc sống.”

Mộ Dung Dật Phong: _

Đào Yêu: “Rất thích sạch sẽ.”

Mộ Dung Dật Phong: ()

Đào Yêu: “Quan trọng nhất là, rất dễ câu dẫn nam nhân khác trầm mê đoạn tụ.”

Mộ Dung Dật Phong: “ _ Ta không có!”

Liên tiếp hai lần chủ động cũng lấy thất bại mà chấm dứt, Mộ Dung Dật Phong cảm thấy hôm nay thật sự không phải là ngày hoàng đạo để nói hết nỗi lòng, quyết định hôm nào khác lại nói về đề tài này.

Vừa đúng lúc này, một trận gió thổi qua, ánh nến lập lòe hai cái, phút chốc phụt tắt.

Một luồng khói trắng trong không trung từ từ bay lên.

Đào Yêu lấy hộp quẹt ra, một lần nữa đốt cây nến.

Lúc này, bọn họ phát hiện, Vô Dịch đặt trên bàn đã không thấy.

Hai người ngồi lẳng lặng.

Hồi lâu sau, Mộ Dung Dật Phong đánh vỡ trầm mặc: “Kiếm không thấy nữa rồi.”

Đào Yêu gật đầu: “Người nọ khinh công rất tốt.”

Vừa dứt lời, vừa một trận gió thổi qua, ánh nến lại lần nữa phụt tắt.

Lần này là Mộ Dung Dật Phong đốt nến.

Bọn họ nhìn thấy thanh Vô Dịch kia lại được trả về chỗ cũ.

Hai người lại ngồi lẳng lặng.

Một hồi lâu sau, Mộ Dung Dật Phong hỏi: “Người kia đang đùa bọn chúng ta sao?”

Đào Yêu không đồng ý: “Là hai người.”

“Cái gì?”

Đào Yêu chậm rãi nói: “Trộm kiếm và trả lại kiếm không phải cùng một người.”

Mộ Dung Dật Phong đang muốn hỏi cái gì, cây nến lại tắt.

Giờ phút này, ánh mắt của bọn họ đã có thể quen với bóng tối.

Cho nên, bọn họ nhìn thấy, một người áo đen từ trên xà nhà bay xuống, trong nháy mắt lại trộm thanh kiếm trên bàn đi.

Mộ Dung Dật Phong và Đào Yêu đã từ bỏ việc đốt nến lên.

Không bao lâu, liền có một người áo đen từ trên nóc nhà nhảy xuống, đặt thanh Vô Địch lại trên bàn.

Kế tiếp, kia hai hắc y nhân liền một mực tái diễn chuyện này — trộm đi, để xuống, lại trộm đi, lại để xuống, vẫn là trộm đi, vẫn là để xuống...

Cuối cùng, hai người rốt cục không kiên nhẫn .

Người áo đen Giáp, chính là cái vị trộm kiếm kia, bắt đầu bắn ám khí.

Mà người áo đen Ất, cũng rút Vô Địch ra, bắt đầu ngăn cản và tiến công.

Trong bóng tối, chỉ thấy ám quang lóe lên, chỉ nghe tiếng binh khí đánh.

Người áo đen Giáp bắt đầu quăng bó tiêu lớn, nhưng đều bị người áo đen hai kiếm ngăn cản trở, nhất thời, phi tiêu giống như mưa văng ra khắp nơi.

Mộ Dung Dật Phong vốn hay nhàn nhã đi chơi uống rượu, thỉnh thoảng xem đánh nhau luống cuống tình thần, liền tranh thủ vung cây quạt lên, lôi kéo Đào Yêu hướng chạy lên lầu.

Trong bóng tối, thị lực của Đào Yêu tốt hơn hẳn, liền nhắc nhở.

“Cẩn thận chân.”

Mộ Dung Dật Phong dùng cây quạt ngăn cản phi tiêu bắn về phía bắp chân hắn.

“Cẩn thận mặt.”

Mộ Dung Dật Phong đem cây quạt ngăn phi tiêu bắn về phía gương mặt tuần mỹ.

“Cẩn thận chỗ kín.”

Mộ Dung Dật Phong: —

Thật vất vả, hai người mới chạy được lên lầu, tạm thời an toàn.

Từ trên cao nhìn xuống, cộng thêm lúc này ánh trăng hiện ra, cũng thấy rõ ràng chút ít.

Hai hắc y nhân kia vẫn quần quýt say mê như cũ.

Mộ Dung Dật Phong tò mò: “Bọn họ đến tột cùng là ai?”

Đào Yêu cẩn thận phân biệt bên dưới: “Tên trả lại kiếm chính là người tối hôm trước.”

Mộ Dung Dật Phong không giải thích được: “Kỳ lạ, tại sao hắn lại nhiều lần tới trả lại kiếm?”

Đào Yêu không lên tiếng.

Vừa đúng lúc này, ánh đèn bên trong nhà bỗng nhiên sáng choang, mười mấy người phá cửa sổ mà vào, rồi rít cứu giúp người áo đen Ất đối phó người áo đen Giáp.

Nhìn võ công chiêu thức, cũng là cao thủ các môn phái .

Người áo đen Ất đặt kiếm xuống, toàn thân trở lui.

Những võ lâm cao thủ kia đem vây quanh người áo đen kia, đặc ý cười nói: “Phong Thám Lang, lần này người chạy không được nữa đâu!”

Mộ Dung Dật Phong nghi ngờ, đứng dậy hỏi: “Các vị, các vị làm sao biết hắn là Phong Thám Lang?”

Một người khuôn mặt xấu xí, mặt rỗ, dáng người nhỏ bé giải thích cho hắn: “Chúng ta mai phục một đêm, chú ý hành động trượt trên xà nhà xuống của hắn chính là tuyệt chiêu ‘Lấy đồ trong túi’ của Phong Thám Lang, hắn không phải là Phong Thám Lang còn có ai là Phong Thám Lang?”

Mộ Dung Dật Phong có chút khốn quẫn: “Các người nào bắt đầu mai phục từ khi?”

Chắc không nghe thấy những lời hắn nói với Đào Yêu chứ.

Một tráng hán dáng người thô kệch nói: “Chính là từ lúc nha đầu kia nói người dễ câu dẫn nam nhân trầm mê đoạn tụ.”

Mộ Dung Dật Phong nắm tay thành đấm, nghiến răng kễnh kễnh nói: “Ta không có!”

Một nam nhân tên Tiểu Hồ Tử đứng trong đám người đá lông nheo với hắn: “Không sao, không hiểu chuyện thì ca ca có thể từ từ dạy người.”

Mộ Dung Dật Phong rét run.

Tráng hán thô lỗ kia trở lại chuyện chính: “Được rồi, tập trung tinh thần đối phó Phong Thám Lang. Chỉ cần bắt hắn lại, chúng ta cũng có thể nổi danh trên giang hồ.”

Những người còn lại vừa nghe, rồi rít cầm lấy vũ khí chém tới người áo đen.

Người áo đen lâm nguy không hãi sợ, khi bọn họ tiếp cận, bình tĩnh xoay tròn chỗ một, phóng ra một xấp ám khí dày

Những cao thủ này vội vàng né tránh.

Người áo đen bắn ra một sợi dây nhỏ màu bạc từ cổ tay, quần lên xà nhà, tiếp theo, trên tay dùng lực, thân thể nhanh chóng bay về phía trước.

Nhưng hắn không ngờ được trên xà nhà còn có mai phục, bọn họ mỗi người cầm một góc lưới, nhảy xuống phủ lên người hắn.

8. Chương 8: Đại Chí

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Xem ra cái lưới này được làm từ thiên tầm ti, mềm dẻo vô cùng, đáng sợ hơn chính là, phía trên móc vô số ám khí nhỏ, muốn đuổi tận giết tuyệt người áo đen.

Tốc độ thật sự quá nhanh, người áo đen Giáp không thể tránh khỏi.

Vào thời điểm này, ánh mắt mọi người cũng kiên định.

Trong mắt người áo đen Giáp là tuyệt vọng.

Trong mắt những cao thủ võ lâm kia là có chí thì nên.

Rung rung rĩa rĩa, Tiểu Hồ Tử nhìn chằm chằm Mộ Dung Dật Phong, mắt lóe âm quang.

Mộ Dung Dật Phong âm thầm rút cây quạt ra, trong mắt lóe ra mấy tia hỏa quang: “Người dám tới đây, bổn thiếu gia ta cho người chết chắc!”

Mà Đào Yêu.

Thần sắc trong mắt nàng không ai có thể nhìn rõ.

Đang lúc chỉ mảnh treo chuông, một người áo đen Bính phá cửa mà vào, thân thể bay xéo, phóng sức mạnh tới người áo đen Giáp, đẩy hắn ra ngoài.

Tiểu Giáp thoát hiểm, nhưng Tiểu Bính lại vì thế mà bị thương, bị lưới bao lấy.

“Mau bắt Phong Thám Lang!” Tiểu tử mặt đỏ quất.

Một nhóm người bắt đầu vung đao về phía Tiểu Giáp.

“Thừa dịp đồng bọn Phong Thám Lang không thể động, mau giết hắn!” Nam tử thô lỗ nói.

Một nhóm người khác bắt đầu vung đao về tiểu Bính.

Trong lúc mảnh chỉ treo chuông, cây đuốc bỗng nhiên phụt tắt.

Đám cao thủ võ lâm kinh hoàng, nhất thời địch ta chẳng phân biệt được, cầm lấy vũ khí chém lung tung bên người.

Tiếng binh khí đánh nhau cùng tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Nam tử thô lỗ bắt đầu chủ trì đại cục: “Mọi người đừng hoảng hốt mà loạn, cũng bỏ vũ khí xuống, tránh thương tổn được người mình... Kiểm đưa nào đâm vào hông Lão tử! Mẹ kiếp, Lão tử liều mạng với các người!”

Cho nên, nam tử thô lỗ cũng gia nhập cuộc chiến.

Tiểu Hồ Tử nhanh chóng chạy lên lầu, nín thở đi tới phía sau Mộ Dung Dật Phong, cười bí ỉm, vươn ma chưởng, nặng nề sờ.

Ha ha ha ha ha Hmm, rốt cục ăn được công tử xinh đẹp này rồi.

Mông quả nhiên như mình co giãn như mình tưởng tượng.

Lúc này, có người lấy ra hộp quẹt, đốt, khách điểm một lần nữa khôi phục rõ ràng.

Tiểu Hồ Tử bỗng nhiên như gặp quỷ, sắc mặt trắng bệch.

Cái mông mà hắn sờ không phải là của Mộ Dung Dật Phong mà là của một lão già.

Ô ô ô, hắn luôn luôn chỉ thích nam nhi tuấn tú: ông già, vị này khẩu vị quá nặng rồi, chịu không được mà!

Vốn đã lão đảo muốn ngã, Vân thúc bị động vào giờ phút này xoay người lại, mị mị cười với hắn một tiếng, nhẹ giọng hỏi: “Người thích sờ mó tới như vậy sao?”

Tiểu Hồ Tử hoàn toàn ngã xuống đất, hộc máu không ngừng.

Mặt Vân thúc không thay đổi, đắc ý xoay người lại, nhưng nhìn thấy Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình.

Mộ Dung Dật Phong bí tráng nói: “Vân thúc, cực khổ rồi.”

Vân thúc chấp chấp tay, vẻ mặt nghiêm nghị: “Lão nô nguyện vì thiếu gia máu chảy đầu rơi, tan xương nát thịt, đầu thân hai nơi, ngũ mã phanh thây, thiên đao vạn quả, bụng nát ruột tan, bảy lỗ chảy máu, nhảy vào biển lửa, quyết không chối từ.”

Một luồng gió âm thổi tới, Mộ Dung Dật Phong và Đào Yêu đồng thời rùng mình.

Mái hiên bên này, lầu dưới đại sảnh, cao thủ võ lâm phát hiện Tiểu Giáp và tiểu bính cũng mất tích, trên mặt đất chỉ còn lại một bãi máu.

Lúc này, Huyện thái gia cũng mang theo một đám bộ khoái chạy tới, cúi đầu khom lưng nói: “Hạ quan mới vừa rồi nghe tin tức nói các vị đại hiệp tới bốn trấn, không tiếp đón từ xa, đã đắc tội, xin quý phủ an vị...”

Nam tử thô lỗ che mông đang chảy máu, mắng: “Ngồi cái đầu của ngươi! Chúng ta muốn đi đuổi theo Phong Thám Lang! Nhanh lên, ngươi cũng mang theo người đi với chúng ta, bắt được rồi công lao cũng không thiếu được ngươi.”

Cho nên, Huyện thái gia vội vàng mang thủ hạ đi theo bọn cao thủ võ lâm này đuổi theo Tiểu Giáp và tiểu bính.

Ra khỏi khách điểm, chỉ thấy trên đường dài trống rỗng, thỉnh thoảng một trận gió rét thổi bay mấy cái lá, xoay tròn trên không trung hai cái, cuối cùng phủ lên người một con mèo hoang đang phát dục, kích thích nó rên rỉ mấy tiếng.

Huyện thái gia ăn nói khép nép hỏi: “Các vị, đêm tối như mực, đến tột cùng muốn đi đâu tìm đâu?”

Trong mắt nam tử thô lỗ lóe lên một tia ý vị: “Chúng ta ngay từ đầu đã phủ bột huỳnh quang lên kiếm, Phong Thám Lang khẳng định không phát hiện, bây giờ chúng ta theo dấu vết đi tìm, chuẩn bị bắt ba ba trong hồ.”

Vừa nói, đoàn người liền cẩn thận dọc theo dấu vết ánh huỳnh quang phấn mà đi, rốt cục tới một căn nhà.

Huyện thái gia và bộ khoái kinh hãi — đây là nhà Trần Đại Chí!

Nam tử thô lỗ nghe thấy, liền nói: “Trần Đại Chí tuyệt đối là đồng bọn của Phong Thám Lang, khó trách Phong Thám Lang có thể chạy trốn, thì ra là ở trong quan phủ có nội gian.”

Vì chứng minh trong sạch của mình, Huyện thái gia quyết định hy sinh trợ thủ đắc lực, vội nói: “Tên Trần Đại Chí, quả thật là trong ngoài bất đồng, khó trách ta bình thường nhìn luôn là không vừa mắt, may mà hôm nay có các vị anh hùng hảo hán ở đây, mọi người cùng nhau bắt hắn!”

Cho nên, một nhóm người bay lên nóc phòng, một nhóm người canh giữ ở cửa trước, một bộ phận khác ngăn ở cửa sau, tóm lại bao vây nhà Trần Đại Chí đến mức gió thổi không lọt.

Sợ bên trong có cơ quan bày rập gù, cũng không dám xông loạn, đám người liền đứng thế coi chừng.

Nam tử thô lỗ ra hiệu với Chu Nho trên góc nhà.

Huyện thái gia nhỏ giọng hỏi: “Đại hiệp, người đang làm gì thế?”

Nam tử thô lỗ nói: “Để hắn vào tuần tra xem bên trong tột cùng có bao nhiêu người.”

“Vị đại hiệp kia thấy vậy mà đã hiểu được ám hiệu của người sao?” Huyện thái gia hỏi.

“Nói nhảm, chúng ta cùng hợp tác đã bao nhiêu năm.” Nam tử thô lỗ mắt mở như chuông đồng nhìn chăm chăm hắn.

Đang lúc ấy thì, kia Chu Nho đưa tay lên ra hiệu hai mươi.

“Hai mươi người chen chúc trong một gian trong phòng nhỏ, lại không có tiếng động nào, xem ra toàn bộ là cao thủ.” Khuôn mặt hồ tra hán tử chau mày: “Phải cẩn thận ứng đối mới được.”

Bên này mái hiên, những người bên cạnh Chu Nho hỏi: “Người ra dấu gì với lão đại vậy?”

Chu Nho nói: “Lão Đại hỏi chúng ta ăn khuya muốn ăn mấy cái bánh bao, ta tính một lần, tổng cộng năm người, mỗi người bốn cái, vừa tròn hai mươi.”

Đêm khuya thanh vắng, gió thu xào xạc, gió lạnh xuyên người, yên tĩnh lạnh lẽo.

Mèo hoang tiếp tục tru lên.

Đã qua một canh giờ.

Nhưng không ai dám động.

Người trên nóc nhà bắt đầu oán trách: “Bánh bao sao còn chưa tới?”

Chu Nho nói: “Chờ một chút.”

Người bên cạnh bất mãn: “Nhất định là người quá tham lam, lão Đại không thèm mua nữa. Một người một cái không được sao? Người lùn như thế, ăn nhiều như vậy cũng thật lãng phí.”

Chu Nho bị đâm trúng chỗ đau, phút chốc đứng lên: “Lão tử liều mạng với người!”

Ai ngờ vừa dứt lời, nóc nhà Trần Đại Chí bởi vì lâu năm không tu sửa, chịu không nổi tác động mạnh như vậy, nhất thời sụp đổ.

Những người còn lại không rõ ràng lắm, chỉ thấy Chu Nho “Chánh khí nghiêm nghị” mà hét lớn một tiếng muốn cùng hai mươi người trong phòng liều mạng, liền một người một ngựa, “Nhảy” vào trong phòng.

Trong nháy mắt, bóng người thấp bé của hắn dưới ánh trăng trở nên vô cùng cao lớn.

Mọi người rối rít bị cổ động, cũng theo hắn tiến vào phòng.

Trong phòng, yên tĩnh.

Ánh trăng từ nóc nhà trong suốt rơi xuống phòng, phủ một màu bạc lên khắp phòng.

Câu đối hai bên cánh cửa, một cái bàn, phía trên trà cụ bằng sứ men xanh, hai cái ghế đơn giản, trên ghế rồng dựa chạm hoa văn Phúc Thọ.

Trừ những cái đó ra, còn có một cái giường lớn.

Mặc dù màn che buông xuống thật dày, nhưng bằng vào thính lực, đám người cao thủ võ lâm này biết bên trong có hô hấp của hai người.

Hai người.

Là hai hắc y nhân đã chạy trốn.

Trần Đại Chí và Phong Thám Lang.

Rốt cục cũng bắt được.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, rối rít cầm lấy vũ khí nhích tới gần giường.

Đem giường vây quanh nước chảy không lọt, bọn họ dừng lại, thật lâu vẫn không nhúc nhích.

Ai cũng không dám vén màn che lên trước, hành động anh hùng.

Cho nên, bọn họ bắt đầu dùng ánh mắt trao đổi.

Nam Tử thô lỗ nhìn Chu Nho: người mới vừa rồi đã phô bày bản sắc anh hùng một lần, hôm nay dứt khoát làm nốt anh hùng luôn đi.

Chu Nho nhếch lông mày thành hình chữ bát (): anh hùng cái rắm, Lão tử mới rồi té xuống, không biết tên khốn nào dẫm lên người lão tử, bây giờ tay ta mềm nhũn, để cho lão Đại vén đi.

Nam Tử thô lỗ hung dữ nhìn lại: Lão tử tay che hông, làm sao vén, để cho đám quan bên này vén đi.

Cho nên, tất cả mọi người loay hoay cầm vũ khí sắc bén, ánh mắt sắc bén uy hiếp Huyện thái gia.

Huyện thái gia chỉ đành phải nơm nớp lo sợ bước đến trước giường, vươn tay run rẩy, vén màn che trước giường lên.

Cùng lúc đó, đám cao thủ võ lâm còn lại rối rít đem vũ khí vào bên trong chào hỏi.

Nhưng một tiếng quát lạnh lùng duyên dáng khiến cho động tác của bọn họ dừng lại: “Giật tiền hay là cướp sắc?”

Mọi người vừa nhìn, chỉ thấy Trần Đại Chí và Ngũ nương đang nằm ở trong chăn.

Ngũ nương chỉ mặc một cái yếm, một đôi cánh tay ngọc lộ ra bên ngoài, nhẵn nhụi tinh tế. Mà nàng đầu tóc nàng hỗn loạn, phủ loạn trên gối, giống như một mảnh tơ lụa màu đen hoa lệ. Mặt của nàng lại càng phong hoa tuyết đại, khóe mắt khẽ nhếch lên, phong tình vạn chủng.

Tất cả mọi người ngây dại, chỉ nghe thấy mấy tiếng nuốt nước miếng, binh khí của mọi người toàn bộ rơi trên mặt đất.

“Huyện thái gia, đã trễ thế này, người không cùng mấy vị phu nhân, lại tự ý xông vào nhà dân, đây là đạo lý gì?” Ngũ nương giọng nói mềm mại khiến đám nam nhân xương cốt tê dại.

Huyện thái gia méo mặt cười: “Ngũ nương, chúng ta...”

Nam tử thô lỗ không hổ là lão Đại, lúc này tỉnh táo lại từ trong sắc đẹp, quát: “Không đúng, ánh phần huỳnh quang rõ ràng là phủ tới đây, mà trong phòng chỉ có hai người các người, nói cách khác, các người nhất định là người áo đen vừa rồi!”

Ngũ nương nhẹ chau lông mày đẹp lại: “Cái gì người áo đen? Ta và Trần Đại Chí này đến giờ vẫn bận việc.”

Chu Nho nhắc nhở: “Lão Đại, mới rồi có hắc y nhân bị thương, chỉ cần kiểm tra bọn họ bị thương hay không là được.”

Vừa dứt lời, toàn bộ mọi người giơ tay: “Ta kiểm tra nữ!”

Huyện thái gia bỗng nhiên khôi phục tính cách nam nhi, bản sắc đàn ông, chặn ở trước mặt bọn họ, chính nghĩa uy phong nói: “Ngũ nương là phụ nữ, sao có thể lộ thân thể trước các vị? Các vị cũng là đại anh hùng đại hào kiệt, tại sao có thể như thế bắt nạt một nữ tử nhu nhược như vậy chứ?”

Một lời vừa nói xong, đám người ở chỗ này có chút thẹn đỏ mặt.

Huyện thái gia xoay người, vẻ mặt bi tráng: “Ngũ nương, vì chứng minh trong sạch của người, ta chỉ có thể cố mà làm, lén vì người kiểm tra.”

Vừa nói, hắn đang muốn thò đầu vào, lại bị nam tử thô lỗ nắm lấy cổ, chỉ nghe “Vút” một tiếng, người liền bay ra từ nóc nhà, hóa thành một ngôi sao phía chân trời.

Nam tử thô lỗ quát: “Quản các người là nữ nhi hay nam nhi làm gì, chỉ cần có quan hệ với Phong Thám Lang thì đừng hòng chạy!”

Vừa nói, hắn liền đưa tay vén chặn bông.

Những người còn lại cũng rướn cổ lên, đang đợi mỹ nhân trần truồng.

Không khí khẩn trương vô cùng, tất cả mọi người ở đây đều quên cả thở, tiếng vang duy nhất chính là tiếng “lách tách” của vài giọt nước miếng rơi trên mặt đất.

Bàn tay to thô ráp kia đã bắt được chặn bông, chỉ cần một động tác, một động tác, thân thể Trần Đại Chí và Ngũ nương sẽ bại lộ dưới mí mắt mọi người.

Nhưng lúc chỉ mảnh treo chuông, hai hắc y nhân trong tủ treo quần áo phía sau bọn họ bỗng nhiên thoát ra, như một trận gió xông ra ngoài phòng.

Một người trong hai người đó, quả thật có dính chút ít phần huỳnh quang.

“Thì ra là bọn họ! Mau đuổi theo cho ta!” Nam tử thô lỗ lập tức buông chặn bông ra, phóng ra ngoài phòng.

Không được thấy thân thể người đẹp, những người còn lại phát ra một trận thở dài, nhưng dưới sự thúc giục của lão Đại, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đi ra cửa.

Một nhóm người một đường đuổi theo người áo đen, ở Sài gia trần trụi đi dạo phải đi dạo, cuối cùng mất nổ đom đóm, nhưng vẫn không thấy tung tích hai người áo đen.

9. Chương 9: Trúng Độc

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Bên này mái hiên, chờ sau khi mọi người rời đi, Ngũ nương lập tức phủ thêm một cái áo đơn, trên mặt cũng thay bằng một thần sắc lo lắng.

Nàng vén chặn bông lên, chỉ thấy trên người Trần Đại Chí tràn đầy máu tươi, mà mặt của hắn, ở dưới ánh trăng cũng trắng bệch.

Ngũ nương cho tới giờ vẫn lạnh như băng, không thèm quan tâm nước mắt rơi đầy trong mắt, bịt kín một tầng sương, nàng cắn chặt môi dưới, cho đến khi rỉ ra máu cũng không buông miệng như cũ.

Trần Đại Chí suy yếu nâng lên tay, xoa mặt nàng.

Tay của hắn dính máu của mình, vuốt ve da thịt như tuyết của Ngũ nương, có một loại mê đắm.

“Ngũ nương, thì ra là nàng thật là có quan hệ với Phong Thám Lang.” Giọng nói Trần Đại Chí khàn khàn, không giống như trước.

“Đừng nói chuyện, ta đi tìm thuốc giải cho chàng.” Ngũ nương hết lần này tới lần khác dùng vai lạng lẽ lau nước mắt trên mặt.

“Đừng lãng phí thời gian, ám khí bọn họ bôi Thanh ti ngạnh, không có thuốc giải.” Trần Đại Chí khẽ mỉm cười, mày rậm mắt to ở dưới ánh trăng đáng yêu dị thường: “Ngũ nương, nàng hôm nay, thật xinh đẹp.”

“Trần Đại Chí, bây giờ là lúc nào, chàng còn nói những câu này? ! ?” Ngũ nương hung dữ nói, nhưng nói xong lời cuối cùng, giọng nói còn mang theo tiếng khóc lóc.

“Nếu không nói, sẽ không còn thời gian.” Trần Đại Chí lẩm bẩm nói: “Thật ra thì, ta đã sớm hoài nghi nàng có quan hệ với Phong Thám Lang ... Mỗi lần vừa nhắc tới Phong Thám Lang, nàng sẽ trở nên khác thường... Mà lần này, Phong Thám Lang bị vũ nhục, ta nghĩ nàng nhất định sẽ đòi công đạo, cho nên, vẫn âm thầm chú ý đến nàng... Quả nhiên...”

“Chàng cái tên ngu ngốc này!” Ngũ nương ghen ngào mắng: “Ai cần chàng tới cứu ta? !”

Trần Đại Chí ngậy ngốc địa cười: “Ta cần... Nàng đừng nóng giận.”

Cái chân dưới người hắn đã bị máu nhuộm ẩm ướt, giọt giọt rơi ở trên sàn nhà.

Bờ môi của hắn đã không có chút huyết sắc nào.

Hắn nhìn nàng, nhưng ánh mắt đã bắt đầu tan rã, giọng nói của hắn càng ngày càng thấp: “Ngũ nương, thật ra thì từ lần đầu tiên gặp mặt, ta đã thích nàng... Những thứ tiền riêng kia, ta là giữ lại dùng để cưới nàng... Ngũ nương, ta chết, nàng khóc một lần là được rồi... Khóc nhiều, sẽ làm thân thể bị thương ... Tổn hại sức khỏe...”

Trần Đại Chí không nói gì thêm, cũng không còn cử động nữa được nữa.

Hắn giống như một đứa trẻ lớn, an tĩnh mà ngủ.

Đôi tay Ngũ nương run rẩy, toàn thân nàng cũng trở nên lạnh như băng.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, Trần Đại Chí sẽ rời khỏi mình.

Nhưng là bây giờ, hắn đã rời khỏi nàng.

Vĩnh viễn, cách xa.

Ngũ nương cúi đầu, nhắm ngay môi của hắn mà hôn lên.

Nhưng đang lúc đôi môi muốn tiếp xúc, một giọng nói như nước suối nói: “Miệng.”

Ngũ nương nổi giận, cũng bất kể là ai, há mồm liền khóc mắng: “Con mẹ ngươi, nam nhân của ta đã chết, hôn một chút cũng không được sao?”

“Độc Thanh Ti ngạnh có thể lây qua nước bọt.” Một người áo đen đi tới, gõ mặt nạ xuống, ngũ quan nhàn nhạt, da trắng đến sắp trong suốt.

Đào Yêu.

Ngũ nương khẽ mỉm cười, gương mặt nhất thời kiều diễm như vẽ: “Có thể chết cùng hắn cũng không tồi.”

Nói xong, nàng nhanh chóng cúi người, nhưng môi hai người lại bị Đào Yêu đưa tay cản trở.

(Lúc này, Trần Đại Chí còn có tri giác, nhưng không cách nào nhúc nhích mắng trong lòng: “Đào Yêu, ta @# %&* ngươi, Ngũ nương không dễ dàng gì mới hôn ta một lần mà!”)

Ngũ nương giận dữ: “Tránh ra! Không cần lo cho chúng ta!”

Đào Yêu một cái tay khác lấy ra một bình sứ màu xanh nhạt từ trong lòng ngực, nói: “Ta có giải được Thanh ti ngạch.”

Ngũ nương vội vàng đẩy Trần Đại Chí ra, lấy ra cái gương nhỏ ra, một bên oán giận nói: “Săx, sao không nói sớm, hại ta lãng phí tình cảm.”

Một đêm này, phẳng phất đặc biệt dài, ánh rạng đông chậm chạp không chịu đến.

Một người áo đen, bước nhanh chạy đến bên cạnh tử điểm Ngũ nương, nhanh nhẹn mà nhảy, nhanh chóng tiến vào gian phòng ở lầu hai.

Lúc này, mây che trăng sáng, trong phòng tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón.

Hắn gỡ mặt nạ xuống, đang muốn đưa tay đi lấy hộp quẹt đốt lên, có người lại thay hắn làm .

Cây nến trên bàn dấy lên, để cho tất cả lộ ra trong ánh sáng yếu ớt.

Bao gồm mặt của người áo đen — đen mà gầy, hiền hoà vô hại, làm cho người ta tỏa ra hảo cảm.

Lâm Chi Ý.

Mà bên bàn, Ngũ nương khóe miệng cười lạnh, Trần Đại Chí vẫn còn suy yếu, Mộ Dung Dật Phong phát quát làm đáng, cùng với Đào Yêu nhìn không ra vẻ mặt.

Lâm Chi Ý sững sốt một chút, nhưng ngay sau đó từ từ nở nụ cười: “Xem ra mọi người đã đến đông đủ .”

“Vẫn chưa, còn có Vân thúc và thủ hạ không tới.” Mộ Dung Dật Phong thu quát, hắng giọng một cái: “Bởi vì gian phòng quá nhỏ, bọn họ cũng bị đuổi đi ra .”

Lâm Chi Ý: “...”

Ngũ nương lạnh lùng nhìn hắn: “Nói, người tại sao muốn hãm hại Phong Thám Lang?”

“Còn người?” Lâm Chi Ý hỏi ngược lại: “Người tại sao muốn cứu giúp Phong Thám Lang?”

Ngũ nương hừ lạnh một tiếng: “Bây giờ người đang ở trong tay chúng ta, còn dám hỏi ta.”

Lúc này, Trần Đại Chí bên cạnh yếu ớt hỏi: “Ngũ nương, thật ra thì ta cũng muốn biết, tại sao nàng lại muốn giúp Phong Thám Lang?”

Ngũ nương trừng mắt đẹp: “Trần Đại Chí, chàng muốn tạo phản sao? !”

Mộ Dung Dật Phong phụ họa: “Ngũ nương, đừng giả vờ thần bí, nói mau đi.”

Ngũ nương hít sâu một hơi, cắn răng nói: “Bây giờ là lúc tra hỏi Lâm Chi Ý!”

Đào Yêu nói: “Nhưng mà bọn ta tương đối hứng thú với bí mật của người.”

Ngũ nương hoàn toàn thua trong tay đám “Đồng bọn” này, chỉ có thể nói ra chuyện đầu đuôi.

Thì ra, Ngũ nương là con gái Phong Thám Lang. Năm năm trước, Phong Thám Lang đã qua đời, nhưng chuyện này dường như không ai biết, người trên giang hồ thấy hắn lâu không gây án, liền truyền tin hắn rửa tay gác kiếm. Ngũ nương mặc dù học được võ công và tuyệt kỹ của Phong Thám Lang, nhưng không có hứng thú làm thần trộm, cho nên liền tới đến Sài gia trấn, thanh thần ổn định làm bà chủ.

Vốn cho là cuộc sống sẽ bình tĩnh qua đi như thế, ai ngờ, nhưng trước đó không lâu, kẻ địch Phong Thám Lang lại truyền lời vu oan, kẻ chủ mưu phía sau màn lại hướng dẫn nhân sĩ giang hồ, đem lực chú ý toàn bộ tập trung ở Sài gia trấn.

Sau lại, Vô Địch vừa xuất hiện, mọi người đồn đãi Phong Thám Lang là hèn nhát, nhìn thấy nhiều cao thủ như thế liền sợ. Ngũ nương sao có thể để cho người cha đã mất chịu nhục, chỉ đành phải mạo hiểm, dưới mắt mọi người đánh cắp Vô Địch.

“Chuyện, chính là như vậy.” Ngũ nương phối hợp rót một chén trà, thanh thanh cổ họng.

Đừng nói, kể chuyện xưa thật đúng là phí nước miếng.

Trần Đại Chí phản ứng đầu tiên nói: “Đào Yêu, thì ra là người là em vợ của ta.”*

Mộ Dung Dật Phong nói tiếp: “Đào Yêu, thì ra cha nàng năm năm trước đã chết.”

Đào Yêu, Ngũ nương: “...”

“Được rồi, bây giờ không phải là lúc nhận thân.” Thời khắc mấu chốt, Ngũ nương tỉnh táo, nàng chuyển hướng Lâm Chi Ý, hỏi: “Nói, người đến tốt cùng là người nào, tại sao muốn nói xấu cha ta?”

Lâm Chi Ý mỉm cười: “Ta sớm đã nói, ta là Lâm Chi Ý của cửa hàng Cổ Tử.”

Đào Yêu lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Không, người là cháu của Hiên Viên lão nhân, Hiên Viên Cát.”

Lời vừa nói ra, tất cả đều kinh ngạc, nhất thời im lặng.

Ngũ nương: thật là lợi hại, không hổ là muối muối trong truyền thuyết của ta.

Trần Đại Chí: không gì là không biết, không hổ là em vợ tương lai của ta.

Mộ Dung Dật Phong: thật có khí thế, không hổ là nương tử ta xem trọng.

Hiên Viên Cát khẽ nheo mắt lại, trầm giọng nói: “Người là làm sao mà biết được?”

Đào Yêu lấy một tờ màu trắng giấy ra: “Ngày hôm qua ta lục hành lí của người, phát hiện danh thiếp của người, trên đó viết Hiên Viên Cát.”

Vừa dứt lời, liền nghe tiếng bốn vật nặng ngã xuống.

Trần Đại Chí bò dậy từ trên mặt đất, không giải thích được: “Đào Yêu, làm sao người lại lục lợi hành lí của hần? “

Đào Yêu chậm rãi nói: “Ta đi nhìn hần tắm, thuận tiện lật lục bọc y phục của hần.”

Trần Đại Chí tiếp tục ngã xuống đất không dậy nổi. (=))

Ngũ nương vỗ vỗ bả vai của nàng, cười đến mê người: “Đào Yêu, không ngờ tới muối và ta có chung sở thích.”

Mộ Dung Dật Phong cắn quạt: “Đào Yêu, ta tắm nhiều lần như vậy, sao thấy nàng tới nhìn lên?”

Trên mặt Hiên Viên Cát đủ màu đỏ xanh, chất vấn: “Người nữ nhân này, không có chuyện làm sao lại nhìn lên nam nhân tắm?”

Đào Yêu không để ý tới, tiếp tục nói: “Ta nhìn thấy trên cánh tay phải của người có thương tích, vì vậy để xác định người chính là người mấy ngày hôm trước tới trả lại kiếm, cũng là người áo đen bị ta đả thương.”

Thì ra là vì xem xét vết thương của hần, Mộ Dung Dật Phong thoải mái, bắt đầu hỏi thăm: “Hiên Viên Cát, chẳng lẽ người có cừu oán với Phong Thám Lang? Tại sao muốn hãm hại hần?”

Ngũ nương hỏi thêm một vấn đề: “Mộ phần của Gia gia người Hiên Viên lão nhân thật là bị người đào lên? Chẳng lẽ người không sợ báo ứng, quá bất hiếu đi!”

“Có vấn đề gì nữa không?” Hiên Viên Cát mặt ở dưới ánh nến tĩnh táo dị thường: “Cùng nhau hỏi đi.”

Trần Đại Chí yếu ớt địa giơ tay: “Ta muốn hỏi... Phía sau người chính là cửa sổ, tại sao không trốn đi?”

Mặt Hiên Viên Cát lại bắt đầu từ xanh chuyển sang tím, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi địa rống một câu: “Người cho rằng ta không muốn trốn sao, ta bị các người hạ độc, bây giờ cũng không nhúc nhích được!”

Trần Đại Chí nghi ngờ: “Người nào hạ thuốc?”

Đào Yêu thẳng thắn: “Ta thoa Hoa la phấn trên cửa sổ, hần bò vào, trên chân dính một chút, đại khái phải một canh giờ nữa mới có thể động.”

Trần Đại Chí: “...”

“Bây giờ người có thể nói chứ.” Mộ Dung Dật Phong khẩn cấp muốn biết chân tướng của mọi chuyện.

“Bà chủ của các người không phải đã biết chuyện từ đầu đến cuối sao.” Hiên Viên Cát quay đầu nhìn Ngũ nương.

Ngũ nương nhướng lên mày liễu tình tề: “Bây giờ vừa mệt vừa khát vừa đói, ta làm sao nói?”

Còn lại ba người liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu hành động.

10. Chương 10: Chân Tướng

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Sau thời gian một nén nhang, Ngũ nương ngồi ở trên bàn bát tiên, trước mặt là điểm tâm nhỏ tinh xảo, trà nóng, dưới chân hỏa lò ấm áp, phía sau còn có hai gã sai vặt giúp nàng nắn vai đấm lưng. Thân thể thoải mái dễ chịu, tâm tình cũng vui vẻ, Ngũ nương bắt đầu một bên cắn hạt dưa, một bên giảng giải chân tướng mọi việc.

Thì ra là, trộm cuối cùng của Phong Thám Lang trước khi qua đời lần, chính là của Hiên Viên lão nhân. Nhưng lần này, cái mà hắn trộm không phải là vật lý kỳ cổ quái thật, mà là một bí mật kinh thiên.

Chính là –

Ngũ nương bắt đầu chỉ huy gã sai vặt phía sau: “Chú ý bên trái bả vai, động tác nhẹ chút, ta đây nhỏ nhắn yếu đuối, sao có thể chịu hành hạ của người? Người bóp bả vai phải kia, người cũng đừng cười, người lớn như vậy rồi, sức lực yếu như vậy, giả bộ thanh tú há? Ôi chao ôi chao ôi chao, lò hỏa sắp tắt, các người muốn lạnh chết ta có phải không? Còn có xào hạt dưa, ta muốn ngũ vị hương...”

Toàn thể mọi người gân xanh nổi lên, âm thầm sờ tởm khí của mình.

Để tránh bị ám sát, Ngũ nương uống một ngụm trà, tiếp tục chuyện xưa.

Thì ra là, lần này Phong Thám Lang đến chỗ Hiên Viên lão nhân, căn cứ chính xác trong lúc vô tình liên thấy được cao thủ võ lâm hợp tác với Hiên Viên lão nhân. Thì ra là, kiếm của Hiên Viên lão nhân căn bản không hề thần kỳ như truyền thuyết.

Kiếm nói trắng ra chỉ là một đồng sắt vụn, mà kiếm Hiên Viên lão nhân lại còn là một đồng sắt vụn tương đối giá trị. Cầm trên tay kiếm gì không quan trọng, hoặc là nói, trên tay không kiếm có hay cũng không có gì quan trọng, quan trọng là nội lực và tu dưỡng cá nhân, nhưng người đời lại không rõ đạo lý này.

Cho nên, Hiên Viên lão nhân bắt được tâm lý của bọn họ, hàng năm cao thủ võ lâm cũng sẽ xin kiếm, cầm lấy kiếm mình đúc, hành tẩu giang hồ, gặp yêu chém yêu, gặp quỷ giết quỷ, đụng phải cô nương thì đùa bốn lữ về nhà.

Những người này đều là nhân vật có chút võ công trên Bài Hành Bảng số một số hai, võ công đương nhiên bí hiểm, người bình thường đoán chừng nhìn thấy sẽ bị dọa cho sợ đến chân như nhũn ra, sau đó, đợi đến khi người kia rút kiếm, đoán chừng cũng đã tề ra quần.

Dưới đa số tình huống, cao thủ võ lâm đều không chiến mà thắng. Vì vậy, uy lực này của kiếm cũng vượt qua lời đồn quá tả di, tạo thành cục diện ngàn vàng không mua được bây giờ.

Mà mấy cao thủ võ lâm kia, hàng đầu đến nhận thù lao từ chỗ Hiên Viên lão nhân.

“Thì ra là như vậy.” Người nghe hiểu rõ, hỏi tiếp: “Vậy Hiên Viên gia bị phát hiện bí mật nên mới hãm hại Phong Thám Lang sao?”

Ngũ nương khoát khoát tay: “Cái này các người phải hỏi Hiên Viên Cát.”

Vừa dứt lời, nàng liền bị hạ bệ, một nhóm người kéo Hiên Viên Cát tới, tiếp tục rượu ngon, chú tâm hầu hạ.

Việc đã đến nước này, Hiên Viên Cát dứt khoát nói ra toàn bộ.

Thì ra là Hiên Viên lão nhân lúc ấy phát hiện Phong Thám Lang, vốn định bắt lấy hắn diệt khẩu, tiếc rằng Phong Thám Lang khinh công rất cao, lại để cho hắn chạy đi ra ngoài.

Kể tiếp mấy năm, Hiên Viên lão nhân cả ngày đang lo lắng mà sống, kết quả buồn bực mà chết, lưu lại di ngôn, nhất định phải tìm được Phong Thám Lang, giữ được danh dự gia tộc. Làm Hiên Viên lão nhân người thừa kế duy nhất, Hiên Viên Cát không thể từ chối mà phải đảm nhiệm trách nhiệm nặng nề này.

Hắn hao hết tâm tư, rốt cục tra được con gái của Phong Thám Lang tiếp xúc Ngũ nương ở tại Sài gia trấn. Cho nên Hiên Viên Cát liền tung tin gia gia phần mộ bị trộm, Vô Định bị trộm, khiến cho những người chú ý đều tập trung ở Sài gia trấn. Tiếp theo, hắn đặt Vô Định ở trong khách điểm Ngũ nương, vừa tung tin tức, nói là Phong Thám Lang nhất gan, sợ.

Vốn định dùng chiêu này dẫn rấn xuất động, nhân cơ hội sát hại Phong Thám Lang. Ai ngờ liên tiếp hai ngày cũng không có động tĩnh, hắn nhẫn nại chờ, rốt cục chờ được Ngũ nương. Cho nên liền hiệp một đám cao thủ võ lâm, muốn bắt nàng bằng được, bức Phong Thám Lang ra. Nhưng hắn có thể nào cũng không ngờ tới, Phong Thám Lang lại qua đời năm năm trước.

Mộ Dung Dật Phong hoang mang: “Người sẽ không sợ ép, Phong Thám Lang sẽ công bố bí mật này sao?”

Ngũ nương không vội không gấp giải thích: “Hắn đã sớm nghĩ kỹ đối sách, vì vậy tung tin tức nói là cha ta lên đối kiếm. Cho nên, cho dù cha ta không chết, có nói ra bí mật của bọn họ mọi người cũng sẽ không tin, chỉ cho đây là vì lý do cha muốn độc chiếm Vô Định.”

“Không sai, quả nhiên đủ thông minh.” Hiên Viên Cát mắt lộ ra ánh sáng tán thưởng.

Trần Đại Chí đặc ý: “Còn phải nói, Ngũ nương nhà chúng ta là vừa có não lại vừa có ngực... A, Ngũ nương ta là người bị thương nặng mà, sao nàng nở hạ thủ độc ác như thế?”

Ngũ nương không để ý tới hắn, xoay người nói với Hiên Viên Cát: “Thật ra thì cha ta cũng không tính công khai hậu thế bí mật này.”

Hiên Viên Cát không tin: “Làm sao có thể?”

Ngũ nương không vội không gấp mà giải thích: “Tính tình cha ta cổ quái, ông thích độc chiếm đồ, mà bí mật này, trừ đám người Hiên Viên gia các người ra, chỉ có ông biết, điều này khiến cho ông vô cùng vui vẻ, thậm chí còn cảm thấy được bí mật này là thứ bồi tăng tốt nhất của ông.”

Hiên Viên Cát khô khốc cười mấy tiếng, vẻ mặt mờ mịt: “Không ngờ tới, ha ha, thật là không ngờ tới... Ông nội của ta lại vì một người sẽ vĩnh viễn không nói bí mật ra, buồn bực mà chết, mà ta, cũng bởi vì việc này mà lãng phí thời gian năm năm.”

“Làm sao có lãng phí chứ?” Ngũ nương dùng đôi mắt to sáng quét qua người hắn: “Người nhưng là tự động đưa bạc tới cho ta.”

“Có ý gì?” Hiên Viên Cát bị nàng nói cả người không được tự nhiên.

“Cha ta mặc dù không nói, nhưng ta chưa chắc sẽ giữ bí mật.” Ngũ nương vươn đôi tay thon ngọc ra, nhẹ nhàng mà chà xát: “Hết thấy, cũng muốn nhìn xem người có hào phóng hay không.”

Hiên Viên Cát hồ nghi: “Thật chẳng qua là muốn bạc, là có thể giữ kín bí mật này?”

“Nói nhảm?” Ngũ nương lờm hắt một cái: “Chẳng lẽ còn muốn đồng kiếm vụn của nhà ngươi?”

“Tốt, người ra giá đi.” Hiên Viên Cát gọn gàng linh hoạt nói.

Ngũ nương dùng ngón tay chấm nước trà, ở trên bàn viết ra một chữ số.

Mọi người xúm lại nhìn, toàn bộ hít một hơi lạnh: “Ngũ nương, người đủ ác độc!”

Hiên Viên Cát khê cần rằng: “Được! Nhưng, người có thể bảo đảm bọn họ không nói sao?”

Trần Đại Chí giơ tay: “Ta luôn luôn đi theo Ngũ nương lẫn lộn giang hồ

Đào Yêu lắc đầu: “Ta không quá quan tâm cái này.”

Mộ Dung Dật Phong vuốt vuốt tóc trên trán, giữ vững tuấn mỹ: “Cũng vì có loại thần thoại này, giang hồ chơi mới vui hơn, ta làm sao có thể đích thân phá hư chứ?”

Vân thúc giơ tay tề: “Chúng ta tất cả đều là người Mộ Dung gia, thiếu gia muốn chúng ta không nói, chúng ta liền cả đời cũng sẽ không mở miệng.”

“Bây giờ người tin chưa, thật ra thì, coi như là chúng ta nói ra, người nhỏ, lời nhẹ, cũng sẽ không ai tin tưởng, Chỉ là...” Ngũ nương chớp mắt cười nói: “Nếu như người ngày nào đó ăn no rửng mỡ, muốn diệt khẩu, vậy người nên giết chết toàn bộ chúng ta, nếu không, hừ!”

Hiên Viên Cát trầm tư hồi lâu, rút cục trịnh trọng gật đầu: “Được, một lời đã định.”

Vừa giải quyết xong, cửa ngoài truyền tới âm thanh của đám kia cao thủ võ lâm.

“Vương bát dẫn, lại để cho Phong Thám Lang chạy, người, vẽ lại vết thương trên mông cho ta, Lão tử muốn chiếu vào vết thương tìm binh khí đã thương ta! Tìm được rồi, ta muốn thọc hai đao trên mông hần! Không, bốn đao!”

Ngũ nương hỏi: “Vô Địch đâu?”

Vân thúc vội vàng dâng lên: “Mới vừa rồi thừa dịp bọn họ hỗn chiến, ta đem trộm đi, thuận tiện đâm mông lão đại của bọn họ.”

Mộ Dung Dật Phong bội phục: “Quả nhiên gừng càng già càng cay.”

Vân thúc chấp tay: “Thiếu gia quá khen.”

Ngũ nương thổi tắt ánh nến trong phòng, sau đó mở cửa, ném kiếm ra ngoài, lớn tiếng hô: “Đây mới là Vô Địch thật!” Sau đó nhanh chóng đóng cửa.

Chỉ nghe thấy bên ngoài rộ tiếng đánh nhau, tên thủ lĩnh kêu thảm thiết: “Người đồ vương bát dẫn, dám chọc mông ông!”

Ngũ nương vỗ vỗ tay: “Hừ, bọn khốn kiếp, lại dám đã thương nam nhân của ta!”

Trần Đại Chí nước mắt như mưa: “Ngũ nương, nàng rút cục thừa nhận ta.”

Đám người còn lại: “Nữ nhân thật đáng sợ.”

Hiên Viên Cát tung tin, nói Phong Thám Lang ôm Vô Địch thật chạy đến phía nam, cho nên một đám nhân sĩ võ lâm rút cục rời Sài gia trấn, nối đuôi nhau chạy về phía nam trong lời đồn.

Sauk hi trả tiền, Hiên Viên Cát cũng an tâm rời đi.

Ngày hôm đó, Ngũ nương lại mãnh liệt yêu cầu Mộ Dung Dật Phong, Đào Yêu và Trần Đại Chí xuống nơi chưa tang vật.

Vị trí rất bí mật, dưới phòng bếp phủ đầy bụi, có một đồng tấm ván gỗ, nhấc lên, đi xuống một đoạn bậc thang, đoàn người nhìn thấy rất nhiều đồ chơi ly kỳ cổ quái.

“Đây là cái gì?” Trần Đại Chí chỉ vào một khối đồ đen thui hôi hám hỏi.

“Thịt kho tàu Vô Vi Phương Trượng lên ăn trong ngày sinh thần.”

“Cái này thì sao?” Mộ Dung Dật Phong chỉ vào một tấm vải đỏ tươi.

“Y phục khi tắm thay của phu nhân Vô lâm Minh Chủ.”

“Kia thì sao?” Trần Đại Chí chỉ vào một cây côn gỗ hỏi.

Ngũ nương liếc nhìn, nhẹ giọng nói: “Chày cán bột Tĩnh Tuệ sư thái.”

“Ặc.” Mộ Dung Dật Phong, Trần Đại Chí đồng thời lui về phía sau ba bước.

“Kia?” Mộ Dung Dật Phong mở một lon đồ sứ ra, chỉ vào một thứ tương tự nhân sâm, hỏi.

“Của quý Đại thái giám trong cung.”

“Oa.” Mộ Dung Dật Phong, Trần Đại Chí đồng thời há to mồm.

Đoàn người toàn bộ đang nhìn, chỉ có Đào Yêu không lên tiếng.

Ngũ nương tự nhiên biết nàng đang suy nghĩ gì, nàng nhếch miệng, quyết định nói ra chân tướng: “Đào Yêu, muội cũng không phải con gái của cha ta.”

“Nhưng chim bồ câu đưa tin rõ ràng nói, mẫu thân Đào Yêu có tiếp xúc với Phong Thám Lang.” Mộ Dung Dật Phong tò mò.

Ngũ nương lấy ra một bình sứ màu trắng từ trong tủ chén, hỏi: “Nhận ra được cái này không?”

Đào Yêu gật đầu: “Là Tử tà tán, có thể giải bách độc, chỉ có nhà ta mới có.”

“Hắn là cha ta đi trộm tử tà tán, từng tiếp xúc với mẹ muội trong thời gian ngắn.” Ngũ nương suy đoán.

“Nói không chừng bọn họ vừa thấy đã yêu, một đêm phong lưu, đồng lòng đồng tình, chín tháng sau, ‘Oa’ một tiếng, Đào Yêu liền xuất thế thì sao?” Trần Đại Chí hỏi.

“Không thể nào.” Ngũ nương trả lời như chém đinh chặt sắt.

“Làm sao người biết?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

Ngũ nương chậm rãi nói: “Cha ta thích đi cửa sau.”

“Có ý gì?” Đoàn người cau mày.

Ngũ nương nữa chậm rãi nói: “Cha ta cả đời đều hát hậu đình hoa(*).”

(*)Nhã Vy: tương tự đi cửa sau, kiểu ấy ấy của mấy anh nam ấy ạ (*ngại ngùng-ing*)

“Nghe không hiểu.” Đoàn người không giải thích được.

Ngũ nương sâu hít sâu một hơi, nói rõ ra: “Cha ta đồng tính!”

Đào Yêu gật đầu: “Cũng giống Mộ Dung Dật Phong!”

Mộ Dung Dật Phong: “__ ta không phải mà!”

Trần Đại Chí tò mò: “Vậy Ngũ nương nàng sao lại được sinh ra?”

Ngũ nương giải thích: “Ta là con nuôi... Cho nên Đào Yêu, muội không phải là con gái cha ta.”

Đào Yêu sắc mặt bình tĩnh trước sau như một: “Không có chuyện gì, trên danh sách còn có rất nhiều người.”

“Không phải là Phong Thám Lang cũng tốt.” Mộ Dung Dật Phong an ủi: “Điều này chứng tỏ cha nàng có thể vẫn còn sống.”

11. Chương 11: Tụ Tan

Edit Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Chân tướng rõ ràng, nên lưu thì lưu, nên tan thì tan .

Ngũ nương và Trần Đại Chí tiếp tục ở lại Sài gia trấn, bọn họ bình thường mang theo chút cuộc sống không bình thường.

Đào Yêu tự nhiên tiếp tục đi tìm phụ thân.

Mà Mộ Dung Dật Phong lại ra một quyết định trọng đại: hắn muốn đi theo Đào Yêu.

“Đào Yêu người ta phải đi làm chính sự, người đi mò mẫm lẫn lộn cái gì?” Ngũ nương khinh bỉ: “Trở về Mộ Dung gia các người đổi quần áo đi, mỗi ngày đều là màu trắng, nhìn thật khó giặt.”

“Ta đi giúp đỡ Đào Yêu tìm cha nàng.” Mộ Dung Dật Phong để bụng lời của Ngũ nương chút nào: “Hơn nữa, Đào Yêu cũng không nói gì... Đào Yêu, ý nàng sao?”

Đào Yêu trên dưới đánh giá Mộ Dung Dật Phong một lần: “Người quả thật nên đổi quần áo .”

Mộ Dung Dật Phong: “...”

Trần Đại Chí khuyên nhủ: “Đào Yêu, trên đường có thêm người chiếu cố cũng tốt, tứ hải đều là huynh đệ.”

Đào Yêu yên lặng biết, nói: “Chẳng qua là, người quá phô trương.”

Mộ Dung Dật Phong lập tức ngoắc Vân thúc, kề sát tai lão nói: “Tích tích tích tích tích tích tích tích tích.”

Vân thúc gật đầu, cũng nhỏ giọng trả lời: “Tích tích tích tích tích tích tích tích tích.”

Mộ Dung Dật Phong đỏ mặt, tiếp tục nói: “Tích tích tích tích tích tích tích tích tích.”

Vân thúc ánh mắt tràn đầy khích lệ: “Tích tích tích tích tích tích tích tích tích.”

Đào Yêu, Ngũ nương, Trần Đại Chí: “...”

Rốt cục, hai người cũng nói xong, Vân thúc vỗ vỗ tay: “Các vị, sau này còn gặp lại.” Sau đó, liền mang theo một đám tráng hán gã sai vặt, cùng với gia cụ, sàng đan, màn che, trà cụ, trở về phủ.

Ngũ nương và Trần Đại Chí mắt choáng váng: “Người để cho bọn họ trở về?”

Mộ Dung Dật Phong lấy ra quạt, nhẹ nhàng mà phe phẩy, mái tóc và áo đều lẳng lẳng phiêu động.

Hắn nhìn Đào Yêu, khẽ mỉm cười, mi thanh mục tú, thật là tuấn nhã: “Đào Yêu, từ hôm nay trở đi, ta một mình đi theo nàng.”

Đám người ngồi trên xe ngựa hồi phủ, đoàn người yên, nhưng vẫn nghĩ tới tâm sự của mình.

Vân thúc (dáng vẻ trung thành): Thiếu gia nhà chúng ta võ công cao cường, thiếu niên anh tuấn, thiên văn địa lý, không chỗ nào không biết, quả thực là trăm năm khó gặp, Đào Yêu cô nương không được bao lâu sẽ bị rung động, sau bọn họ sẽ lăn qua lăn lại trên giường, chờ gạo sống nấu thành cơm chín xong, sinh hạ tiểu thiếu gia, chờ tiểu thiếu gia sau khi lớn lên, trở thành một người võ công cao cường, thiếu niên anh tuấn, thiên văn địa lý, không chỗ nào không biết, quả thực là nam nhi trăm năm khó gặp, sau lại gặp một vị cô nương khác, lăn lăn lăn...(=)))

Tráng hán Giáp (dáng vẻ tức giận): thật sự là quá không công bằng, cao trào cũng kết thúc, ta đến tên cũng chưa có! Tại sao?! Tại sao?! Tại sao?!

Gã sai vặt Ất (ai oán): Vốn chờ Thiếu gia rời khỏi đó, không còn ai cản đường, ta sẽ xinh đẹp một chút, nhưng vì sao soi vào gương, lại vẫn xấu như vậy? Cha của ta ơi, sao sinh ra ta lại xấu như vậy? !

Tráng hán Bính (bát quái): những ngày qua, tình cảm của mọi người cũng rất phát triển, Trần Bộ đầu và Ngũ nương gạo sống nấu thành cơm chín, bắt đầu ở chung một chỗ, cho nên Đào Yêu cô nương liền chảy nước mắt rời khỏi Trần Bộ đầu, Vân thúc và thiếu gia bỗng nhiên động tình với nhau, đáng tiếc này tình yêu này không được chấp nhận, chỉ có thể dứt khoát chặt đứt, thiếu gia vì vậy trốn đi, Vân thúc đã từng có gút mắc tình cảm, dĩ nhiên cầu mong nàng tìm được áng mây ngũ vị của đời mình.

Gã sai vặt Đinh (xuân tâm thâm kêu khóc): Thiếu gia, ta không muốn phải rời khỏi ngài! ! Nguyệt lão, ta hận người!

12. Chương 12: Đồng Tính

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Cáo biệt Sài gia trấn, Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong tiếp theo tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Bạch Chí Quang.

Nhắc tới Bạch Chí Quang liền không thể không nhắc Bạch Nhận Đường.

Ở Đồng Thành, Bạch Nhận Đường từng là võ quán số một số hai trên giang hồ, bởi vì liên tục xảy ra hai giới võ lâm Minh Chủ, nhất thời thanh danh lan truyền rộng. Nhưng mười năm trước, quán chủ tuyên bố bế quan, sau đó danh tiếng của Bạch Nhận Đường liền xuống dốc không phanh.

Mà vị bề quan quán chủ kia, chính là Bạch Chí Quang.

Đồng thời, cũng là phụ thân hư hư thực thực của Đào Yêu.

Qua thời gian sáu ngày, bọn họ đã tới Đồng Thành.

Đồng Thành bởi vì là tuyến giao thông quan trọng, phố xá phồn hoa, dân cư đông đảo.

Lúc Đào Yêu đến nơi, đúng lúc là ban ngày, trên đường ngựa xe như nước, đám người qua lại không dứt.

Hai người chen chúc trong dòng người, từ từ bước đi thong thả.

Đào Yêu chuyên tâm tìm khách điểm thích hợp để ở, mà Mộ Dung Dật Phong lại nhanh chóng tung bằng cửu chương trong lòng: cơ hội tới, lấy cơ bây giờ nhiều người, sợ hai người lạc nhau, nhân cơ hội dắt tay Đào Yêu, để cho quan hệ của bọn họ càng tiến một bước. Không sai, Mộ Dung Dật Phong, muốn chủ động, chủ động~!

Cho nên, Mộ Dung Dật Phong sâu hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, đưa tay, nắm được một cái tay.

Quá, quá, quá kích động ! Đào Yêu tay trong tay với mình... Không quá giống trong mộng.

Hả, Đào Yêu không phải là rất gầy sao? Làm sao cái tay này lại nặng nhiều thịt như vậy? Hơn nữa, đầu ngón tay vừa thô vừa ngắn?

Mộ Dung Dật Phong nghi ngờ mở mắt ra, đợi thấy rõ chân tướng, hai sợi tóc trên trán hần toàn bộ dựng đứng.

Đào Yêu đã đi ở phía trước, mà trước mặt hần đứng, là một vị đại thẩm khuôn mặt dữ tợn trên mặt thẹn thùng, mà trong tay hần, chính là cái móng heo của vị đại thẩm này.

“A!” Mộ Dung Dật Phong kêu thảm một tiếng, vội vàng buông tay.

Nhưng đại thẩm nhưng giống như một loại cây mây ngàn năm quấn ở trên người hần, đá lông nheo với hần: “Công tử thật là nóng lòng, ở trên đường cái cũng không buông tha ta, để cho ta rất xấu hổ.”

“Không... không phải, hiểu lầm, ta nắm nhầm người.” Mộ Dung Dật Phong vội vàng giải thích, sau đó tránh xa nàng, chuẩn bị đi tìm Đào Yêu.

Nhưng đại thẩm này lập tức từ bộ dáng tiểu bạch thủ siêu béo, biến thành bộ dạng mẫu hùm, kéo thắt lưng qua, cản ở trước mặt hần, gầm hét lên: “Một câu thật xin lỗi đã muốn xong? Sờ soạng đã muốn đi, không có tiện nghi như vậy đâu!”

“Người muốn thế nào?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Người dám sờ sẽ phải dám cưới, người đi hỏi thăm một chút đi, Vương quả phụ ta há có thể để người tùy tiện sờ sao? Nam nhân dám sờ ta sẽ phải cưới ta!” Vương quả phụ bắt đầu màn sư tử Hà Đông rống.

“Ta đã có người trong lòng, không thể nào cưới người.” Mộ Dung Dật Phong lập trường kiên định.

Wương quả phụ chớp mắt một cái, bắt đầu kêu lên: “Đùa giỡn phụ nữ đàn ông! Mọi người mau tới cho chủ trì công đạo! tay ta nhỏ bé non mịn trắng nõn, cứ như vậy bị tay ăn chơi này khinh bạc!”

Giữa ban ngày ban mặt, nói nhàn rồi cũng đứng, cho nên đám người rất nhanh đã tụ lại, vây quanh họ.

Vương quả phụ bắt đầu thanh minh lên án Mộ Dung Dật Phong đối với nàng như vậy như vậy như vậy, sau đó nàng như vậy như vậy như vậy ra sức chống cự, nhưng là tay nàng mảnh khảnh không bằng bắp chân của hắn như thế, kết quả vẫn bị Mộ Dung Dật Phong như vậy như vậy như vậy. Nàng nghĩ nếu cũng đã bị như vậy như vậy như vậy, đành cắn răng gả cho hắn, nhưng Mộ Dung Dật Phong lại đổi ý.

Mộ Dung Dật Phong oan ức đến mức hộc máu: “Đại thẩm, bắp chân của ta cũng không thô như tay người đâu, người gả bộ nhu nhược cái gì?”

Vương quả phụ mặt cười đến giống như hoa cải trắng nở: “Mọi người nghe thấy không, chính hắn cũng thừa nhận sờ qua tay ta, nếu không làm sao biết đùi hắn không thô bằng tay ta?”

Huynh đài bán mứt quả đứng bên Mộ Dung Dật Phong cảm thán nói nói: “Tiểu huynh đệ, người thật đúng là khẩu vị nặng.”

Mộ Dung Dật Phong: “...”

Vương quả phụ hào sảng phát tay một cái: “Ta không quản nhiều như vậy, bây giờ hãy cùng ta về nhà, chúng ta ban đêm thành thân, ban đêm động phòng!”

Nói xong, mạnh mẽ lôi kéo Mộ Dung Dật Phong đi về phía nhà mình.

Mộ Dung Dật Phong khóc không ra nước mắt, không phải mới vừa một bộ bị nắm tay liền muốn chết sao? Sao bây giờ lại hào phóng như vậy?

Đang vào lúc này, một thanh âm nhàn nhạt ngăn cản nói: “Đợi một chút.”

Mộ Dung Dật Phong vui mừng, Đào Yêu tới cứu mình !

Đào Yêu ngăn giữa Mộ Dung Dật Phong và Vương quả phụ, nhẹ giọng nói: “Hắn không thể cưới người.”

Vương quả phụ trên dưới quét mắt nhìn Đào Yêu, hừ một hơi: “Nơi nào đến tiểu nha đầu, xương cũng không được mấy cân, còn dám tới phá chuyện tốt của ta... Người nói, hắn tại sao không thể cưới ta?”

Đào Yêu cầm Mộ Dung Dật Phong một cái tay khác, hai người mười ngón tay giao ác: “Bởi vì, ta là con gái đã xuất giá thành nương tử của hắn.”

Mộ Dung Dật Phong vừa mừng vừa sợ: “Đào Yêu, nàng nói thật? Nàng thật muốn làm nương tử của ta...”

Đào Yêu vươn ra ngón trỏ mảnh khảnh, đặt trên môi Mộ Dung Dật Phong: “Thật ra thì, Dật Phong, lòng ta cũng giống chàng vậy.”

Sau đó, nàng thuận theo tựa đầu tựa vào vai hắn.

Mỹ nhân trong ngực, ta còn đòi hỏi gì.

Mộ Dung Dật Phong nở nụ cười, sau đó, hắn đem quạt “phách” một tiếng mở ra, giữa đầu cười lớn lên: “Hi hi hi hi hi hi hi hi!”

Nhưng mà –

“Tiểu huynh đệ, người ngây người lâu quá đấy.” Người bán mứt quả vỗ vỗ bả vai Mộ Dung Dật Phong: “Không sao chứ.”

Mộ Dung Dật Phong phục hồi tinh thần lại, thanh hắng giọng: “Không có chuyện gì, là mộng tưởng hảo huyền mà thôi.”

Lúc này, hắn nhìn thấy Vương quả phụ chống nạnh nhìn chằm chằm Đào Yêu: “Tiểu nha đầu nơi nào tới, xương cũng không nặng mấy cân, còn dám tới phá chuyện tốt của ta... Người nói, hắn tại sao không thể cưới ta?”

Đào Yêu lẳng lặng nói: “Bởi vì, hắn đồng tính.”

Chung quanh nổi lên một tràng hít hơi.

Mộ Dung Dật Phong ngã xuống đất không dậy nổi.

Một tài chủ đứng bên cạnh sờ sờ cảm, mắt lộ ra một tia dâm quang: “Khó trách ta đối với hần như vậy cảm thấy hứng thú.”

Mộ Dung Dật Phong bắt đầu phun máu.

Người bán mứt quả như có điều suy nghĩ gập đầu: “Khó trách hần có hứng thú với ta như vậy.”

Mộ Dung Dật Phong ngừng hô hấp.

Nghe vậy, Vương quả phụ lập tức ngậy người, cả người hóa thành một tượng đá. Cách hồi lâu sau, mặt ngoài tượng đá bắt đầu tróc ra, nàng đặt mông ngồi xuống đất, kêu khóc om sòm: “Đây là cái gì thể đạo cơ chứ, nam nhân ngoại hình khá một chút đều là đồng tính, ông trời ơi, người quả thực là muốn hại chết ta mà! ...”

Xem nào nhiệt xong, đám người tản đi, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Sau thời gian một chén trà, Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong tìm được khách điểm thích hợp. Bởi vì Mộ Dung Dật Phong kinh tế thực lực hùng hậu, bọn họ muốn hai gian phòng hảo hạng, một bàn thức ăn ngon.

“Người thật giống như mất hứng.” Đào Yêu quan sát sắc mặt Mộ Dung Dật Phong, cho ra kết luận.

Mộ Dung Dật Phong không lên tiếng, vùi đầu uống rượu.

“Là bởi vì ta nói ra chuyện tình người đồng tính trước mặt mọi người sao?” Đào Yêu nói xin lỗi: “Ta sau này sẽ không nói cho người khác biết.”

“Ta không phải vì cái này tức giận!” Mộ Dung Dật Phong trịnh trọng làm sáng tỏ: “Đào Yêu, ta nói với nàng lần cuối, ta không phải là đồng tính!”

“Ồ.” Đào Yêu đáp một tiếng, dùng bữa tiếp.

Ồ.

Một chữ như vậy đuổi hần đi?

Mộ Dung Dật Phong quả thực không biết nên làm sao cho phải, hần làm sao lại thích người như Đào Yêu chứ?

Không biết làm sao, trong mệnh có kiếp này, phải ngoan ngoãn chấp nhận.

Đang than thở lại nghe thấy trong đại sảnh lầu dưới truyền tiếng ca thanh lệ.

Theo tiếng nhìn lại, hần nhìn thấy một vị cô nương mười lăm mười sáu tuổi, hoặc là mười sáu mười bảy tuổi, hoặc là mười bảy mười tám tuổi, tóm lại rất trẻ tuổi rất trẻ tuổi.

Một thân quần áo trắng trong thuần khiết, vóc người tinh tế, làm rung động lòng người, trên mặt trắng nõn, một đôi mắt dịu dàng, mảnh mai vô cùng, trực tiếp xuyên vào lòng người, bất luận kẻ nào cũng sẽ sinh ra thương tiếc với nàng.

Nàng ngồi trong đại sảnh, tay ôm tỳ bà, một đôi tay ngọc thon thon, nhẹ nhàng gảy trên dây. Tiếng ca réo rất uyển chuyển khiến người nghe thích thú.

Đám nam nhân trong khách điểm đều bị nàng hấp dẫn, chỉ muốn kéo giai nhân vào trong ngực thương yêu.

Đang lúc nghe đến nhập thần, một nam tử bộ dáng con nhà giàu nghênh ngang đi đến, đi theo sau là hai toán gia đình.

Nhìn thấy cô nương trên đài, hai mắt thiếu gia ăn chơi tỏa ra tinh quang, chưng ra một bộ dạng vô lại, từ từ đi tới bên người nàng, dùng quạt nâng cái cằm nhỏ, cười hô hô: “Tiểu nương tử thật là xinh đẹp, sao vậy, cùng thiếu gia ta trở về phủ, bảo đảm nàng sau này ăn sung mặc sướng.”

Vị cô nương kia vừa sợ vừa quẫn, cố gắng thoát khỏi hần, cầu khẩn nói: “Công tử xin tự trọng, ta bán mình không bán nghệ, a không, ta bán nghệ không bán thân.”

“Hắc hắc hắc, gặp bốn thiếu gia, người bán cũng phải không bán, bán cũng phải bán, a không đúng, nói sai rồi, ta là nói, người bán cũng được, không bán cũng không được!” Thiếu gia ăn chơi ngoắc: “Bắt nàng cho ta.”

Thì ra là ác bá cường bức dân lành trong truyền thuyết. Xét thấy việc Vương quả phụ vừa rồi khiến mình đã mất không ít thể diện, Mộ Dung Dật Phong quyết định anh hùng cứu mỹ nhân, gây dựng lại hình tượng quang huy của mình trong lòng Đào Yêu.

Cho nên, hần y theo hình thức cố định trong truyền thuyết, lấy hình tượng bạch y công tử, bước từ trên lầu xuống, dùng động tác anh tuấn đánh cho hai gã gia đình và thiếu gia ăn chơi hoa rơi nước chảy, chạy trốn chết.

Sau đó, hần sửa sang lại áo, vuốt vuốt đầu tóc, xoay người lại, mở quạt ra, dùng giọng nói ôn nhã hỏi: “Cô nương, người không sao chứ?”

Vị cô nương kia hình như là bị dọa, không nhúc nhích mà nhìn hần.

Mộ Dung Dật Phong khẽ mỉm cười: “Cô nương người không cần cảm ơn ta, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ chính là việc nhân sĩ chính nghĩa phải làm, mặc dù rất nhiều người đều nói ta thiếu niên anh hùng can đảm hành hiệp trượng nghĩa nhân phẩm cao không khuất phục trước dâm uy của nhà giàu, nhưng ta biết mình còn hơn thế nhiều. Dĩ nhiên, có ân không báo rất khó chịu, nếu như người thật sự khẩn khoản, có thể đi lên trên gian nhà lầu nói lại mấy lời diễn tả ta nói lại với vị cô nương trên lầu kia. Mới vừa rồi nói quá nhanh, có thể người không nhớ rõ ràng, như vậy ta lại nói lại, thiếu niên anh hùng can đảm nghĩa hiệp...”

“Người ăn no rừng mỡ hả?” Vị cô nương kia vừa nãy còn ôn nhu, trong nháy mắt đột thành liệt hỏa: “Bọn ta chờ ba ngày, suốt ba ngày! Thật vất vả mới đợi được công tử Bạch gia tới đùa giỡn, lại bị tên đồng tính chết bầm nhà người làm hỏng!”

13. Chương 13: Liễu Nữ

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Mộ Dung Dật Phong há hốc mồm: “Người...”

“Người cái gì mà người!” Lửa giận trong mắt nàng kia hừng hực thiêu đốt: “Khúc hát này ta học đúng nửa năm, tuồng vui này tập luyện bảy ngày, còn có hành tung của Bạch nhị công tử tống của ta mười lượng bạc đi hỏi thăm! Bây giờ đều bị người làm hỏng!”

Mộ Dung Dật Phong giải thích: “Ta...”

“Ta cái gì mà ta!” Nàng kia vươn ngón tay ngọc nhỏ và dài ra, chọc chọc lồng ngực của hần: “Khí chất ai oán, câu dẫn lòng người vừa rồi người có biết mất bao lâu mới học được không? Ánh mắt kia là muốn thể hiện ra ta đây cơ khổ không chỗ nương tựa, như không chịu khuất phục cường quyền, đồng thời, còn muốn ra vẻ không khuất phục chống lại, không thể quá bèn nhọn, không thể quá cố ý, hết thấy mâu thuẫn đều phải nhuần nhuyễn toát ra trong mắt, người cho rằng rất dễ dàng sao? ! Người nói đi, phải bồi thường thế nào?”

Nhớ tới Vương quả phụ vừa rồi, Mộ Dung Dật Phong chần chờ hỏi: “Người... Sẽ không muốn ta cưới người chứ!”

Nàng kia mắt liếc nhìn hần, nặng nề hừ một tiếng: “Nghĩ hay quá nhỉ! Ta đâu đến nỗi phải gả cho tên đoạn tụ nhà người? !”

Mộ Dung Dật Phong hoàn toàn nổi giận: “Ta lặp lại lần nữa, ta không phải là đoạn tụ!”

Nàng kia khoát khoát tay, không muốn dây dưa với hần nữa: “Được rồi, trước hết mời ta ăn một bữa, coi như là bồi tội.”

Không có biện pháp, trúng phải kiếp nạn này, Mộ Dung Dật Phong chỉ đành phải mang theo nàng lên trên gian nhà lầu, mời nàng ăn cơm.

Ăn món ngon, vị nữ tử này dần dần tiêu tan tức giận, nói cho bọn họ biết mình là Liễu Tiểu Ngâm.

“Người tại sao mong đợi vị công tử mới vừa rồi kia đùa giỡn người?” Đào Yêu hỏi.

“Mới vừa rồi là Bạch gia Nhị công tử, ta là mong bị Bạch gia đại công tử đùa giỡn.” Liễu Tiểu Ngâm đáp.

“Người không có việc gì làm hay sao mà lại muốn bị người ta đùa giỡn?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Bạch gia đại công tử không phải là người khác.” Liễu Tiểu Ngâm để đũa xuống, lấy tay chống đỡ cằm, trong mắt lờ lờ tỏa sáng: “Hắn là nam nhân hoàn mỹ nhất thiên hạ: nhã nhặn lịch sự, võ công cao cường, tâm địa thiện lương, cũng không đi kỹ viện, không đi sông bạc...”

Mộ Dung Dật Phong cau mày: “Đây không phải là đang nói ta sao.”

Đào Yêu: “...”

Liễu Tiểu Ngâm tiếp tục nói: “Hắn mỗi ngày mặt trời mọc thì thức dậy, mặt trời lặn thì ngủ, cuộc sống có quy luật, chưa bao giờ táo bón...”

Đào Yêu: “Điểm này cũng rất giống người.”

Mộ Dung Dật Phong: “...”

Liễu Tiểu Ngâm nhấp ngụm nước, làm ra tổng kết: “Tóm lại, hắn là phu quân ta tha thiết ước mơ.”

“Người muốn gả cho Bạch đại công tử, tại sao còn muốn câu dẫn Bạch nhị công tử?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Bởi vì Bạch đại công tử chưa bao giờ xuất phủ, cho nên chỉ có ta chủ động tiến vào. Nhưng Bạch phủ quản lý rất nghiêm, ngay cả người hầu đều là gia nô nuôi từ nhỏ, căn bản là giống như tay không vá trứng gà, ta dứt lốt cũng vào không được.

Sau cùng, ta rốt cục hỏi thăm được Bạch gia Nhị công tử hoàn toàn trái ngược ca ca của hắn: thô lỗ bạo lực, võ công kém cỏi, tâm địa ác độc, mỗi ngày đều vào kỹ viện, lúc nào cũng đi sông bạc, mỗi ngày mặt trời lặn thức dậy, mặt trời mọc thì ngủ, cuộc sống vô quy luật, mỗi ngày đều táo bón...”

Mộ Dung Dật Phong nhỏ giọng hỏi: “Nàng ta sao lại có hứng thú với chuyện người khác bị táo bón như vậy?”

Đào Yêu suy nghĩ một chút: “Có thể nhà nàng bán bã đậu.”

Mộ Dung Dật Phong gật đầu: “Có lý.”

“Cho nên căn bản Bạch nhị công tử chính là một ác bá. Có câu nói, cường đoạt dân nữ mỗi ngày tất sẽ có kiến thức cơ bản, cho nên, ta hao tổn tâm huyết, giả trang thành nữ cô nhi, ở chỗ này chờ hắn tới đùa giỡn.

Đương nhiên là, ta trong nhu nhược có phản kháng, khiến cho hắn muốn ngừng mà không được, cho nên, hắn thú tính nổi lên, kéo ta về trong phủ. Chỉ cần vừa vào Bạch phủ, ta liền có một cước đá trúng chim nhỏ của hắn, thừa dịp hắn nước mắt văng khắp nơi, thời điểm hắn lảo lộn, căn cứ lộ tuyến lúc trước dò xét, chạy đến trước gót chân Bạch đại công tử, buồn bã kể tình cảnh của mình bị thăm gặp gỡ, than thở khóc lóc như hoa lê dưới mưa, thấy ta liễu yếu đào tơ, Bạch đại công tử tâm tư vốn mềm mại như hoa, đương nhiên lúc này nhất định hóa thành Xuân Thủy.

Sau đó, hắn sẽ thương tiếc ta, lưu ta lại trong phủ. Tiếp theo đó, ta sẽ xuất ra tất cả vốn liếng may quần áo cho hắn, nấu canh cho hắn, mài mực cho hắn, thổi tiêu cho hắn... Họ Mộ Dung, thu hồi về mặt cười quái dị của người đi, không cho phép hiểu sai! Cuối cùng, ta nhân thời cơ chín muồi, sẽ nói cho hắn biết ta phải đi. Lúc này Bạch đại công tử đã nảy sinh tình cảm nóng bỏng với ta, hắn sẽ cầm tay ta thật chặt, cầu xin ta lưu lại làm đương gia chủ mẫu của Bạch gia, làm nương tử của hắn.

Vì hắn khẩn cầu quá thành khẩn, ta chỉ có thể đáp ứng, một tháng sau, chúng ta sẽ thành hôn, đêm hôm đó, hắn hát, ta thổi tiêu, chúng ta cùng Vu Sơn mây mưa, cùng hưởng cá nước thân mật, trở thành một đôi

thần tiên quyền lực mà thế nhân ao ước ... Nhưng là.” Liễu Tiểu Ngâm hút hút nước miếng, khẽ neho mắt lại: “Nhưng mà, có một người lại xen vào việc của người khác, phá hỏng toàn bộ kế hoạch của ta!”

Mộ Dung Dật Phong cúi đầu in thìn thít, giả bộ không nghe thấy.

Liễu Tiểu Ngâm níu lấy vạt áo của hắn, ác thanh ác khí nói: “Bất kể thế nào, họ Mộ Dung, người phải giúp ta đi vào! Có Nghe Thấy Không? !”

“Gấp gáp hại thân.” Mộ Dung Dật Phong giữ y phục, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì: “Đúng rồi, người mới vừa nói Bạch gia, là người Bạch gia?”

“Người từ nông thôn tới hả?” Liễu Tiểu Ngâm khinh bỉ: “Đồng Thành chỉ có một Bạch gia, đương nhiên là Bạch gia mở Bạch Nhận Đường võ quán kia.”

Mộ Dung Dật Phong sâu hít sâu một hơi: “Đào Yêu, ta mới đánh đệ đệ của nàng.”

“Đệ đệ?” Liễu Tiểu Ngâm tỉnh ngộ lại: “Đào Yêu là cô em chồng của ta?”

“Còn chưa xác định, chẳng qua là có khả năng này.” Mộ Dung Dật Phong khuyên nàng đừng quá kích động: “Chúng ta lần này là tới tra rõ chân tướng, ngày mai sẽ đi Bạch gia bái phỏng Bạch Chí Quang.”

“Nhưng Bạch Chí Quang, chính là cha chồng tương lai của ta, mười năm trước đã bế quan, đoán chừng các người sẽ không được ông.” Liễu Tiểu Ngâm nói.

“Vậy chúng ta chỉ có thể đi bái phỏng Bạch đại công tử, đúng rồi, hắn tên gì?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Đại danh là Bạch Trúc Ngữ, nhũ danh Ngữ Ngữ, đương nhiên nhũ danh chỉ có ta mới có thể gọi.” Liễu Tiểu Ngâm sáng mắt lên: “Đúng rồi, các người mang ta đi cùng đi!”

“Cái này, phải hỏi Đào Yêu .” Mộ Dung Dật Phong quay đầu: “Đào Yêu, ý của nàng...”

Lúc này, hai người mới phát hiện, Đào Yêu vẫn nhìn xuống lầu dưới, căn bản không nghe bọn họ nói chuyện.

Theo ánh mắt Đào Yêu nhìn lại, chỉ nghe “Lộp bộp” một tiếng, tim Mộ Dung Dật Phong chìm đến đáy.

Đào Yêu không chớp mắt nhìn một gã mặc đồ đen lầu dưới.

Hắn trang phục đen nhánh, khí chất đẹp đẽ, cả người như tỏa sáng.

Tóc của hắn đen nhánh, dài mà dày, lẳng lẳng tung bay, giống như một mảnh tơ lụa hoa lệ, dù hoặc người ta vuốt ve.

Ánh mắt của hắn đen nhánh như bảo thạch đen đất tiền, lóe lên ánh sáng.

Nhưng da tay của hắn lại trắng nõn, màu sắc như tuyết, trang bị hắn trong sáng, cả người giống như huyền băng vạn năm.

Người này yên lặng, lạnh lùng.

“Đào Yêu, sao nàng lại nhìn hắn như thế?” Mộ Dung Dật Phong cắn khăn tay nhỏ bé, trong lòng ề ầm, khó ưa nhìn hắn? Thì ra là Đào Yêu thích người mặc áo đen, khó trách chưa bao giờ thèm nhìn đến mình...Ừ, chờ sẽ đi mua mực rồi sẽ nhuộm đen toàn bộ quần áo. (=))

“Người kia đang quan sát chúng ta.” Đào Yêu lẳng lặng nói.

“Ừ... Hình như là người mới một mực quan sát hắn.” Liễu Tiểu Ngâm do dự, nói ra chuyện bản thân nhìn thấy.

Người ta một mực an tĩnh ăn cơm, có ngẩng đầu nhìn bọn họ đâu?

“Hắn từ lúc mới đến vẫn ở chú ý đến chúng ta.” Đào Yêu kiên trì.

“Khí chất của chúng ta quá đặc biệt , làm người khác chú ý cũng là không thể tránh khỏi.” Mộ Dung Dật Phong nhợt nhạt cười một tiếng.

“Đừng động tới người kia , chúng ta hôm nay lập tức đến Bạch gia đi.” Liễu Tiểu Ngâm thúc giục.

Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong suy nghĩ rồi cũng đồng ý, sau khi ăn xong, liền đi theo Liễu Tiểu Ngâm đến Bạch gia.

Tòa nhà của Bạch gia là và võ quán Bạch gia nằm cùng một chỗ, chiếm diện tích rất lớn, khoảng chừng một đầu phố.

Cùng nhau đi tới, Mộ Dung Dật Phong phát hiện hiện tượng rất kỳ quái, con đường này hai bên đều là phố xá sầm uất, nhưng trên con đường này, người ở thưa thớt, những cư dân kia tình nguyện đi đường vòng cũng không đi qua nơi này.

“Đến tột cùng là tại sao?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

Liễu Tiểu Ngâm giơ một ngón tay lên: “Người nhìn thì sẽ biết.”

Mộ Dung Dật Phong ngẩng đầu, liền thấy một nam nhân trẻ tuổi nhìn như đang muốn xông qua đây.

Chỉ thấy hắn đứng lại, hít thở mấy hơi thật sâu, tiếp theo lui về phía sau mấy bước, chợt giẫm chặn tại chỗ, ngừng thở, như tên rời cung xông về trước, tốc độ cực nhanh, trước đây chưa từng gặp.

Đáng tiếc trời không toại lòng người, đang chạy, chân của hắn bỗng nhiên đập phải một tảng đá, “Bịch” một tiếng, ngã nhào trên đất. Bởi vì vừa nãy lao rất nhanh, bây giờ ngã đau quá dậy không nổi, vì thế lăn lóc trên đất một hồi lâu, cuối cùng mới tiêu diệt toàn bộ dưỡng khí vừa nãy hấp thu. Lúc này hắn ngọ nguậy trên mặt đất, mặt sưng đến đỏ bừng, khó khăn cực hạn.

“Tại sao hắn lại biến thành cái bộ dáng này?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Bởi vì hắn đang nín thở.” Liễu Tiểu Ngâm đáp.

“Khó chịu vậy sao, hít vào một hơi cũng không chết người mà.” Mộ Dung Dật Phong không giải thích được.

Lúc này, nam tử kia thật sự không nhin được, nghe lời của hắn, nhẹ nhàng hít vào một hơi.

Mọi chuyện xảy ra rất nhanh.

Một ngụm, nam tử kia chẳng qua là hít một hơi, đỉnh đầu liền ngã xuống trên đất, không đứng lên được nữa

“Mộ Dung...” Đào Yêu nhẹ giọng nói: “Người hại chết người rồi.”

“...” Mộ Dung Dật Phong đứng tại nguyên chỗ, cứng ngắc như tượng đá.

14. Chương 14: Nhận Thân

Edit Nguyệt Kỳ Nhi

Beta Nhã Vy

“Không có chuyện gì, chẳng qua hắn là bị thối quá mà hôn mê.” Liễu Tiểu Ngâm vỗ vỗ tay, bên cạnh lập tức có mấy tráng hán đi ra ngoài, hít thật sâu một cái, vọt vào vùng nguy hiểm, kéo nam tử đang hôn mê kia đi ra ngoài.

Hàng xóm láng giềng hảo tâm lấy nước vẩy vào mặt hắn, khoảng thời gian nửa chén trà nhỏ, nam tử kia từ từ tỉnh lại, nói một câu: “Ngày hôm qua, bọn họ ăn đậu tương.”

Tiếp theo, quay đầu đi, liền hôn mê bất tỉnh tiếp.

“Có ý gì?” Mộ Dung Dật Phong không hiểu ra sao.

“Hắn nói, ngày hôm qua, người của Bạch gia ăn đậu tương.” Hương thân Giáp giải thích.

“Ăn đậu tương thì có quan hệ gì với việc hắn té xỉu?” Mộ Dung Dật Phong càng thêm nghi ngờ.

“Ăn đậu tương đánh rắm vừa nhiều lại vừa thối.” Hương thân Ất tiếp tục giải thích.

“Huynh nói người của Bạch gia thả rắm hun cho hần chết ngất?” Mộ Dung Dật Phong không dám tin.

“Không sai.” Hương thân Bính khẳng định kết luận của hần: “Huynh nghe đi.”

Mộ Dung Dật Phong nhắm mắt lại, cẩn thận lắng nghe, quả nhiên từ trong Bạch Nhận Đường truyền đến thanh âm bùm bùm rất nhỏ liên tiếp khó hiểu.

Thì ra là, kể từ sau khi Bạch Chí Quang bế quan, Bạch Trúc Ngừ bắt đầu thay phụ thân truyền thụ võ công. Nhưng hần bỏ qua công phu đao thương của tổ tiên, cho là tập võ chỉ là để cường thân kiện thể, mà không phải là để đánh nhau. Cho nên hần tự nghĩ ra một môn Bạch Thị Khí Công, tôn chỉ là, sâu hít một cái, sau đó dùng nội lực để cho khẩu khí vận chuyển trong kinh mạch, khơi thông tứ chi bách hải, cuối cùng đi tới đan điền, dùng sức trầm xuống, từ hậu môn thải ra.

Nói cách khác, cuối cùng, khẩu khí này cũng đã thành một cái rắm.

Mặc dù nghe thì khó có thể tưởng tượng được, nhưng là môn công phu này vô cùng có hiệu quả.

Trương Tiểu Sơn bán mần thầu ở phố Đông, từ nhỏ thể chất kém nhiều bệnh, thân hình gầy như cây gậy trúc, kể từ khi sau đi theo Bạch Trúc Ngừ luyện tập, da thịt cả người đều giống như bánh bao của nhà hần, tóc cũng mọc nhiều hơn.

Ông chủ Hồ bán dược liệu ở phố nam, năm trước còn như một cái xác, mắt thấy đã sắp phải đi bán muối với ông bà, kể từ khi luyện tập môn công phu này, thất lưng không đau, chân cũng không đau, ngay cả buổi tối ở trên giường cũng có sức hơn, vì lí này, nửa năm trước còn lấy tiểu cô nương như hoa như ngọc, mắt thấy cũng sắp sinh con rồi.

Lý Đại Bàn bán thịt lợn phố Tây, vốn là mập đến cú đầu cũng không nhìn thấy chân của mình, đứng ở trong nhà mình, mọi người không rõ kia là đồng thịt của hần, hay là đồng heo thịt. Nhưng kể từ khi vào Bạch Nhận Đường học tập, vóc người kia càng ngày càng tiêu chuẩn hơn, người cũng là càng ngày càng tuấn tú hơn. Tháng trước còn đạt được danh hiệu tướng công Đồng Thành, người đồn nghệ danh như Phan An(*).

(*)Phan An (tên khác là Phan Nhạc), là người Hà Nam, sống vào thời Tây Tấn, được xem như một kỳ nhân của lịch sử Trung Quốc cổ đại. Phan An dung mạo rất đẹp, tinh thần và bản lĩnh cũng được ca ngợi, trong dân gian có câu: “mặt tựa Phan An” để miêu tả những người đàn ông đẹp. Phan An ở thành Lạc Dương, đẹp trai đến nỗi mỗi lần cưỡi xe ra ngoài chơi đều bị phụ nữ từ trẻ đến già chạy theo xem mặt, nhiều đến nỗi chàng không dám bước ra khỏi xe.

Hình minh họa từ bài viết trên google:

Bởi vì có những ví dụ lật vật này, tất cả mọi người cũng không hề để ý thể diện gì nữa, tranh nhau vào cửa Bạch Nhận Đường học tập Bạch Thị Khí Công này.

Một chiếc đũa dễ gãy, nhưng một bó đũa lại không dễ gãy.

Cũng như trên, một người thả rắm thì thối chịu được, một đồng người rắm, đây chính là thối không chịu nổi.

Từ đó, con đường này không có người đi qua nữa.

Sau khi nghe xong, miệng Mộ Dung Dật Phong đại khái có thể nhét luôn một trứng gà.

Đây chính là nhà nhạc phụ tương lai của hần?

Quan trọng hơn là –

“Người lại thích một lấy người thối sống?” Mộ Dung Dật Phong không thể tin mà nhìn Liễu Tiểu Ngâm.

Liễu Tiểu Ngâm ngấm nghĩa ngón tay ngọc, từ từ giải thích: “Đầu đất, người căn bản không hiểu, Bạch Thị Khí Công võ công cao thâm. Phàm là võ công cao thâm, phương thức luyện tập đều rất kỳ lạ. Tỷ như Quỷ Hoa Bảo Điển(*) trong truyền thuyết, muốn luyện phải tự hiến. Còn có một loạt võ công ma giáo kia, cũng phải muốn hút máu người, ăn thịt người, hoặc là phải nam nữ giao hoan chẳng hạn. Cho nên so ra mà

nói, Bạch Thị Khí Công vô cùng thuần khiết, già trẻ đều có thể luyện võ công này. Mà hần thân là người sáng lập cũng nhất định sẽ rất lợi hại.”

(*):Quỳ Hoa bảo điển () là bí kíp võ thuật thượng thặng trong tiểu thuyết kiếm hiệp Tiểu ngạo giang hồ của nhà văn Trung Quốc Kim Dung. Quỳ Hoa bảo điển có chung một nguồn gốc với Tịch tà kiếm pháp do hai vợ chồng tiền nhân viết ra trong quá khứ với Quỳ là tên người chồng, Hoa là tên người vợ. Giống như Tịch tà kiếm pháp nguyên lý đầu tiên để luyện là Quỳ Hoa bảo điển là “dẫn đao tự cung”.

“Nhưng mà. “ Mộ Dung Dật Phong không thể tưởng tượng: “Thúi lắm?”

“Chúng ta làm sao đi vào?” Đào Yêu hỏi vấn đề quan trọng.

“Yên tâm, ta đã sớm chuẩn bị cái này.” Liễu Tiểu Ngâm lấy ra mấy viên thuốc, nói: “Cái này, là ta dùng ba tháng thời gian mới nghiên cứu điều chế ra, nhét ở trong lỗ mũi, lập tức không ngửi thấy những mùi khác.”

Mộ Dung Dật Phong cầm lấy, thử một lần, phát hiện hiệu quả quả thật không tệ, không khỏi tăng thêm một phần kính nể với Liễu Tiểu Ngâm: “Xem ra, người quả thật quyết tâm muốn gả cho Bạch Trúc Ngữ.”

“Dĩ nhiên.” Mắt Liễu Tiểu Ngâm lại chợt lóe phát sáng như Tinh Tinh: “Kể từ khi hai năm trước được nhìn thoáng qua hần, ta liền thề độc, nhất định phải trở thành nương tử của hần.”

“Người không phải nói Bạch Trúc Ngữ chưa bao giờ xuất phủ? Vậy làm sao người nhìn thấy hần ?” Mộ Dung Dật Phong tò mò.

“Ta leo tường nhìn hần.” Liễu Tiểu Ngâm thẳng thắn.

“Chẳng lẽ người không có chuyện lại trèo tường nhìn lên đàn ông sao?” Mộ Dung Dật Phong mở to mắt.

“Mẹ ta nói, nếu muốn gả cho nam nhân tốt thì phải chủ động.” Liễu Tiểu Ngâm không biết hành vi của mình có gì không ổn: “Cha ta cũng là bị mẹ ta coi trọng, sau đó cứng rắn lôi kéo đi thành thân.”

“Cứng rắn kéo đi? Mẹ người là thổ phỉ sao?” Mộ Dung Dật Phong cười khê.

Liễu Tiểu Ngâm vẽ mặt hưng phấn: “Người biết mẹ ta?”

Tay Mộ Dung Dật Phong cứng đờ.

Mẹ nàng... Thật sự là thổ phỉ.

Liễu Tiểu Ngâm nói: “Nhớ năm đó, cha ta đi thi, kết quả đi ở trên sơn đạo bị mẹ ta mang theo thủ hạ ngăn cản, vốn là chỉ muốn đoạt ít bạc, nhưng cha ta quá tuấn tú, mẹ ta cảm lòng không được, liền thuận tiện cướp người, ép làm tướng công áp trại.

Những năm nay, mẹ ta bảo ta cha ngồi, cha ta không dám đứng, mẹ ta bảo ta cha ăn cơm, cha ta không dám đi vệ sinh, thật hạnh phúc.”

“Hạnh phúc chẳng qua là mẹ người thôi.” Mộ Dung Dật Phong nhỏ một giọt nước mắt đồng tình cho Liễu phụ thân.

Nữ nhân Đồng Thành quả không nên chọc vào.

“Làm chuyện chính quan trọng hơn, chúng ta mau đi đi.” Vừa nói, Liễu Tiểu Ngâm làm đầu tàu gương mẫu, xông vào nơi nguy hiểm.

Mộ Dung Dật Phong và Đào Yêu theo sát phía sau.

Mấy người gõ cửa Bạch Nhận Đường, nói muốn gặp Bạch Trúc Ngữ, người hầu kia liền dẫn bọn họ đi tới sân tập võ.

Sân tập võ rộng rãi vô cùng, bên trong đệ tử Bạch Nhận Đường nghiêm chỉnh đứng đầy ra, nhìn qua chói mắt, có chút tráng quan.

Mà trên đài cao phía trước là một gã nam tử, mặc dù cách xa nhau rất xa, thấy không rõ tướng mạo của hần, nhưng vẫn cảm giác được ra trên thân người này có loại hơi thở ôn hòa, làm cho người ta như tắm gió xuân.

Liễu Tiểu Ngâm kích động: “Hắn chính là Bạch Trúc Ngữ, quá tuần tú rồi!”

Lúc này, Bạch Trúc Ngữ cất tiếng ôn hòa như thường lệ: “Ngày hôm qua ta đã dạy mọi người bộ động tác thứ chín của Bạch Thị Khí Công, hôm nay, chúng ta sẽ tới học tiếp. Đầu tiên, sâu hít sâu một hơi, sau đó, nắm giữ khẩu khí này, khiến nó chảy xuôi xuống bụng của mọi người, từ từ rửa sạch, xuất toàn bộ những gì học được mấy ngày trước ra, tiếp theo mọi người sẽ có cảm giác vọng động muốn xì ra, nhưng không nên gấp gáp, giờ phút này còn chưa phải là thời điểm buông thả, phải đếm thầm trong lòng, đếm từ mười, một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười. Tốt, lúc này, lượng khí này mới chân chân chính chính loại bỏ độc tố trong cơ thể, lúc này, hai chân mở ra, dùng trung bình tấn, sau đó bụng dùng sức, giống như ta vậy...”

“Bùm.” Một tiếng vang bất nhĩ từ thất lưng Bạch Trúc Ngữ trở xuống truyền ra.

Cả người Mộ Dung Dật Phong cứng ngắc.

“Mọi người nghe rõ ràng chưa?” Bạch Trúc Ngữ cười giống như xuân rộn ràng: “Tiếng vang nhất định phải thanh thúy, vang dội, thả ra nhất định phải có cảm giác, chỉ có như vậy mới xem như là thành công hoàn thành này bộ động tác này.”

Thanh thúy, vang dội, khoái cảm...

Mộ Dung Dật Phong cảm thấy thân thể của mình đã xuất hiện vết nứt.

“Quá đẹp trai-!” Liễu Tiểu Ngâm hai tay khép lại, đặt ở má bên, vẻ mặt ái mộ.

Mộ Dung Dật Phong hoàn toàn vỡ vụn, bị gió thổi bay.

Lúc này, năm trăm đệ tử bắt đầu làm theo những gì Bạch Trúc Ngữ dạy, hít sâu, sau đó nín thở, vận khí, chờ đỏ mặt tía tai, lại ngồi chồm hổm trung bình tấn, buông thả khí thể.

Nhất thời, tiếng nổ ầm trời.

Phải nói là, gạo nuôi ra được trăm loại người.

Cùng như thế, ăn đậu tương như nhau, ăn xong lại không đánh rắm có tiếng như nhau.

“Búm.” Đây là loại ưu nhã.

“Phẹt.” Đây là loại phá đá phá trời.

“Bùm bùm bùm bùm” đây là tể thủy trường lưu(dùng tiết kiệm thì được lâu dài=.=).

“Phọt.” Đây là mẫu động vật hình.

Tiếng đánh rắm không giống nhau quanh quẩn trên sân tập.

Không chỉ là tiếng vang, uy lực của năm trăm cái rắm này cũng phải nói là vô cùng.

Có con chim sẽ trùng hợp bay ngang, bị khí rắm tập kích, rơi bịch xuống đất giãy đành đạch mấy cái, sau đó nhanh chóng đi gặp ông bà.

Dĩ nhiên, đối với những người ở đây mà nói, thứ khí này cũng có uy lực vô cùng.

Đệ tử Ngưu Tứ bán lê cau mày: “Hồ Cầu, sao rắm của ngươi lại có mùi tỏi?”

Đệ tử Hồ Cẩu bán quan tài phản bác: “Nói mò, mùi tỏi kia rõ ràng là của ngươi.”

Tam công tử bán vàng làm chứng cho Ngưu Tứ: “Hồ Cầu, sáng nay ta rõ ràng nhìn thấy ngươi ăn tỏi, đừng có phủ nhận.”

Vệ sư gia của Nha Môn nói: “Được rồi được rồi, người trẻ tuổi hỏa khí lớn, Trương lão đầu bên cạnh ta đánh rắm mùi đậu hũ thối, ta còn chưa nói đây này.”

Trương lão đầu đỏ bừng cả khuôn mặt: “Ngươi mới đánh rắm mùi đậu hũ thối, cả nhà ngươi đều đánh rắm mùi đậu hũ thối!”

Vì thế một nhóm người càng tranh cãi càng lợi hại, bắt đầu đánh nhau.

Lúc này, Bạch Trúc Ngữ nghe người hầu nói, đi tới bên cạnh mấy người Đào Yêu, lễ phép nói: “Các vị xin mời đến đại sảnh ngồi.”

Đoàn người đi theo hần xuyên qua hành lang, tới đại sảnh thì ngồi xuống ghế.

Chờ người hầu dâng lên trà và điểm tâm, Bạch Trúc Ngữ lấy cục bông ra hỏi: “Các vị không khó chịu sao? Nếu có ngửi thấy mùi gì, xin hãy dùng cái này bịt mũi lại.”

“Không cần, chúng ta sớm đã có sở chuẩn bị.” Mộ Dung Dật Phong khoát khoát tay.

“Vậy thì tốt.” Bạch Trúc Ngữ mỉm cười: “Xin hỏi các vị tìm ta có việc sao?”

Mộ Dung Dật Phong đã tự phong mình là người phát ngôn của Đào Yêu: “Có thể xin lệnh tôn đi ra ngoài gặp mặt một lần không?”

Bạch Trúc Ngữ có chút làm khó: “Xin lỗi, gia phụ vẫn bế quan tu hành, đã mười năm không gặp ngoại nhân... Các vị có chuyện gì mà không thể nói với tại hạ sao?”

“Là như vậy.” Mộ Dung Dật Phong giải thích: “Chúng ta là nghĩ đến nhận thân.”

“Nhận thân?” Bạch Trúc Ngữ không giải thích được: “Các người là thân thích của nhà tại hạ sao?”

Mộ Dung Dật Phong gật đầu: “Đào Yêu...”

Vừa nói được một nửa, liền nhìn thấy một bóng người xinh xắn phút chốc lao tới Bạch Trúc Ngữ, nhào vào trong ngực của hần, hét lớn: “Ca! Ta tìm mọi người cực khổ quá mà!”

15. Chương 15: Nghi Ngờ

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Mộ Dung Dật Phong choáng váng, ngơ ngác nhìn Liễu Tiểu Ngâm đầu tựa vào trong ngực Bạch Trúc Ngữ cọ qua cọ lại.

Nữ nhân này, quả thực là sắc đảm ngập trời.

Mộ Dung Dật Phong và Đào Yêu cũng không hủy sân khấu của nàng, cộng thêm bản thân cũng muốn nhìn trò hay một chút nên liền tùy ý nàng sở sàng trên người Bạch Trúc Ngữ.

Bạch Trúc Ngữ phục hồi tinh thần lại, ôn nhu hỏi: “Cô nương, người mới vừa rồi gọi ta là ca ca?”

“Ca, muội là muội muội cùng cha khác mẹ thất lạc bên ngoài hơn mười năm đây!” Kỹ thuật diễn của Liễu Tiểu Ngâm không tệ, khóc đến mức nước mắt mắt văng tung tóe, sau đó gói đầu lên lồng ngực của Bạch Trúc Ngữ. Ừ, cứng mềm vừa phải, không tệ không tệ, thành thân rồi có thể tiết kiệm được tiền gồi.

“Cô nương, người chắc chứ?” Mặc dù hỏi như thế nhưng Bạch Trúc Ngữ vẫn lịch sự mà đưa tay vỗ về lưng nàng, an ủi nàng.

“Ca, ca gọi muội là Tiểu Ngâm là được rồi... Sao lại không chắc chứ? Chẳng lẽ huynh nhìn thấy muội không có cảm giác gì đặc biệt sao?” Liễu Tiểu Ngâm cầm tay hần, ừ, lòng bàn tay ấm áp, thân thể cũng ấm áp, sau này mùa đông không sợ bị đông lạnh.

“À, hình như là có một chút... Tiểu Ngâm cô nương, người năm nay bao nhiêu tuổi?” Bạch Trúc Ngữ hỏi.

“Huynh chờ một chút.” Liễu Tiểu Ngâm buông hần ra, bước nhanh chạy đến Đào Yêu bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Đào Yêu, người bao tuổi?”

“Mười bảy.” Đào Yêu đáp: “Sinh ngày 10 tháng 8.”

“Ca, muội mười bảy.” Nhận được tình báo, Liễu Tiểu Ngâm lại xông tới chỗ Bạch Trúc Ngữ, cố ý đụng bụng vào chỗ nhạy cảm của hần. Ừ, khá lớn, đủ bảo đảm nửa đời sau của nàng .

Thông qua mẫu thân nhà mình giáo sư tổ truyền xuống một loạt kỹ thuật dò xét, Liễu Tiểu Ngâm vô cùng khẳng định, Bạch Trúc Ngữ là cực phẩm trăm năm khó gặp nhất.

Đang mừng thầm, có một người khập khiễng đi vào từ ngoài cửa.

Dáng dấp có vài phần giống Bạch Trúc Ngữ, chẳng qua là trong ánh mắt nhiều điểm không kèm chế được, ngoài mắt có mấy vòng tím.

Người này chính là Bạch gia Nhị công tử Bạch Tùng Ngữ bị Mộ Dung Dật Phong dạy dỗ trong khách điểm.

Bạch Tùng Ngữ nhìn thấy Mộ Dung Dật Phong, lại nhìn huynh trưởng của mình, nhất thời cười lạnh: “Ta nói, không biết mấy người này chui ra từ đâu, hóa ra là đại ca tìm người dạy dỗ ta.”

Bạch Trúc Ngữ không giải thích được: “Tùng Ngữ, đệ là có ý gì? Còn có, vết thương trên mặt đệ là vì sao?”

Bạch Tùng Ngữ nghe vậy, phát hiện không đúng, xem ra Mộ Dung Dật Phong không phải là huynh trưởng tìm đến, như vậy hẳn là đến tìm mình ?

Chẳng lẽ còn chưa đánh đủ?

Thấy Bạch Tùng Ngữ cảnh giác nhìn mình, Mộ Dung Dật Phong bỗng nhiên nổi hứng muốn trêu, hắn giải thích: “Chúng ta hộ tống lệnh muội trở lại.”

“Muội muội của ta?” Bạch Tùng Ngữ hồ nghi: “Ta lấy đâu ra muội muội?”

Đào Yêu lẳng lặng nói: “Chính là người bị người đùa giỡn ở khách điểm, hơn nữa còn muốn nàng bán mình cho người, là vị cô nương kia.”

Bạch Tùng Ngữ khiếp sợ nhìn “Muội muội” đang ôm cổ huynh trưởng mình không tha, đôi mắt đen nhanh chóng rơi xuống đất.

Là muội muội của hắn?

Hắn loạn luân , hắn cầm thú , hắn khiến thần cũng phẫn nộ.

Bạch Tùng Ngữ thất hồn lạc phách mà ôm lấy cây cột nhà được sơn đỏ, bắt đầu đụng đầu liên tục.

Xem được trò hay rồi, bắt đầu làm chính sự, Mộ Dung Dật Phong xoay người hỏi: “Bạch công tử, thật ra thì Tiểu Ngâm có phải là cốt nhục của lệnh tôn hay không còn chưa xác định. Cho nên có thể xin lệnh tôn đi ra ngoài ngay mặt nhận thức một chút hay không?”

Nghe vậy, Bạch Tùng Ngữ dừng hành động tự mình hại mình lại, cười lạnh nói: “Đừng có nằm mơ, cha ta chỉ thích con lớn của ông, trừ hắn ra ở ngoài, mười năm này ai ông ấy cũng không gặp.”

Trong mắt Bạch Trúc Ngữ hiện lên một tia phức tạp, nhưng một lát sau, hắn lại mỉm cười: “Các vị, cha ta vẫn đóng cửa luyện công, gần đây chính là thời gian quan trọng... Như vậy đi, cho ta một ít thời gian đi báo cho lão nhân gia một tiếng, chúng ta tính sau, được không?”

Không cưỡng cầu nữa, Mộ Dung Dật Phong và Đào Yêu chỉ có thể giật Liễu Tiểu Ngâm từ trên người Bạch Trúc Ngữ xuống, kéo nàng trở lại khách điểm chờ chờ.

“Bạch Chí Quang kia cũng thật là kỳ quái, lại bế quan suốt mười năm, hơn nữa ngay cả con trai bé cũng không gặp.” Liễu Tiểu Ngâm lấy tay chống cằm: “Kỳ quái hơn chính là, cái loại quái nhân này lại có thể sinh ra như vậy cực phẩm Bạch Trúc Ngữ, dáng dấp đẹp trai, tính tình cũng tốt, quả thực là làm tướng công không cần tuyển người thứ hai.”

“Người biết kỳ quái nhất là cái gì không?” Mộ Dung Dật Phong mỉm cười.

“Cái gì?” Liễu Tiểu Ngâm tò mò ghé lỗ tai sát vào.

“Đó chính là,” Mộ Dung Dật Phong sâu hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: “Tại sao người muốn ở trong phòng Đào Yêu? !”

Hắn hao hết tâm tư, xuất bao nhiêu tiền để chuồng quỹ an bài cho hắn và Đào Yêu phòng hảo hạng, vừa thanh nhã, vừa bí mật, thích hợp nhất là buổi tối tâm sự. Vốn định tối nay tới tìm Đào Yêu ngắm sao hàn

huyền trắng sáng nhớ lại mặt trời, ai ngờ Liễu Tiểu Ngâm này giãy đành đạch không chịu đi, hại hắn tính toán thất bại, thật sự là quá ghê tởm!

“Ta ở nhờ phòng Đào Yêu, cũng không ở nhờ phòng người, người gấp cái gì?” Liễu Tiểu Ngâm nghi ngờ nhìn hắn, bỗng nhiên đôi mắt sáng ngời, dương dương tự đắc lông mày: “À, ta biết rồi, người...”

Mộ Dung Dật Phong nhắc mí, cắt đứt lời của nàng: “Nếu như Bạch Trúc Ngừ phát hiện ra người lừa hắn, thừa dịp nhận thân ăn đậu hũ của hắn, ta nghĩ, hậu quả hắn là sẽ rất nghiêm trọng.”

Liễu Tiểu Ngâm lập tức xui xuống, chỉ đành phải bắt đắc dĩ đi ra ngoài: “Ta đi lát nữa lại vào phòng.”

Chờ Liễu Tiểu Ngâm đi ra ngoài, Mộ Dung Dật Phong ngồi xuống bên cạnh Đào Yêu, hỏi: “Hôm nay nhìn thấy Bạch Trúc Ngừ kia, nàng có cảm giác gì không?”

Đào Yêu lắc đầu: “Về phương diện cảm giác ta luôn luôn chậm.”

Mộ Dung Dật Phong tràn đầy đồng cảm: “Không sai.” Hắn cũng thấy được rõ ràng như vậy, Đào Yêu này đúng là không biết mình có tình cảm với nàng.

Nhắc tới cũng thật muốn rơi nước mắt.

Hai người đồng thời gổi lên cảm, nhìn ánh nến trước mặt mà suy nghĩ.

Màu đỏ của lửa, nhìn lâu lại có chút hoảng hốt.

Lát sau, Mộ Dung Dật Phong cảm thấy có cái gì không đúng: “Ta đang suy nghĩ tình cảm của mình, nàng đang suy nghĩ gì?”

“Ta đang suy nghĩ, “ Đào Yêu chỉ chỉ nóc nhà: “Người trên nóc nhà lúc nào thì xuống?”

Mộ Dung Dật Phong chợt ngẩng đầu, thấy trên xà nhà quả nhiên có một người áo đen ẩn núp, thấy bị phát hiện, hắn không chút hoang mang mà bay xuống.

Mộ Dung Dật Phong kéo Đào Yêu ra phía sau, cảnh giác nhìn hắn: “Người là ai? Đêm hôm khuya khoắt chạy đến gian phòng chúng ta muốn làm gì?”

“Ta tới giết người của các ngươi.” Người nọ mang khăn che mặt, không nhìn thấy mặt hắn, nhưng giọng nói của hắn cũng bị tàn phá, khàn khàn đến làm cho người cảm thấy kinh khủng, tựa như cổ họng bị đao xẹt qua trăm ngàn lần, làm cho người ta mềm nhũn cả xương cốt.

“Tại sao?” Mộ Dung Dật Phong hỏi, giọng nói có chút không yên.

Người này nhìn qua như đã giết rất nhiều người.

Giọng nói bị nghiền nát bật ra dưới khăn che mặt: “Đi hỏi Diêm vương đi.”

“Chuyện này... Bọn ta cũng không quá quen Diêm Vương đâu.” Mộ Dung Dật Phong nuốt nước miếng.

“Tốt, như vậy, “ người nọ trì hoãn âm điệu, giọng nói bị tàn phá càng thêm rõ ràng, làm cho người ta đau nhức màng nhĩ: “Đi chết đi.”

Nói xong, hắn chuẩn bị tấn công.

Nhưng Đào Yêu ngăn lại hắn: “Đợi một chút, chúng ta đi ra ngoài đánh.”

“Tại sao?” Sát thủ và Mộ Dung Dật Phong đồng thời hỏi.

Đào Yêu nói: “Ở chỗ này đánh hổng đồ sẽ bị bắt bồi thường.”

Mộ Dung Dật Phong khóc không ra nước mắt: “Đào Yêu, sống có nàng thật tốt.” Cười người thế này quả thật tốt vô cùng.

Sát thủ suy nghĩ một chút: “Được, dù sao các ngươi cũng sẽ chết.”

Cho nên, ba người nhảy từ cửa sổ xuống, đi tới hẻm nhỏ sau khách điếm.

Đêm khuya, bóng trăng, gió nổi lên.

“Các người muốn từng người chết, hay là cùng chết?” Sát thủ hỏi, giọng nói nơi âm u này càng thêm âm trầm.

“Nhìn có vẻ như hấn rất lợi hại đấy.” Mộ Dung Dật Phong trong lòng bắt đầu bồn chồn: “Đào Yêu, chúng ta có thể chết không?”

“Ta sẽ đánh trước.” Đào Yêu nói xong liền xông lên phía trước.

Mộ Dung Dật Phong chỉ nhìn thấy đầu ngón tay của Đào Yêu khê động, tên sát thủ nhìn có vẻ lợi hại kia lập tức ngã xuống.

Hại hấn bị dọa sợ đến thiếu chút nữa tè ra quần ở trước mặt Đào Yêu, kết quả người này cũng chỉ là công phu mèo quào, lại giả dạng làm sát thủ thâm niên, thật sự là quá đáng mà!

Mộ Dung Dật Phong tức giận bất bình.

Đang lúc ấy, từ trong bóng tối lại có một người áo đen đi ra, quanh thân tỏa ra sát khí nồng đậm.

Đào Yêu đang chuẩn bị xông lên lần nữa, nhưng bị Mộ Dung Dật Phong ngăn cản.

“Nơi này chưa cần đến nàng động thủ?” Mộ Dung Dật Phong ưu nhã cười một tiếng với Đào Yêu: “Ta đi một chút sẽ trở lại.”

Sau đó, Mộ Dung Dật Phong mở ra quạt, xông đi lên nọ chém giết với người.

Hết thấy đều xảy ra trong nháy mắt.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm, mấy tiếng kêu rên, tiếp theo một bóng người màu trắng bị đập lên mặt đất, nhét cái lên đầu.

“Mộ Dung, người không sao chứ?” Đào Yêu hỏi.

Mộ Dung Dật Phong cố gắng chống người đứng dậy, bắt lấy cái lá cải trắng trên đỉnh đầu, chậm rãi lắc đầu: “Không có chuyện gì, chỉ là xương sườn gãy hai cái, nội lực tổn thất chín thành, cộng thêm huyết mạch sôi trào như thủy triều... Vẫn tốt.”

Mặc dù ngoài miệng cậy mạnh nhưng trong lòng Mộ Dung Dật Phong lại đang rỉ máu.

Sao võ công của tên này lại lợi hại vậy?

Bây giờ sát thủ tất cả đều là người xấu không hiền hậu chút nào!

16. Chương 16: Chiêu Số

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Mộ Dung Dật Phong hung dữ nói: “Đào Yêu, lấy lại thể diện cho ta, đánh hấn đi!”

“Được.” Đào Yêu nói xong, liền bay lên trước.

Mộ Dung Dật Phong đang cúi đầu sửa sang lại áo xốc xéch, Đào Yêu đã nhẹ nhàng trở lại.

“Đánh bại hấn nhanh vậy sao?” Mộ Dung Dật Phong tán thưởng: “Thân thủ của nàng thật tốt nha.”

Đào Yêu chậm rãi lắc đầu, tiếp theo, “ọc” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi: “Ta bị đánh trở về.”

Mộ Dung Dật Phong kinh hoàng, ngẩng đầu, thấy sát khí trên người hắc y nhân kia càng thêm lạnh thấu xương, trong đêm tối tỏa ra sáng sáng màu lam nhạt.

Không kịp nghĩ nhiều, Mộ Dung Dật Phong vội vàng kéo Đào Yêu chạy về phía trước.

Hắn không dám quay đầu lại nhưng cũng có thể cảm nhận được mùi máu tươi và sát khí nồng đậm phía sau, truy sát bọn họ khiến hắn rùng mình.

Ở sâu thẳm trong ngõ hẻm, một cây đao lóe lên tia sáng khát máu, đuổi theo hai con mồi.

Đao đã khát, cần thưởng thức tư vị máu thịt mới mẻ.

Rốt cục, con mồi cũng dừng lại.

Mộ Dung Dật Phong nhìn tường rào phía trước, gấp đến độ thiếu chút nữa văng tục lần đầu trong đời.

Lại chạy tới trong ngõ hẻm chờ chết!

Xoay người lại, bọn họ phát hiện tên kia sát thủ đã giơ đao lên cao.

Ánh trăng phản chiếu trên đao có cảm giác lạnh lẽo.

Lưỡi đao mỏng mà lạnh thấu xương sắp chém vào xương cốt của bọn họ.

Mộ Dung Dật Phong ngăn trước người Đào Yêu, nhắm mắt lại, cắn chặt răng.

Đôi môi ở dưới mặt nạ mỉm cười, tất cả như đông lại.

Đao như vẽ vài vòng vào không trung.

Mộ Dung Dật Phong đột nhiên cảm giác được Đào Yêu phía sau đột nhiên đẩy mạnh mình sang một bên.

Đao tiếp tục chém xuống, không hề chậm lại, chém xuống thân thể mảnh khảnh kia.

Tóc Đào Yêu vung lên không trung, mềm mại nhưng bền bỉ, từng sợi đan vào nhau.

Nhưng vào lúc đại đao sắp chém xuống, một thanh kiếm xuất hiện ngang trời, vững vàng chặn lại thế đao tiêu sái.

Va chạm mãnh liệt tạo nên làn sóng khí.

Vài sợi tóc như tơ quán quýt trên mặt Đào Yêu

Phảng phất như... An ủi.

Đào Yêu mở mắt, nhìn thấy một nam nhân.

Vóc người cao to trang phục màu đen, lộ ra vẻ cao thẳng, khí thế độc lập.

Da tay của hắn như tuyết đỉnh núi Thiên Sơn, lạnh.

Môi của hắn trơn bóng dưới ánh trăng.

Ánh mắt của hắn như Mặc Ngọc hiếm thấy, quý giá, cũng thần bí, sâu không thấy đáy.

Mặt của hắn vô cùng đẹp mắt, không hề có chút biểu tình nào.

Mà tóc hắn chảy dài xuống làm say lòng người.

Chính là nam tử thần bí trong khách điểm kia.

“Ta khuyên các hạ đừng động tới chuyện này.” Sát thủ cảnh cáo nói: “Mạng của nữ nhân này chủ nhân ta đã muốn.”

Nam tử kia cũng không rời đi, chẳng qua là nhẹ giọng nói: “Mạng của nàng, chỉ có thể do nàng quyết định.”

Sát thủ không có nói thêm nữa, lập tức giao thủ với hắn.

Dưới bầu trời đêm yên tĩnh, tiếng binh khí va chạm chói tai, cùng với tia lửa nhỏ bé.

Sát thủ võ công cao cường, ra tay độc ác, nhiều chiêu trí mạng.

Nhưng võ công của đối phương lại thâm sâu khó lường, thoải mái hóa giải thế công của hắn.

Sát thủ sử dụng đều là chiêu thức dùng nội lực, mà Hắc y nam tử kia cũng gặp chiêu phá chiêu, không tổn sức chút nào.

Vào lúc sát thủ đang thở hồng hộc, Hắc y nam tử không chút hoang mang, dò xét đúng thời cơ, dùng một kiếm nhanh như tia chớp sát thủ ngay giữa lồng ngực.

Kiếm phát ra tiếng vang trầm muộn, đâm qua thân thể, mũi kiếm xuyên qua lưng hắn ra sau, nhỏ giọt máu.

Tối nay, thanh kiếm kia chân chính uống máu,.

Ai cũng không lường trước được kết quả.

Sát thủ mất mạng tại chỗ.

Người áo đen xoay người lại, nhìn nhìn bọn họ, trong mắt vẫn là băng thiên tuyết địa: “Không sao chứ.”

“Không có chuyện gì không có chuyện gì, đa tạ đại hiệp cứu giúp.” Mộ Dung Dật Phong che ngực đứng lên.

Đào Yêu nhìn hắn thật sâu, đột nhiên hỏi: “Người tại sao muốn cứu chúng ta?”

Nam tử đối mặt với bọn họ, nhưng ánh mắt của hắn lại nhìn nơi khác: “Bởi vì có người muốn giết người.”

Tiếp theo, hắn từ từ đi tới, một nắm chặt cổ tay Đào Yêu, bắt đầu bắt mạch cho nàng.

Hai mắt Mộ Dung Dật Phong phun ra lửa.

Lại dám ăn đậu hũ nướng tử tương lai của hắn! Người này thật quá đáng!

“Không có gì đáng ngại, mấy ngày tới đừng động võ nữa, điều dưỡng thật tốt.” Mặc dù đang dặn dò nhưng giọng nói của hắn vẫn vững vàng không có bất kỳ tình cảm gì.

Sau đó, hắn xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn từ từ đi xa, Đào Yêu trầm mặc, Mộ Dung Dật Phong phần hận.

~~Liễu Tiểu Ngâm nhìn khuôn mặt mệt mỏi của hai người, không khỏi tò mò: “Hai người các người tối hôm qua đi đuổi tà ma sao?”

“Không phải là đuổi tà ma, là bị người đuổi giết.” Mộ Dung Dật Phong che miệng lại, ngáp: “Người quả đúng là ngu như heo, như thế cũng không nghe thấy.”

“Đây cũng là vì người đuổi ta đi, để ở lại một mình, nếu không ta sẽ một đao tiêu diệt đám người đuổi giết các người kia.” Liễu Tiểu Ngâm phách vỗ ngực.

“Được được được, ta biết rồi, được chưa.” Mộ Dung Dật Phong thật sự không có tinh lực so đo với nàng.

Lúc này, nam nhân tối qua lại đi tới trước bàn bọn họ, cái gì cũng không nói, cầm lấy tay Đào Yêu, lại bắt đầu bắt mạch.

Mộ Dung Dật Phong gập cây quạt lại nghe cái “phách”.

Người này lại dùng chiêu này!

“Thương thể khá hơn hôm qua một chút, thuốc này mỗi ngày dùng ba lần, ba ngày sau chắc là khỏi hắn.” Nam tử lấy ra một bình sứ trắng, đặt ở trên bàn.

Đào Yêu đang muốn nói gì thì tiểu nhị của khách điếm đi tới cung kính nói với nàng: “Mộ Dung phu nhân, đây là món ăn mới nhất bốn điểm, miễn phí tặng mọi người thưởng thức.”

Đào Yêu giải thích: “Ta không phải là Mộ Dung phu nhân.”

Tiểu nhị vỗ đầu: “Ai nha, cô nương thật xin lỗi. Nhưng ngài và vị này Mộ Dung công tử quả thực là trai tài gái sắc, trời sinh một cặp. Tiểu nhân không tự chủ được, cho là hai người là vợ chồng, thật xin lỗi.”

Chờ tiểu nhị rời đi, ông chủ lại cầm lấy một tấm lụa đỏ, cười hì hì nói: “Cô nương vận khí thật tốt, trở thành khách nhân thứ một ngàn của bốn điểm, có thể miễn phí nhận được một lụa đỏ thượng hạng, tiệc cưới của ngài cùng Mộ Dung công tử nhất định dùng được đấy.”

Đào Yêu tiếp tục giải thích: “Chúng ta không muốn thành thân.”

Ông chủ kinh ngạc: “Thật rất xin lỗi, nhưng hai vị xứng đôi hợp ý như thế, nếu như không thành thân thì quả thật là đáng tiếc vô cùng. Vậy ta đặt lựa đồ ở đây, ta dám cam đoan, sau này các người tuyệt đối dùng được!”

Rốt cục ông chủ cũng tránh ra, không đợi Đào Yêu nói ra một chữ nào, một vị thầy tướng số bước đi thông thả đến trước mặt nàng và Mộ Dung Dật Phong, than một tiếng sợ hãi: “Ông trời ơi, nhìn tướng mạo hai vị mà xem, quả thực là ông trời tác hợp cho, đúng là phúc phận được nguyệt lão nối duyên ba kiếp. Hai vị thành thân rồi, tuyệt đối là hạnh phúc trăm năm, quần anh tụ hội, Loan Phượng cùng minh, sanh khánh cùng hài, ý hợp tâm đầu, dây dưa liên tục, quý tử sớm sinh!”

Chờ thầy tướng số đi rồi, Đào Yêu quay đầu lại, lại phát hiện đã không thấy nam tử kia.

“Ai, những người này hôm nay thật kỳ quái, tại sao tất cả đều chú ý đến chúng ta vậy.” Mộ Dung Dật Phong ha ha cười một tiếng: “Ta đến quây tính tiền.”

Hắn đứng dậy, đi xuống lầu dưới, tiểu nhị, chương quỹ và thầy tướng số đều vây lại, lấy lòng mà cười: “Công tử, chúng ta diễn không tệ chứ.”

“Đại khái cũng ổn, nhưng động tác của người hơi cứng, người nói cà lăm, mắt người lại hơi động.” Mộ Dung Dật Phong lôi bạc trong ngực ra ọi người.

Đưa một thỏi lại nhỏ giọng dặn dò: “Nhớ kỹ ngày mai tiếp tục.”

Ba người nói đa tạ sau rời đi, Mộ Dung Dật Phong xoay người, lại thấy Liễu Tiểu Ngâm tựa vào cây cột bên cạnh, lấy tay quần quần tóc, ánh mắt như hiểu rõ, cười nói: “Mộ Dung Dật Phong, chiêu này của người thật sự quá kém.”

“Không biết người đang nói cái gì.” Mộ Dung Dật Phong chết cũng không thừa nhận.

“Chỉ giỏi giả bộ, người không phải muốn Đào Yêu làm nương tử sao?” Liễu Tiểu Ngâm hát cảm lên: “Nhưng bản lĩnh của người cũng không phải là đối thủ nam nhân kia.”

“Làm sao người biết?” Mộ Dung Dật Phong không chịu thua.

“Hắn dùng chiêu pháp rất lợi hại, thứ nhất cũng đã sờ soạng được tay Đào Yêu. Còn người? Phí nhiều công sức thời gian như vậy, ngay cả tóc nàng cũng không đụng vào được.” Liễu Tiểu Ngâm cười nhạt.

Mộ Dung Dật Phong nghĩ thấy đúng liền cảm thấy chán nản.

“May là người gặp ta.” Liễu Tiểu Ngâm đắc ý lấu một quyển sách ra, đưa cho hắn: “Này, cầm đi nghiên cứu thật tốt.”

“Đây là cái gì?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Thiếu hiệp bảo giám, Lăng Đầu Thanh tiểu thiếu hiệp đặc biệt viết để chỉ dẫn những thứ này cho những người mới ra giang hồ, bên trong giảng giải cận kề rất nhiều chiêu thức theo đuổi thiếu nữ.”

Liễu Tiểu Ngâm lật ra một tờ, đề cử nói: “Nhìn đi, đây là chiêu thức hấp dẫn nữ tử cam tâm tình nguyện ở cùng phòng. Có thể ở dưới trời mưa, mang nữ tử này đi dã ngoại, chờ y phục các người ướt hết, đem nàng mang đến trong sơn động, lấy cớ muốn hơi cho khô y phục, hấp dẫn người kia cùng cởi hết áo. Cho nên, trong tiếng bó củi cháy, hai người các người cũng có thể củi khô gặp lửa, kịch liệt quay cuồng.”

Đây đây đây, còn hướng dẫn chi tiết mang theo thuốc đuổi muỗi, trời mưa còn trùng khá nhiều, ảnh hưởng không khí. Hai là, ở cửa động để độc tiễn, phòng ngừa có người không thức thời mà quấy rầy lúc mấu chốt. Ba là, bởi vì hai người ít nhất phải đợi cả đêm, khó tránh khỏi có hai ba lần đi vệ sinh, vì vậy lúc tìm kiếm sơn động, phải tránh kiểu sơn động phong bế, để tránh mùi hôi đại tiểu tiện tràn ra, phá hỏng không khí. Đúng rồi, còn đề cử địa điểm: sơn động thứ năm hướng đông bắc, tỷ lệ thành công mười phần mười, nhưng vì gần đây nơi đó được sách đề cử, luôn luôn kín người, vì thế phải sớm dự định.”

17. Chương 17: Mười Kế

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

“Còn có chiêu thứ hai.” Liễu Tiểu Ngâm tiếp tục thì thầm: “Có thể tìm người giả trang đại ma đầu, đuổi theo các người tới một chỗ trên hoang đảo. Lúc này, thuyền bè đã bị hủy hoại, người chỉ cần vô tình nói có khả năng phải ở đây cả đời, khiến cho nữ tử này sinh ra tiềm thức suy nghĩ người là nam tử cuối cùng trên đời này.

Tiếp theo, đúng lúc này chờ người thể hiện bản lĩnh nhóm lửa, sẵn thú, đánh quái thú, nâng cao hảo cảm của nàng với người. Nhiều nhất nửa tháng sau, nhất định sẽ gao nấu thành cơm.

Chú ý hạng mục công việc: một, căn cứ tin tức nội bộ, triều đình gần đây đang chuẩn bị tiến hành kế hoạch trưng thu, hạ thủ xin mau chóng. Hai, xin để đồ dùng sinh hoạt trên đảo trước đó một ngày, cùng với phần bột nước, đổi lại giặt quần áo các loại..., để tránh thiếu nữ điều kiện có hạn, trở nên rối bù, ảnh hưởng mỹ quan. Ba, xin tránh xa cơn lốc xoáy lên bờ, để tránh vứt bỏ tính mạng. Đề cử địa điểm: Cam Tiêu đảo, có tiền bối mới xây nhà gỗ, hoàn cảnh ưu nhã.”

“Lợi hại như vậy sao?” Mộ Dung Dật Phong túm lấy lật tới lật lui xem: “Chiêu thứ ba, có thể hối lộ người giả bộ là đệ tử ma giáo, vây công các người nơi hoang dã, người giả bộ đánh bại bọn họ, làm bộ bị hấn hạ đệ nhất xuân được, cần phải giao hoan, nếu không sẽ đảo lộn kinh mạch, bầy lỗ chảy máu mà chết. Nữ tử này vì tình thần trọng nghĩa, đồng tình đồng tâm, cùng tâm trạng cảm hận ma giáo, có đến 99% là bị trắng địa cỡi y phục ra, tự động giao hoan, thực hiện dục vọng tà ác của người.

Chú ý hạng mục công việc: Một, phương pháp giải độc cần phải do chính miệng đệ tử ma giáo nói ra, như thế người mới không bị hiềm nghi, để cô gái buông lỏng cảnh giác. Hai, ở trong miệng đặt sẵn túi máu, khi cô gái do dự, thừa cơ phun máu thấm thiết, nhiễu loạn tâm trí. Ba, đối với cô gái tự động hiến thân, cần ồm ở mà cự tuyệt, như vậy liền có thể thành công hoàn mỹ trốn thoát khỏi bị nhà gái truy sát. Đề cử địa điểm, 70 bước về phía Tây sườn núi Hoàng Qua, buổi chiều sẽ có đom đóm thường lui tới, gia tăng không khí... Người viết quyển sách này, tuyệt đối là thiên tài.”

“Sao, bây giờ tin không?” Liễu Tiểu Ngâm ánh mắt đắc ý.

“Được, ta sẽ nghiên cứu thật tốt.” Mộ Dung Dật Phong cẩn thận cất thiếu hiệp bảo giám vào trong ngực.

“Tốt lắm, nhanh đi gặp Ngũ Ngũ nhà ta thôi.” Liễu Tiểu Ngâm khẩn cấp lôi kéo Mộ Dung Dật Phong và Đào Yêu đi vào Bạch gia.

Đương nhiên, bước vào vùng đất nguy hiểm liền phải thi triển phòng hộ, bịt lỗ mũi.

Bạch Trúc Ngũ đã sớm chờ trong đại sảnh, nhìn lại vẫn là ôn nhuận như ngọc, nho nhã nhược lan. Giọng nói của hắn trong sáng mà ôn hòa: “Tối hôm qua ta đã bẩm báo cận kề tình huống với gia phụ, nhưng thật xin lỗi, lão nhân gia ông rất khẳng định không có con gái rơi mất bên ngoài, chắc hẳn các vị đã nhầm lẫn.”

“Xin hỏi, có thể cho chúng ta nói chuyện trực tiếp với ông ấy được không, để giải thích chuyện này rõ hơn?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Thật sự xin lỗi, gia phụ trong lúc bế quan tu hành kiêng kỵ quấy rầy, nhất luật không khách khí.” Bạch Trúc Ngũ nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Dật Phong vốn mặt mày tuấn dật cũng nhăn thành một nhúm.

Nói giỡn, không đợi Bạch Chí Quang tự nói ra, Đào Yêu chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Đào Yêu không bỏ qua, sẽ ở lại khách điểm không đi.

Ở lại khách điểm không đi, chính là chon am nhân thần bí chuyên ăn vụng đậu hũ của nàng kia nhiều cơ hội thân thiết hơn.

Nếu như chung đụng nhiều, Đào Yêu nói không chừng có mất như mù mà yêu hẳn.

Vậy đến lúc đó, hai người bọn họ sẽ triền miên thiên nhai, còn dư lại mình cô cô độc độc tự mình ngủ chống lạnh.

Tuyệt đối không thể để cho chuyện này xảy ra!

Mục tiêu của Mộ Dung Dật Phong bây giờ là, bảo vệ Đào Yêu rời xa nam nhân thích ăn đậu hũ.

Kết quả là, Mộ Dung Dật Phong tiếp tục thuyết phục: “Vậy, chúng ta đợi ngoài cửa nói chuyện với ông ấy cũng được, dù sao chuyện này đối với Đào... Đối với Liễu Tiểu Ngâm quả thật rất quan trọng. Xem người thông tình đạt lý như vậy, nhất định sẽ hiểu, ôi chao ôi chao ôi chao, không cần trả lời, không cần khoát tay, ta hoàn toàn có thể đủ hiểu ý của người. Tốt, Đào Yêu, người ta đồng ý, chúng ta đi.”

Nói xong, Mộ Dung Dật Phong liền chuẩn bị đi tới hậu viện.

Nhưng Bạch Trúc Ngữ đứng dậy, cản trước mặt bọn họ: “các vị là khách, luôn luôn lấy lễ đối đãi, nhưng nếu muốn xông vào, xin thứ cho tại hạ thất lễ.”

Bạch Trúc Ngữ lúc này giọng nói hoàn toàn mất đi ôn hòa thường ngày, mơ hồ có sát khí.

Phía sau chính là Đào Yêu đang nhìn, Mộ Dung Dật Phong há có thể lui về phía sau, cũng bắt đầu bày ra trận thế: “Như vậy, xin mời Bạch huynh chỉ giáo.”

“Mộ Dung, người không sợ sao?” Đào Yêu hỏi.

“Mộ Dung Dật Phong ta sợ cái gì chứ?” Mộ Dung Dật Phong vỗ ngực.

“Nhưng nếu như hấn dùng Bạch Thị Khí Công thì làm sao bây giờ?” Đào Yêu tiếp tục hỏi.

Nghĩ đến những người lẩn lộn trên mặt đất kia, hai chân hấn đá vào nhau, đôi mắt đảo tròn, Mộ Dung Dật Phong trầm mặc chùng nữa nén hương, sau đó hấn thu hồi quạt, biết điều một chút bước đi thông thả đến đứng bên cạnh Đào Yêu.

Liễu Tiểu Ngâm vẫn một mực quan sát bên cạnh lại nhào tới, kéo tay áo Bạch Trúc Ngữ: “Ca, chẳng lẽ huynh không tin muội sao? Huynh cho là muội tới giả danh lừa bịp sao?”

“Liễu tiểu thư, gia phụ luôn luôn giữ mình trong sạch, đời này trừ gia mẫu ra, quả thật chưa từng có người thứ hai.” Bạch Trúc Ngữ trả lời như đinh chém sắt, chẳng qua là giọng nói đã khôi phục ôn hòa.

“Nhưng mẹ muội nói uội biết, cha huynh chính là cha muội.” Liễu Tiểu Ngâm một mực chắc chắn.

“Như vậy đi, ta sẽ phái người cận kề điều tra chuyện này, giúp Liễu tiểu thư tìm ra phụ thân chân chính.” Bạch Trúc Ngữ nhàn rãi hỏi: “Đúng rồi, có thể báo tên họ lệnh đường hay không?”

“Mẹ ta là Long Tiêu Tiêu.” Liễu Tiểu Ngâm bị Bạch Trúc Ngữ mê hoặc, bắt đầu nói chuyện mơ hồ không có nào.

“Ta còn tưởng rằng, Liễu tiểu thư theo họ mẹ.” Bạch Trúc Ngữ ôn hòa cười cười, nụ cười hơi có thâm ý.

“Không có, ta theo họ cha.” Liễu Tiểu Ngâm tiếp tục nói chuyện không nào.

“Nói cách khác, cha người thật ra là họ Liễu?” Bạch Trúc Ngữ tiếp tục ôn hòa mỉm cười.

Liễu Tiểu Ngâm ngây ngốc nhìn Bạch Trúc Ngữ, đột nhiên lao vào lòng hấn, cọ cọ mặt lên ngực hấn

Nam nhân này thật sự quá thông minh rồi! Ánh mắt của mình quả nhiên không phải tốt bình thường.

Mộ Dung Dật Phong và Đào Yêu thấy chuyện bại lộ, cũng không chịu được thêm nữa, vội vàng xông qua, gỡ Liễu Tiểu Ngâm xuống khỏi người Bạch Trúc Ngữ, tiếp theo cáo từ.

“Ta chưa từng thấy nữ nhân nào ngốc như người!” Đi ra khỏi Bạch gia, Mộ Dung Dật Phong lắc đầu liên tục: “Ba câu nói đã dụ người nói hết.”

Liễu Tiểu Ngâm không phục, nhỏ giọng nói: “Nếu như đổi lại người gục ở trong lòng Đào Yêu, ta nghĩ người cũng không tỉnh táo nổi đâu!”

Mộ Dung Dật Phong không để ý tới nàng, bắt đầu nói chuyện chính: “Các người không cảm thấy Bạch Chí Quang quá thần bí sao, có thể ẩn thân mười năm không ai gặp? Hơn nữa Bạch Trúc Ngữ kia thái độ cũng thật sự là kỳ quái, nhìn thấy chúng ta muốn xông vào liền khấn trương như có việc gì đó. Theo ta xem, nơi này tuyệt đối có điểm lạ.”

“Có lý.” Liễu Tiểu Ngâm trầm ngâm.

“Không sai.” Đào Yêu gật đầu.

“Các người cũng nhìn ra rồi.”

Mộ Dung Dật Phong đếm lại, Đào Yêu, mình, Liễu Tiểu Ngâm tổng cộng lại chỉ có ba người, làm sao nhiều ra một giọng nữa rồi?

Ba người đồng thời quay đầu, nhìn thấy Bạch gia Nhị công tử Bạch Tùng Ngữ đang tựa vào bên tường, liếc xéo nhìn bọn họ.

“Tay ăn chơi, người không có chuyện làm sao theo dõi chúng ta?” Mộ Dung Dật Phong tức giận.

“Đoạn tụ, người đừng nhảy cảm như vậy được không?” Bạch Tùng Ngữ hừ nhẹ một tiếng.

Đây quả thực là giọt nước làm tràn ly, Mộ Dung Dật Phong hoàn toàn nổi giận, hần xông lên phía trước, hai tay bóp chặt cổ Bạch Tùng Ngữ không ngừng lắc lắc: “Ta nói một lần cuối cùng, bốn thiếu gia không phải là đoạn tụ!”

Nếu như không phải là Đào Yêu và Liễu Tiểu Ngâm vội vàng đi qua cứu hần, đoán chừng Bạch Tùng Ngữ đã sớm đi đời nhà ma .

“Ý của người là, người cũng cảm thấy có chuyện lạ sao?” Liễu Tiểu Ngâm đón lời nói mới rồi của Bạch Tùng Ngữ.

Bạch Tùng Ngữ cảm giận địa trừng Mộ Dung Dật Phong một cái, sửa lại cổ áo, hừ lạnh một tiếng: “Dĩ nhiên.”

“Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?” Đào Yêu hỏi.

Bạch Tùng Ngữ khoanh hai tay trước ngực, trong mắt tràn đầy kiêu ngạo và lạnh lùng sau tổn thương: “Ta cũng rất muốn hỏi rốt cục là có chuyện gì xảy ra. Mười năm trước, không có bất kỳ báo trước nào, cha ta liền tuyên bố bế quan... Mà ngày bế quan đó đúng lúc là sinh nhật chín tuổi của ta. Từ đó về sau, ta không thấy ông một lần nào nữa. Chuyện gì cũng là Bạch Trúc Ngữ truyền lời của ông. Cha ta bế quan hậu viện, bất luận kẻ nào cũng không được phép tiến vào, cho dù là ta cũng vậy. Tất cả đều không bình thường . Ta nghĩ... Hoặc là Bạch Trúc Ngữ giết cha, cướp Bạch Nhận Đường, hoặc là cha ta đã chết.”

Ánh nắng sáng sớm nhàn nhạt, có chút gì đó hoảng hốt

Đào Yêu lẳng lặng nói: “Cả hai đều không phải là thứ người có thể tiếp nhận.”

Bạch Tùng Ngữ không nói, chẳng qua là thân thể chấn động.

“Người nói cho chúng ta biết những thứ này là vì cái gì?” Mộ Dung Dật Phong khả nghi.

“Bởi vì chúng ta có chung mục đích, ta cũng muốn tự mình gặp cha.” Bạch Tùng Ngữ giương mắt nhìn bọn họ: “Vậy không bằng mọi người cùng hợp tác.”

Mặc dù Bạch Tùng Ngữ gọi mình là đoạn tụ thì thật không thể tha thứ, nhưng vừa nghĩ tới tên nam đầu hũ đang ngó lom lom trong khách điểm, Mộ Dung Dật Phong nhanh chóng quyết định, hào phóng gật đầu: “Được rồi, nói quacủa người.”

Kết quả là, bốn người bắt đầu vây lại một chỗ thương lượng đối sách.

Bạch Nhận Đường bên cạnh vẫn vang lên tiếng “bùm bùm” như cũ.

“Người đúng là đồ nhà quê thiếu kinh nghiệm sống.” Liễu Tiểu Ngâm khinh bỉ lắc đầu; “Chưa từng nghe qua trên có chính sách, dưới có đối sách sao? Chỉ cần có nhu cầu, sẽ có cung ứng, đi theo ta, đừng lạc mất.”

Cho nên, Liễu Tiểu Ngâm mang bọn họ tới phường nhuộm quần áo lớn nhất Đồng Thành.

Tiểu Nhị lập tức đi lên chào hỏi: “Các vị xem cái này đi, đây, đây là Tô Hàng tơ lụa thượng hạng hôm nay mới đến...”

Mộ Dung Dật Phong cắt lời hắn, nhỏ giọng nói: “Có y phục dạ hành không?”

Tiểu Nhị lập tức nhảy ra xa ba thước: “Khách quan, cửa hàng của chúng tôi cho tới bây giờ luôn tuân thủ luật pháp, sẽ không buôn lậu loại vật phẩm vi phạm lệnh cấm này.”

Liễu Tiểu Ngâm đẩy Mộ Dung Dật Phong ra, nói: “Người nghe lầm, chúng ta muốn dạ miêu tử.”

Tiểu Nhị nhìn kỹ một lượt, sau đó ngoắc tay, ý bảo bọn họ đi theo mình. Cho nên, đoàn người đi theo hắn đi đến kho hàng tơ lụa sau tiểu viện.

Mở ra, chỉ thấy bên trong treo rất nhiều y phục dạ hành.

Mộ Dung Dật Phong cau mày: “Đây không phải là y phục dạ hành sao? Sao người nói không có?”

Tiểu Nhị cười hắc hắc: “Công tử, những y phục này gọi là dạ miêu tử, nếu như có giống với y phục dạ hành mà triều đình cấm, vậy cũng chỉ do trùng hợp, chúng ta không phụ trách.”

Mộ Dung Dật Phong bình tĩnh đại ngộ, không khỏi không cảm trí khôn khổng lồ của khái quần chúng.

Liễu Tiểu Ngâm việc làm quen dễ chào hỏi: “Hai người các người, mau tới chọn một bộ đi”

Tiểu Nhị ân cần giới thiệu nói: “Xin hỏi ba vị mua dạ miêu tử để làm gì? Giết người, hay là phóng hỏa?”

“Hỏi cái này làm chi?” Mộ Dung Dật Phong nghi ngờ.

“Công tử đừng vội trách móc, hiểu rõ cách dùng các người, tiểu nhân mới có thể đề cử vài bộ tốt.” Tiểu Nhị chỉ vào bộ trong cùng, nói: “Bộ kia chất liệu không thấm nước, coi như là nhảy vào biển máu cũng sẽ không ướt áo. Vì vậy, thích hợp nhất là sử dụng để diệt trang, hoặc là diệt thành.”

“Bộ kia,” Tiểu Nhị tiếp tục đề cử: “Vải dày, kỹ thuật của Tây Vực, có chức năng phòng cháy. Ba vị nếu muốn đi phóng hỏa thì nên chọn bộ này, như vậy cho dù không cẩn thận đốt tới mình cũng sẽ không bị phỏng.”

“Đây, còn có cái này xa hoa hơn,” Tiểu Nhị tận lực giới thiệu: “Bộ này thích hợp nhất sử dụng lúc ước hẹn, nhìn xem, phía trên là đóa hoa, tất cả đều là thêu tơ vàng, công tử ngài mặc vào tuyệt đối là càng thêm ngọc thụ Lâm Phong, phong thần như ngọc. Mặc dù giá tiền hơi đắt chút, nhưng là vật đã qua thử nghiệm, hiệu quả tựa như ở phía sau ốt có khắc mấy chữ to [ta là người có tiền], cô nương nhìn xem, cho dù chưa yêu thương nhưng nhớ, nhưng hảo cảm đảm bảo cũng sẽ tăng mạnh.”

“A, rốt cục đến cái này, đây chính là chi bảo của chúng ta,” Tiểu Nhị tung ra môn võ vắng nước miếng lung tung: “Cái này quả thực là tập hợp tinh hoa của đất trời, phòng cháy, không thấm nước, phòng ám toán, giết người cướp của, biểu tặng thân hữu, đúng là hàng cao cấp.”

Nói đến đây, Tiểu Nhị móc ra một quyển tập tranh từ trong lồng ngực, chớp chớp mắt với Mộ Dung Dật Phong: “Công tử, bây giờ mua còn được tặng bốn cuốn đông cung đồ, cơ hội khó được nha.”

“Đây là cái đồ bát nháo gì?” Mộ Dung Dật Phong phát tay một cái.

Ai ngờ Liễu Tiểu Ngâm lao tới đoạt lấy, nhanh chóng mở ra nhìn, tán thán nói: “Oa, quả nhiên là nó.”

“Người xem qua rồi?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Cái này giống đúc cái cha ta giấu.” Liễu Tiểu Ngâm nói: “Chớ xem thường quyển sách này, kể từ khi cha ta học tập chiêu trong này, mỗi lần mẹ ta nổi giận hóa thân làm cọt mẹ, ông cũng có thể túm bà về phóng, thu thập như một con mèo nhỏ.”

Vừa dứt lời, Mộ Dung Dật Phong lập tức đoạt quyển sách kia, nhét một nén bạc vào tay Tiểu Nhị: “Sách này, không, dạ miêu tử này ta muốn.”

Đào Yêu và Liễu Tiểu Ngâm cũng tùy tiện chọn lấy hai bộ nhẹ nhàng, đoàn người hài lòng rời đi.

Vì muốn buổi tối có đầy đủ tinh lực, ba người trở lại khách điểm, bắt đầu ngủ, bổ túc tinh thần.

Đào Yêu không có tâm sự gì, vừa nhắm mắt liền ngủ đến buổi tối, mở mắt ra, lắc lắc đầu, đang chuẩn bị xuống giường lại phát hiện trong phòng khác thường.

Bên cạnh bàn, nam nhân từng cứu nàng đang ngồi đó, mà dưới chân hắn là ba hắc y nhân đang nằm.

Đào Yêu mở miệng: “Bọn họ...”

Người nọ trả lời: “Vừa mới chết.”

Đào Yêu trầm ngâm đoán chuyện đã xảy ra: “Bọn họ là tới giết ta, lại bị người giết... Người lại cứu ta một lần.”

“Tiếng bọn ta đánh nhau rất lớn, nhưng người vẫn không tỉnh.” Người nọ cầm lấy mảnh lụa trắng lau chùi kiếm của mình, trên mảnh lụa có vết máu mới in, lau một lượt, chỉ còn lại dấu vết của binh khí lạnh thấu xương.

“Ta một khi đã ngủ sẽ rất khó bị đánh thức.” Đào Yêu nhàn nhạt giải thích.

Thân kiếm phản chiếu một đôi mắt như hồ tĩnh lặng: “Như người rất nguy hiểm.”

“Xin hỏi, người tên là gì?” Đào Yêu hỏi.

Người nọ giống như không nghe thấy, chẳng qua chỉ là lẳng lẳng lau chùi kiếm, ngón tay của hắn khớp xương rõ ràng.

Đang ở Đào Yêu định hỏi lần nữa, hắn lại mở miệng: “Cửu Tiêu.”

“Cám ơn người.” Đào Yêu lẳng lẳng nhìn hắn: “Nhưng tại sao người phải cứu ta?”

“Ta nói rồi, mạng của người, chỉ có thể do một mình người, những người còn lại, ai cũng không thể cướp.” Cửu Tiêu vẫn tiếp tục lau như cũ, hắn làm một động tác, không hơn.

“Nhưng người một mực theo dõi chúng ta.” Đào Yêu nhìn hắn: “Cửu Tiêu, những tên muốn giết ta là ai, người là người như thế nào?”

Đôi tay kia rốt cục cũng ngừng lại. Cửu Tiêu xoay đầu lại, cặp mắt đen nhánh thâm thúy, ngay cả ánh nến cũng không cách nào tiến vào, hắn nói: “Ta sẽ không tổn thương người... Vĩnh viễn cũng không.”

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có ánh nến thiêu đốt thanh âm. Ánh đèn phản chiếu lên mặt, chiếu thành những mảng bóng nhấp nhô.

Rốt cục, Đào Yêu mở miệng: “Ta nghĩ, chúng ta hẳn là nên xử lý những thi thể này.”

“Ta làm được rồi, người đi Bạch phủ.” Giọng nói Cửu Tiêu bình tĩnh, không có bất kỳ tình cảm gì.

“Làm sao người biết ta muốn đi Bạch phủ?” Đào Yêu nghi ngờ.

“Vừa rồi người nói mở trong lúc ngủ.” Cửu Tiêu trả lời như vậy

Đào Yêu cũng không hỏi nữa, nàng hiểu có hỏi thêm cũng phí công, cho nên nàng kéo màn che xuống, bắt đầu thay y phục dạ hành.

Lúc này, cửa bị người bên ngoài mở ra, Mộ Dung Dật Phong nói: “Đào Yêu...”

Hắn lời còn chưa dứt đã nín ngẹn, bởi vì hắn nhìn thấy Cửu Tiêu.

Mộ Dung Dật Phong ngu ngơ đứng nguyên tại chỗ, thời gian chừng nửa nén hương sau, hắn phục hồi tinh thần, lập tức xông lên phía trước, kéo Cửu Tiêu ngoài cửa.

Rất rõ ràng công phu của mình không bằng nam đệ tử này, cứng đối cứng mình cũng không có lợi, cho nên Mộ Dung Dật Phong quyết định dùng nhu: “Huynh đệ, chúng ta ở trên giang hồ quan trọng nhất là giảng đạo nghĩa phải không, Đào Yêu là ta coi trọng trước, sao ngươi có thể tùy tiện cắn vậy chưa? Có biết loại hành vi này đáng xấu hổ đến đáng khinh không.”

19. Chương 19: Nóc Nhà

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Cửu Tiêu nhàn nhạt liếc hắt một cái, cũng không lên tiếng.

Mộ Dung Dật Phong quyết định dùng bạc hấp dẫn, hắt móc ra một tấm ngân phiếu, nhét vào trong vạt áo Cửu Tiêu, vỗ nhẹ nhẹ, nói: “Huynh đệ, số tiền kia cũng đủ cho ngươi mua một tòa nhà lớn, lấy mấy phòng thê thiếp, ngoan, đừng quên lấy Đào Yêu nhà chúng ta nữa.”

Cửu Tiêu mặt vẫn bất động thanh sắc như cũ, hắt nhét ngân phiếu trở về vạt áo Mộ Dung Dật Phong, thản nhiên nói: “Tiền cho ngươi, rời khỏi năng đi.”

Mộ Dung Dật Phong giận đến không lời nào để nói, chỉ có thể khuyếch đại sự thật: “Đào Yêu và ta đã đụng chạm da thịt rồi, ngươi đừng vọng tưởng gì nữa!”

Cửu Tiêu nhìn hắt, một đôi mắt phẳng phất như bị hơi nước quanh quẩn, nhưng làn hơi nước này cũng vô cùng lạnh lẽo: “Ta và nàng đã tạo ra nhân mạng.”

Đào Yêu, trong bụng, có, hài tử của nam đệ tử? !

Mộ Dung Dật Phong khóc thét trong lòng.

Ta không tin, ta không tin, ta chết cũng không tin!

Lúc này, Liễu Tiểu Ngâm và Đào Yêu cũng chuẩn bị xong, hai người mặc y phục dạ hành, mang khăn che mặt đi ra.

Đào Yêu gật đầu với Cửu Tiêu: “Phiền ngươi thu thập gian phòng.”

Cửu Tiêu nhẹ nhàng nhếch môi.

Nhìn ánh mắt hai người “Tình ý liên tục”, vẻ mặt “Áp a áp ứng”, “Muốn nói lại thôi”, Mộ Dung Dật Phong trong nháy mắt như có cảm giác bị sét đánh, sau đó hắt liền như bị thiêu cháy, cảm giác như trên người đang cháy hừng hực, cuối cùng hắt muốn tự vẫn.

Bọn họ quả nhiên có một chân(*)!

(*)Có một chân: Có gian tình, có tình cảm...

“Giờ đã tới rồi, đi nhanh đi.” Liễu Tiểu Ngâm ngáp, mắt đẹp mông lung, mới vừa rồi mơ thấy như bị dục song song bay lượn với Bạch Trúc Ngừ ca ca, ai ngờ đang lúc nàng mang thẹn thùng, nửa ngê ngà đón nửa cự tuyệt muốn đi vào đề tài chính, mặt Bạch Trúc Ngừ bỗng nhiên biến thành Bạch Tùng Ngừ dâm dăng, sống sờ sờ biến mộng xuân thành ác mộng dọa người.

“Đi thế nào?” Đào Yêu hỏi: “Ra từ cửa chính hay trèo nóc nhà?”

“Dù sao bây giờ cũng không có ai, đi cửa chính đi, dễ dàng đến nơi cần tìm.” Để tránh gặp nam đệ tử lần nữa, Mộ Dung Dật Phong đề nghị.

Cho nên, ba hắc y nhân bắt đầu rón rén đi xuống, đang trên thang lầu thì phía sau dấy lên một ngọn đèn dầu.

Quay đầu lại, bọn họ liền phát hiện Tiểu Nhị cười nịnh hót: “Đã trễ thế này, mấy vị mặc y phục dạ hành tính đi giết người, phóng hỏa, hay là đánh cướp? Có muốn tiểu nhân chuẩn bị đồ ăn khuya hay không?”

Mộ Dung Dật Phong, Đào Yêu, Liễu Tiểu Ngâm: “...”

Kết quả là, ba người quyết định leo nóc nhà.

Địa hình Đồng Thành coi như bằng phẳng, khinh công ba người cũng coi như không tệ, theo lý thuyết võ nghệ cao cường ở trên nóc nhà hẳn là càng thêm khoái trá.

Có trách thì trách thời gian không đúng, gần tới giờ sử, đêm khuya thanh vắng, ai muốn làm việc gì cũng đều nhắm nóc nhà mà leo.

Cho nên nhìn lại, không ngớt những bóng đen nhảy lên nóc nhà từ các phòng, các nhà trong Đồng Thành.

Bởi vì nhiều người, cộng thêm không chú ý tốc độ, thỉnh thoảng có đụng vào nhau là chuyện quá bình thường, hơn nữa bởi vì ngôn ngữ không hợp, trực tiếp đánh nhau lại là chuyện còn bình thường hơn.

Tuy nói nóc nhà diện tích rộng lớn, nhưng bởi vì mới vừa có một cơn mưa xuống, mái ngói trơn trượt, cho nên lúc này nơi duy nhất có thể đạp chân chỉ có chỗ cao nhất trên nóc nhà là xà ngang, chừng một thước, một lần chỉ có thể đủ ột người thông qua.

Mấy người Đào Yêu vừa bắt đầu liền căn cứ nguyên tắc khiêm nhượng, nhường cho những người đó đi trước, nhưng mất thấy thời gian không còn kịp nữa, cuối cùng vẫn là không nhịn được, trực tiếp quyết định bon chen.

Ba người đi tới nóc một khu nhà dân, đang đi trên đường lại chạm trán một người áo đen.

Mộ Dung Dật Phong lịch sự nói: “Thật xin lỗi, chúng ta đạp lên trước.”

Đại hán kia lại ác ngôn ác ngữ đáp: “Tiểu tử, lão tử vội đi hái hoa, đừng cản đường! Nếu không ta chà nát hoa cúc của ngươi!”

Mộ Dung Dật Phong hí mắt, đang muốn phóng hỏa, Đào Yêu lại đi trước một bước đá trúng hạ thân tên hái hoa tặc kia .

Dưới ánh trăng mờ lung, chỉ thấy tên hái hoa tặc che hạ thể, hai mắt ầng ậng nước, lăn cù cù xuống nóc nhà.

Đối mặt ánh mắt tán dương hai đồng bọn, Đào Yêu nhẹ giọng nói: “Thỉnh thoảng ta cũng sẽ vì dân trừ hại.”

Để lại hai người vội vàng vỗ tay.

Sau đó bọn họ tiếp tục đi về phía trước, nhưng mới đi một bước lại đã đụng tiếp một tên áo đen lùn.

Người nọ đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Xin hỏi, các vị đi đâu?”

Mộ Dung Dật Phong nói: “Gặp người.”

Người lùn phất tay một cái: “Vội mau tránh ra, chuyện của ta tương đối quan trọng. Người ta dùng năm trăm lượng bạc gọi ta diệt hai mươi hai miệng ăn và hai con chó của Trần gia, tối nay phải giết hết, thời gian không còn nhiều, ta trước.”

Lời còn chưa dứt, Mộ Dung Dật Phong đã móc cây quạt ra, “Bốp” một tiếng đập chết tên kia.

Đối mặt với ánh mắt tán thưởng của hai đồng bọn, Mộ Dung Dật Phong hừ một tiếng từ trong lỗ mũi: “Ta ghét nhất những người hạ độc thủ với chó.”

Giết xong sát thủ, ba người tiếp tục đi về phía trước.

Đang lúc đi gần hết lại đụng phải một người nữa.

Mặc dù che mặt nhưng cũng nhìn ra được người nọ là một người hào hoa phong nhã.

Mộ Dung Dật Phong rút kinh nghiệm từ sát thủ, giành nói: “Thật xin lỗi, đi giết người xấu, thời gian không kịp, xin cho chúng ta trước.”

Người thư sinh áo đen kia chấp tay: “Các vị, ta và Lý gia tiểu thư ước định tối nay bỏ trốn, nàng từng nói nếu giờ sừ ta không tới, liền lập tức nhảy giếng tự vẫn, các vị cứu một mạng người hơn xây tháp 7 tầng tháp, xin cho ta trước.”

Mộ Dung Dật Phong quay đầu nhỏ giọng hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Liễu Tiểu Ngâm khẽ cắn răng: “Thôi, phá hỏng nhân duyên, chính mình cũng sẽ gặp hại, chúng ta rút lui!”

Mộ Dung Dật Phong hắng giọng, nói với người thư sinh áo đen kia: “Xem như người lợi hại! Loại lý do này cũng nghĩ ra được, đi trước.”

Đang chuẩn bị nhường đường, đúng lúc này, cửa gỗ nhà dân “cạch” một tiếng mở ra, chủ nhân vươn ra đầu ra mắng: “Con mẹ nó chứ, các người ngày nào cũng bay qua bay lại trên nhà lão tử, làm cho lão tử thậm chí đi ngủ cũng ngủ không được, các người có phiền hay không vậy! Có chút khinh công, mặc hắc y phục thì rất rất giỏi sao! Nói cho các người biết, lão tử ngày mai sẽ mang dầu chân của các người đi nha môn báo cáo, độc chết các người!”

Đào Yêu, Liễu Tiểu Ngâm, Mộ Dung Dật Phong, người thư sinh áo đen: “...”

Trải qua thiên tân vạn khổ rốt cục cũng tới cửa sau Bạch gia.

Ba người rón ra rón rén đi tới, gõ cửa ba tiếng.

Bên trong có người hỏi: “Tiểu Hà mới lộ đầy giấc.”

Mộ Dung Dật Phong đáp: “Sớm có lưu manh ngồi chồm hổm ở trên.”

Nghe xong ám hiệu, cửa cũng mở ra.

Bạch Tùng Ngữ nghênh đón bọn họ ở bên trong, dĩ nhiên cũng mặc y phục dạ hành.

“Làm sao trễ vậy?” Bạch Tùng Ngữ cau mày: “Sớm biết chờ lâu như vậy, ta đã ở lại gian Tứ phòng thêm một lát nữa rồi.”

“Trên đầu chữ sắc có cây đao, bây giờ phung phí nhiều, sau này sẽ không còn mà dùng đâu.” Mộ Dung Dật Phong khuyên giải.

Bạch Tùng Ngữ hoàn toàn nghe không vào, hần trừng mắt nói: “Người là đồ kị, trần truồng đồ kị, đồng nam đồ kị”

“Người là đồng nam?” Liễu Tiểu Ngâm nhìn Mộ Dung Dật Phong, ý vị cười: “Không ngờ người thuần khiết vậy nha.”

Mộ Dung Dật Phong mặt đỏ như sừng máu, phản ứng đầu tiên là chạy đến trước mặt Đào Yêu, giải thích: “Đào Yêu, nàng đừng tin hần, ta không phải như vậy, ta không phải là... ta không là xử nam!”

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, hần lại thấy có gì không ổn, nói vậy, Đào Yêu chẳng phải là sẽ cho là mình không chuyên chính với tình cảm như Bạch Tùng Ngữ sao. Vì thế hần lại lập tức giải thích: “Sai rồi sai rồi, Đào Yêu, ta là... ta là xử nam, ta thật sự là xử nam!”

Đào Yêu vỗ vỗ vai của hần, nhẹ giọng nói: “Ta tin tưởng người.”

“Thật?” Mộ Dung Dật Phong cầm tay nàng, kích động đến rơi nước mắt.

Vừa cúi đầu lại phát hiện mình lần đầu tiên nắm tay Đào Yêu, lại càng nước mắt lưng tròng.

Cố gắng của hần có hồi báo rồi, chịu đựng lâu như vậy, cuối cùng cũng mò được tới tay Đào Yêu rồi!

Không dễ dàng mà

~!

“Được rồi, đừng lẩn cán vấn đề này nữa, làm chính sự quan trọng hơn.” Bạch Tùng Ngừ lấy một tờ bản đồ ra, nói: “Đây là bản đồ hậu viện Bạch gia hôm nay ta vẽ gấp, mọi người nhớ kỹ tránh lát nữa lạc đường, bị bắt gặp. Không phải là hù dọa các người, quy củ Bạch Nhận Đường rất nghiêm nghị, bị bắt được đảm bảo các người không dễ chịu đâu.”

“Người rất cẩn thận.” Mộ Dung Dật Phong ngẩng đầu lên.

“Cũng rất chân thành.” Liễu Tiểu Ngâm khích lệ .

“Có tầm nhìn xa.” Đào Yêu tổng kết.

“Nhưng mà,” ba người trăm miệng một lời nói: “Bây giờ cảnh tối lửa tắt đèn, làm sao chúng ta nhìn được bản đồ? !”

Bạch Tùng Ngừ dùng tay áo lau nước miếng bị phun trên mặt, nhỏ giọng nói thầm: “Nhất thời quên mất... Không sao, ta là bản đồ sống, các người đi theo ta đi.”

Đây là biện pháp duy nhất, cho nên ba người liến lợng lẽ đi theo phía sau Bạch Tùng Ngừ, đi tới hậu viện.

Đêm khuya thanh vắng, nơi nào cũng là cảnh tối lửa tắt đèn, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng mà ảm đạm, chiếu lên những núi đá trong hậu viện, tạo nên cảnh sắc vô cùng rùng rợn.

Đoàn người núp trong bóng đêm, len lén tiến về phía trước.

Bạch Tùng Ngừ nhỏ giọng dặn dò: “Đại ca an bài không ít người ở đây, chúng ta nhất định không được phát ra bất kỳ tiếng động nào, hiểu chưa? Một chút cũng không được!”

Ba người gật đầu, Bạch Tùng Ngừ hài lòng, quay đầu, bỗng nhiên nhìn thấy một cái “tay quỳ”, bị dọa đến mức kêu to.

Mộ Dung Dật Phong vội vàng che miệng của hắn: “Ngu ngốc, đó là dây leo!”

Bạch Tùng Ngừ định thần nhìn lại, quả nhiên là mấy cây dây leo, bởi vì ánh sáng quá âm u, nhìn qua đặc biệt giống như tay quỳ khô gầy.

Liễu Tiểu Ngâm nhìn nhìn bọn họ, lấy tay ôm má, cười nói: “Oa, tư thế hai người các người như vậy nhìn thật xứng đôi.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, vội vàng bật ra, lặn qua một bên nôn mửa.

Lúc này Đào Yêu nói: “Đừng lên tiếng, có người đến.”

Đang nôn mửa, vừa nghe câu đừng lên tiếng, quả nhiên phát hiện đúng thấth là có nhiều tiếng bước chân.

20. Chương 20: Ẩn Núp

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

“Làm sao bây giờ?” Liễu Tiểu Ngâm luống cuống.

Bạch Tùng Ngừ nhíu mày: “Bây giờ chỉ có một cách.”

“Cách gì? !” Ba người còn lại vội hỏi.

“Tách ra trốn.” Nói xong câu đó, Bạch Tùng Ngừ lập tức xoay người bay đến trong hồ nước phía sau núi giả, trở thành hình chữ “Đại”, bám chặt trên hòn đá.

Mất thấy những gia đình kia đã giờ được chạy tới, Liễu Tiểu Ngâm cũng luống cuống hẳn, lập tức lặn vào trong bụi cỏ.

Mà Đào Yêu thì thi triển khinh công, bay lên trên cây.

Mộ Dung Dật Phong thấy mọi người đã trốn hết, lập tức hoảng hốt chạy bừa đến ẩn núp trong nhà xí.

Rất nhanh sau đó, gia đình đã mang theo chó hộ viện chạy tới, quản gia nói: “Vừa rồi ta nghe thấy có tiếng động, khả năng có kẻ trộm đột nhập, các người lục soát kĩ, đừng bỏ qua bất cứ thứ gì!”

Cho nên một đám người bắt đầu cẩn thận tìm tòi trong hậu viện.

“Bạch Vượng Vượng, xem trong bụi cỏ có người không.” gia đình chịu trách nhiệm tìm trong bụi cỏ nói với chó hộ viện đi theo mình một câu như vậy.

Cảm giác được hai lỗ mũi hừ hừ nhiệt đang tới gần, Liễu Tiểu Ngâm bị dọa cho sợ đến hồn phi phách tán, vội vàng nín hơi, cũng bắt chắp bắn sạch, trực tiếp chôn mặt vào trong bùn, mặc niệm trong lòng: “Không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta...”

Một lát sau, Liễu Tiểu Ngâm phát hiện không có động tĩnh gì, trong lòng âm thầm thở phào, từ từ ngẩng mặt lên, lại phát hiện trong bóng tối một đôi mắt vòng tròn lớn lấp lánh hữu thần đang nhìn mình chằm chằm.

Này chính là con chó hộ viện tên Bạch Vượng Vượng!

Liễu Tiểu Ngâm nhất thời sửng sốt tại chỗ, cũng không dám thở mạnh ra.

Vì thế nên bọn họ mắt to trừng mắt nhỏ, mắt người trừng mắt chó, nhìn nhau chằm chằm.

“Bạch Vượng Vượng, bên trong rốt cuộc có người không?” Gia đình ở bên ngoài hỏi thăm.

Đây là thời khắc nguy hiểm nhất, mấu chốt nằm ở chỗ con chó này có bán đứng mình hay không.

Liễu Tiểu Ngâm giờ phút này hận không kiếm đâu ra một miếng đậu hũ mà đập đầu, thời khắc mấu chốt này lại quên đem thức ăn cho chó. Phải biết rằng, điều đầu tiên cần chú ý khi muốn đột nhập là phải tạo quan hệ tốt với chó canh nhà.

Thời gian như dừng lại trong nháy mắt, không khí khẩn trương như tóe ra đao.

Đúng lúc này, Bạch Vượng Vượng làm ra một hành động, sau đó ngoắt mông bỏ đi.

Khiến Liễu Tiểu Ngâm cảm thấy may mắn là, nó không bán đứng mình.

Khiến Liễu Tiểu Ngâm tức giận là, nó lại ngồi xổm xuống, phóng uế ngay trên mu bàn tay nàng!

Phân chó nóng hổi nặng trĩu ướt nhẹp vàng tươi thối tha, cứ thế đáp xuống tay Liễu Tiểu Ngâm!

Liễu Tiểu Ngâm hoàn toàn bất tỉnh.

Mấy gia đình chịu trách nhiệm tìm ở hồ nước đang cầm lấy cây gậy trúc dài đâm vào trong nước, cố nhìn xem có ai ẩn núp trong nước hay không.

Một lát như vậy, gia đình Giáp không nhìn được, sờ sờ bím tóc, sắc giọng: “Còn muốn tìm tới bao giờ đây mấy mẹ? Tay người ta cũng phát đau rồi, hơn nữa giờ sử dụng chính là thời cơ dưỡng da tốt, không ngủ được sẽ bị lão hóa đấy!”

Gia đình Ất lấy ra một thứ đồ lớn bằng ngón cái, nhìn như pháo đốt, ha ha cười một tiếng: “Tiểu Thọ, đây là pháo ta mới phát minh, có thể tự động nổ tung dưới nước, bây giờ là lúc thích hợp sử dụng nhất. Ném xuống rồi, mặc cho hần là lính tôm tướng cua gì cũng không chạy thoát được!”

Nói xong, hần liền ném một cây vào trong hồ nước.

Chỉ trong nháy mắt, một tiếng vang lớn nổ ra, bọt nước bắn tung tóe vào không trung, tiện thể bắn luôn mấy con cá lên không, rơi xuống giầy đành ạch trên mặt đất.

“Tiểu Công, người thật là lợi hại!” Gia đình Giáp vỗ tay tán thưởng.

“Đó là đương nhiên!” Gia đình Ất cẩn thận nhìn xuống mặt nước hồ, nhìn qua không thấy gì, liền nói: “Bên trong không thấy ai, đi, chúng ta đi những nơi khác tìm xem.”

Nói xong, hai người dựa sát lấy nhau bỏ đi.

Bạch Tùng Ngừ dính chặt trên nú giả vừa rồi bị bọt nước bắn ướt sạch, một thân chặt vật, ngay cả bên trong giày cũng ngập nước.

Hắn phun lá sen trong miệng ra, lẩm bẩm mắng: “Tiểu Công và tiểu Thọ này hai thằng nhóc, ngày mai xem ta thu thập các người thế nào!”

Tìm một lúc lâu sau, gia đình báo cáo với quản gia: “Đại ca, đã tìm rất nhiều lần, không có ai.”

“Chẳng lẽ là ta nghe lầm?” Quản gia tự nhủ nói thầm, chợt nhớ tới cái gì: “Đúng rồi, trong nhà xí lục soát qua chưa?”

Bọn gia đình hai mặt nhìn nhau.

Không phải là bọn họ lười biếng, mà là nhà vệ sinh kia, thật sự là... quá thối!

Chất bài tiết của mọi người trong mười năm qua chưa từng được dọn dẹp.

Dĩ nhiên, đây là ý Bạch Trúc Ngừ, không ai biết nguyên nhân.

Mệnh lệnh này khiến Bạch Nhận đường mấy năm nay như thể bị bao phủ bởi một vòng đen đục.

“Hỏi các người đây, sao không nói.” Quản gia không nhịn được: “Rốt cuộc lục soát rồi hay chưa.”

Gia đình kinh hoàng, chỉ đành phải mở mắt bịa đặt: “Lục soát rồi. Không có ai.”

“Vậy thì tốt, vừa hay ta đau bụng.” Quản gia vừa nói xong liền mở cửa nhà vệ sinh, đi vào giải quyết.

Bọn gia đình nhìn quản gia, trong lòng kính ngưỡng như nước Hoàng Hà thao thao bất tuyệt, nhà vệ sinh bẩn thỉu như thế cũng có thể mặt không đổi sắc đi vào, quả nhiên là quản gia, đúng là có khí phách!

Mà ba người còn lại nhìn thấy hết thấy, trong lòng bắt đầu mặc niệm thay Mộ Dung Dật Phong, xong rồi xong rồi, đàn ông một nắng hai sương như thế, cho dù hắn có làm bằng sắt cũng không chịu nổi.

Quản gia tiến vào trong, không nói hai lời, liền cởi quần ra, ngồi xổm xuống.

Hắn dồn khí đan điền, mặt trướng đến đỏ bừng, dùng hết sức lực, cuối cùng cũng phát ra một tràng tiếng vang.

Tiếp theo, hắn thỏa mãn mà thở dài một hơi, dùng cây trúc dọn dẹp hiện trường xong, nghênh nghênh ngang ngang đi ra ngoài.

Quản gia không nhìn thấy phía sau hắn, một đôi ánh mắt vốn trong suốt đầy sao, giờ này hoàn toàn biến thành đục ngầu màu tro tàn.

Náo loạn một hồi, bọn gia đình rốt cục cũng tản đi.

Chờ đến khi tất cả an tĩnh lại, bốn người từ nơi ẩn thân đi ra ngoài, một lần nữa tụ tập dưới ánh trăng.

“Sau này ta chết cũng không trốn vào bụi cỏ lần nữa!” Liễu Tiểu Ngâm chà chà mu bàn tay, nói.

“Sau này chỉ cần ta sống, tuyệt đối sẽ không dán lên trên núi giả!” Bạch Tùng Ngừ bèn vất khô y phục của mình, thề.

“Sau này, bất luận ta là sống hay chết cũng sẽ không bao giờ bước chân vào nhà vệ sinh thêm một bước.” Mộ Dung Dật Phong thần thờ, ngẩn người sững sờ, dường như đã mất đi thần trí.

Đào Yêu thần nhiên nói: “Sau này, ta cũng sẽ không leo cây.”

Nói thế lập tức khiến ọi người công phần: “Người không phải vẫn êm đẹp sao, còn ngồi đây nói mát!”

Đào Yêu xoay người lại, nhẹ giọng nói: “Bọn họ thả chuột trên cây.”

Ba người vừa nhìn, chỉ thấy trên móng, bắp đùi, trên lưng Đào Yêu đầy vết chuột cắn, miệng vết thương phun máu ra ngoài.

Mọi người kinh hãi, vội vàng ba chân bốn cẳng chạy tới gỡ chuột xuống cho Đào Yêu, cầm máu cho nàng.

21. Chương 21: Phân Tán

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

“Đợi thêm nữa sẽ sáng mắt. Không bằng chúng ta phân ra tìm đi.” Bạch Tùng Ngữ đề nghị.

Đây là phương pháp duy nhất, cho nên bốn người liền phân ra, tự mình hành động.

Hậu viện Bạch gia có rất nhiều gian phòng, lúc này cảnh tối lửa tắt đèn, căn bản không thể phân rõ.

Cho nên Bạch Tùng Ngữ chỉ có thể đi tìm từng gian bằng cảm giác.

Hắn rón ra rón rén đi vào một gian phòng, nhưng dưới ánh trăng mờ lại phát hiện bên trong không có ai, đang muốn rút ra, ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân.

Bạch Tùng Ngữ cả kinh, lập tức trốn dưới đáy giường, nín thở.

Cửa “cạch” một tiếng mở ra, ánh trăng chiếu xuống mặt đất hai bóng người một ột thấp.

“Công, người chắc không? Ta sợ bị phát hiện.”

“Thụ, yên tâm đi, vừa rồi ta đã đi xem xét, mọi người đều đã ngủ say.”

“VẬY... Được rồi.”

Hai đôi chân tiến sát lại, không bao lâu sau, trên đầu Bạch Tùng Ngữ đã phát ra tiếng động mập mờ.

“Công, chờ một chút! Ta sợ!”

“Thụ, chẳng lẽ lòng người không như lòng ta sao?”

“Công, làm sao có thể như thế chứ, đương nhiên lòng ta cũng như lòng người, chẳng qua là mặc dù lòng người đối với ta là như thế, mà lòng ta đối với người cũng như thế, nhưng người khác sẽ không hiểu lòng chúng ta, nếu như bị quản gia phát hiện chúng ta làm loại chuyện này, sẽ bị đuổi ra khỏi Bạch phủ!”

“Không sao, ta biết nghề làm pháo đốt, cho dù bị đuổi đi, ta cũng có thể nuôi sống người.”

“Công, người nói thật?”

“Thụ, đây là dĩ nhiên.”

“Công!”

“Thụ!”

Hai người trên đỉnh đầu bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ mê hồn

Bạch Tùng Ngữ nắm chặt tay, các đốt ngón tay trắng bệch như muốn rách cả da.

Hắn thề, ngày mai nhất định phải tăng thêm mấy chữ to trong gia quy: “Không được đi cửa sau(*), nếu không sẽ bị băm tiểu kê”.

(*)Đi cửa sau: Ý chỉ việc hai anh này đang ò ý e dấy ạ =.=

Nhưng trước hừng đông, hắn chỉ có thể yên lặng vận dùng hết ý chí kiên nhẫn của bản thân.

Vân thúc từng nói qua: chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất. Cho nên nơi Bạch Chí Quang hoặc Bạch Trúc Ngữ cố hết sức che dấu bí mật chắc có lẽ là lối vào hậu viện.

Nhưng nếu người sắp móc meo như Vân thúc mà cũng biết nguyên tắc này, vậy người trong giang hồ tất cũng đã biết hết .

Nói cách khác, bí mật kia khẳng định không ở lối vào.

Dĩ nhiên, cũng sẽ không ở sâu trong hậu viện, bởi vì đó chính là nơi giống nơi người ta hay giấu đồ nhất.

Cho nên bí mật tuyệt đối ở trung tâm hậu viện, cũng chính là căn phòng trước mặt mình đây—— Đây chính là suy nghĩ của Mộ Dung Dật Phong.

Vì thế hắn rón rén đi tới trước cửa, dùng chủy thủ đẩy cửa ra, lặng lẽ lén vào phòng.

Trong phòng rất an tĩnh, thỉnh thoảng lại nghe một hai tiếng ngáy, chứng tỏ nơi đây có người sống.

Chờ ánh mắt thích ứng với bóng tối, Mộ Dung Dật Phong nhìn thấy một người nằm trên giường.

Người nọ quay lưng vào vách tường ngủ, vì thế hắn không nhìn rõ mặt, Mộ Dung Dật Phong liền nhẹ nhàng tới gần, cẩn thận xem xét người này có phải là Bạch Chí Quang hay không.

Đáy giày đen đập trên nền đất không một tiếng động, hắn từng bước một đi tới gần giường.

Bởi vì trong phòng thật sự là quá tối, Mộ Dung Dật Phong không còn cách nào, chỉ đành phải cúi người, muốn tới gần nhìn người nọ.

Nhưng lúc này, người nọ bỗng nhiên lật người, đang ngủ hô lớn: “Ta muốn nam nhân! Rất nhiều rất nhiều nam nhân! Cho ta nam nhân!”

Mộ Dung Dật Phong bị dọa cho sợ đến hồn phi phách tán, nhất thời quát to một tiếng.

Không chỉ là bởi vì người này đột nhiên xuất hiện nói mớ, cũng bởi vì, hắn thấy rõ ba điểm.

Thứ nhất, đây là nữ nhân.

Thứ hai, đây là một lão bà.

Thứ ba, cũng chính là điểm quan trọng nhất, bà ta chính là Vương quả phụ muốn hắn chịu trách nhiệm mấy ngày trước kia!

Thật sự là quá kinh hãi! Mộ Dung Dật Phong đang chuẩn bị thần không biết quỷ không hay chạy trốn, ai ngờ Vương quả phụ lại mở mắt đúng lúc này.

Nhìn thấy Mộ Dung Dật Phong, mắt bà ta ánh hiện tia mừng như điên: “Trời ạ, công tử. Người rất cực không từ thiên tân vạn khổ tìm đến ta! Trái tim nhỏ của ta, thật sự là đang vì quá vui mừng mà đập loạn rồi! Cái lưng không bằng bạo lực, chúng ta đừng để ý tới những lễ nghi kia nữa, bây giờ trực tiếp làm vợ chồng cho rồi!”

Nói xong, Vương quả phụ liền lôi Mộ Dung Dật Phong vào trong chăn.

22. Chương 22: Tình Yêu Thực Thụ

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Tập kích cũng không vì bóng tối mà dừng lại.

Kình phong tiếp tục đánh tới, chiêu thức bén nhọn muốn lấy mạng nàng.

Đào Yêu lúi tránh, thân pháp thoăn thoắt, động tác linh hoạt, liên tiếp tránh thoát mấy chiêu.

Thấy thế tới không đúng, bụng Đào Yêu khê thắt, vội vàng muốn xoay người rời đi.

Nhưng người trong động cố ý muốn diệt khẩu nàng, hắn bỗng nhiên xuất chiêu quỷ dị khó lường, huy động song chưởng, như cuồng phong đại vũ đánh tới Đào Yêu.

Không thể tránh khỏi, Đào Yêu chỉ đành phải xoay người ngăn cản.

Nhưng người nọ nội lực hùng hậu, Đào Yêu cố thể mà trúng một chưởng, nhất thời cảm thấy khí mạch sôi trào, cổ họng ngòn ngọt. “Phụt” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Người nọ thừa thắng truy kích, không đợi Đào Yêu trì hoãn, một chưởng không thể đỡ đánh thẳng tới ót nàng.

Đào Yêu thân chịu trọng thương, hành động bị trì hoãn, cộng thêm người nọ thân thủ nhanh nhẹn, căn bản là không thể né tránh, chỉ có thể nhắm mắt lại yên lặng chịu trận.

Chưởng gió gào thét mà đến, Đào Yêu chỉ cảm thấy đến một áp lực cực lớn đánh thẳng vào mặt.

Vào lúc này, trong lòng nàng cực kỳ an tĩnh.

Trước mắt, chỉ biết hoa đào bay đầy trời, đường xuống âm phủ rải đầy cánh hoa.

Khi còn tám bé nàng. Mặc áo xanh ngọc, từ từ tiến vào trong gian phòng kia.

Người đàn bà kia, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, mặt trắng muốt, giống như một vị tiên tử.

Bà luôn an tĩnh nhìn mặt gương đồng, phảng phất như nhớ lại, phảng phất như suy nghĩ.

Đào Yêu nghe thấy giọng mình trẻ con, nhẹ nhàng gọi: “Mẹ?”

Lúc lâu sau, bà mới chập chập quay đầu lại.

Gió lạnh phả vào mặt.

Tóc của bà bị gió thổi tung, một dải mảnh khăn phủ lên mặt.

Bà nhìn Đào Yêu, nhưng ánh mắt kia như có như không, không có tiêu cự, hoàn toàn xa lạ.

Bà không nhận ra Đào Yêu, không nhận ra con gái của mình.

Một cảm giác quen thuộc khiến Đào Yêu trở lại trên thực tế.

Mặc dù trước mắt tối đen, nhưng Đào Yêu lại biết, hần tới.

Cửu Tiêu.

Hần tới.

Quả nhiên, đang lúc chưởng kia chuẩn bị đập vào ót Đào Yêu, một cái tay bỗng nhiên ôm lấy hông của nàng, kéo nàng vào một trong lòng ngực rắn chắc.

Chưởng kia đánh trúng một hòn đá to, tạo nên rung động kịch liệt.

Lỗ tai Đào Yêu dựa vào da thịt thô ráp, nghe tiếng tim đập vững vàng cùng giọng nói bình ổn cổ hũ của Cửu Tiêu: “Không có chuyện gì.”

Đào Yêu ngẩng đầu, mặc dù lúc này căn bản không thể thấy rõ hình dạng của hắn, nhưng nàng vẫn ngẩng đầu lên.

Người thần bí kia cũng không vì thế mà bỏ qua, hắn nhận rõ tình thế, bắt đầu tiến công Cửu Tiêu.

Cửu Tiêu đẩy Đào Yêu ra, xông lên phía trước đánh nhau với người thần bí kia.

Đưa tay không thấy được năm ngón trong bóng tối, chỉ nghe thấy chưởng gió gào thét, kiếm khí xé trời.

Võ công của hai người không phân cao thấp, vì vậy người tới ta đi, đánh túi bụi.

Bỗng nhiên, người thần bí tung ra một chiêu tuyệt học, song chưởng vẽ một đường cong lưu loát trong không trung, như nước chảy mây trôi, tiêu sái chí cực.

Khí lưu đột nhiên biến hóa, Cửu Tiêu cảm giác thân thể giống như bị một sức mạnh vô danh giam cầm, không thể động đậy.

Người thần bí đột nhiên chém kiếm tới Cửu Tiêu.

Ở nơi này một chưởng đoạt mệnh sắp đến, bên trong động bỗng nhiên sáng lên.

Đào Yêu.

Nàng lấy hộp quẹt ra, chiếu sáng hết thấy.

Người thần bí kia cả người run lên, cũng không để ý đang trong lúc đánh nhau, mơ hồ thu hồi thể công, hai tay che mặt, co rúc ở trên mặt đất.

Động tác của hắn rất nhanh, nhưng Đào Yêu và Cửu Tiêu đã thấy rõ ràng .

Mặt của hắn, tay của hắn, da toàn thân của hắn đã thối rữa.

Những thứ thối thối kia, tất cả đều kết vảy, chất lỏng màu vàng từ từ chảy ra, tỏa ra mùi hôi thối.

Hình ảnh quá kinh khủng đến mức có thể khiến người nhìn thấy hồn phi phách tán.

Nhưng bây giờ, cái người đáng sợ này cũng đang lạnh run, đáng thương như thế.

Đào Yêu và Cửu Tiêu đứng tại chỗ, không có bất cứ động tĩnh gì.

Đúng lúc này, ngoài động bỗng vang lên tiếng bước chân dồn dập, không bao lâu sau, Bạch Trúc Ngữ liền cầm lấy cây đuốc, mang theo đoàn người Liễu Tiểu Ngâm tiến vào.

Nhìn thấy tình cảnh trong động, Mộ Dung Dật Phong vội vàng vọt tới giữa Đào Yêu và Cửu Tiêu, tách bọn họ ra, ân cần hỏi: “Đào Yêu, nàng không sao chứ?”

“Không sao!” Đào Yêu lắc đầu, sau đó cẩn thận nhìn mặt của hắn, tò mò hỏi: “Mộ Dung, trên mặt của người sao lại có nhiều vết son môi như vậy?”

Nhớ tới thảm kịch vừa xảy ra, Mộ Dung Dật Phong bi thống, không nhận được gục trên vai Đào Yêu, yên lặng rơi lệ.

Quá thảm thiết, thật sự là quá bi đát mà!

“Hắn ấy à, không cẩn thận vào nhầm gian phòng của Vương quả phụ, thiếu chút nữa đã bị ăn đến xương cũng không cphn.” Liễu Tiểu Ngâm lại có chút hả hê

“Người cũng không khá hơn chút nào đâu!” Mộ Dung Dật Phong trả lời lại một cách mỉa mai: “Ngay cả loại thủ đoạn hạ lưu dùng thuốc mê cũng tung ra, thế mà cả cái rắm của người ta cũng không thấy.”

“Vương quả phụ là ai?” Đào Yêu hỏi.

“Chính là người đàn bà lần trước nói ta đùa giỡn bà ta trên phố, kỳ thực là bà ta đùa giỡn ta ấy.” Mộ Dung Dật Phong kích động, Đào Yêu rất cục cựa cũng quan tâm mình. Mau an ủi hắn tận tình đi, mau phóng thích bản năng của người mẹ mà ôm hắn đi, mau biến cầm thú mà thu nạp hắn đi~!

Nhưng Đào Yêu chỉ “À” một tiếng, sau đó lại như suy nghĩ mà gật đầu: “Thì ra là các người có duyên phận như vậy.”

“Loảng xoảng loảng xoảng”, người nào đó thẳng tắp té trên mặt đất.

Phía bên này, Bạch Trúc Ngữ nhìn thấy người thần bí trên mặt đất, lập tức đi tới, cởi áo ngoài ra, choàng lên mặt hắn.

Bạch Tùng Ngữ chất vấn: “Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Tại sao hậu viện lại có địa phương bí mật này? Còn có, quái nhân cả người chảy mủ này là ai?”

“Câm mồm !” Bạch Trúc Ngữ đánh giọng: “Không cho phép vô lễ như vậy!”

Bạch Tùng Ngữ chưa từng thấy qua bộ dáng huynh trưởng nghiêm nghị như thế, nhất thời đứng ngốc tại chỗ.

Gió vù vù thổi qua, ánh lửa chập chờn, bóng của tất cả mọi người đều in lên đá

Đào Yêu mở miệng: “Hắn, hắn là Bạch Chí Quang.”

Vừa dứt lời, thân thể Bạch Trúc Ngữ kịch liệt lay động, hắn bỗng nhiên đứng dậy, nghiêm thanh nói: “Nơi này là Bạch gia phủ ngụ, xin các vị cấp tốc rời đi!”

Bạch Tùng Ngữ lúc này bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, chợt xông lên, níu lấy vạt áo Bạch Trúc Ngữ, quát: “Nàng nói thật? ! Người đến tột cùng đã làm gì cha! Tại sao lại giam ông ở chỗ này?!”

Bạch Trúc Ngũ rũ mắt, không lên tiếng, ánh lửa màu đỏ bập bùng chiếu lên bóng ma in sâu trên mặt hắn.

Bạch Tùng Ngũ càng ngày càng kích động, huynh trưởng im miệng không nói, vào mắt hắn như một loại cam chịu. Hắn kích động, trong sự giận dữ, giơ tay muốn đánh huynh trưởng một quyền.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói già nua uy nghiêm vang lên: “Tùng, dừng tay!”

Theo giọng nói, tay Bạch Tùng Ngũ dừng ở giữa không trung.

Bạch Chí Quang chậm rãi đứng dậy, hắn đeo mặt nạ, nhưng khuôn mặt kinh khủng vẫn lúc ẩn lúc hiện, trừ đôi mắt, trên mặt không có chỗ nào hoàn hảo, tất cả đều là một lớp nhẵn nhúm rệu rã, khiến cho người ta không rét mà run.

“Đây là báo ứng của ta.” Giọng nói Bạch Chí Quang tái nhợt mặt mày: “Không có bất cứ quan hệ gì tới Trúc Nhi.”

“Cha, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói của Bạch Tùng Ngũ run rẩy.

Bạch Chí Quang thở dài: “Lúc ta tuổi còn trẻ, từng quen biết một cô gái Miêu tộc, vẻ đẹp và sự thông minh của nàng hấp dẫn ta, chúng ta tình đầu ý hợp, gần như tình yêu nam nữ.

Nhưng sau khi ta lên núi bá sư học nghệ, quen biết mẹ của các con. Trong nháy mắt nhìn thấy nàng, ta cũng biết, đây mới hẳn là cô gái đi cùng ta suốt đời. Vì vậy, ta mới hiểu được, tình cảm với cô gái kia không phải là tình yêu chân chính... Cho nên, ta rời bỏ nàng, thành thân với mẹ các con, sinh ra các con.

Lúc sống chung với mẹ các con là khoảng thời gian vui sướng nhất trong đời ta. Đáng tiếc ngày vui ngắn ngủi, không bao lâu, mẹ các con lâm bệnh qua đời, sau, ta liền thề độc, sẽ không cưới bất kỳ cô gái nào, nuôi dưỡng các con thật tốt.

Vậy mà mười năm trước, vào buổi tối sinh nhật 9 tuổi của con, cô gái kia tới, nàng nói ta bạc tình. Ta xin lỗi nàng, nói ta có lỗi với nàng, nhưng tình cảm của ta và nàng lúc đó cũng không phải là yêu.

Nàng nghe xong liền nổi giận, lấy ra một bọc phấn vụn rắc lên người ta, sau đó, toàn thân ta thối rửa, bí mật mời danh y, tất cả đều bó tay Ta không thể tiếp nhận ánh mắt khác thường của người ngoài. Vì thế đánh lợi dụng bề quan, trốn ở chỗ này, giao Bạch Nhận Đường cho Trúc Nhi toàn quyền xử lý

“Vậy tại sao, tại sao ngay cả con cũng không gặp? !” Bạch Tùng Ngũ không thể hiểu nổi: “Chẳng lẽ con không phải là con của cha sao? ! Chẳng lẽ con không đáng để cha tin tưởng sao? !”

Gió lùa vào trong động, thổi tung góc áo của mọi người.

Bạch Chí Quang âm thầm nói: “Bởi vì, ta trong mắt con là phụ thân đầu đội trời chân đạp đất... Ta không có cách nào để con nhìn thấy bộ dáng này.”

Bạch Trúc Ngũ chậm rãi nói: “Da của cha vì trúng độc mà thối rửa, lúc nào cũng phát ra mùi hôi thối. Vì để đệ không phát hiện hành tung của ông, ta cố ý bao phủ Bạch Phủ bằng mùi hôi thối trời. Cho nên mười năm qua, không có ai phát hiện điều bí mật này. Mãi cho tới hôm nay...”

Đào Yêu nhẹ giọng nói: “Người sợ ta để lộ ra điều bí mật này, cho nên muốn giết ta diệt khẩu.”

Bạch Chí Quang gật đầu: “Tiểu cô nương, thật xin lỗi, nhưng người vĩnh viễn không hiểu tâm tình của ta lúc này.”

Bạch Tùng Ngũ cầm lấy tay của phụ thân, hỏi tới: “Cha, người đàn bà kia là ai? Ta muốn đi tìm nàng báo thù! Ta muốn giết nàng!”

Mộ Dung Dật Phong cười lạnh một tiếng: “Người có tư cách gì giết nàng? Chuyện này từ đầu đã là do phụ thân của người không tốt.”

“Chuyện nam nữ chính là hai bên tình nguyện, hợp thì tụ, không hợp thì tan, tại sao lại có thể rat ay độc ác với người mình từng yêu như vậy.” Bạch Tùng Ngũ bất bình thay cha.

Mộ Dung Dật Phong cao giọng nói: “Tuy là nói như thế, nhưng Nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu, rõ ràng là có mới nói cũ, cần gì phải nói với thê tử mới là tình yêu chân thực, với nàng kia chỉ là nhất thời mê luyến?”

“Nhưng cha ta thật sự nói thật.” Bạch Tùng Ngữ liền giải thích vì phụ thân.

Mộ Dung Dật Phong thu hồi cười cợt thường ngày trên mặt: “Ta thấy Bạch Tiền bối cũng không phải là kẻ phụ tình, nhưng nếu ban đầu không yêu nàng kia, có sao lại tới gần.

Còn nữa, nàng kia cũng là si tình người, nếu như không phải nghĩ tiền bối thực lòng yêu nàng, sao có thể hưởng thụ cùng tiền bối? Cho nên, cũng không phải là không yêu, chẳng qua là về sau gặp được người tốt hơn, bởi vậy tình mỏng, nghĩa nhạt.

Nhưng tiền bối vì trốn tránh trách nhiệm, một câu không phải tình yêu thực thụ, phủ nhận tất cả kỉ niệm của hai người, tiền bối cho là nàng ấy sẽ cảm thấy thế nào, sao có thể không hận, có thể không oán, có thể không hạ độc thủ? !”

23. Chương 23: Truyền Công

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Tất cả mọi người trầm mặc, bên trong động hoàn toàn yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim tước kêu to phía ngoài.

Cách hồi lâu, Bạch Chí Quang dùng ngữ điệu trầm trọng nói: “Người nói không sai, ta không chỉ phụ nàng, còn phụ tất cả những gì chúng ta đã có.”

Liều Tiểu Ngâm chợt nhớ tới cái gì: “Chẳng lẽ, cô gái kia chính là mẹ Đào Yêu?”

Mọi ánh mắt nhất thời tụ đến Đào Yêu trên người.

“Không thể nào.” Mộ Dung Dật Phong suy đoán: “Căn cứ vào những gì Bạch tiền bối nói, tính theo thời gian, mười bảy năm trước, hắc và nữ tử kia hẳn là không liên quan gì đến nhau nữa, cho nên vị kia không thể là mẹ Đào Yêu.”

Đào Yêu nhìn Bạch Chí Quang, chậm rãi hỏi: “Ông biết một người tên là Ân Vọng Tâm không?”

Bạch Chí Quang chau mày: “Người đang nói đến đại tiểu thư Ân gia ở Nhã Châu, Ân Vọng Tâm?”

Đào Yêu gật đầu.

“Ân gia ở Nhã Châu?” Bạch Tùng Ngữ hỏi: “Đó là nơi nào?”

Bạch Chí Quang chậm rãi nói: “Ân gia ở Nhã Châu, là gia đình có y thuật và dùng độc nổi tiếng, bọn họ có thể dùng độc cứu người, cũng có thể dùng độc hại người, là một gia tộc tương đối tự do tự tại trên giang hồ, thật sự không phân rõ chính tà. Hai mươi năm trước, sư huynh của ta bị hạ độc, chỉ còn sống được một sớm một chiều, ta mang theo hắn đến Ân gia cầu cứu, lúc ấy, chính là vị Ân Vọng Tâm tiểu thư kia đã cứu sư huynh.”

“Nhưng nếu lợi hại như thế, tại sao con chúng từng nghe tiếng?” Bạch Tùng Ngữ không giải thích được.

“Bởi vì,” Ánh mắt Bạch Chí Quang ảm đạm: “Ba năm sau, Ân gia trong một đêm bị san bằng, tất cả mọi người bị giết chết, không còn một người sống.”

“Là ai làm?” Bạch Tùng Ngữ hỏi tới.

Bạch Chí Quang lắc đầu: “Không có ai biết, nhưng có thể diệt môn Ân gia trong thời gian ngắn như vậy, nhất định là người rất lợi hại... Trên giang hồ mỗi ngày đều có rất nhiều người xuất hiện, rất nhiều người

biến mất, mọi người đối với những chuyện này cũng coi như tập mãi thành quen, thế nên thăm kịch Ân gia theo thời gian trôi qua từ từ bị mọi người quên lãng.”

“Như vậy, “Đào Yêu tiếp tục hỏi: “Quan hệ của ông và Ân Vọng Tâm là thế nào?”

“Ta và Ân gia Đại tiểu thư cũng chỉ là gặp mặt một lần.” Bạch Chí Quang cười chua xót: “Tiểu cô nương, xem ra ta trong lòng các ngươi đúng là nơi lưu tội tày trời.”

Mộ Dung Dật Phong đã nhận ra không đúng, do dự hỏi: “Đào Yêu, vị Ân Vọng Tâm kia, chẳng lẽ chính là ... mẹ nàng?”

Đào Yêu không nói gì, chỉ trầm mặc.

Lúc này Cửu Tiêu đang dựa lên vách đá nắm chặt kiếm trong tay, một đôi mắt trong như mặt ngọc hiện lên tia khác thường, nhàn nhạt, không có ai phát hiện.

“Ngươi là con gái của Ân Vọng Tâm?” Bạch Chí Quang không thể tin hỏi: “Ta nhớ lúc ấy quan phủ đã cẩn thận kiểm tra, xác định Ân gia không một ai may mắn thoát khỏi.”

Đào Yêu gương mặt lên, nhẹ giọng nói: “Ta tới giúp ông giải độc.”

“Ngươi có biện pháp?” Bạch Tùng Ngữ vui mừng.

Đào Yêu trì nhẹ giọng nói: “Ông trúng hủ cơ tán, chỉ cần trên da lấy dính chút ít sẽ gặp rất nhanh lan tràn đến toàn thân. Giải cũng không phức tạp, chỉ cần cắt bỏ da thịt thối, bôi thuốc mỡ đặc chế lên, cột băng vải, nằm yên tĩnh mười lăm ngày là tầng da mới sẽ tái tạo lại.”

Bạch Trúc Ngữ chợt quỳ xuống: “Đại ân đại đức của cô nương, tại hạ suốt đời khó quên!”

Bạch Tùng Ngữ cũng quỳ xuống theo: “Chỉ cần ngươi có thể cứu cha ta, muốn ta thế nào đều được!”

Nhìn hai đứa con trai khấn trương, hai hàng nước mắt chậm rãi chảy xuống khuôn mặt thối rữa của Bạch Chí Quang.

Đào Yêu viết đơn được, để cho Bạch gia tới quán dược liệu mua, chế tạo thuốc pha chế cao sẵn cho Bạch Chí Quang bôi lên.

Nhờ phúc Đào Yêu, mấy người Mộ Dung Dật Phong ở lại chờ cũng được cung phụng như thần tiên.

Rốt cục, nửa tháng sau, cởi bỏ băng vải ra, toàn thân Bạch Chí Quang đã đổi lại tầng da mới, lịch sử cơn ác mộng mười năm rốt cục cũng trôi qua.

Huỳnh đệ Bạch Trúc Ngữ lại càng cảm kích Đào Yêu vạn phần, nói bất luận nàng yêu cầu gì cũng sẽ đáp ứng.

Đào Yêu đang chuẩn bị nói không cần, nhưng còn chưa mở miệng đã bị một cánh tay kéo ua một bên.

Liễu Tiểu Ngâm cười hì hì sửa tóc giúp nàng, nói: “Đào Yêu này, ngươi nói chúng ta là tỷ muội tốt như vậy, có thể giúp ta thực hiện nguyện vọng hay không?”

“Nguyện vọng gì?” Đào Yêu hỏi.

Liễu Tiểu Ngâm ghét sát tai này, tíu ta tíu tít kêu chít chít như mưa.

Đào Yêu gật đầu, đi tới trước mặt huỳnh đệ Bạch thị, chỉ chỉ Liễu Tiểu Ngâm đang nhăn nhó, hoặc là giả vờ nhăn nhó bên sau, nói: “Vậy các ngươi cưới Liễu Tiểu Ngâm đi

Bạch Trúc Ngữ sáng khoái gật đầu: “Liễu cô nương văn tĩnh thanh tao lịch sự, tú ngoại tuệ trung(*), đúng là người hiếm gặp... Tùng Ngữ, vội vàng chuẩn bị một chút, sớm ngày đem Liễu cô nương cưới vợ nhập môn.”

(*)Tú ngoại tuệ trung: bên ngoài xinh đẹp thanh tú bên trong thông minh, hiểu biết.

Liễu Tiểu Ngâm vội vàng nhảy ra, nói với Bạch Trúc Ngữ: “Hiểu lầm, hiểu lầm rồi! Người ta muốn gả chính là chàng!”

“Ta?” Bạch Trúc Ngữ bị làm khó: “Nhưng tại hạ từ nhỏ đã tuyên thệ chuyên tâm học võ, không nói chuyện nam nữ, cũng chưa bao giờ có ý muốn lấy vợ, chuyện này...”

“Được rồi, ta thấy bộ dáng người không tệ, đồng ý thu nhận người.” Bạch Tùng Ngữ bên cười toét miệng, đi tới bên cạnh Liễu Tiểu Ngâm.

Liễu Tiểu Ngâm liếc cũng liếc hần, trực tiếp một cước đạp hần dính vào cột, tiếp theo là hỏi thăm Bạch Trúc Ngữ: “Nhưng cười ta rất có lợi mà, ta ăn ít, lại còn có thể vào lúc nhà chàng thiếu tiền mà ra ngoài cướp bóc về, rất nhiều lợi ích đấy.”

“Liễu cô nương, nếu như gả cho ta thì thật sự là trể nải cả đời nàng.” Bạch Trúc Ngữ khổ não thật tâm khuyên giải.

Liễu Tiểu Ngâm đang chuẩn bị nói tiếp, lại bị Mộ Dung Dật Phong đạp bay dính vào cột, xếp hàng với Bạch Tùng Ngữ.

Mộ Dung Dật Phong bắt đắc dĩ mà lắc đầu với Bạch Trúc Ngữ: “Đừng để ý tới nàng, nàng ta muốn xuất giá tới điên rồi. Thật ra thì, cứ một mạng người hơn xây 7 tòa tháp, Đào Yêu nhà chúng ta còn có ta, cũng đều là tâm địa Bồ Tát, luôn luôn lấy việc giúp người làm niềm vui, không cầu hồi báo. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không để cho các người báo ân, trong lòng các người sẽ không thoải mái, không thoải mái sẽ ngủ không ngon, ngủ không ngon sẽ khiến thân thể nhiễm bệnh, bệnh nặng lại muốn đánh rắm, vậy chúng ta chẳng phải phạm sát giới rồi sao? Thật sự là có lỗi, cho nên vì suy nghĩ cho tánh mạng của các người, ta tùy tiện yêu cầu vậy... Truyền nội lực của cha người cho ta?”

Bạch Trúc Ngữ kinh ngạc: “Truyền nội lực?”

“Đúng vậy.” Mộ Dung Dật Phong ngoài miệng nói lý: “Ta hôm qua nghe Bạch tiên bối nói, sau này hần sẽ không xuất hiện trên giang hồ nữa, chỉ gây gốc trong phủ trồng hoa, ngâm kẹo dừa cháu, bởi vậy, một thân nội lực chẳng phải lãng phí sao? Dứt khoát truyền cho ta đi.”

“Mộ Dung thiếu hiệp, cái này người phải đích thân đi hỏi gia phụ.” Bạch Trúc Ngữ nói: “Nếu như không ngại, bây giờ chúng ta liền đi.”

Cho nên, ba người đi tới trước gian phòng Bạch Chí Quang, Bạch Trúc Ngữ đi vào thỉnh an trước.

Đào Yêu hỏi: “Làm sao người tự nhiên lại muốn hần truyền nội lực cho?”

Mộ Dung Dật Phong nắm chặt tay: “Đây là ước mơ từ nhỏ của ta, bao nhiêu truyền thuyết trong giang hồ, những tiểu nhân vật vô danh kia cũng là vì cơ duyên xảo hợp, được cao nhân thế ngoại truyền nội công cho. Ngẫm lại xem, thiếu niên hai mươi tuổi, trong cơ thể lại có nội lực sáu mươi năm trở lên, đó là một chuyện tốt cỡ nào!”

Đang nói, Bạch Trúc Ngữ đi ra ngoài, lắc đầu: “Thật sự xin lỗi, gia phụ cự tuyệt.”

Chỉ nghe hai tiếng “bùm bùm”, mộng đẹp trong đầu Mộ Dung Dật Phong vỡ tan thành những mảnh nhỏ.

Nhìn vẻ mặt Mộ Dung Dật Phong tuyệt vọng, Đào Yêu vỗ vỗ vai hần: “Không sao, ta đi sắc dụ(*).”

*sắc dụ: dùng nhan sắc dụ dỗ

Mộ Dung Dật Phong cảm động đến rơi nước mắt: “Đào Yêu, không ngờ nàng tốt với ta như thế, nhưng loại phương pháp này chúng ta không nên dùng.”

“Không sao, “ Đào Yêu nói: “Ta sẽ không bị lỗ.”

“Cũng không phải lo lắng nàng lỗ, mà là,” Mộ Dung Dật Phong cầm thật chặt tay nàng, nói từng câu từng chữ: “Đào Yêu, bằng vào tư sắc của nàng, sắc dụ chỉ sợ là trình độ mà nàng khó với tới.”

Đào Yêu: “...”

Mộ Dung Dật Phong sâu hít sâu một hơi, cất cao giọng nói: “Tự ta đi nói chuyện với ông ấy!”

Nói xong, hần vọt vào, tinh thần hăng hái nói: “Bạch tiên là lão tiên bối đức cao vọng trọng, mặc dù lúc tuổi còn trẻ từng gây ra ít tội ác, nhưng nói tóm lại ta còn rất là tôn kính ngài...”

Bạch Chí Quang không lên.

Thời gian một chén trà nhanh chóng trôi qua.

“Nhưng bây giờ ngài lại keo kiệt như vậy, thật sự khiến ta quá thất vọng, ngài đã tính đến chuyện sau này rời khỏi giang hồ, võ công kia cũng chẳng còn đất dùng, nếu đã vô dụng, tại sao không thỏa mãn tại hạ chứ...”

Bạch Chí Quang vẫn không lên tiếng.

Lại thêm thời gian một chén trà nữa trôi qua.

“Loại người như ngài không cần võ công mà còn giấu giếm, đây gọi là hành vi chiếm nhà xí cũng không sai, thuyết pháp khó nghe kia ta cũng chưa nói...”

Bạch Chí Quang vẫn không hề lên tiếng.

Thời gian một chén trà nữa lại tiếp tục trôi.

“Tiền bối, ta dám nói một câu như vậy, người truyền cho ta năm thành nội công, ta trả lại cho ngài mười phần kỳ tích! Sau này trong sử sách bên cạnh tên ta cũng sẽ ghi tên ngài! Nếu như ngài không truyền nội công cho ta, như vậy chính là không tôn trọng võ học, hủy bỏ giá trị nhân sinh của bản thân, khiến toàn bộ võ lâm khinh nhờn...”

Bạch Chí Quang rốt cục bộc phát.

“Bịch!” Một tiếng trầm đục.

“A!” Một tiếng hét thảm.

Mộc vật thể hình tròn bị ném lăn cù cù trên đất.

Mộ Dung Dật Phong cứ như thế bị ném ra ngoài.

Bạch Chí Quang đứng trước cửa, mắt thống khổ nhìn Mộ Dung Dật Phong trên mặt đất, thở dài than: “Ta là bị ép buộc.”

Đào Yêu và Bạch Trúc Ngữ hiểu biết gật đầu.

24. Chương 24: Rời Đi

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Mộ Dung Dật Phong đứng dậy, bắt đầu cò kè mặc cả: “Bạch tiền bối, như vậy đi, ta không tham lam, chỉ cần bốn thành là được, không không, ba thành, được rồi được rồi, ta nghiêng răng nuốt máu, hai thành cũng được, ta, Xem như ngài lợi hại, chỉ cần một thành, cái gì, một thành cũng không được?! Ngài dứt khoát chém đứt cổ ta cho rồi... Ha ha, chỉ đùa một chút thôi, đừng kích động, xin thu cây đao lại.”

Bạch chí quang cuối cùng cũng không nhịn được, thở dài một tiếng: “Không phải là ta không muốn truyền cho người, thật sự là ta không biết truyền thế nào.”

“Làm sao có thể chứ?” Mộ Dung Dật Phong nghi ngờ: “Mấy truyền thuyết trong giang hồ kia chỉ cần một canh giờ đã truyền được rồi mà.”

Bạch Chí Quang trên trán gân xanh sùng sục sùng sục trực tiếp bành trướng: “Người cho rằng nội công là đồ gia truyền sao, hôm nay người truyền cho ta, ngày mai ta truyền cho người, tùy tiện truyền tới truyền lui! Vậy sau này mọi người cũng chẳng cần cố gắng học công phu làm chi, đợi các trưởng bối ợ rắm ra truyền ột chút là được rồi (Nguyên văn ă =.=)! Thật là ý nghĩ hảo huyền!”

Mộ Dung Dật Phong không bỏ cuộc: “Nhưng mấy truyền thuyết kia...”

Bạch Chí Quang lại phải giải thích: “Tất cả đều là những chuyện thêu dệt lờ mờ mấy đứa trẻ chưa hiểu sự đời các người thôi, trên đời này làm gì có chuyện tiện nghi như vậy, chẳng qua là những chuyện được thêu dệt để gạt đám trẻ tuổi ham ăn biếng làm, muốn một bước lên trời như các người bước chân vào giang hồ thôi.”

Đào Yêu không giải thích được: “Tại sao lại muốn gạt người khác vào giang hồ?”

Bạch Chí Quang tinh tế giải thích: “Trên giang hồ có rất nhiều nhân sĩ trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng vô công rồi nghề, sợ bọn họ tinh lực quá thừa, ăn no không có chuyện làm, vào một hôm đẹp trời nào đó nóng đầu, triều đình cũng bó tay, cho nên dứt khoát dụ dỗ bọn họ vào giang hồ, không có chuyện gì thì đánh nhau, giết người, phát tiết hoàn toàn tinh lực dư thừa.

Mặt khác, đưa bọn họ quy về các môn phái, để dễ quản lý, gặp phải nguy cơ bị xâm lược còn có thể điều bọn họ đi kháng địch, quả thực là quân dự bị tốt vô cùng, có lợi vô cùng. Còn nữa, nhân sĩ giang hồ tăng thêm có thể kéo rất nhiều sản nghiệp phát triển, tỷ như chế tạo vũ khí, y quán, còn có được liệu,”

Đào Yêu như có điều suy nghĩ gật đầu, thì ra là truyền thuyết là từ triều đình truyền ra.”

Bạch Chí Quang vuốt vuốt chòm râu: “Phật viết, không thể nói, không thể nói.”

Nghe vậy, Mộ Dung Dật Phong như bị sét đánh, hoàn toàn hỏng: “Làm sao bây giờ, ta rất tin những thứ truyền thuyết kia, cho rằng lớn lên đi đại tới chỗ nào đó ắt sẽ có cao nhân truyền công cho ta, vì thế chưa từng nghiêm túc luyện nội lực...Bạch tiên bối, ta còn cứu được không?”

Bạch Chí Quang nhắm mắt, vuốt râu, trầm tư mở miệng: “Đợi sau này đi đầu thai là được rồi.”

Mộ Dung Dật Phong ngã xuống đất.

Bạch Trúc Ngữ an ủi: “Không sao, thật ra thì luyện Bạch thị khí công của chúng ta cũng rất có tác dụng trong việc gia tăng nội lực, nếu Mộ Dung Dật Phong không chê, tại hạ nguyện dốc lòng tương trợ.”

Đánh rắm đại công?!

Mộ Dung Dật Phong nhắm mắt, nắm tay, trầm tư mở miệng: “Nhưng mà, ta quả thật có chê.”

Bạch Trúc Ngữ: “...”

25. Chương 25: Soát Người

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Mộ Dung Dật Phong rất hưng phấn.

Bởi vì mục tiêu kế tiếp của bọn họ lại là đương kim võ lâm Minh Chủ Vạn Trường Phong.

Cho dù người này không phải là phụ thân của Đào Yêu, có thể đi gặp mặt quen biết cũng không tồi.

Cho nên nói, Mộ Dung Dật Phong trên đường đi vốn nên vô cùng vui vẻ.

Nhưng trên thực tế, mặt của hắn so ra còn dài hơn sợi mì sợi.

Bởi vì, nam đậu hũ kia, nam đậu hũ trời đánh kia, nam đậu hũ nên bị sét đánh chìm nước kia, nam đậu hũ âm hồn bắt tan kia—vẫn đi theo không rời bọn họ!

Bọn họ ngừng, nam đậu hũ liền ngừng, bọn họ đi, nam đậu hũ liền đi.

Quả thực là lộ liễu theo dõi, lộ liễu miệt thị, thật sự là khinh người quá đáng!

Nhưng người này cứng mềm không ăn, thật sự không có cách nào bắt nạt y, vì thế Mộ Dung Dật Phong đành nhẫn nại chịu đựng..

Rất cục, bọn họ đi tới một khách điểm, Mộ Dung Dật Phong muốn gian phòng, tiểu nhị y theo phân phó bê lên một bàn thức ăn ngon.

Đang đại ăn uống thỏa thích, Đào Yêu lại bảo tiểu nhị mời Cửu Tiêu tới.

Mộ Dung Dật Phong kinh hãi, chẳng lẽ Đào Yêu sắp thu nhận nam đệ tử kia? Vậy hẳn chẳng phải là một chút phần thắng cũng không có?

Đang thấp thỏm, Cửu Tiêu đi vào phòng, y theo lời mời của Đào Yêu mà ngồi xuống bên cạnh.

“Cửu Tiêu, cảm ơn người đã nhiều lần cứu mạng ta.” Đào Yêu nâng chén rượu tới kính hắn.

Cửu Tiêu không nói gì, chỉ nhìn Đào Yêu uống một hơi cạn sạch vì mình. Nhìn khuôn mặt hắn mày kiếm mắt sáng, vẫn bình tĩnh không có chút gợn sóng nào.

Chén rượu sứ trắng ánh xanh nhẹ buông xuống, chạm trên mặt bàn phát ra tiếng vang nhỏ không thể nghe.

Trong chén rượu không dư lại chút nào.

Đào Yêu thu hồi ánh mắt, tiếp tục nói: “Nếu như người không ngại, xin nói cho ta biết nguyên nhân người cứu ta.”

Cửu Tiêu trầm mặc, đôi môi mỏng khẽ mím.

“Cũng không phải là ta đa nghi, chẳng qua là người đột nhiên từ trên trời giáng xuống, lại nhiều lần cứu chúng ta lúc nguy cấp, bây giờ lại bắt đầu đi theo chúng ta, thật sự là làm cho người ta hoang mang.” Đào Yêu nhìn hắn, giọng nói không mang theo nhiệt độ: “Xin ột lời giải thích hợp lý.”

Cửu Tiêu trước sau như một, không lên tiếng.

“Như vậy,” Đào Yêu đứng dậy: “Không thể làm gì khác hơn là đắc tội.”

Mộ Dung Dật Phong ngăn cản nàng: “Nàng muốn làm gì?”

“Soát người.” Giọng nói nhẹ nhàng.

Mộ Dung Dật Phong kinh hãi: “Đào Yêu, nàng điên rồi, võ công của hắn lợi hại như thế, chọc giận hắn hẳn liền một đao chặt chúng ta ra thì làm sao bây giờ?”

“Không sao.” Đào Yêu nói: “Mới rồi ta hạ độc trong rượu, hắn bây giờ đã không thể động.”

“Thật hay giả?” Mộ Dung Dật Phong vừa sợ vừa nghi, từ từ bước đi thông thả đến bên cạnh Cửu Tiêu, thử dò xét, dùng ngón tay chọc lên mặt hắn

Giữa hai chân mày của Cửu Tiêu hiện nét nhăn, nhưng y lại không nhúc nhích.

Mộ Dung Dật Phong vui sướng vô cùng, lại bắt đầu bấm huyệt huyệt.

Cửu Tiêu càng lúc càng căng thẳng nhưng lại không có cách nào để nhúc nhích.

Mộ Dung Dật Phong bắt đầu vò rối tóc hắn.

Đã sớm nhìn không vừa mắt, nam đệ tử này, làm sao có thể đẹp trai hơn mình chứ?

Vì thế Mộ Dung Dật Phong tận sức giầy xéo tóc Cửu Tiêu, khiến đầu y có xu hướng biến thành tổ chim

Mà khóe miệng Cửu Tiêu đã bắt đầu co quắp lần đầu tiên trong đời.

Đang lúc Mộ Dung Dật Phong đùa hăng say, Đào Yêu ngăn hắn lại: “Mộ Dung, dừng lại đi, ta muốn bắt đầu soát người.”

Mộ Dung Dật Phong biết điều tránh ra, nhìn Đào Yêu giở trò trên người Cửu Tiêu.

Đôi cánh tay mềm mại bạch ngọc như ngọn cỏ đưa vào trong áo Cửu Tiêu, cẩn thận tìm kiếm tất cả những gì có thể chứng minh thân phận của y.

Nhưng chỉ có mấy tấm ngân phiếu.

Cho nên cánh tay của Đào Yêu tiếp tục đi xuống, tới đai lưng dường như muốn kéo ra.

Động tác này khiến cho thái dương của cả hai nam nhân không hẹn mà cùng chảy mồ hôi lạnh.

Mộ Dung Dật Phong vội vàng giữ tay đào yêu lại nói: “Đào Yêu, nàng thân là nữ tử, sao có thể cởi quần nam nhân, quá không hợp lễ rồi!”

Đào Yêu không buông tay chút nào: “Hắn vừa rồi đã trúng thuốc, thời gian hiệu lực phát tác rất ngắn, vốn nên tận dụng thời gian lục soát, mau tránh ra.”

Mộ Dung Dật Phong cũng chết không buông tay: “Không được, muốn cởi cũng phải ta cởi, nàng tránh ra.”

Đào Yêu lo lắng kinh nghiệm giang hồ của Mộ Dung chưa đủ, lục soát không cẩn thận, liền cự tuyệt: “Không cần, vẫn là để ta cởi.”

“Không được, quần hắn ta phải cởi!”

“Mộ Dung, ta nói ta cởi cũng được.”

Chưởng quỹ đi ngang ngoài cửa nghe được đoạn đối thoại, không khỏi lắc đầu thở dài: “Người trẻ tuổi bây giờ, tác phong càng ngày càng dâm dăng, ban ngày cũng vật lộn như thế, thật là thói đời ngày sau, cứ thế mãi sao được? !”

Ở trong gian phòng, tay của hai người dao động ngay trên bộ vị mẫn cảm của Cửu tiêu.

“Ta nói, ta cởi!”

“Ta cũng nói, ta cởi.”

Đang tranh chấp trung, đột nhiên nghe thấy một trận “két két két két két”.

“Tiếng gì vậy?” Mộ Dung Dật Phong buồn bực.

Đào Yêu nhẹ giọng nói: “Giống như là, tiếng hắn...nghe thấy răng.”

Hai người cúi đầu nhìn, quả đúng là như vậy, mặt Cửu Tiêu vẫn như được phủ một lớp mặt nạ băng mỏng, nhưng hàm của hắn bạnh ra, dường như có dấu vết vỡ vụn.

Đã là... Nhấn nại cực hạn.

Cho nên, Đào Yêu chỉ có thể lui bước, để Mộ Dung Dật Phong mang Cửu Tiêu lên trên giường, để cho bọn họ nam nam tự mình kiểm tra.

Màn che rủ xuống, Mộ Dung Dật Phong khẽ mỉm cười với Cửu Tiêu, khóe mắt lóe ra một tia bén nhọn: “Vậy, hôm nay ta sẽ sờ thật tốt lai lịch của ngươi xem.”

Nói xong, hắn giơ mười ngón tay, hướng tới quần Cửu Tiêu...

Cách sau chốc lát, Mộ Dung Dật Phong nhẹ tiếng gọi khẽ: “Đào Yêu.”

“Hả?”

“Vừa rồi nàng nói thuốc hắn trúng hiệu lực rất ngắn... Là ngắn bao nhiêu?”

Đào Yêu suy nghĩ một chút: “Khoảng thời gian một chén trà.”

“Vậy... Từ lúc hắn uống rượu đến giờ đã là bao lâu?”

Đào Yêu lại suy nghĩ một chút: “Có lẽ cũng khoảng một chén trà.”

Sau đó, trong phòng lâm vào trầm mặc kinh khủng.

“Đại ca.” Mộ Dung Dật Phong nhẹ giọng gọi.

Không có hồi âm.

“Cửu đại ca.” Mộ Dung Dật Phong không từ bỏ.

Vẫn không có hồi âm như cũ.

“Cửu Tiêu ca ca” Mộ Dung Dật Phong xuất tuyệt chiêu.

Lần này, có người đáp lại, chỉ là người này lại là Đào Yêu: “Mộ Dung... Sau này không nên phát ra loại âm thanh này nữa.”

Mộ Dung Dật Phong thở dài, nhỏ giọng nói: “Đào Yêu, dưới loại tình huống người là dao thót, ta là thịt cá này, còn quần vấn đề mặt mũi làm gì nữa.”

Đào Yêu nhìn Cửu Tiêu đã thoát khỏi được hiệu, thân thể hoạt động tự do, nhẹ giọng nói: “Có thể giải huyết cho chúng ta không?”

Cửu Tiêu nhìn hai người đối diện bị mình điểm huyết, nhàn nhạt đáp lại: “Không thể.”

“Đại ca,” Giọng nói Mộ Dung Dật Phong mềm mại: “Mặc dù là chúng ta động tay trước, nhưng người cũng quá không hiền hậu mà, chúng ta chỉ định thân người một chén trà, người lại định thân chúng ta suốt hai canh giờ, ta bây giờ toàn thân cũng đã tê rần, nhờ cậy người, xin thương xót, thả chúng ta đi mà.”

Cho dù hần mai phá mồm mép, Cửu Tiêu vẫn không thêm để ý tới.

26. Chương 26: Bẫy Rập

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Đào Yêu thành tâm nói xin lỗi: “Vừa rồi quả thật đắc tội, nhưng nếu như người không nói ra thân phận của mình, rất khó cho chúng ta tin tưởng người.”

Cửu Tiêu nhẹ giọng nói: “Các người không cần tin tưởng ta.”

“Nhưng chúng ta và người không quen không biết, tại sao người lại nhiều lần cứu giúp?” Mộ Dung Dật Phong hồ nghi.

“Người ta cứu, chẳng qua là nài.” Cửu Tiêu trả lời như vậy.

Mộ Dung Dật Phong nín giận, mỉm cười: “Tốt, ta hỏi lần nữa, Đào Yêu và người không quen không biết, tại sao người muốn nhiều lần cứu giúp?”

Cửu Tiêu nhìn Đào Yêu, cặp mắt kia sâu không thấy đáy: “Bởi vì mạng của nàng, chỉ có thể là của nàng. Người còn lại, ai cũng không có quyền cướp đoạt.”

Xem ra, sau này có thể nào cũng không thể hỏi gì từ hần, Mộ Dung Dật Phong chỉ đành phải cầu xin tha thứ: “Được rồi, đại ca, chúng ta cũng sẽ không hoài nghi người, sau này người muốn đi cùng thì đi cùng... Nhưng bây giờ chân của ta thật rất tê, mong giờ cao đánh khẽ, giải khai huyết đạo được không?”

Nghe vậy, Cửu Tiêu vỗ bàn, vung tay lên, hai cây chiếc đũa trong nháy mắt bay lên không, phóng thẳng về phía hai người, chính xác giải khai huyết đạo của bọn họ.

Mộ Dung Dật Phong xoa bả vai đau nhức nhỏ giọng nói thầm: “Khốn, còn biết đùa hơn ta.”

Náo như vậy, Dật phong mặc dù nghi ngờ đầy bụng, cũng rất cuộc còn muốn chết mà đi chọc Cửu Tiêu.

Mà Cửu Tiêu cũng không được voi đòi tiên, vẫn giống như trước đây, mặc dù đi sau bọn họ nhưng vẫn im hơi lặng tiếng, không có ý quấy rầy.

Ba người vẫn duy trì trạng thái như vậy đi tới nửa tháng sau, rốt cục cũng tới dưới chân núi Mộ Vân.

Mà võ lâm Minh Chủ Vạn Trường Phong ở Trường Phong sơn trang, chính là ngay trên đỉnh núi này.

Càng tới gần, tâm tình Mộ Dung Dật Phong lại càng kích động, dọc theo con đường này không ngừng nói chuyện: “Đào Yêu, nàng biết không? Trong Trường Phong sơn trang này có thật nhiều kỳ nhân dị sĩ, võ

công của các vị tiền bối kia sâu không lường được, lần này chúng ta nhất định phải mở mang kiến thức thật tốt.”

“Đúng rồi, giống như Tiểu Thần tiền bối kia, nghe nói ông vừa ra tay, trong phạm vi một dặm không hề có vật còn sống, hơn nữa, chưa từng có ai được chứng kiến vũ khí của ông, có phải rất thần bí hay không?”

“Còn có Tô ma phát (*) Tô Hoan tiền bối, vũ khí của ông chính là tóc, bình thường mềm mại như tơ, lúc chiến đấu lại sắc bén như kiếm, chỉ cần cuốn lấy cổ người khác, chà một tiếng, người nọ đỉnh đầu sẽ gặp bị giật xuống, bất quá nghe nói gần đây rất ít xuất thủ, giang hồ lời đồn đãi hẳn đã bỏ xuống đồ đao, lập địa thành phật, cũng không biết có phải hay không là thật.”

(*)Phát: tóc

“Còn có người khác nữa là Nghê Thường tiên tử Đoạn Thiển Thanh tiền bối, nghe nói mỗi khi nàng xuất hiện chính là một thân áo trắng điểm tuyết mấy cánh hoa, mờ mịt như tiên, chu nhan như ngọc, so chiếu với người là một mảnh lụa trắng, xem nàng giết người quả thực chính là xem một vũ đạo duyên dáng.”

Nói xong, hai người đã đi tới rừng sâu, bên trong sương mù tràn ngập, mang theo thần bí sâu thẳm.

Gần đây không có ai tới đánh lén họ, nguyên nhân chỉ có hai.

Hoặc là bọn họ đã chết sạch, không còn ai đoạt thịt bò mà tàn sát lẫn nhau nữa— dĩ nhiên tình huống như thế rất ít xuất hiện.

Hoặc là chính là bọn họ chuẩn bị tới một nơi rất tốt để ra tay— tỷ như trong rừng.

Cho nên Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong cũng bắt đầu đề cao cảnh giác.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, vừa bước vào rừng chưa được mấy bước, liền có hơn mười người mặc áo đen bịt mặt mai phục đã lâu xuất hiện, giơ đại đao muốn làm thịt bọn họ.

Lúc này Cửu Tiêu vẫn đi theo ở phía sau tiến lên, đánh nhau với đám người kia.

Mộ Dung Dật Phong kéo Đào Yêu về phía sau mình, dặn dò: “Đào Yêu, nơi này khẳng định còn có bầy rập khác, nàng theo sát sau ta, cẩn thận... A!”

Hét một tiếng như sấm, Mộ Dung Dật Phong cứ như vậy lọt vào trong động bị một đám cỏ lớn che đầy.

Đào Yêu thấy thế, vội vàng nhảy theo, bắt được tay Mộ Dung Dật Phong, ném hẳn lên trên, chân nàng đạp mạnh vào đá, muốn mượn lực bay lên.

Nào ngờ hòn đá kia trơn trượt, Đào Yêu trượt chân, thân thể kịch liệt rơi xuống.

“Đào Yêu!” Mộ Dung Dật Phong kêu to.

Cửu Tiêu nghe tiếng, vội vàng đến đưa tay cứu, đáng tiếc là chậm một bước, hẳn chỉ bắt được cổ áo Đào Yêu.

Một trảo như vậy chẳng những không cứu được Đào Yêu, ngược lại còn giật áo ngoài của nàng ra.

Kết quả là, Đào Yêu xui xẻo mặc một cái yếm rơi vào trong động sâu không thấy đáy này.

Nhìn thấy thế, toàn thể yên lặng.

Hơn mười người người áo đen cầm đại đao, giữ vững bất động.

Cửu Tiêu ngón tay cầm lấy Đào Yêu y phục, ánh mắt ngưng trệ ở phía trên.

Mộ Dung Dật Phong quỳ hai gối, hai tay dừng hình trên không, phảng phất như muốn bắt lấy gì đó.

Giữa núi rừng an tĩnh dị thường, chỉ còn lại tiếng gió rít qua kẽ lá, từng đám sương mù chậm rãi phiêu tán.

Cách hồi lâu, Mộ Dung Dật Phong phục hồi tinh thần lại, lẩm bẩm nói: “Thì ra là, yếm của Đào Yêu màu xanh.”

Phía sau vang lên tiếng mười vật nặng ngã xuống.

Động kia sâu vô cùng, thành lại nghiêng nghiêng trơn tuột, vì thế Đào Yêu chỉ có thể mặc sức trượt xuống. Không bao lâu sau nàng liền đập phải đường rẽ, Đào Yêu không suy nghĩ nhiều, chuyển thân dưới về phía cửa động.

Không mất bao nhiêu thời gian, Đào Yêu nhìn thấy phía trước có ánh sáng mờ mờ, biết mình đã trượt đến đâu, liền chuẩn bị chạm đất, ở thời khắc cuối cùng không chế được thân thể của mình, thi triển nhẹ võ công, đánh tới phía trước.

Vốn cho là sẽ đụng vào hòn đá nào đấy, đập phải nó, chịu chút nội thương chẳng hạn. Nhưng rất may mắn, Đào Yêu đụng vào một miếng nệm thịt trên, không hề bị thương chút nào.

Nàng mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên một người.

Người nọ mang mặt nạ, che toàn bộ diện mạo, Đào Yêu chỉ biết là hắn là nam tử — bởi vì tay nàng mò tới bộ ngực bằng phẳng của hắn.

“Cám ơn.” Đào Yêu đứng dậy, cũng vươn tay muốn đỡ tên đeo mặt nạ dậy.

Nhưng nam mặt nạ cũng không thêm linh tình, hắn không để ý đến Đào Yêu đưa tay, tự mình đứng lên, phủi tro bụi trên mặt quần áo, nhẹ giọng hỏi: “Tại sao muốn cám ơn ta?”

Giọng nói nam tử kì quái kì dị, nghe ra được là dùng nội lực ép phát giả thanh.

“Bởi vì ngươi vừa đỡ ta khỏi bị thương.” Đào Yêu theo thực mà đáp.

“Cũng không phải là ta tự nguyện.” Nam mặt nạ chậm rãi nói: “Dựa theo suy đoán của ta, ngươi hẳn là rơi xuống ở cửa động gần đây, không ngờ ngươi lại bay xa như vậy...”

Đào Yêu trầm ngâm, hỏi: “Những người tập kích chúng ta là đồng bọn của ngươi?”

“Không.” Nam mặt nạ nói: “Bọn họ là thù hạ.”

“Thật sao?” Đào Yêu hỏi.

Nam mặt nạ nhẹ nhàng liếc nàng một cái: “Ngữ khí của ngươi dường như đang hoài nghi.”

“Bởi vì,” Đào Yêu nhìn hắn từ trên xuống dưới: “Nhìn tình hình vừa rồi, ngươi dường như thiện lương hơn bọn họ.”

“Vừa rồi là hiểu lầm,” nam mặt nạ nhàn nhạt giải thích: “Vốn ngươi hẳn là ngã sắp xuống, nhưng ta lại tiêu sái đứng một bên, định bụng nhìn ngươi ngã xuống một bên... Đáng tiếc, bởi vì phán đoán sai địa điểm ngươi ngã nên ta lâm vào tình cảnh tương đối chật vật như vậy.”

Đào Yêu tưởng tượng khuôn mặt dưới mặt nạ kia, không khỏi lấy tay sờ cằm: “Nếu là như vậy, quả thật tương đối có sức thuyết phục.”

“Ngươi dường như không sợ.” Nam mặt nạ chỉ ra.

“Ta nên sợ sao?” Đào Yêu hỏi.

“Ngươi có biết, vừa rồi nếu như ngươi chọn cửa động bên trái, sẽ có rất nhiều mũi tên dính độc chờ ngươi?” Nam mặt nạ nói: “Ngươi vừa nhặt một mạng về.”

Đào Yêu nhìn hắn, lẳng lặng nhìn hắn, ánh sáng trên đỉnh chiếu xuống, tạo thành những sợi tơ chiếu lên trên người bọn họ.

“Có thể nói cho ta biết nguyên nhân ngươi muốn giết ta không?” Đào Yêu hỏi.

Nam mặt nạ lắc đầu: “Không có nguyên nhân.”

“Ta không quá tin tưởng.” Đào Yêu nói thẳng.

Nam mặt nạ chậm rãi nói: “Rất nhiều chuyện cũng không có nguyên nhân, ít nhất đối với ngươi mà nói, đây không phải nguyên nhân ngươi có thể tiếp nhận.”

Đào Yêu yên lặng.

Lần này đổi lại là nam mặt nạ đặt câu hỏi: “Người tại sao muốn tìm cha?”

Đào Yêu lắc đầu: “Không có nguyên nhân.”

Anh mặt nam mặt nạ ảm ảm: “Ta có thể lý giải là người đang chống đối ta không?”

“Không,” Đào Yêu nói: “Ít nhất đối với người mà nói, nguyên nhân của ta không thể đủ cho người tin tưởng.”

“Vậy người sẽ vĩnh viễn đi tìm sao?” Nam mặt nạ hỏi.

“Sẽ không vĩnh viễn.” Đào Yêu sửa đúng: “Ta sẽ tìm được ông ấy trước vĩnh viễn.”

Mũi đá nhọn phong hóa trên đỉnh động có giọt nước tụ lại, tiện đà rơi xuống, rơi trên mặt đất, vỡ thành hàng ngàn vụn tia nước trong sáng.

Nam mặt nạ vẫn nhìn Đào Yêu thật sâu, một lúc lâu sai, hần mở miệng: “Như vậy, ta liền mỗi mắt mong chờ xem sao.”

“Ý của người là người buông tha ta?” Đào Yêu nghi ngờ.

“Vừa rồi ở nhánh cửa động ta đã giết người một lần, đáng tiếc không thành công. Hôm nay ta không có tâm tình giết người.” Nam mặt nạ chỉ tay: “Từ đây có thể đi ra ngoài... Nhưng bề ngoài của người bây giờ có chút chướng tai gai mắt.”

Đào Yêu cúi đầu, lúc này mới phát hiện trên người mình chỉ mặc một cái yếm.

Nam mặt nạ từ từ đến gần nàng, cởi áo ngoài của mình ra, choàng trên người Đào Yêu, nói: “Sau khi rời khỏi đây tự nghĩ cách trả lại.”

Động tác của hần mềm nhẹ.

Đào Yêu nói: “Cám ơn”

“Không nên dễ dàng nói cám ơn người khác.” Nam mặt nạ chậm rãi nói: “Đặc biệt là đối với người muốn giết người.”

Đào Yêu nói: “Nhưng ít nhất bây giờ người đang ở đây giúp ta” .

“Vậy người chỉ có thể chờ sau này người không hối hận” Nam mặt nạ nói như vậy.

Tiếp theo, hần vung tay lên, chỉ nghe “Phanh” một tiếng, trước mặt liền xuất hiện một đám khói đen dày đặc.

Một lát sau, khói đặc tản ra, nhưng nam mặt nạ vẫn ở nguyên tại chỗ.

“Vừa rồi là chuyện gì xảy ra?” Đào Yêu hỏi.

Nam mặt nạ giải thích: “Là ta ném một viên đạn mù, vốn muốn thừa dịp khói dày đặc, thần không biết quỷ không hay là tiêu sái rồi đi. Như thế hình tượng của ta sẽ sâu không lường được.”

“Vậy tại sao người vẫn còn ở nơi này?” Đào Yêu hỏi.

Mặt nạ nước tiếp tục giải thích: “Bởi vì ta mới vừa rồi không cẩn thận ném nhầm một viên đạn hỗn hỷ, bây giờ ta và người đều bị định thân, phải một canh giờ nữa mới có thể nhúc nhích.”

“Thì ra là vậy.” Đào Yêu khẽ gãi cằm: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?” Nam mặt nạ nói từng câu từng chữ: “Chờ đợi.”

Vì vậy hai người cứ đứng vững như vậy, đối mặt nhau, cùng chờ đợi, hoàn toàn...trầm mặc.

27. Chương 27: Hàn Ly

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Một canh giờ sau, đợi thân thể có thể tự do hoạt động, nam mặt nạ rất nhanh liền rời đi.

Đào Yêu đi theo con đường hắc chỉ liền ra tới ngoài, vốn định trước tiên tìm tìm Mộ Dung Dật Phong và Cửu Tiêu, ai ngờ đi chưa được mấy bước đã đi tới cửa Trường Phong sơn trang.

Vì thế Đào Yêu liền quyết định đi vào trước tìm hiểu, chuyện đi tìm đồng bọn để sau.

Sau khi người gác cổng thông báo, một người quản gia rất nhanh liền tự mình đến nghênh, thái độ khiêm cung.

Đào Yêu đi theo hắc vào bên trong sơn trang.

Trường Phong sơn trang dựa vào vách núi mà xây, khí thế rộng lớn, xa hoa mà lộng lẫy.

Trong sơn trang đều là rường cột chạm trổ, đình đài lầu các, núi giả hoa và cây cảnh, trang sức hoa mỹ vô cùng.

Đi qua mấy cánh cửa, Đào Yêu rốt cục đi tới chính sảnh.

Một đại hán cao hơn bảy thước, vóc dáng khô ngô đang ngồi trên ghế thái sư.

Người này tướng mạo đường đường, mặt mũi uy nghiêm cương nghị, chính là võ lâm Minh Chủ Vạn Trường Phong.

Nhìn thấy Đào Yêu, hắc đứng dậy, bất kể quản gia giới thiệu, liền vội cất hỏi: “Cô nương... Cô nương i nói mình là người Ân gia ở Nhã Châu? Vậy Ân Vọng Tâm có quan hệ thế nào với người?”

Đào Yêu thành thực trả lời: “Bà là mẹ ta.”

Nghe vậy, Vạn Trường Phong kích động: “Người, ... Năm nay, có phải mới đầu 17?”

Đào Yêu gật đầu: “Tháng mười năm nay tròn mười tám.”

“Không thể!” Vạn Trường Phong lắc đầu: “Lúc Vọng Tâm qua đời, thai nhi trong bụng mới ba tháng, làm sao có thể sinh hạ người?”

Đào Yêu chậm chậm giải thích: “Năm đó Ân gia bị diệt môn, mẹ ta tránh được một kiếp, tám năm sau mới tạ thế.”

Vạn Trường Phong không nhịn được nắm chặt bả vai, hai mắt lấp lánh: “Vậy... Nàng có nói cho người biết... Cha người là ai không?”

“Ta không biết.” Đào Yêu lắc đầu: “Ta không biết.”

Vạn Trường Phong kéo Đào Yêu vào lòng, đường đường là nam nhi bảy thước, nhưng lúc này lại không khỏi lả chã rơi lệ: “Con à, ta chính là cha của con!”

Ở trong ngực của hắc, Đào Yêu nhẹ giọng hỏi: “Người... Là cha ta?”

“Mười tám năm trước, ta bị kẻ xấu ám toán, thân trúng kịch độc, lúc đang hấp hối, Vọng Tâm đã cứu ta. Trong thời gian chữa thương, hai chúng ta tình đầu ý hợp, trở thành một đôi thần tiên quyến lữ. Sau đó, Vọng Tâm có bầu, ta mừng rỡ như điên, lập tức chạy về nhà bẩm báo chuyện này với cha mẹ, chuẩn bị lấy Vọng Tâm làm vợ, ai ngờ... Ai ngờ vài ngày sau, lại ruyền đến tin Ân Gia bị diệt môn.

Lúc ấy, ta thương tâm muốn chết, đau đến không muốn sống, thúc ngựa chạy tới, nhưng chỉ nhìn thấy Ân Phủ đường đường ngày xưa giờ chỉ còn phế tích.

Mà quan phủ vì sợ thi thể thối rửa nên đã chôn hết, ta ngay cả lần cuối cùng gặp mặt Vọng Tâm cũng không thể...Mười mấy năm qua, ta vẫn tưởng nhớ nàng và con trong bụng, chưa từng nghĩ tới nay lại gặp con... Thật sự là được Cửu Tiêu chiếu cố, con à...” Vạn Trường Phong tâm tình kích động, vài lần nghẹn ngào: “Phụ tử chúng ta, rốt cục cũng đoàn tụ !”

Đào Yêu vẫn nằm trong ngực của hắc, không nói gì.

Thấy tình hình này, quản gia liền chạy tới khuyên giải nói: “Minh Chủ, tiểu thư đường xa mà đến, trên đường đi mỗi mệt , trước hết để nàng trở về phòng nghỉ ngơi, này phụ tử đoàn tụ, cuộc sống sau này còn dài.”

Vạn Trường Phong lau nước mắt, nói: “Không sai, ta thật là sơ ý, Vạn bá, người nhanh đi thu xếp phòng, hầu hạ tiểu thư thật tốt.”

Đào Yêu ở dưới sự hướng dẫn của Vạn bá, đi tới một gian phòng khách được bố trí tỉ mỉ mà nghỉ ngơi.

Cứ như vậy, Đào Yêu ở lại Trường Phong sơn trang.

Vạn Trường Phong vô cùng tốt, mỗi ngày đều cho người đưa tới rất nhiều thứ quý giá, trâm hoàn đồ trang sức đeo tay, hỏi han ân cần, quan tâm chí cực, xác thực là một vị phụ thân hiền lành, ân cần hiếm có.

Nhưng thái độ Đào Yêu luôn là nhàn nhạt, khiến cho người ta nhìn không ra suy nghĩ trong nội tâm.

Vạn Trường Phong tự nhiên cũng nhìn thấu, hôm này, hắn hỏi nàng: “Con gái, con hận ta những năm gần đây không hoàn thành trách nhiệm phụ thân sao?”

“Không có” Đào Yêu nhẹ giọng phủ nhận.

Vạn Trường Phong không tin: “Vậy sao con chưa từng gọi ta là cha?”

Đào Yêu nhẹ chuyển mắt lên cửa gỗ chạm khắc đầy hoa văn, chậm rãi nói: “Có thể, nguyên nhân là ta còn chưa có thói quen.”

Vạn Trường Phong trường thở dài: “Thật ra thì mười mấy năm qua, quả thật khổ cho con ... Đúng rồi, là mẹ con lúc lâm chung muốn con đến tìm ta sao?”

Đào Yêu khẽ gãi cằm, ánh mắt không thu hồi.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào trong phòng, khiến không khí trong phòng thành ánh sáng màu vàng.

“Vậy nàng có cái gì muốn con đem đến cho ta không?” Vạn Trường Phong hỏi.

Đào Yêu lắc đầu: “Không có.”

Vạn Trường Phong nhíu chặt lông mày: “Thật, ... Một câu cũng không có?”

Đêm dài còn dài, Đào Yêu chưa chợp mắt

Nàng đứng dậy, khoác thêm áo choàng màu lông chồn, đẩy cửa sổ ra.

Lúc đó mặt trăng trong sáng, nhìn theo ánh sáng, dõi mắt chứng kiến , tất cả đều là mộng lung

Sương sắc trong trẻo lạnh lùng, mang theo tịch mịch hoang vắng nhàn nhạt

Bỗng nhiên, không ngờ trong ánh trăng như thế , từ nơi xa truyền đến một tiếng sáo.

Tiếng sáo kia vui vẻ vô cùng, mang theo linh hoạt kỳ ảo, thúc dục trăm hoa đua nở.

Bên trong viện mấy cây trúc nhẹ nhàng nhảy múa theo âm nhạc.

Phảng phất như đáp lại, Đào Yêu men theo tiếng sáo đi tới.

Nàng ra cửa, lướt qua hành lang thật dài, đi tới hậu viện trong hồ bát giác trong đình.

Tiếng sáo và người thổi sáo ở đây

Đó là nam tử, mặc bộ đồ màu xanh nhẹ nhàng, dây lưng nhẹ buộc lên, như sắp rơi . Một đầu tóc đen cứ như vậy tùy ý tán trên vai, tùy ý gió nhẹ thổi bay.

Mặt hắn sạch sẽ không nhiễm bụi trần, phảng phất có thể trong nháy mắt đoạt hồn phách người .

Nhưng mắt của hắn, như cánh hoa đào, bốn phía có khe hở ửng, mang theo vô hạn phong tình.

Hắn ngồi trên lan can đỏ sẫm trong đình, cúi đầu thổi sáo, lưỡi biếng, thần bí, phảng phất như mây trôi.

Đào Yêu an tĩnh đứng ở bên cạnh lắng nghe.

Tiếng sáo kia như khe nước chảy quanh co, như gió mát nhẽ nhàng mà mờ mịt, réo rắt mà du dương, từ trong môi hắt ôn nhuận thoát ra.

Không biết qua bao lâu, tiếng sáo ngừng lại, nam tử kia ngẩng đầu nhìn Đào Yêu, trong mắt hiện lên hoa lệ âm thầm: “Để nghe không?”

Hắn hỏi, giọng nói như thạch đá trong động, tiếng nói như mùa đông có tuyết rơi.

Đào Yêu gật đầu.

Nam tử không đứng dậy, nhìn Đào Yêu, thật lâu thật lâu sau, hắn lần nữa mở miệng: “Người là Đào Yêu.”

Không phải hỏi, mà là khẳng định.

Đào Yêu vẫn gật đầu.

“Biết không? Bây giờ hắn là có rất nhiều nam tử muốn lấy người.” Nam tử kia nói: “Bởi vì thân phận của người bây giờ là nữ nhi của võ lâm Minh Chủ.”

“Vậy sao?” Đào Yêu trả lời như vậy.

Đây cũng không phải hỏi, chỉ là một câu trần thuật

“Người cao hứng sao?” Nam tử hỏi.

Đào Yêu cẩn thận suy nghĩ một chút rồi đáp: “Cũng không mất hứng, cũng không thật cao hứng.”

Nam tử hơi có hứng thú nhìn nàng, ánh mắt chậm chạp nhấp nháy, phảng phất như mê ly tràn ra: “Ta tên là Hàn Ly.”

“Chào người.” Đào Yêu bắt đầu chính thức chào hỏi.

“Người không hỏi ta là ai sao?” Hàn Ly nói.

“Người là Hàn Ly.” Đào Yêu trả lời như vậy.

Lúm đồng tiền của Hàn Ly nhàn nhạt: “Biết không? Người là một người rất kỳ quái, có đôi khi có đơn thuần gần như thâm trầm, có đôi khi thâm trầm gần như đơn thuần.”

“Khẩu khí của người thật giống như rất quen thuộc ta.” Đào Yêu nhìn hắn.

“Bởi vì ta là môn khách nơi này.” Hàn Ly nói: “Mà toàn bộ sơn trang mỗi người hằng ngày đều chú ý người, bao gồm cả ta.”

“Thì ra là như vậy.” Đào Yêu vuốt cằm.

Hàn Ly đứng dậy, thân hình thon dài, gió nhẹ đưa lay động tà áo và mái tóc, phảng phất tùy thời cũng có thể phủ lên người Đào Yêu.

Đôi môi hắn mỉm cười nhợt nhạt: “Muốn đi tham quan Trường Phong sơn trang sao? Dưới màn đêm có thể thấy được rất nhiều thứ chân thật.”

Đào Yêu đang nhớ tới mấy vị cao nhân mà Mộ Dung Dật Phong nói kia, vì thế xin Hàn Ly mang nàng đi xem một chút.

Vì thế Hàn Ly liền dẫn nàng đi tới sân ở phía tây sơn trang, xoay người bay lên tường.

“Đây chính là chỗ ở Tiểu Thần.” Hàn Ly giới thiệu.

“Trẻ như vậy, bên trong nhà vẫn sáng đèn, chẳng lẽ hắn không ngủ được?” Đào Yêu hỏi.

“Không phải là không ngủ, mà là ban ngày mới ngủ.” Hàn Ly giải thích: “Giết chóc chẳng phải chờ đến đêm sao, cho nên cao thủ võ lâm tất cả đều là dạ miêu tử, cứ như vậy, cho dù có người đánh lén, bản thân sẽ không phải là bộ dạng quần áo xốc xếch, đôi mắt lơ mơ.”

“Như vậy, vũ khí của Tiểu Thần đến tột cùng là gì? ” Đào Yêu hỏi

“Để chính hần nói cho người biết.” Hàn Ly cười càng thêm hoàn mỹ, chỉ một ngón tay vào trong viện.

Đào Yêu theo chỗ hần chỉ nhìn tới, chỉ thấy một lão đầu tướng mạo thanh tú gầy gò từ trong nhà đi ra ngoài, hần đi tới trong nội viện, đón lấy rương gỗ trước mặt mở ra.

Trong nháy mắt, bên trong bay ra một đám mây đen, phát ra tiếng vang bén nhọn của kim khí.

Đào Yêu định thần nhìn lại, thì ra là đó là một đám dơi, toàn bộ giương cánh màu đen nhánh, nanh vuốt bén nhọn đánh tới Tiểu Thần.

Tiểu Thần không chút hoang mang, hai tay trong vạt áo nhanh chóng thao tác, phát ra một đạo ánh sáng, bắn thẳng đến mấy con dơi.

Cứ như vậy, trong thời gian nháy, đám dơi từng con rơi xuống trên mặt đất, không một con may mắn thoát khỏi.

Mà lúc này Đào Yêu đã thấy rõ ràng, vũ khí của hần là phi đao.

“Công phu không tệ, nhưng tại sao phải không có ai tận mắt thấy vũ khí của hần?” Đào Yêu tò mò.

Hàn Ly nói: “Kế tiếp người sẽ biết.”

Đào Yêu theo lời chuyển ánh mắt, chỉ thấy Tiểu Thần giết hết dơi xong, vô cùng tiêu sái, hô hấp ổn định, tiếp theo xoay người, chạy chậm đến bên thi thể đám dơi, ngồi xổm xuống bắt đầu rút đao.

Bởi vì số lượng quá nhiều, chờ lúc nhổ ra hết thì hần đã ngồi xổm rất lâu, Tiểu Thần đầm bóp eo đau nhức, từ từ trở về phòng.

“Hần tại sao lại làm như vậy?” Đào Yêu nghi ngờ.

Hàn Ly giải thích: “Bởi vì mỗi ngọn phi đao của hần đều là danh gia chế tạo, sở phí không rẻ, không thể nào một lần ra tay liền ném hơn mười cái, nếu không hần cho dù có gia tài bạc triệu thì cũng nhanh chóng tiêu cạn sạch.”

Đào Yêu tiếp tục hỏi: “Vậy hần vừa ra tay, trọng phạm vi một dặm không hề còn vật sống nào là có chuyện gì xảy ra?”

Hàn Ly tiếp tục giải thích: “Nếu như đối thủ không chết, lúc hần nhổ phi đao nếu người khác có hỏi, chẳng lẽ hần lại phải thành thật nói không có tiền mua phi đao mới? Vì thế dứt khoát để những người biết đều chết cả đi.”

“Thì ra là như vậy.” Đào Yêu gật đầu.

28. Chương 28: Chọn Rể

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Tiếp theo, hai người đi tới sân phía nam sơn trang.

“Đây chính là nhà của Tô Hoan.” Hàn Ly giới thiệu.

“Vậy chúng ta leo tường.” Đào Yêu nói.

Vừa nói xong, Đào Yêu liền vận khí, chuẩn bị thi triển khinh công, nhưng Hàn Ly ngăn nằng lại: “Không, lần này thứ chúng ta muốn xem không thể nhìn lúc ngồi trên tường được.”

Nói xong, hần nhẹ nhàng cầm tay Đào Yêu kéo nàng tới dưới cửa sổ gian phòng của Tô Hoan.

Đào Yêu cúi đầu nhìn tay hai người đang nắm lấy nhau.

Tay Hàn Ly sạch sẽ, thon dài, hơi lạnh, lại không cảm thấy lạnh.

Đang chuyên chú nhìn, Hàn Ly chọc một cái lên gương mặt của nàng, ý bảo nàng ngẩng đầu.

Đào Yêu theo lời làm theo, xuyên qua khe hở cửa sổ, nàng thấy rõ tình cảnh bên trong nhà.

Một trung niên nam tử hình dáng tướng mạo cao nhả đang ngồi ở trước gương đồng, cắt tỉa một đầu tóc đen như tơ lụa của mình.

Người này bề ngoài phong lưu, nho nhã lỗi lạc, cũng là mỹ nam tử hiếm có.

Nói vậy, đây chính là Tô Hoan .

Không hổ là Tô ma phát, yêu quý mái tóc của mình như vậy.

Tô Hoan bỗng nhiên thở dài, giật một đầu tóc hoa lệ kia xuống.

Đào Yêu hồi lâu sau mới kịp phản ứng, thì ra đó là tóc giả.

Nhìn lại Tô Hoan, lúc này trên đầu chỉ còn thừa thớt vài sợi tóc vàng, một mỹ nam trung niên trong nháy mắt trở thành đại thúc thô tục .

Đào Yêu không muốn nhìn nữa, ý bảo Hàn Ly rời đi.

Đợi đi tới nơi an toàn, Đào Yêu hỏi: “Đây là chuyện gì?”

“Bởi vì lúc còn trẻ hần thường dùng đầu tóc để làm vũ khí, kéo quá độ, thành ra tóc bị hư tổn trở thành bộ dạng này .” Xem ra, Hàn Ly đối với chuyện của Tô Hoan rõ như lòng bàn tay: “Cho nên những năm gần đây hần căn bản không còn rat ay nữa, bởi vì vũ khí của hần đã vĩnh viễn biến mất.”

Đào Yêu nói: “Thì ra những lời đồn hần rửa tay gác kiếm đều là giả.”

“Những tin tức này cũng là do hần tự đồn thổi.” Hàn Ly cười yếu ớt: “Còn có hứng thú nhìn những chân tướng khác không?”

“Muốn.” Đào Yêu nhẹ giọng nói: “Ta không thích bỏ vở nữa chừng “

“Cổ chấp đôi khi cũng không phải là chuyện tốt.” Giọng nói Hàn Ly nhàn nhạt trong gió.

Cuối cùng, hai người tới sân phía bắc sơn trang.

Ánh trăng sáng rõ như được nước gột rửa, tản ra ánh sáng nhu hòa.

Trong viện, hoa lê hé nở, bóng hoa lòa xòa, trong không khí, hương mail an tỏa, tất cả đều tạo thành một bức tranh phong cảnh tĩnh lệ.

Có thể thấy chủ nhân nơi này thanh lệ hơn người.

“Đây chính là nơi ở của Đoạn Thiển Thiển sao?” Đào Yêu hỏi.

Hàn Ly gật đầu đồng ý.

“Vậy sự thật của nàng là gì?” Đào Yêu tò mò.

Hàn Ly không lên tiếng, mang theo nàng tới căn phòng đằng sau bên cạnh giếng nước.

Đào Yêu nhìn thấy dưới ánh trăng, một vị nữ tử đang đứng bên cạnh giếng cố gắng giặt giũ y phục.

Nàng đang mặc y phục làm việc nhà, đầu tóc cũng tùy ý bới lên, trên trán đầy mồ hôi cũng không thèm lau sạch.

Đào Yêu nhướn mày, nhìn Hàn Ly hỏi.

Nhưng trong mắt Hàn Ly chỉ có khẳng định.

Đào Yêu thật sự không thể tin nổi đây là Nghê Thường tiên tử xinh đẹp, vừa xuất hiện là cánh hoa bay bốn phía, vung lụa giết người như mưa trong truyền thuyết kia.

“Đây là chuyện gì vậy?” Đem Hàn Ly kéo đến ngoài viện, Đào Yêu hỏi thăm.

“Mặc dù ngoại hiệu của nàng ta là tiên tử, nhưng dù sao cũng chỉ là người phàm.” Hàn Ly chậm chạp nói: “Mọi người chỉ nhìn thấy bề ngoài của nàng, nhưng không nghĩ tới phô trương lớn như vậy, cần bao nhiêu thời gian công sức chuẩn bị, đầu tiên, mỗi ngày đều phải ngắt đủ cánh hoa, phơi khô, giữ lại lúc ra sân dùng, mặt khác, bởi vì theo đuổi hình tượng phiêu dật xứng với danh hiệu tiên tử, y phục của nàng cũng phải là màu sắc trắng thuần, vì vậy mỗi lần đánh nhau xong cũng sẽ dính bùn đất, tro bụi, vết máu, cho nên nhất định phải hao hết sức của chín trâu hai hổ đi giặt.”

Đào Yêu rũ mắt trầm ngâm.

“Người đang suy nghĩ gì vậy?” Hàn Ly hỏi.

Đào Yêu chậm rãi nói: “Ta đang suy nghĩ có nên nói ột vị bằng hữu của ta biết những chuyện này không.”

Hàn Ly hỏi: “Hắn sùng bái bọn họ sao?”

Đào Yêu đáp: “Đúng vậy.”

Hàn Ly nói: “Như vậy không nên nói cho hắn biết.”

Đào Yêu hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì,” Hàn Ly ngẩng đầu nhìn màn đêm yên tĩnh, dùng giọng nói trầm tĩnh nói: “Trên đời đau khổ nhất chính là hình tượng sùng bái tiêu tan.”

Ánh mắt Đào Yêu trầm mặc, hồi lâu sau, nàng nói: “Không sai, ta muốn để hắn vui vẻ.”

“Vị bằng hữu kia rất quan trọng với người sao?” Hàn Ly hỏi mang theo dò xét.

Đào Yêu không do dự: “Rất quan trọng, hắn là người bạn đầu tiên trong đời ta.”

Cuối cùng, tay hắn phủ lên gương mặt của nàng.

Hắn nhìn nàng, nhẹ giọng nói –

“Đào Yêu, người chảy máu mũi ”

Nghe vậy, Đào Yêu đưa tay chạm lên chóp mũi, trên ngón tay quả nhiên dính máu đỏ sẫm.

Ngón tay bạch ngọc, giọt máu đỏ sẫm, hai thứ trở thành một loại đối lập tươi đẹp kiều diễm.

“Người không sao chứ?” Hàn Ly hỏi.

“Không có gì, ta đói bụng.” Đào Yêu mở một cái bao nhỏ ra, bên trong là một quả màu sắc đẹp đẽ.

Nàng ăn liên tiếp mấy viên liền mới ngưng máu chảy được.

“Người đói bụng sẽ chảy máu mũi, phải không?” Hàn Ly nắm bắt được điểm này.

“Đúng, nghe Ách cô nói đây là bệnh từ trong bụng mẹ.” Đào Yêu xòe tay: “Ăn không?”

Hàn Ly nhặt lấy một viên, bỏ vào trong miệng, tinh tế nhắm nháp.

Yên tĩnh dưới ánh trăng, hai người cứ như vậy người đứng người ngồi.

Bỗng nhiên, Đào Yêu hỏi: “Từ nhỏ cũng không có ai chơi với người phải không?”

Giọng nói của nàng yên tĩnh, trong suốt như ánh trăng.

Tóc Hàn Ly bị gió thổi bay, có một sợi tóc dừng trên gương mặt, phảng phất như một loại chống đỡ: “Tại sao muốn hỏi vậy?”

Đào Yêu chậm rãi nói: “Bởi vì tiếng sáo của người khiến ta cảm thấy có mùi vị quen thuộc... Khi ta còn bé cũng thường một mình một người ở trên nóc nhà thổi sáo, khúc sáo ta thổi cũng rất giống người.”

Hàn Ly trầm mặc, hồi lâu sau hắn mới mở miệng, giọng nói rất nhẹ, rất nhạt: “Không, rất nhiều người thân cận ta. Chẳng qua là cho tới hôm nay ta mới có người bạn đầu tiên trong đời.”

“Người nói...ta sao?” Đào Yêu hỏi.

“Đúng.” Hàn Ly nhẹ nhàng nhưng rõ ràng khẳng định .

Đào Yêu nhìn Hàn Ly, ánh mắt của hắn có một vẻ yêu mỹ, có một vẻ thần bí, có một vẻ lười biếng, có một vẻ hờ hững, còn có cảm giác không nhìn rõ.

Màn đêm buông xuống cho đến canh ba, hai người đã xem đủ.

Lúc chia tay, Hàn Ly hỏi: “Tại sao ngươi không hỏi ta khi nào chúng ta mới gặp lại?”

“Ngươi đã nói ta là người bạn đầu tiên trong đời của ngươi, vậy chờ tới lúc ngươi nhớ bằng hữu, chúng ta sẽ lại gặp nhau.” Đào Yêu trả lời như vậy.

Hàn Ly cong môi nở nụ cười xinh đẹp, hắn không nói gì nữa, nhảy lấy đà, biến mất dưới màn đêm.

Ngày thứ hai, Đào Yêu mở mắt ra, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sáng sớm rực rỡ, mang theo ánh nắng chiếu xuống mặt đất, làm mắt người ta mơ hồ.

Nàng nhớ lại những chuyện đã xảy ra đêm qua, có hoảng hốt trong nháy mắt, chỉ là không rõ kia đến tột cùng là mộng hay là thực.

Chỉ là dù là thật hay giả, dù sao lúc đó nàng cũng cảm thấy vui vẻ.

Nghĩ tới đây, Đào Yêu đứng dậy, mặc quần áo rửa mặt.

Vừa chuẩn bị xong, Vạn Trường Phong cho người mời nàng tới thư phòng, nói có chuyện quan trọng muốn thương lượng.

Đào Yêu đi tới thư phòng, chỉ thấy Vạn Trường Phong và Vạn bá đang chuyên tâm nhìn một quyển sách mỏng màu xanh đen.

Nhìn thấy nàng, Vạn Trường Phong vội vàng ngoắc: “Con gái, mau tới chọn con rể tương lai.”

“Con rể tương lai?” Đào Yêu không hiểu hỏi.

Vạn bá nói: “Tiểu thư, có chuyện này người không biết, kể từ khi tin tức phụ tử Minh chủ nhận nhau mấy hôm trước truyền ra, rất nhiều danh môn công tử đã phái người tới cửa cầu thân, thiếu chút nữa đập tan thành cửa sơn trang chúng ta.”

“Cầu hôn?” Đào Yêu chợt nhớ tới đêm qua Hàn Ly cũng đã nói với mình chuyện này, nhưng nàng vẫn có chút ngạc nhiên: “Bọn họ tại sao muốn lấy ta?”

“Tiểu thư bây giờ là thiên kim duy nhất của Minh Chủ võ lâm, lấy người sẽ có được chỗ dựa vững chắc là Minh Chủ đây, sau này bọn họ ở trên giang hồ có thể tha hồ tung hoành . Aiz, người trẻ tuổi bây giờ đều là muốn không làm mà hưởng, phần đầu hai mươi năm không bằng lấy một nương tử tốt.”

“Vạn bá, ít nói nhảm.” Vạn Trường Phong phản bác: “Cái loại tâm địa bất lương này cũng chỉ có mấy người, đại đa số mọi người là nhìn trúng Đào Yêu nhà chúng ta doan trang hiền thực, thiện lương, hòa ái, võ công cao cường, lan tâm tuệ chất, phải lòng Đào Yêu nhà ta, nên kéo đến cửa cầu thân.”

Vạn bá bất đắc dĩ nhìn Đào Yêu: “Tiểu thư, người tin sao?”

“Doan trang hiền thực, biết điều, hòa ái, võ công cao cường, lan tâm tuệ chất?” Đào Yêu lắc đầu: “Minh chủ hình như nhận lầm người.”

“Bất kể thế nào nói, dù sao ta nhất định phải chọn được cho con gái một đức lang quân thật tốt, nhân phẩm gia thế thuộc loại nhất.” Vạn Trường Phong nắm chặt nắm đấm, quyết định: “Đào Yêu, xem chỗ này một chút đi?”

Đào Yêu vừa cúi xem liền phát hiện chi chít tên người được viết lên đó, liền hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây là bảng xếp hạng các thiếu hiệp tài俊 vừa mới ra giang hồ, được võ lâm công nhận, quyền uy khá cao.” Vạn Trường Phong giải thích: “Người có tên có thể xuất hiện ở trên đây, tất cả đều đại anh hùng, đại hào kiệt là tương lai.”

“Vậy cũng không nhất định.” Vạn bá nói: “Mấy năm gần đây, mua danh tiếng làm rồi kị cường hiện nhiều lắm, chỉ cần cho đủ nhiều bạc, người có võ công không ra gì cũng có thể đề tên lên trên bảng này. Hơn nữa bây giờ xảo trá, lừa gạt, nhiều như sao trời, cái gì mà quang minh chính đại, tiêu chuẩn bình chọn vũ khí chính là nhìn mặt mà thôi, chiều dài của vũ khí bọn họ gấp hai phần ba, căn bản là khiến cho người chuẩn bị gặp khó.”

“Thiên hạ nhiều người như thế làm sao xếp hạng hết được?” Đào Yêu tò mò.

“Rất đơn giản, mỗi người đem vũ khí của mình đến so sánh dài ngắn, dài nhất thì là đệ nhất danh. Cho nên khoảng thời gian kia, mọi người ai có vũ khí dài nhất chính là đệ nhất. Nô tài ở lầu hai khách điểm ngồi dùng bữa đã nhìn thấy hơn mười cây thương bay qua trước mặt, quả thực là đao thương không có mắt, hù chết nô tài.” Vạn bá đến nay vẫn còn sợ hãi trong lòng.

“Trừ bảng vũ khí quang minh chính đại kia còn có cái gì không?” Đào Yêu cảm thấy hứng thú hỏi.

Vạn bá nhớ lại: “Còn có cái gì mà Anh Hùng bảng, dựa theo khuôn mặt mà xếp hạng cao thủ võ lâm, tiểu thư người không biết, khoảng thời gian kia nô tài quả thực không dám ra cửa. Vừa đi ra ngoài một cái là nhìn thấy năm sáu khuôn mặt giống hệt Minh Chủ đây, kỹ thuật bắt chước của những người này cao siêu vô cùng, quả thực là mẹ của Minh chủ cũng không phân biệt được đâu là con mình.”

“Còn có cái gì bằng vừa chính vừa tà, tiêu chuẩn chính là phải dao động giữa chính phái và tà phái, cái này thì bó tay rồi, bao nhiêu cô nương thích cái này, vì thế bọn họ tranh nhau đoạt nhất bảng. Vì đạt tới mức vừa chính vừa tà, mọi người buổi sáng giả Bồ Tát cứu người, xế chiều lại giả la sát giết người, quả thực là tinh thần phân liệt. Mà những đệ tử danh môn chính phái không thể tùy tiện giết người, Vì thế liền len lén gia nhập tà giáo, lập tức cũng dính chữ tà. Một thời gian sau nhìn lại, phần nửa đệ tử phái võ đang cũng có tên trong tà giáo, Chưởng môn Võ Đang ghét ác như thù cũng tức đến thổ huyết.”

“Mà cạnh tranh kịch liệt nhất chính là bảng giành cho người mới có tiềm năng, những người mới kia nếu không phải là muốn gây náo động thì cũng là muốn đầu rơi máu chảy. Nô tài nhớ từng có vị thiếu hiệp dốc hết gia sản đi bằng này, vốn cho là lần này có chí thì nên, ai ngờ năm đó người cạnh tranh quá nhiều, quá sức mạnh mẽ, vì thế đành phải chuyển tên hắc lên bảng nữ hiệp mới tiềm lực. Về sau hắn biết được, xấu hổ và giận dữ quá độ, không nói hai lời, trực tiếp cắt cổ tự sát.” Vạn bá tiếc hận lắc đầu “Ai, đứa trẻ mới bao nhiêu lớn, đáng tiếc.”

“Những chuyện này đều có nội tình, không thể gộp lại làm một được.” Vạn Trường Phong nói: “Con gái à, sổ ghi chép này chúng ta chỉ tham khảo thôi, bây giờ theo ta tới tiền viện nhìn người thật một chút.”

Đào Yêu không giải thích được: “Người thật gì?”

Vạn bá cười nói: “Tiểu thư, Minh Chủ của chúng ta vì chung thân đại sự cả đời của người, ngày đêm ăn không ngon, ngủ không yên, cuối cùng rốt cục quyết định, vào hôm nay cử hành tỷ võ chọn rể, tự mình chọn hiền tể vì người.”

Không đợi Đào Yêu kịp phản ứng, hai người đã vây quanh nàng đi tới tiền viện.

Trong nội viện được dựng một lối dài, chung quanh giăng đèn kết hoa, tơ lụa màu đỏ treo quanh, vui mừng dị thường, dưới lối dài đã sớm tập nập, tiếng người nói ồn ào.

29. Chương 29: Tỷ Võ

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Vạn Trường Phong đẩy Đào Yêu tới sau một bình phong mạ vàng thêu phượng, sau đó ông liền nhảy lên lối dài, thanh hắng giọng, lên tiếng: “Các vị xin yên lặng, hôm nay là tiểu nữ của ta chọn phu quân, kẻ có võ công cao nhất liền có thể lấy được tiểu nữ, trở thành người kế nhiệm của Trường Phong sơn trang ta, sau đây, ta liền nói về quy tắc của cuộc tỷ võ này...”

Lời còn chưa nói hết, một hán tử mặt đen liền ở dưới khán đài kêu gào: “Lão đầu, người nói nhiều quá, không nhìn thấy mặt trời gay gắt như vậy sao? Tỷ võ nhanh một chút, tỷ sớm xong sớm... A!”

Theo một tiếng hét thẳm, hán tử mặt đen kia ngã trên mặt đất, chống hai chân lên trời, sau đó liền thăng thiên đi gặp thần tiên tỷ tỷ.

Toàn trường lập tức an tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn hung thủ Vạn Trường Phong trên đài.

Vạn Trường Phong tiêu sái thu tay lại, hỏi: “Các người biết ta tại sao muốn giết hán không?”

Người phía dưới hai mặt nhìn nhau, thật lâu mới có gan lớn hỏi đáp: “Bởi vì hán không lễ phép, chống đối Minh Chủ.”

“Sai!” Vạn Trường Phong nghiêm mặt nói: “Ta giết hán, là bởi vì hán l thật sự quá xấu ! Nếu như hán trở hành con rể ta, tôn tử của ta đây tương lai chẳng phải lớn lên người thân cảm phần ?! Quả thực là bị kịch!

Trong những người các người dạng không đứng đắn, sớm trở về làm ruộng đi, đừng đến tham gia náo nhiệt ... Tên Độc Nhân Long kia, đúng, là người, còn có cái tên mập mạp kia, thịt trên bụng người cũng sắp chạm đất rồi, còn không biết xấu hổ cười người khác, người cũng không đẹp đâu!”

Vừa nói như thế, một đám người bắt đầu lui về phía sau.

Vạn Trường Phong bắt đầu giải thích quy tắc tranh tài: “Vì tính công bằng, lát nữa mọi người sẽ lần lượt rút thăm, mười người một tổ, mỗi tổ tiến hành nội bộ tỷ võ trước, chọn ra người xuất sắc nhất, tiếp theo mười người xuất sắc nhất lại tiến hành tỷ thí, võ công cao nhất người chính là con rể Vạn Trường Phong ta.

Nhưng đao thương không có mắt, chúng ta trước lập giấy sinh tử. Ngoài ra, trong lúc tỷ võ, sơn trang cung cấp miễn phí nước trà, điểm tâm, thức ăn, hậu viện còn có gian phòng nghỉ ngơi, mọi người xem mệt mỗi liền đi nghỉ. Được rồi, bây giờ bắt đầu.”

Đội toàn bộ rút thăm xong, tranh tài hùng hực khí thế tiến hành.

Vạn Trường Phong đi tới sau tấm bình phong, càng không ngừng giới thiệu cho Đào Yêu: “Con gái à, đây là Hiên Viên công tử Hiên Viên trang, tuyệt kỹ nhà bọn họ là phích lịch chuông, uy lực vô cùng... Nhìn xem một chút , hán xuất thủ!”

Chỉ thấy cường tráng hán tử trên lôi đài kia xuất song chuông, một khí lưu cường đại tung ra, khiến đối thủ chấn động học máu .

Vạn Trường Phong đẩy mạnh một cái: “Nhìn thấy không, Hiên Viên công tử thật lợi hại, con gả cho hán, sau này nếu có gọi đầu trĩ, hán dùng chuông gió nhẹ nhàng một cái liền khô, rất tiện.”

Vạn bá lắc đầu: “Minh Chủ, vậy cũng không được, người này động tác thô lỗ, nếu như tiểu thư gả cho hán, lúc vợ chồng đùa giỡn chơi đùa, hán tùy tiện một chuông cũng sẽ đập tiểu thư chết toi.”

Vạn Trường Phong tiếp tục giới thiệu: “Vậy thì người này, nhìn thấy không, Giáo chủ Diễm Giáo, Hồng Diễm, hỏa chuông của hán là thiên hạ nhất tuyệt, xem xem, nhìn một chút, hán xuất chuông !”

Đào Yêu ngẩng đầu, nhìn thấy trên lôi đài là một gã nam tử ưu nhã nhẹ phất một chuông, trong nháy mắt đối thủ toàn thân liền bắt lửa, kêu thẳm chạy về phía hồ nước.

Vạn Trường Phong đặc biệt hài lòng: “Gả cho hán, sau này đi trên bờ cát muốn nướng cánh gà cũng không phải tìm củi, trực tiếp đặt trên bàn tay hán, một hồi sau liền nướng chín, thật lợi hại.”

Vạn bá vẫn lắc đầu: “Minh Chủ, không được, gả cho hán, hai người buổi tối ngủ, hán không cẩn thận phát công, tiểu thư kia chẳng phải là bị nướng sống sao?”

“Vậy người kia.” Vạn Trường Phong nói: “Cao thủ Thanh Phong cung, người này khinh công nhất đẳng.”

Theo hướng tay ông chỉ lại, Đào Yêu nhìn thấy một nam tử cao gầy đang bay qua bay lại trên trời, đùa bỡn đối thủ.

Vạn Trường Phong sờ sờ râu: “Nếu như gả cho hần, không có chuyện gì hần sẽ dẫn con đến hậu sơn, từ đỉnh núi bay xuống dưới chân núi, lại từ dưới chân núi bay lên đỉnh núi, vừa kích thích vừa lãng mạn, những chuyện này dường như nữ nhân đều rất thích.”

“Minh Chủ, trăm triệu lần không được!” Vạn bá vội vàng khoát tay: “Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất(*), khinh công càng lợi hại cũng có thất thủ, phía sau núi trơn trượt, nếu không cẩn thận thì làm sao.”

(*)Không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn: Nôm na là không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ.

“Vạn bá, ta nói sao ngươi cứ tranh cãi với ta vậy?! Thiệt là!” Vạn Trường Phong tức giận phẩy tay áo bỏ đi.

Vạn bá bước lên phía trước bồi tội: “Minh Chủ, lão nô không phải là ý này, lão nô đúng là vì hạnh phúc của tiểu thư suy nghĩ mà...”

Đưa mắt nhìn hai người rời đi, Đào Yêu xoay người lại, tiếp tục quan sát tranh tài.

Đang nhìn đến thất thần, lại nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói quen thuộc: “Có thích những người kia không?”

Đào Yêu quay lại, nhìn thấy Hàn Ly.

Hôm nay hần mặc áo màu ngọc, dây lưng lỏng lẻo như sắp rớt, thân thể cường tráng, thẳng tắp.

Dưới ánh mặt trời hần, trên người không còn có vẻ nhàn nhạt cô đơn.

“Làm sao, nhìn trúng người nào sao?” Hàn Ly tiếp tục hỏi.

Đào Yêu lắc đầu: “Còn đang quan sát.”

“Vậy nàng cân nhắc ta sao?” Hàn Ly nhìn nàng, nghiên cứu khe mắt mày, toát ra vẻ yêu dị loang lổ, tà mị nhàn nhạt.

“Không muốn.” Đào Yêu khẳng định địa trả lời.

“Tại sao?” Hàn Ly hỏi.

“Bởi vì chúng ta là bằng hữu.” Đào Yêu nói.

“Bằng hữu thì không thể trở thành vợ chồng sao?” Hàn Ly hỏi

“Có thể, nhưng bằng hữu có thể tụ hợp, cũng có thể tách ra, nhưng vợ chồng nên mỗi ngày đợi cùng chung một chỗ, vĩnh viễn không chia lìa.” Giọng nói của Đào Yêu có chút mơ hồ.

“Nàng cảm thấy chúng ta sẽ chia lìa?” Hàn Ly cảm thấy hứng thú: “Tại sao lại nghĩ như vậy?”

“Dự cảm.” Đào Yêu nói: “Chẳng qua là dự cảm.”

“Nói không chừng, chúng ta sẽ không chia lìa.” ánh mắt Hàn Ly phẳng phát hiểu rõ hết thảy, thống trị hết thảy: “Hay là, chúng ta có thể thử một chút.”

Đào Yêu vừa muốn nói gì lại bị náo động trên sàn hấp dẫn.

Quay đầu, nàng phát hiện, trên lôi đài chẳng biết hai người bịt mặt một đen một trắng xuất hiện từ bao giờ.

“Uy, tất cả mọi người là tỷ võ một chọi một, các người làm sao cùng tiến lên chứ?” Ngô Kính Phái Không Động giáo huấn: “Mau đi xuống một người!”

Nam tử áo trắng cười ha ha: “Vậy cũng không được, chúng ta chính là hắc bạch Song Sát trong truyền thuyết, ăn cơm ngủ cũng đều cùng nhau, dĩ nhiên tỷ võ cũng phải ở cùng một chỗ.”

“Không lẽ các người cùng đánh nhau?” Ngô kính không kiên nhẫn.

“Đánh cùng đánh, chỉ là sau khi thắng, thiên kim của Minh Chủ thuộc về của ta.” Nam tử áo trắng phát tay một cái: “Dù sao vị mỹ nữ kia chúng ta đã chọn rồi, mọi người không có chuyện gì thì trở về ngủ đi.”

“Khẩu khí cũng thật lớn!” Ngô Kính ném cừ trường tiêu xuống đất, ác giọng nói: “Hôm nay ta liền đánh cho người rã rời đầy đất, xem người còn dám kiêu ngạo như vậy nữa không!”

Nói xong, hắn liền lao tới hai người.

Nam tử áo trắng đẩy áo đen nam tử về phía trước, để cho bọn họ đánh nhau, mình thì bay đến tầm bình phong trên khán đài.

Chờ nam tử đi tới trước mặt mình, Đào Yêu nhẹ giọng nói: “Mộ Dung, các người đã tới.”

“Lại còn nói nhẹ nhàng như vậy được!” Mộ Dung Dật Phong giật mặt nạ xuống, oán giận nói: “Nếu thoát hiểm nên tới tìm chúng ta trước, vậy mà nàng lại có thể tới đây thanh thần chọn rể!”

“Thật xin lỗi.” Đào Yêu thành tâm nói xin lỗi.

“Được rồi, nàng không có chuyện gì là tốt rồi.” Mộ Dung Dật Phong phần nộ lắng đầu, bỗng nhiên khóe mắt quét đến vật áo xanh ngọc, lập tức cảnh giác nói: “Vị này là ai?”

Hàn Ly không nói gì, chẳng qua là cười yếu ớt.

“Hắn là bằng hữu ta mới quen biết ở đây.” Đào Yêu giải thích.

Mộ Dung Dật Phong khẽ nheo mắt lại, Đào Yêu này, một thời gian không gặp đã tìm được một người mới, hơn nữa chất lượng còn rất không tệ.

“Bằng hữu của nàng đã tới, ta sẽ không quấy rầy, gặp lại sau.” Hàn Ly vừa nói xong liền xoay người đi vào nội viện.

So với bên ngoài âm ỹ, bên trong hành lang vô cùng yên ắng, Hàn Ly lặng lẽ bước đi.

Bước chân của hắn rất nhanh, nhưng lại nhàn nhã như đi chơi.

Trong hành lang, một bên là bóng mờ, một bên là ánh mặt trời, hắn đi giữa đường ranh giới, phẳng phất như trắng trong nước, hoa trong kính.

Mộ Dung Dật Phong phục hồi tinh thần lại, bắt đầu hỏi thăm Đào Yêu: “Nàng thật muốn dùng cách này để lập gia đình sao?”

“Không, ta xem náo nhiệt.” Đào Yêu thành thực đáp lại.

Đang nói, dưới đài vang lên tiếng kêu, hai người chuyển mắt nhìn qua, phát hiện hơn mười người ngã xuống khán đài, mà áo đen người vẫn đứng vững như cũ, vẻ mặt đơn điệu, hoặc là đồ dẫn.

Thì ra trong lúc bọn họ nói chuyện, Cửu Tiêu đã liên tiếp giải quyết từng đối thủ một.

Đám người còn lại nhìn người này thần bí như thế, võ công vừa sâu không lường được, nhất thời ngơ ngẩn, không ai dám tiến lên đài lãnh giáo.

Vạn Trường Phong vừa tranh thủ đi ăn cơm nghe tin, một bên lau miệng, một bên chạy tới, vừa nhìn trận thế này liền thiếu chút nữa kích động đến nước mắt giàn giụa.

Vị trên lôi đài kia quả thực chính là con rể hoàn mỹ mà.

Lo lắng đêm dài lắm mộng, sợ có tà ma ngoại đạo gì dọa con rể chạy mất, Vạn Trường Phong nhanh chóng nuốt cơm trong miệng, sau đó uống một ngụm trà, lớn tiếng nói: “Ta tuyên bố, vị thiếu hiệp kia là người xuất sắc nhất lần tranh tài này! Cũng chính là con rể của Vạn Trường Phong ta!”

Mộ Dung Dật Phong nhướng mày, máu chạy lên não, hắn nắm tay Đào Yêu kéo tới trước mặt Vạn Trường Phong, giải thích: “Nhạc phụ hiểu lầm, tại hạ mới là người xuất sắc nhất lần tranh tài này.”

Vạn Trường Phong đánh giá trên dưới hắn một chút, phát hiện bề ngoài cũng không tệ lắm, thái độ cũng hòa thuận hơn vài phần: “Vị công tử này, xin hỏi tôn tính đại danh?”

Mộ Dung Dật Phong hành lễ với ông, thái độ ưu nhã: “Tại hạ là Mộ Dung Dật Phong thiếu trang chủ Mộ Dung sơn trang, mà vị trên đài kia chính là đồ nhi Cửu Tiêu của tại hạ.”

Minh Chủ, thật ra thì tại hạ và Đào Yêu tình đầu ý hợp, đã sớm thề non hẹn biển, ước hẹn với nhau, hôm nay tại hạ tới cầu thân, xin Minh Chủ thành toàn.”

Vạn Trường Phong cảm thấy ngoài ý muốn, hỏi: “Con gái, chuyện này có thật không?”

Mộ Dung Dật Phong không để lại dấu vết nói bên tai Đào Yêu: “Đào Yêu, bây giờ ván đã đóng thuyền, chúng ta giả bộ thành thân, tránh được một kiếp này, nếu không, so với việc nàng phải gả cho Cửu Tiêu cam như hèn kia, tự mình nghĩ đi.”

So sánh nặng nhẹ hai bên, Đào Yêu chỉ có thể cúi đầu thừa nhận.

Vạn Trường Phong âm thầm suy nghĩ một chút, cảm thấy Mộ Dung Dật Phong này rất có số mệnh, bề ngoài cũng nhất đẳng, mặc dù võ công có chút hư ảo, nhưng nhìn hai người cũng đã có tình cảm chân thật, cũng chấp nhận.

Vì thế Vạn Trường Phong lập tức ôn hoà đứng lên: “Đồ đệ đã lợi hại như thế, như vậy võ công của sư phụ không cần nhiều lời, tiểu nữ có thể tìm được phu quân tốt như Mộ Dung công tử thực may mắn, đã như vậy, chúng ta hôm nay sẽ thành toàn hôn sự này.”

“Như vậy sao được? !” Phía dưới có người không phục: “Người thắng rõ ràng là người trên đài, dựa theo quy củ cũng là người trên đài kia lấy, nếu không để Mộ Dung này tới đánh nhau đi.”

Vừa dứt lời, người nọ liền bị Vạn Trường lạnh lùng liếc mắt, buộc hẳn phải tới góc tường vẽ vòng tròn: “Cuộc so tài này là Vạn Trường Phong ta quy định, ta nói ai thắng chính là người đó thắng, vị Mộ Dung công tử này đã là con rể của ta, ai dám gây sự với hắn chính là gây sự với ta, nghe rõ chưa?”

Lời này vừa nói ra, phía dưới yên lặng như tờ.

Vạn bá vội vàng chạy ra hòa giải: “Các vị thiếu hiệp đường xa mà đến, thật là cực khổ, đến đây, hôm nay Trường Phong sơn trang chúng ta làm chủ, mời các vị tới kỹ viện Ôn Nhu các xa hoa nhất chơi. Thật ra thì, Tái ông mất ngựa(*) chưa hẳn không phải phúc.”

Nói thật, tiểu thư nhà chúng ta, bề ngoài nhìn cũng không được tốt lắm, tính tình cũng không ôn nhu, điểm chết người chính là, buổi tối ngủ còn ngáy to, mọi người hẳn là may mắn mình trốn thoát khỏi ma chướng mới đúng... Đến đây, đi theo ta, mỗi người ôm một cô...”

Nhìn đám người đông nghịt mặt đỏ hồng hào đi theo Vạn bá, những người còn lại trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Vạn Trường Phong oán hận nói: “Vạn bá tuyệt đối là công báo tư thù, rõ ràng là tự lão nghĩ ra!”

Đào Yêu lẩm bẩm nói: “Ta ngủ không ngáy.”

Mộ Dung Dật Phong nhìn lên trời mà thở dài: “Các cô nương Ôn Nhu Các, thật là khổ cho các người.”

Dường như đã sớm chuẩn bị, hôn lễ được tiến hành rất nhanh, những thứ trang trí đều là hàng thượng đẳng, nghiêm nghiêm cẩn cẩn, thể diện hào phóng, nghiêm túc vô cùng.

Đào Yêu bị một đám nha hoàn vây quanh, mang mũ phượng, mặc quần áo, phía trên khuôn mặt phù dung thoa một lớp phấn, lấy khăn voan che lên, tới đại sảnh, hành lễ, quỳ xuống, kính trà, đủ loại nghi lễ, đều cẩn cẩn thận tỉ mỉ mà làm đủ.

Tiếp theo, đang lúc mọi người lên tiếng chúc mừng, tiến vào động phòng.

Náo loạn một hồi, bên trong gian phòng yên tĩnh lại.

Cho dù đang phủ khăn voan, Đào Yêu cũng cảm giác được Mộ Dung Dật Phong đang ở bên người.

Bọn họ lúc này an tĩnh xa lạ, vì thế nàng phá vỡ bầu không khí im ắng: “Mộ Dung, ta có thể tháo cái này xuống không?”

“Không,” Mộ Dung Dật Phong nhẹ giọng nói: “Đây là việc của ta.”

Đào Yêu đầu đội khăn hồng, buông mắt nhìn thấy một đôi giày màu đen từ từ tới gần mình.

Tiếp theo, một đôi tay chậm rãi vén khăn voan lên.

Mộ Dung Dật Phong nhìn khuôn mặt dưới khăn của Đào Yêu, gương mặt của nàng như ngọc như hoa, mặc giá y đỏ thắm càng thêm rực rỡ, bỗng nhiên có loại kiều diễm nhẹ nhàng.

Mộ Dung Dật Phong ôn nhu nói: “Đào Yêu, nàng hôm nay... Rất đẹp.”

Đào Yêu ngẩng đầu, nhẹ giọng đáp lại nói: “Mộ Dung, người cũng rất đẹp mắt.”

Một đôi nền Long phượng đỏ yên tĩnh cháy, trong phòng ấm áp, các món đồ đều có màu hồng, cũng phẳng phất lơ lửng ở trong không khí.

Nhu tình, kiều diễm, phẳng phất trong phòng.

.....

.....

.....

.....

.....

Qua một lúc, Mộ Dung Dật Phong chỉ lắc đầu thở dài, nói với người đứng kế bên nghiêm chỉnh bất động, trên mặt không có chút biểu tình, trong miệng không có phát ra một chút thanh âm nào – Cửu Tiêu: “Đại ca, đây là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, người cứ đứng đây thì ta biết làm sao!”

(*)Tái ông mất ngựa: “Một ông lão ở gần biên giới giáp với nước Hồ phía Bắc nước Tàu, gần Trường thành, có nuôi một con ngựa. Một hôm con của ông lão dẫn ngựa ra gần biên giới cho ăn cỏ, vì lơ đãng nên con ngựa vọt chạy qua nước Hồ mất dạng. Những người trong xóm nghe tin đến chia buồn với ông lão.

Ông lão rất bình tĩnh nói: Biết đâu con ngựa chạy mất ấy đem lại điều tốt cho tôi.

Vài tháng sau, con ngựa chạy mất ấy quay trở về, dẫn theo một con ngựa của nước Hồ, cao lớn và mạnh mẽ.

Người trong xóm hay tin liền đến chúc mừng ông lão và nhắc lại lời ông lão đã nói trước đây.

Ông lão không có vẻ gì vui mừng, nói: Biết đâu việc được ngựa Hồ này sẽ dẫn đến tai họa cho tôi.

Quả nhiên con trai của ông lão rất thích cưỡi ngựa, thấy con ngựa Hồ cao lớn mạnh mẽ thì thích lắm, liền nhảy lên lưng cỡi nó chạy đi. Con ngựa Hồ chưa thuần nết, quen người nên nhảy loạn lên. Có lần con ông lão không cẩn thận để ngựa Hồ hất xuống, té gãy xương đùi, khiến con ông lão bị què chân, tật nguyên.

Người trong xóm vội đến chia buồn với ông lão, thật không ngờ con ngựa không tốn tiền mua này lại gây ra tai họa cho con trai của ông lão như thế.

Ông lão thản nhiên nói: Xin các vị chớ lo lắng cho tôi, con tôi bị ngã gãy chân, tuy bất hạnh đó, nhưng biết đâu nhờ họa này mà được phúc.

Một năm sau, nước Hồ kéo quân sang xâm lấn Trung nguyên. Các trai tráng trong vùng biên giới đều phải sung vào quân ngũ chống ngăn giặc Hồ. Quân Hồ thiện chiến, đánh tan đạo quân mới gọi nhập ngũ, các trai tráng đều tử trận, riêng con trai ông lão vì bị què chân nên miễn đi lính, được sống sót ở gia đình.”

Nôm na câu này ý muốn nói là chuyện tưởng là phúc, chưa chắc đã là phúc, tưởng là họa, chưa chắc đã là họa. Phải mất một thời gian sau ta mới nhận ra là họa hay phúc

30. Chương 30: Mắt Xanh Lục

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Khuôn mặt Cửu Tiêu vẫn như đeo băng, bất động không nói gì.

Mộ Dung Dật Phong bất đắc dĩ, chỉ đành phải tự động phá hư không khí, bắt đầu đàm luận chính sự: “Đào Yêu, Vạn Minh Chủ thật sự là cha nàng sao?”

Đào Yêu lắc đầu: “Không phải.”

Mộ Dung Dật Phong hỏi: “Tại sao khẳng định như vậy?”

“Chỉ là một loại cảm giác.” Đào Yêu dừng lại, lại nói: “Ông ấy vẫn luôn thăm dò mẹ ta đã nói gì với ta.”

“Ta cũng cảm thấy kỳ lạ, nàng mới tới mấy ngày đã chuẩn bị hôn lễ từ sớm, người mai mối, lễ phục cũng chuẩn bị sẵn, trong thời gian ngắn ngủi một hai ngày tuyệt đối không làm được.” Mộ Dung Dật Phong càng nghĩ càng cảm thấy nghi ngờ nhiều hơn: “Ta cảm thấy bọn họ đã sớm chờ nàng tới, muốn mau chóng để nàng lập gia đình, trói buộc nàng.”

Đào Yêu chậm rãi nói: “Nhưng Vạn Trường Phong cũng không có ý định hại ta.”

“Cũng chưa chắc, ta càng ngày càng cảm thấy ở đây có một âm mưu rất lớn.” Mộ Dung Dật Phong sờ sờ cằm: “Nhìn xem, dọc đường đi luôn có người chặn đường truy sát, mà bây giờ, võ lâm Minh Chủ lại tới giả trang thành cha nàng, hơn nữa, kỳ lạ nhất chính là... vị đại ca bên người chúng ta đây cũng giãy không ra.”

Mộ Dung Dật Phong nhìn về phía Cửu Tiêu, hỏi: “Người nhất định là biết tại sao?”

Cửu Tiêu làm như không nghe thấy, nhắm mắt dưỡng thần, ngoảnh mặt làm ngơ.

“Lại bắt đầu trốn tránh.” Mộ Dung Dật Phong phẫn nộ trừng mắt nhìn một cái.

Đang lúc này, nóc nhà bỗng nhiên có tiếng động rất nhỏ, hai người còn chưa kịp phản ứng, Cửu Tiêu đã bay vọt nhảy ra ngoài cửa sổ, chạy tới xem xét.

“Chúng ta có đi xem một chút không?” Đào Yêu hỏi.

“Không cần, thật vất vả hần mới để chúng ta thanh tĩnh một chút, võ công của hần cao như vậy, không có việc gì.” Mộ Dung Dật Phong ngáp: “Ta nói, cũng hành hạ một ngày rồi, ngủ thôi.”

“Người nói, chúng ta cùng nhau ngủ sao?” Đào Yêu hỏi.

“Không muốn sao?” Mộ Dung Dật Phong hỏi ngược lại.

Đào Yêu không lên tiếng, trực tiếp đi tới trước bàn trang điểm, cởi mũ phượng, toàn bộ trầm hoàn xuống, tiếp theo lên giường, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, nói: “Tối ngủ đi.”

Mộ Dung Dật Phong từng bước, bước đi thong thả tới gần bên giường, mặt hần hiện lên một tầng màu đỏ, trong mắt là nhu tình nồng nức.

Hần lên giường, quỳ tới gần Đào Yêu.

Nền đỏ chạm chờn, bóng người hất lên tường.

Mặt hai người đã vô cùng gần, hô hấp của hai người cũng bắt đầu hỗn loạn.

Đào Yêu chẳng qua là nhìn hần, trừ nhìn ra cũng không có bất kỳ động tác gì khác.

Mộ Dung Dật Phong tiếp tục nhích tới gần, hần đứng ngược sáng, thấy không rõ vẻ mặt, nhưng cặp mắt kia phảng phất hạnh phúc như hòa tan trong nước.

Dưới ánh nến nồng nức, bóng của hai người bao trùm lên nhau, có chút e ấp.

Mộ Dung Dật Phong chậm rãi nghiêng đầu, đôi môi đẹp chuẩn bị chạm vào đôi môi đỏ hồng.

Mà ánh mắt Đào Yêu vẫn bình tĩnh như cũ.

Đang lúc hai nơi mềm mại sắp chạm nhau, khóe miệng Mộ Dung Dật Phong bật cười.

Hần cong ngón trỏ, vuốt sống mũi của Đào Yêu, hỏi: “Tại sao nàng không trốn?”

“Bởi vì,” Đào Yêu nói: “Bởi vì người là Mộ Dung.”

“Cho nên nàng không trốn?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

Đào Yêu nhẹ giọng nói: “Người sẽ không làm chuyện bất lợi với ta.”

Mộ Dung Dật Phong hỏi: “Nàng tin ta như vậy sao?”

Đào Yêu không nói gì, chỉ gật đầu, động tác tuy nhẹ nhưng mang theo kiên định.

“Vậy chờ lúc nàng quá tin ta, bị ta bán đi đừng oán ta là được rồi.” Mộ Dung Dật Phong khẽ thở dài: “Chọc nàng đủ rồi, đi ngủ đi.”

“Vậy còn người?” Đào Yêu hỏi.

“Ta không sao,” Mộ Dung Dật Phong ngồi xuống bên giường, nói: “Ta ở đây coi chừng giúp nàng.”

Đào Yêu nghe lời nằm xuống, lúc nhắm hai mắt lại, nàng nhẹ giọng nói: “Mộ Dung, cảm ơn.”

Lúc này, Cửu Tiêu đã đuổi theo người áo đen nghe trộm kia tới sau núi.

Ở một khoảng đất trống trải bằng phẳng, người áo đen dừng lại.

Gió đêm lạnh thổi bay vạt áo của hai người.

Chung quanh là cỏ dại dày đặc và sương mù bao quanh, ánh trăng chiếu xuống âm đạm.

Người áo đen xoay đầu lại, cặp mắt kia màu xanh biếc, ánh mắt như quỷ như lửa vụt sáng dưới ánh trăng.

Cổ họng Cửu Tiêu giật giật: “Là người.”

“Thật bất ngờ sao?” Người áo đen hỏi, mặc dù che mặt nhưng vẫn có thể cảm giác được hắn đang mỉm cười: “Người hẳn là hiểu mình đang đối nghịch với ai.”

“Người muốn làm gì?” Cửu Tiêu hỏi

Người áo đen nói từng câu từng chữ: “Loại bỏ người.”

“Tại sao?” Cửu Tiêu hỏi.

“Bởi vì, người chúng ta đang thuần phục, là địch của người.” Người áo đen nói.

Cửu Tiêu trầm mặc, đầu tóc đen hoa lệ ánh lên dưới trăng, âm thầm, trầm mặc.

“Người không thắng được ta, từ nhỏ đã vậy,” người áo đen chậm rãi hỏi: “Không phải sao... Sư đệ?”

Tay cầm kiếm của Cửu Tiêu nắm chặt, các đốt ngón tay bắt đầu trắng bệch.

“Nể tình đồng môn, ta sẽ mang thi thể người về hậu táng.” Giọng nói của người áo đen còn lạnh hơn ánh trăng: “Vậy, ta động thủ đây.”

Nói xong, hắn cầm kiếm trước mặt, từ từ rút ra.

Thân kiếm hiện ra, một đạo hàn quang chiếu lên mặt hắn, đôi mắt màu xanh biếc càng lên băng lạnh.

Trên giường, Đào Yêu đã ngủ say.

Mộ Dung Dật Phong tựa bên giường, nhìn nàng thật sâu.

Dưới ánh nến, ngũ quan Đào Yêu nhỏ nhắn mềm mại, khiến hắn thương tiếc.

Mộ Dung Dật Phong luôn luôn có loại cảm giác tận đáy lòng Đào Yêu luôn tịch mịch.

Một loại tịch mịch khảm sâu trong cốt tủy.

Vì thế nàng mới giành hết thời gian tìm kiếm người thân duy nhất kia.

Như thế mới có chút cảm giác ấm áp sao?

Mà hắn, hắn yêu nàng, yêu người con gái mỏng manh nhợt nhạt này.

Hắn sẽ bầu bạn với Đào Yêu, cùng nàng tìm, cho đến khi biết rõ chân tướng, cho đến khi nàng mệt mỏi, hắn sẽ mang nàng về nhà mình.

Hắn nghĩ như vậy.

Mộ Dung Dật Phong đưa tay xoa hai má Đào Yêu, ôn nhu nói: “Ta sẽ dốc toàn lực bảo vệ nàng... Nhất định.”

Đào Yêu đang ngủ say dường như cảm thấy ngứa trên mặt, nàng khẽ nghiêng đầu, sau đó... Mở miệng khẽ cắn.

“A! Ngón tay của ta!” Mộ Dung Dật Phong đau đến mức nước mắt văng khắp nơi.

Đào Yêu đang trong giấc mộng, nhếch miệng, rừ rừ nói: “Cánh gà... Không nên đoạt cánh gà của ta.”

Nhìn hai hàng dấu răng thật sâu trên ngón tay, Mộ Dung Dật Phong khóc không ra nước mắt.

Đêm rất yên tĩnh.

Chỉ có tiếng giọt máu rơi xuống.

Nồng đặc, rơi xuống bùn đất, phát ra tiếng vang trầm thấp.

Cửu Tiêu dùng kiếm chống đỡ thân thể, vết thương trên vai đang chảy máu.

“Sư phụ không dạy tuyệt chiêu kia cho người.” Đôi mắt xanh biếc lóe lên tia lạnh lẽo: “Người hận hắn sao?”

“Không hận.” Mặc dù bị trọng thương nhưng hơi thở Cửu Tiêu vẫn bình tĩnh như thường: “Hắn chẳng qua là làm việc.”

“Như vậy, người hận là cũng sẽ không hận ta.” Giọng nói Người áo đen lạnh đến thấu xương: “Sư đệ, đi được rồi.”

Cửu Tiêu chú ý đề phòng, không khỏi than thầm, lần này chính là dữ nhiều lành ít.

Đang lúc kiếm khí lao tới hắn, một kiếm khí khác lại xé gió mà lên.

Hai luồng kiếm khí va chạm vào nhau, trừ khử.

Người áo đen cau mày, ngẩng đầu nhìn lên, kinh ngạc.

Ở trên sườn núi, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái kiệu, mà bốn vị kiệu phu khí độ trầm ổn, vừa nhìn liền biết là người võ công cao cường.

Người áo đen dường như ý thức được cái gì, dừng động tác lại, xoay người rời đi rất nhanh.

Cửu Tiêu đi tới bên kiệu, nhẹ giọng nói: “Ngài đã tới.”

“Thương thế có nặng không?” Bên trong truyền ra một thanh âm thanh nhã.

“Không có gì đáng ngại.” Cửu Tiêu điểm mấy huyệt đạo cầm máu.

Một cánh tay trắng như ngọc, nhàn nhạt vương huỳnh quang vờn ra từ trong kiệu.

“Ăn cái này vào.” Trong lòng bàn tay người nọ có một viên thuốc màu đỏ.

Cửu Tiêu nhận lấy ăn vào, khí huyết lập tức lưu loát, ngực cũng không khó chịu nữa.

Dừng lại chốc lát, Cửu Tiêu hỏi: “Là hắn hạ lệnh?”

Lời này nghe như ngốc nghếch, nhưng người bên trong cũng hiểu được: “Không, là nàng.”

Tiếp theo lại là một trận trầm mặc.

Cửu Tiêu hỏi: “Ta có nên làm gì không? Muốn ta ngăn cản bọn họ tiếp tục tìm kiếm sao?”

“Không cần.” Thanh âm thanh nhã chậm rãi vang lên: “Rất ít người có thể thay đổi chuyện này.”

“Nhưng chúng ta cũng có thể làm một ít chuyện.” Cửu Tiêu nói.

“Người chỉ cần bảo vệ nàng thật tốt là được.” Người ngồi trong kiệu nói.

Không khí ngưng trọng như mũi dao nhọn cắt vào da người.

Cửu Tiêu nghiêng hàm: “Ta hiểu.”

.....

“Hiền tể, tay con sao vậy?” Ngày thứ hai đang ăn điểm tâm, Vạn Trường Phong nhìn ngón tay Mộ Dung Dật Phong bị bọc thành một cục, đầy bụng nghi ngờ.

“Không có chuyện gì, không cần thận bị thương.” Mộ Dung Dật Phong nhớ ại chuyện tối ngày hôm qua, chỉ muốn chảy nước mắt nhưng lại không cách nào nói ra sự thật, chỉ có thể cắn chặt răng không khai.

“Minh Chủ, ta biết rồi.” Nhìn Mộ Dung Dật Phong muốn nói lại do dự, Vạn bá ghé vào tai Vạn Trường Phong, nói nhỏ chít chít oa oa một phen.

Vạn Trường Phong bừng tỉnh đại ngộ, bận rộn kéo Mộ Dung Dật Phong đến một bên, nhỏ giọng nói: “Ai nha, hiền tể, cái này, chuyện vợ chồng không hiểu được có thể tùy tiện hỏi ta, ngàn vạn đừng ngại ngần.”

Chuyện vợ chồng? Mộ Dung Dật Phong không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ có thể thuận miệng đáp ứng.

Vì thế Vạn Trường Phong liền nháy mắt, đang đợi văn bối như hẩn học hỏi.

Nhưng Mộ Dung Dật Phong xoay người liền trở lại bên cạnh bàn tiếp tục dùng đồ ăn sáng.

Vạn Trường Phong không nhịn được, lại lúi hẩn trở lại, dứt khoát làm rõ: “Hiền tể, con là công tử gia giáo được dạy toàn lễ nghĩa nghiêm nghị, cho nên có một số việc có thể không biết rõ, cái kia... Mỗi bộ phận trên cơ thể người, đều có tác dụng riêng của nó, ngàn vạn không thể lẫn lộn.”

“Có ý gì?” Mộ Dung không giải thích được.

Vạn Trường Phong lau mồ hôi lạnh: “Như thế này, miệng con là dùng để ăn, mũi con dùng để hô hấp, chân con dùng để bước đi, người... (tính lược ba nghìn chữ)”

Mộ Dung Dật Phong bị hẩn nói cho đầu óc rối rắm: “Nhạc phụ đại nhân, sao hôm nay ngài lại như vậy?”

Vạn bá lo lắng bên cạnh thật sự không nhịn được, nhảy tới nói: “Cô gia, Minh chủ chúng ta muốn nói chuyện vợ chồng sinh hoạt ban đêm không thể dùng mỗi ngón tay được.”

Nghe vậy, đỉnh đầu Mộ Dung Dật Phong trong nháy mắt toát ra khói xanh: “Ai nói, ai nói ta dùng ngón tay sinh hoạt vợ chồng!”

“Có gì không tốt, ta và Vạn bá cũng là người từng trải, xem ngón tay con sưng to như thế, đoán cũng đoán được là chuyện gì xảy ra.” Vạn Trường Phong vỗ vỗ vai hẩn, nói lời thâm thía: “Hiền tể à, sinh hoạt vợ chồng là phải dùng #%&@\$% bỏ vào #*!&* của con gái ta. Ngón tay của con chưa đủ thoải mái. Lại nói, nếu như con gái ta hiểu lầm, còn tưởng rằng cái kia của con nhỏ như vậy, không chịu nổi tịch tịch, Hồng Hạnh xuất tướng, vậy thì làm sao đây? ... Đừng thẹn thùng, nam nhân đều phải từng bước lớn lên như vậy ... Sau này không hiểu thì tới tìm ta và Vạn bá, mọi người cùng nhau trao đổi kinh nghiệm nha, ha ha ha.”

Mộ Dung Dật Phong: “...”

Tiếp theo, Vạn Trường Phong lúi kéo đã Mộ Dung Dật Phong đã đơ như tượng trở lại bên bàn cơm, nhiệt tình gấp đồ ăn cho bọn họ: “Đến đây, hai vợ chồng các con tối hôm qua cực khổ, ăn nhiều một chút bồi bổ thân thể, tranh thủ sớm sinh một tiểu tử mập mạp cho ta ôm.”

Mộ Dung tỉnh táo lại từ trạng thái hóa đá, nói: “Đúng rồi, nhạc phụ đại nhân, con và Đào Yêu quyết định ngày mai trở về Mộ Dung sơn trang một chuyến, cũng báo cho cha mẹ con đón dâu, để bọn họ vui mừng.”

Nghe vậy, Vạn Trường Phong nhăn mày, nhưng lập tức che dấu mỉm cười nói: “Đây là dĩ nhiên, nhưng ta và Đào Yêu nhiều năm không gặp, phụ tử vừa mới trùng phùng, thật sự không đành lòng để nó lập tức rời xa. Không bằng ở thêm mấy ngày nữa đi.”

Mộ Dung mỉm cười: “Chúng con cũng chỉ về ít ngày, rất nhanh sẽ gặp lại, sau đó sẽ ở lại Trường Phong sơn trang, nhạc phụ đại nhân sau này còn nhiều thời gian chung đụng với Đào Yêu mà.”

Vạn Trường Phong bị câu này chặn lại, không nói được gì

Lúc này, Vạn bá đứng bên cạnh nói: “Minh Chủ, cô gia nói rất đúng, ngài nên nhẫn nại một thời gian ngắn... nhưng ngày mai lễ đường cũng quá gấp, dù sao chúng ta còn muốn chuẩn bị chút ít lễ mọn gửi cô gia mang qua cho thân gia, không bằng đợi thêm hai ba ngày nữa.”

Vừa nói như thế, Mộ Dung và Đào Yêu liền đồng ý, lúc này cơm cũng đã ăn xong, hai người liền đứng dậy cáo từ, trở về phòng nghỉ ngơi.

Đi tới cửa phòng ăn, Vạn Trường Phong gọi Mộ Dung Dật Phong, nói: “Hiền tể, nhớ kỹ lời ta mới nói ~ Chỉ dùng tay thì không được đâu, nên thử nơi khác xem.”

Mộ Dung Dật Phong: “...”

“Vạn Trường Phong và Vạn Bá rất lạ, nàng nhìn xem, bọn họ vừa nghe chúng ta phải đi liền khẩn trương thành bộ dạng gì.” Sau khi trở lại phòng, Mộ Dung Dật Phong càng nghĩ càng cảm thấy có cái gì không đúng: “Qua lần dò xét này có thể thấy, bọn họ quả nhiên là muốn vây chúng ta ở đây... Đào Yêu, sao nàng lại nhìn ngón tay của ta?”

“Mộ Dung, rốt cục tối qua người dùng ngón tay làm gì vậy?” Đào Yêu tò mò.

Mộ Dung nắm chặt tay, cắn răng nói: “Nàng, không, cần, biết!!!!”

31. Chương 31: Đại Hỏa (hỏa Hoạn)

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Lúc này, Cửu Tiêu từ ngoài cửa đi vào, vì nói sang chuyện khác, Mộ Dung đi ra phía trước vỗ vai của hắn, ra vẻ rất quan tâm hỏi: “Đại ca, sao sắc mặt không tốt lắm, chẳng lẽ buổi tối vì đuổi theo người thần bí kia đuổi đến cảm mạo luôn rồi?”

Ai ngờ cái vỗ này vừa vặn trúng ngay vết thương của Cửu Tiêu, trán hắn nhẹ nhú, lại không lên tiếng, chẳng qua là không để lại dấu vết mà tránh người ra.

Nhưng Mộ Dung lại phát hiện cái gì, kêu lên tiếng: “Oa, cơ thể của người cũng quá cứng rắn đi... Đào Yêu, mau tới sờ xem.”

Nghe vậy, Đào Yêu đi tới, cũng đưa tay đặt trên lồng ngực Cửu Tiêu, vỗ vỗ nói: “Ừ, quả thật là như thế.”

“Đào Yêu, nàng xem, sờ thử thịt bên hông xem.” Mộ Dung sợ hãi than: “Ta nói người có phải giấu thứ gì bên trong không vậy?”

“Cũng không phải quá cứng rắn, vẫn có cảm xúc da thịt.” Đào Yêu đánh giá.

“Đại ca, ta thấy người chắc là luyện tập từ nhỏ tới lớn rồi, có bí quyết gì sao? Chỉ ta đi.” Mộ Dung Dật Phong thành tâm hỏi.

“Ấy, cơ bụng của hắn cũng thật không tồi.” Đào Yêu phát hiện cái mới.

“Thật? Để cho ta sờ xem, oa, sáu múi luôn, huynh đệ, thật không bằng người!” Mộ Dung than thở.

Đang lúc ấy, ngoài cửa một nha hoàn áo xanh biếc đi tới, vừa nói: “Tiểu thư, lão gia bảo nô tỳ mang súp hầm bổ tối cho hai người!”

Nha hoàn ngẩng đầu, nhìn thấy ba người bọn họ, trên mặt lập tức biến sắc, trên tay run rẩy, nước súp trong khay rơi xuống, văng đầy mặt đất.

Sau đó, nha hoàn phục hồi tinh thần lại, lập tức chạy ra ngoài, ngay sau đó lại kêu to kinh hoàng: “Người ta mới mười sáu tuổi, tại sao muốn để nô tỳ thấy cảnh này chứ, quá tục tĩu mà!!!”

Biểu cảm gì vậy?

Đào Yêu và Mộ Dung hai mắt nhìn nhau, cúi đầu lại phát hiện tay của hai người đều dao động trên lồng ngực Cửu Tiêu.

Quả thực là một đôi hái hoa tặc bỉ ổi, cảnh tượng mỹ nam trần truồng.

Nhìn lại trên cổ Cửu Tiêu nổi gân xanh, đã sớm vặn vẹo đến dữ tợn.

Sợ lại bị điểm huyết, Đào Yêu và Mộ Dung nhanh chóng buông tay, nhảy về phía sau hai bước.

“Cái kia, ngực cũng đã sờ, chúng ta nói vấn đề của hôm nay đi.” Mộ Dung Dật Phong khôi phục nghiêm trang: “Theo ta thấy, Vạn bá muốn chúng ta ở lại chẳng qua là kế hoãn binh, đoán chừng bọn họ sẽ hạ thủ với chúng ta trong hai ngày này, mọi người nhất định phải cẩn thận một chút.”

Đào Yêu nhẹ giọng nói: “Nhưng ta cảm thấy Vạn Trường Phong cũng không muốn hại chúng ta.”

“Hắn đã tổn thương tới tự ái của ta vô cùng.” Mộ Dung Dật Phong nhớ tới những lời sáng nay Vạn Trường Phong nói với mình, cảm giác tổn thương như cũ.

Ngón tay à ngón tay, ta giải oan cho người.

Hai người đang thảo luận, Cửu Tiêu mở miệng: “Bọn họ đã hạ thủ.”

“Có ý gì?” Mộ Dung hỏi.

Cửu Tiêu chỉ vào súp trên mặt đất, nói: “Ồ trong đó có thêm thứ gì đó.”

Đào Yêu ngồi xổm người xuống, dùng ngón tay dính chút nước canh, đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng khê ngửi, liền phát hiện: “Là độc dược.”

“Quả nhiên là bụng dạ khó lường!” Mộ Dung Dật Phong vẫn còn sợ hãi: “Vừa hay lúc này chúng ta đang sợ ngực, nếu không...Ấy, cái này là...”

Đào Yêu giúp hắn bổ sung: “Súp Nhung Hươu, bổ thận tráng dương.”

Mộ Dung Dật Phong nghiêng răng ken két, trước muốn hắn dục hỏa đốt người, không có người dập lửa mà chết, đời đời làm sắc quỷ, quả nhiên bụng dạ độc ác!

“Không thể ngồi chờ chết!” Mộ Dung Dật Phong vỗ xuống bàn một cái thật mạnh: “Chúng ta phải đánh đòn phủ đầu.”

Bầu trời xanh thẳm, cảnh sắc trắng lộng lẫy, đôi mắt nhìn lại lại thấy thanh sơn lục thủy, sương khói lượn lờ.

Vốn nên ngắm cảnh đẹp, nhưng ba người Vạn Trường Phong trên nóc nhà lại không nhàn hạ, tất cả đều là bộ dáng lén lút nghe trộm.

Vạn Trường Phong hỏi: “Người nói gì?”

Vạn bá lại nói: “Ta nói, ta thay Minh chủ hạ độc vào súp nhung hươu của hai người.”

Mộ Dung Dật Phong nắm chặt nắm đấm, thì ra là Vạn bá hạ thủ, nhìn không ra lão lại là người như thế.

Vạn Trường Phong tức giận: “Làm sao người có thể không xin phép, một mình hành động?”

Vạn bá khí định thần nhân: “Minh Chủ, đừng trách lầm ta, đây là ý tứ của cấp trên.”

Vạn Trường Phong vỗ bàn: “Nói nhảm, thông báo ta nhận được cũng chỉ là vây họ ở đây, cũng không phải muốn lấy mạng bọn họ.”

Vạn bá u ám nói: “Nhưng chúng ta thuần phục một người, lại không giống như thế.”

Vạn Trường Phong kinh nghi: “Người có ý gì... A, đau quá, người... người hạ độc trong trà!”

Vạn bá nhe răng cười nói: “Giữ người lại chỉ tổ vướng chân vướng tay, trở ngại ta lập công. Trước khi người chết ta thông báo cho người một tiếng, ta đã phái người phóng hỏa ngoài sơn trang, hôm sau, Trường Phong sơn trang sẽ vĩnh viễn biến mất trên giang hồ.”

“Người...!” Vạn Trường Phong nói xong, “Phụt” một tiếng phun một ngụm máu tươi, sau đó té xuống mặt đất, nghẹn khí.

Lúc này, phía ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng mọi người kinh hô: “Cháy! Mau tới cứu hoả!”

Đám người Mộ Dung nhân cơ hội từ cửa sổ lủi vào giữa phòng, cản ở trước cửa, ngăn Vạn bá hết đường.

“Mạng của các người quả nhiên là lớn. “ Vạn bá hừ lạnh một tiếng: “Nhưng đừng mừng vội, chuyện hay vẫn còn ở phía sau.”

Mộ Dung hỏi tới: “Tất cả đều là người bày ra?”

“Người cảm thấy ta sẽ nói cho các người biết sao?” Vạn bá cười lạnh.

“Vậy đừng trách ta đóng cửa thả chó!” Mộ Dung Dật Phong rùng mình: “Đào Yêu, Cửu Tiêu, tới cản hắn!”

Trên mặt Vạn bá không có chút kinh hoàng nào, hắn nhanh chóng đi tới bàn đọc sách bên cạnh tường, vừa dùng lực đã đẩy được tường ra, thân hình nhoáng một cái đã biến mất.

Lúc Cửu Tiêu nhào lên đuổi theo thì cơ quan đã khóa chặt, không cách nào đẩy tường ra, chỉ có thể trở mặt nhìn Vạn bá chạy trốn.

Đào Yêu và Mộ Dung ngồi xổm xuống bên thi thể Vạn Trường Phong.

Chỉ thấy trong miệng hắn đầy máu tươi, ánh mắt gương to, như là chết không nhắm mắt.

“Thật ra thì nhạc phụ đại nhân giả này quả thật không có ý thương hại chúng ta.” Mộ Dung Dật Phong thở dài: “Vạn tiên bối, ngài yên nghỉ đi.”

Tiếp theo, Mộ Dung Dật Phong đưa tay vuốt trên mặt Vạn Trường Phong trên, muốn để hắn nhắm mắt.

Không thành công, ánh mắt Vạn Trường Phong vẫn mở to.

Mộ Dung Dật Phong nhăn mặt cau mày, lần nữa đưa tay vuốt.

Nhưng mí mắt Vạn Trường Phong vẫn không hề nhúc nhích.

Mộ Dung Dật Phong là không tin, hai tay dùng sức vuốt mí mắt Vạn Trường Phong—

Chỉ nghe “A” một tiếng hét thảm, Mộ Dung Dật Phong bị ném đến trên tường, từ từ trượt xuống xuống.

Mà Vạn Trường Phong đã “Chết” từ từ ngồi dậy, oán giận nói: “Hiền tể, sao con có thể hạ thủ nặng vậy chứ?”

Nhìn thấy thế, ba người còn lại trong phòng đều ngơ ngẩn.

Hồi lâu sau, Mộ Dung Dật Phong hét lớn một tiếng: “Xác chết vùng dậy!” Sau đó kéo Đào Yêu chạy ra ngoài cửa.

Nhưng Cửu Tiêu lại ngăn cản bọn họ, nói: “Hắn vừa rồi dùng Quy tức đại pháp, tạo thành trạng thái chết giả, muốn lừa Vạn bá.”

Vạn Trường Phong vỗ tay: “Hiền tể à, đồ nhi của con tương đối thông minh đấy.”

Mộ Dung Dật Phong lúc này mới bình tĩnh trở lại, cùng Đào Yêu ngồi xổm xuống bên cạnh Vạn Trường Phong, hỏi: “Nhạc phụ đại nhân, nói như vậy ngài không có chuyện gì rồi?”

Vạn Trường Phong thở dài: “Hiền tể à, độc của Vạn bá không phải là đường, ta làm sao có thể không có chuyện gì chứ? Độc đã ăn mòn đến lục phủ ngũ tạng của ta, ta lập tức sẽ phải lên trời.”

“Nhưng...” Mộ Dung chần chờ hỏi: “Nhìn ngài vẫn tốt mà.”

Vạn Trường Phong than thở ai thán: “Hiền tể à, nói gì thì nói, nhạc phụ đại nhân của con cũng là vô lâm Minh Chủ, con nghĩ Minh Chủ ta sẽ chết dễ dàng như vậy sao?”

Mộ Dung không giải thích được: “Nhạc phụ đại nhân, ngài không phải thật sự là cha Đào Yêu chứ?”

Vạn Trường Phong nhìn Đào Yêu lắc đầu: “Ta cũng muốn vậy, chỉ là, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình... Đào Yêu, ta nhìn con cũng nhớ tới mẹ con.”

“Chẳng lẽ Đào Yêu rất giống mẹ nàng sao?” Mộ Dung tò mò.

“Hiền tể con thật biết nói đùa, ha ha ha.” Vạn Trường Phong che bụng, cười không ngừng: “Mẹ nó đẹp hơn nó vạn lần, thật xin lỗi, vận may của ta so ra vẫn tốt hơn con.”

Mộ Dung Dật Phong, Đào Yêu: “...”

Cười cười lại tác động nội tạng, Vạn Trường Phong bỗng nhiên lại phun ra một ngụm máu đen.

“Xem ra, ta cũng sắp đi rồi.” Nói xong lời này, sắc mặt Vạn Trường Phong vẫn dị thường bình tĩnh, hắn nhìn Đào Yêu nói: “Đào Yêu, thật ra thì mấy ngày nay, ta thật sự thương yêu con như con gái bảo bối... Nhưng ta cũng chỉ là tiểu nhân vật, thật sự không có nhiều năng lực hơn để bảo vệ con ... Cho dù thế nào, chúng ta cũng đã là cha con mấy ngày, con xem, cha của con sắp xếp, không có gì hại đưa cho con, chỉ có bùa hộ mệnh này, trước đó vài ngày cố ý xin cho con, người bảo quản thật tốt.”

Vạn Trường Phong vừa nói vừa nhét bùa hộ mệnh vào trong tay Đào Yêu, nặng nề sờ, cao giọng nói: “Nghe rõ chưa? Nhất định phải bảo quản thật tốt đấy !”

Đào Yêu gật đầu: “Chắc chắn.”

Vạn Trường Phong từ từ nhắm mắt lại, ra đi.

Đào Yêu rũ xuống mắt, nhìn bùa hộ mệnh kia, lẳng lặng, trầm mặc.

Trong phòng tràn ngập không khí thương cảm mà yên tĩnh.

Mộ Dung an ủi: “Đào Yêu, bớt đau buồn đi... Đúng rồi, nàng thường vứt đồ linh tinh, bùa hộ mệnh này để ta giữ đi.”

Đào Yêu gật đầu, đưa bùa hộ mệnh cho hắn.

Đúng lúc này, Vạn Trường Phong lại ngồi dậy lần nữa, kéo tay hai người, thở dài: “Các con sao lại không hiểu ý ta thế chứ, aiz, dứt khoát làm rõ đi, bên trong bùa hộ mệnh này có bí mật về thân thể Đào Yêu! Được rồi, các người tự giải quyết cho tốt, ta đi chết đây.”

Nói xong, ông lại ngã xuống.

Mộ Dung Dật Phong và Đào Yêu cứng nhắc như nham thạch, hồi lâu sau mới dám thở.

Lại một lúc lâu sau, Mộ Dung đưa ngón tay lên chóp mũi Vạn Trường Phong, kinh hồn táng đảm thử thăm dò.

Lại một hồi lâu sau, hắn mới thở dài nói: “Quả thật đã chết.”

Lúc này, mọi người cũng chú ý lên bùa hộ mệnh.

Mộ Dung Dật Phong giật dây: “Đào Yêu, mau mở ra xem bên trong có viết cha nàng là ai không?”

Đào Yêu cầm lấy bùa hộ mệnh nhưng không nhúc nhích.

“Đào Yêu, nàng làm sao vậy?” Mộ Dung nghi ngờ.

Đào Yêu chậm rãi lắc đầu: “Ta... Sợ.”

“Để ta.” Mộ Dung anh dũng cầm lấy bùa hộ mệnh. Trong lòng kích động không thôi, cuối cùng cũng đã rõ ràng.

Lúc này Cửu Tiêu ở một bên cúi thấp đầu, im lặng không lên tiếng, nhưng đôi mắt tràn ngập phức tạp.

Mộ Dung Dật Phong hít sâu một hơi, đang muốn vạch trần đáp án, chỉ thấy một trận gió thổi qua, bùa hộ mệnh trong tay lại không cánh mà bay.

Mộ Dung ngẩng đầu, phát hiện chẳng biết từ lúc nào, trong phòng lại thừa ra một nam tử.

Nam tử kia thân hình cao lớn, ngũ quan thâm thúy, mày kiếm, sống mũi cao thẳng, đôi môi lạnh lẽo. Khiến người ta nhìn chăm chú chính là đôi mắt sắc bén màu lục, thâm trầm như biển.

Hắn khoác một áo choàng dày cộm nặng nề màu đen, một nam tử thần bí.

Hắn nhìn Cửu Tiêu, chậm rãi nói: “Sư đệ, chúng ta lại gặp mặt.”

Cửu Tiêu trầm mắt, toàn thân bắt đầu đề phòng.

Hai người đấu mắt khiến điện xẹt trong không khí.

Nhìn này trận thế là đang muốn đánh nhau, Mộ Dung hắng giọng, nói với nam tử mắt xanh lục kia c: “Đại hiệp, có thể trả thứ trên tay người lại cho ta không?”

Nam tử mắt xanh lục mỉm cười, nụ cười so với băng còn lạnh hơn: “Không thể.”

Vừa dứt lời, hắn bóp chặt tấm bùa khiến nó hóa thành tro, bay xuống trên mặt đất.

Mộ Dung Dật Phong nuốt nước miếng, cười lạnh nói: “Ta chỉ tùy tiện hỏi thôi, người chớ để trong lòng.”

Cửu Tiêu bỗng nhiên che chắn trước mặt Đào Yêu và Mộ Dung, thấp giọng nói: “Các người đi mau!”

“Ấy, nhìn hắn hình như rất lợi hại, mình người có sao không?” Mộ Dung Dật Phong có chút bận tâm: “Chúng ta đừng để ý cái gì mà quý củ giang hồ, dứt khoát cùng lên đi.”

Cửu Tiêu lẳng lặng nói: “Các người không có đây, ta có lẽ còn có hy vọng chiến thắng, nhưng các người ở, vậy chúng ta toàn quân bị diệt.”

“Thật sự quá xem thường chúng ta,” Mộ Dung Dật Phong bị lời nói xúc phạm khơi dậy ý chí chiến đấu: “Mọi người muốn chết cùng chết, sao có thể làm hạng người ham sống sợ chết?”

“Vây cũng tốt.” Cửu Tiêu nói: “Nhưng nhắc trước một câu, chiêu thức của hắn là loại chém người sống thành hai khúc, chuẩn bị tốt vào.”

“Các người huynh đệ lâu ngày gặp lại, nhất định có nhiều chuyện muốn nói, chúng ta sẽ không quấy rầy, từ từ hàn huyên.” Nói xong, Mộ Dung lập tức kéo cổ áo Đào Yêu, chạy nhanh ra cửa.

Chờ hai người rời khỏi, Cửu Tiêu đứng trước cửa, giờ kiếm trước ngực, quyết ý cản nam tử mắt xanh lục kia trong phòng.

Nam tử mắt xanh lục đương nhiên nhìn thấu ý đồ của hắn, đôi môi mỏng cong lên lạnh lùng: “Sư đệ, người tin như thế sẽ an toàn với bọn họ sao?”

Nghe vậy, Cửu Tiêu tự nhiên ý thức được cái gì, vội vàng xoay người lại định đuổi theo Đào Yêu và Mộ Dung, nhưng kiếm khí phía sau đã ập tới ngăn cản.

“Người cho là ta sẽ để người đi cứu bọn họ sao?” Giọng nói kia lạnh như băng trong khung cảnh rực lửa.

Lửa, cả sơn trang ngập tràn trong lửa, trên trời dưới đất đều là lửa, âm mưu làm Hỏa thần, hừng hực đốt cháy hết thảy.

Tất cả mọi người bối rối chạy trốn, bàn bị đánh ngã, bình hoa cổ vỡ vụn, không khí sáng quắc, da thịt bị đốt nóng, mùi khói sắc vào mũi.

Trong tiếng động lớn, Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong dừng lại trong đại sảnh.

32. Chương 32: Cứu Giúp

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Trước mặt bọn họ, Vạn bá cầm đầu một nhóm người đang chặn lại.

Vạn bá nhìn bọn họ, khóe miệng lộ sắc lạnh, sau đó lão quay đầu, đóng vai nô bộc trung thành nước mắt nước mũi tùm lum: “Các vị thiếu hiệp chính là hai tặc nhân này mạo danh thể thân tiểu thư nhà ta, bị Minh Chủ đoán được liền hạ độc thủ, giết Minh Chủ. Đối phó loại gian đồ này, mọi người ngàn vạn lần đừng mềm lòng, cùng lên đi!”

Lão đầu này, lúc tuổi còn trẻ diễn trò đúng không, chuyển mặt nhanh như vậy cũng không sợ rút gân!

Mộ Dung Dật Phong khí huyết sôi trào, quả thật muốn phun máu trên mặt Vạn bá, nhưng nghĩ lại thấy máu của mình vô cùng quý giá, cuối cùng vẫn nhịn được.

Những người đó cũng là tới tỷ võ chọn rẻ, thiếu hiệp trẻ tuổi khí thịnh, nhiệt huyết sôi trào, nghĩ đến vì Minh Chủ báo thù, nói không chừng còn có thể nổi tiếng, mọi người kích động như uống thuốc kích thích, ánh mắt cũng sáng lên, cổ cũng dài ra.

Dù sao, hiếm khi nào gặp phải võ lâm Minh Chủ chết một lần, lại hiếm khi mới gặp phải người đã giết võ lâm Minh Chủ, quan trọng nhất là hai hung thủ nhìn qua đặc biệt dễ giải quyết!

Vì thế từng nhóm từng nhóm trực tiếp tiếp vung tay áo, cầm lấy vũ khí trực tiếp nhào qua chào hỏi hai người.

Mộ Dung Dật Phong vừa kéo cổ áo Đào Yêu chạy tới hậu viện, nhưng những người đó đều hai mắt đỏ lên theo sát phía sau bọn họ không nghỉ, xông hấn cũng nhiều lần suýt trúng chiêu.

Đang chạy, một cái búa lớn giáng xuống từ trên trời, bổ xuống bọn họ. Mộ Dung chỉ có thể buông Đào Yêu ra.

Đám người kia quyết định chọn tách họ ra rồi tiêu diệt, một đám xông lên tách hai người ra.

Trong hỗn loạn, hai người bị người truy đuổi chạy ngược hướng nhau.

Nơi nơi đều có lửa thiêu đốt, Mộ Dung Dật Phong lửa tránh trái tránh phải trong ngọn, vẫn mang theo mấy người vòng vo hơn mười vòng, cuối cùng không kể người đuổi giết hay người bị đuổi giết cũng đều mệt mỏi.

Mộ Dung khom người xuống, giơ tay lên, làm tư thế tạm dừng, thở hồng hộc nói: “Dừng, dừng lại.”

Những người đó theo đuổi mệt mỏi, toàn bộ cũng ngồi cạnh nhau thở hồng hộc lau mồ hôi.

Mộ Dung Dật Phong nói: “Muốn giết ta cũng có thể, nhưng nói lý do trước.”

Một nam nhân mũi to nói: “Bởi vì ngươi giết võ lâm Minh Chủ, mà ta nếu như có thể giết ngươi, tức là ta còn lợi hại hơn Minh Chủ võ lâm, như vậy có thể lập tức thành danh trên giang hồ!”

Một nam nhân mắt nhỏ nói: “Ta dù sao cũng không có chuyện gì làm, đi theo đám bọn họ cùng nhau chém người chơi, nhưng mà... Giết người cần lý do sao?”

Một nam nhân gầy gò khóe miệng phun đầy nước miếng, trong mắt ánh lên dâm quang, nói: “Ta không là tới giết ngươi, là tới cưỡng gian ngươi.”

Mộ Dung Dật Phong hít sâu, nói với người đuổi giết thứ nhất: “Huynh đài, nếu như ta có bản lĩnh giết Minh Chủ, vậy bây giờ cũng không phải là các người đuổi theo ta chém, mà là ta đuổi theo các người chặt!”

Sau đó hắn xoay người nói với người đuổi giết thứ hai: “Đại ca, như ngươi vậy là người làm việc không đúng đích rồi, là nam nhân, nhất định phải có riêng một ngọn cờ mới có thể thành công. Ví dụ như bây giờ tất cả mọi người đều chém ta, như vậy ngươi nên đứng ra chém bọn họ mới đúng.”

Cuối cùng, Mộ Dung nhìn người thứ ba đuổi giết mình, mỉm cười nói từng câu từng chữ: “Lập, tức, biến, đi, ngay, cho, ta!”

Đám người đuổi giết kia ngây ngẩn cả người, chung quanh yên tĩnh, chỉ có tiếng củi gỗ bị thiêu đốt vang lên.

Vui sướng và tự đắc từ từ lan ra trong tim Mộ Dung, mình quả nhiên là khua môi múa mép như thần mà, nói một chút đã giải quyết xong đám người kia.

Sau đó, tên gầy gò kia lại giơ tay hành động——

“Người này nói nhảm nhiều quá, các người trước tiên cứ chém chết hắn, chờ không còn thở nữa thì ta gian hắn.”

Sau đó đám người lại giơ vũ khí, sát khí ngất trời lao vào Mộ Dung Dật Phong.

Mộ Dung Dật Phong than thở, xoay người nhấc chân, rơi nước mắt: “Cứu mạng!”

Mái hiên bên này, Đào Yêu cũng bị một đám người dồn đến góc tường.

“Ha ha, tiểu nha đầu, xem ngươi còn chạy đi đâu!” Một người nhe hai cái răng vàng đắc ý cười.

“Các người muốn giết ta?” Đào Yêu hỏi.

“Thông minh, nhưng trước khi giết còn có những chuyện thú vị khác có thể làm.” Tên răng vàng lóe mắt.

“Chẳng lẽ,” Đào Yêu hỏi: “Các người muốn cướp sắc?”

Tên răng vàng đánh giá nàng một chút, sau đó mới hừ ra một tiếng từ mũi: “Hừ, nghĩ hay quá nhỉ!”

“Vậy các người muốn làm gì?” Đào Yêu hỏi.

“Vạn Trường Phong làm võ lâm Minh Chủ nhiều năm như vậy, nhất định thu không ít bạc, ta đoán ngươi nhất định biết tài sản của hắn ở đâu, mau dẫn chúng ta đi.” Tên răng vàng thúc giục.

“Nếu như ta mang các người đi lấy bạc, các người sẽ thả ta ra sao?” Đào Yêu hỏi.

“Thả ngươi là không thể nào, nhưng nếu ở đó có năm ngàn lượng trở lên, chúng ta sẽ để ngươi chết toàn thây. Năm ngàn lượng trở xuống, trước hết bấm ngón tay ngọc của ngươi sau đó mới giết ngươi.” Tên răng vàng công khai đe dọa.

“Vậy nếu ta nói không biết bạc ở đâu thì sao?” Đào Yêu hỏi.

“Như vậy,” Tên răng vàng cắn răng nói: “Ngươi sẽ bị băm thây vạn đoạn!”

“Thì ra là như vậy.” Đào Yêu gật đầu: “Ta hiểu rồi.”

“Như thế nào, nghĩ được chưa?” Tên răng vàng thúc giục: “Mau dẫn chúng ta đi đi.”

Lúc này, Đào Yêu ngẩng đầu nhìn ra phía sau đám người kia, nói: “Ày, bên sau có người đến.”

Tên răng vàng cầm đầu một nhóm người ngựa đầu, há mồm ha ha cười to: “Nha đầu, muốn thừa dịp chúng ta quay đầu lại ngươi liền chuồn đi? Loại trò hề quê mùa này, ha ha ha... A!”

Đám người kia còn chưa kịp cười xong đã cảm giác được cổ mình nóng lên, bọn họ lúc này đều hoảng sợ nhìn nhau, đầu và thân thể hoàn toàn chia lìa.

Tất cả xảy ra vô cùng nhanh, mười mấy cái đầu lả tả bị chặt xuống, rơi trên mặt đất, mấy cái đầu xấu xí lăn lông lốc.

Mà những thân thể không đầu kia, máu tươi ồ ạt chảy ra, giống như bão táp, rơi vãi trên không trung, chiếu đến ánh lửa hừng hực, làm chói mắt người.

Ở giữa màn máu me, Đào Yêu lạnh lùng nói: “Phía sau các người thật sự có người mà.”

Quả thật có người.

Bốn người áo đen thần bí đeo túi đồ buộc chặt, đao vừa uống máu ánh lên tia lạnh lẽo.

“Các người cũng tới giết ta?” Đào Yêu hỏi.

Bốn người kia không trả lời, bọn họ thậm chí không hề nói nhiều một câu, trực tiếp lao tới Đào Yêu.

Máu trên đao không ngừng nhỏ lên mặt đất tạo thành những đóa hoa nát đỏ thẫm.

Đào Yêu không tránh, cũng không có chỗ tránh, người áo đen giải quyết bèn nhọn, quả thật có chủ tâm đoạt tánh mạng của nàng.

Những đôi giày đen giập lên mặt đất tạo thành âm thanh ồn ào như vong hồn.

Đao sắc bén, mỏng như cánh ve, toàn bộ giơ lên chém tới cái cổ mảnh khảnh của Đào Yêu.

Nhưng vào lúc này, Đào Yêu lại lấy một cái khăn gắm từ trong ống tay ra, vung lên mặt bọn họ.

Động tác của nàng ưu mỹ mà nhanh gọn như tia chớp, chỉ thấy một đám phấn vụn màu xanh biếc tung về phía bốn người kia.

Chỉ trong – nháy mắt, bốn người áo đen phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, toàn bộ co rút trên mặt đất, thống khổ nhéo nhéo cổ của mình, lăn lộn trên mặt đất.

Máu, máu màu đen chậm rãi chảy ra từ trong thân thể bọn họ, như một con rắn độc dài hẹp quanh co trên mặt đất.

Tiếng kêu gào thê thảm làm người ta lạnh xương sống, bốn người trút hơi thở cuối cùng.

Đào Yêu thu hồi khăn gắm, liếc nhìn cảnh như địa ngục tu la trước mắt.

Đang chuẩn bị rời đi, một thanh đao không tiếng động chém tới giữa lưng Đào Yêu.

Đào Yêu căn bản không có cơ hội nhìn rõ người hạ thủ với mình, chỉ cảm thấy đau nhức truyền tới, cũng nhin không được nữa, trước mắt tối sầm.

Trước khi ngất đi, Đào Yêu cảm nhận được hối hận sâu sắc.

... Sớm biết sẽ chết nàng đã ăn xong túi mít quả trong túi rồi.

Đào Yêu ngã xuống, phía sau nàng là hai người áo đen.

Bọn họ cũng không có dừng tay mà vẫn từng bước đến gần Đào Yêu đang nằm trên mặt đất... Giơ đao trong tay lên.

Trong ánh mắt của bọn họ lạnh lùng khát máu.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một giọng nói như tiếng chuông ngân lên: “Dừng tay.”

Nhìn thấy người tới, trong mắt hai người áo đen hiện lên một tia sợ hãi, vội vàng thả đao trong tay quỳ xuống.

Hàn Ly bước qua thi thể và máu tươi đầy đất, đi tới bên cạnh Đào Yêu cúi xuống ôm nàng lên.

Hắn chậm rãi quét mắt nhìn hai người đang quỳ, đôi mắt yêu nghiệt lúc này lạnh lẽo như băng: “Đi nói với nàng ta, người này chỉ có ta mới có thể động.”

Tiếp theo, hắn ôm lấy Đào Yêu, ở trong ngọn lửa, đi xa.

Đó là sân nhỏ u tĩnh, không tiếng động yên lặng trang nghiêm.

Bên cạnh con đường mòn rải đá trồng rất nhiều gốc cây đào, hoa đào non mềm thanh thấu, tươi đẹp dịu dàng. Gió nam ấm áp thổi quá, hoa đào bay đầy trời, lượn lờ phiêu tán. Phảng phất như nhớ lại, như kể lại, cũng giống một giọt nước mắt, nước mắt màu hồng.

Trời xanh lam tinh khiết vô tận, khiến cho lòng người âm thầm đau.

Đào Yêu từ từ đi tới, hòn đá dưới chân trượt mà bóng loáng, nhưng mang theo một loại bất ngờ.

Nàng đi tới trước phòng, đẩy hai cánh cửa ra.

Ánh sáng đột nhiên tràn vào, dưới làn gió nam ấm áp, màn che trong phòng chậm chạp tung bay như múa. Đào Yêu nhìn thấy, mẹ nàng đang ngồi trước cửa sổ.

Ân Vọng Tâm nghiêng người, khuôn mặt nghiêng một bên, xinh đẹp đến không tưởng.

Bỗng nhiên, bà xoay đầu lại, lặng lẽ nhìn Đào Yêu.

Đào Yêu không gọi bà, nàng biết mẹ nàng không nhận ra nàng.

Bà ấy... không biết bất cứ ai.

Hai người cứ yên lặng nhìn nhau như vậy, gió nhẹ mang theo cánh hoa mềm mại lên vào trong phòng, lén lút bay trên búi tóc hai người.

Không biết qua bao lâu, giữa lúc như mộng như thật, Ân Vọng Tâm mở miệng: “Đào Yêu, đi tìm cha con, tìm được hẩn...”

Đào Yêu đột nhiên mở mắt ra.

Vừa mơ tới trước kia.

Sợ run một hồi lâu, nàng phục hồi tinh thần lại, lúc này mới ý thức được mình đang nằm ở một nơi xa lạ.

Gian phòng thanh nhã, đồ dùng đơn giản, phong cách cổ xưa, một chỗ ở thư thích.

Ánh mắt chuyển đến bên giường, Đào Yêu nhìn thấy Hàn Ly vẫn canh chừng bên người nàng.

“Người là người đã cứu ta... Cảm ơn.” Đào Yêu mở miệng, nhưng phát hiện giọng nói của mình có chút khàn khàn.

“Nếu nàng biết trong lúc hôn mê ta đã làm gì với nàng” Hàn Ly cười yếu ớt: “Sợ rằng nàng sẽ không vội nói cảm ơn với ta như vậy.”

“Người làm gì với ta?” Đào Yêu hỏi.

“Bởi vì lưng nàng bị thương, vì thế ta phải cởi quần áo của nàng.” Hàn Ly nói.

“Sau đó thì sao?” Đào Yêu tiếp tục hỏi.

“Y phục của nàng bị bẩn, vì thế ta thay bộ mới cho nàng.” Hàn Ly tiếp tục trả lời.

“Cho nên?” Đào Yêu vẫn không giải thích được.

“Nói cách khác, ta đã thấy sạch thân thể của nàng.” Hàn Ly trên mặt cũng không có chút xấu hổ nào, hẩn đang lẳng lặng đợi Đào Yêu phản ứng.

Đào Yêu “Ừ” một tiếng, lại dừng lại, nhẹ giọng nói: “Hừ người rồi, thật xin lỗi.”

Lần này đổi lại là Hàn Ly khốn hoặc: “Có ý gì?”

“Ách cô nói cho ta biết, thân thể nam nhân và nữ nhân không giống nhau.” Đào Yêu an ủi: “Nói cách khác, phía dưới của ta khác người một chút, phía trên cũng khác, đây là chuyện bình thường, đừng để ý.”

Hàn Ly: “...”

“Đây là nơi nào?” Đào Yêu nhìn quanh nhà, hỏi.

“Là một gian phòng nhỏ phía sau núi Mộ Vân.” Hàn Ly giúp nàng đắp lại chăn.

“Bằng hữu ta thế nào?” Đào Yêu bỗng nhiên nhớ lại Cửu Tiêu và Mộ Dung, vội vàng hỏi.

“Ta nghĩ, bọn họ hẩn là mạnh khỏe.” Hàn Ly hỏi như thế đáp.

Đào Yêu không hỏi nữa, nàng tin lời của hẩn.

“May là nàng chỉ bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại, nhưng vẫn phải nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày.” Trong mắt Hàn Ly hiện ra tia diêm đẩu lẳng lơ nhàn nhạt: “Trong lúc này, chúng ta có thể tìm hiểu nhau kỹ hơn.”

“Nhưng” Đào Yêu nhìn thẳng hẩn: “Càng hiểu nhiều càng biết rõ đối phương, không phải sẽ rất đáng sợ sao?”

Hàn Ly nhìn nàng thật sâu, hồi lâu sau mới hỏi nàng: “Có lẽ hiểu rõ lòng đối phương cũng có thể khiến nàng vui vẻ?”

“Nhưng vẫn là chuyện người không thể tiếp nhận.” Tay Đào Yêu trắng nõn mềm mại.

Hàn Ly từ từ cúi người, thẳng tắp nhìn vào đáy mắt nàng: “Có lẽ chúng ta có thể đánh cuộc một chút?”

Đào Yêu nhìn đôi mắt mông lung mà tà mị kia, nhẹ giọng nói: “Người tin số mạng sao?”

“Không,” Giọng nói của Hàn Ly kiên định: “Ta chỉ tin chính mình.”

Đào Yêu không nói gì thêm.

Môi Hàn Ly bắt đầu tiến tới hai cánh hoa của nàng.

Đang lúc hai người sắp chạm nhau, cánh tay Đào Yên ngăn trên lồng ngực hắn.

Hàn Ly không miễn cưỡng, cũng không đẩy ra, hai người cứ duy trì tư thế như vậy.

Sau đó Đào Yêu chậm rãi mở miệng: “Ta... Đói bụng rồi.”

Tiếp theo, từ hai lỗ mũi nàng chảy xuống hai hàng máu đỏ thẫm.

Hàn Ly: “...”

“Nàng có thể làm cơm chứ?” Hàn Ly nhìn rau cải, thịt cá trong phòng bếp, hỏi.

“Dưới tình huống không có thức ăn thì nhất định phải biết.” Đào Yêu chậm rãi nói: “Người không nên thừa dịp ta hôn mê vứt vứt quả trong túi ta.”

Hàn Ly hít sâu một hơi, nói: “Mứt quả kia đã dính máu nàng.”

“Máu của ta không có độc.” Đào Yêu nói.

Hàn Ly lại hít sâu lần nữa: “... Ta sai rồi, ta hẳn là nên lau hết máu trên đám mứt quả kia, sau đó giữ chúng lại.”

“Không cần tự trách.” Đào Yêu vỗ vai của hắn: “Ta không có ý trách người ... Lần sau chú ý là được.”

Hàn Ly: “...”

33. Chương 33: Ở Cùng Một Chỗ

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Để trấn an cái bụng đang kêu, hai người quyết định hợp tác, cùng nhau xuống bếp.

Trong nồi đã nóng đến sôi ừn ục, Đào Yêu đem cá ra sau rửa, chặt đầu của nó, nghiêm túc cẩn thận đi tới bếp lò bên, nhanh chóng ném nó vào trong chảo.

Chỉ nghe “xèo” một tiếng, thịt cá bắt đầu từ từ chuyển sang màu vàng.

Mùi thơm nhất thời lan tỏa xung quanh.

Nhưng Đào Yêu nhìn hết thấy lại lắc đầu: “Ta chỉ biết phá hoại.”

Hàn Ly kè sát vào, hít hà, khen: “Đừng nói như vậy, rất thơm, nàng thật sự quá khiêm nhường.”

“Không, thật đấy,” Đào Yêu chậm rãi nói: “Ta quên moi ruột cá ra rồi.”

Hàn Ly: “... Vậy, bây giờ nên làm gì?”

Đào Yêu quay đầu, nhìn hắn: “Ta nhớ hình như người nói người biết Thiết sa chương.”

Hàn Ly trong nháy mắt liền hiểu ý nàng, chậm rãi lắc đầu: “Không, nàng nghe lầm rồi, ta chưa từng học rồi.”

Đào Yêu tiếp tục nhìn hắn: “Vậy là người nói người muốn học.”

Hàn Ly lại kiên quyết lắc đầu lần nữa: “Nàng nhớ lầm, ta chưa từng có ý định này.”

Đào Yêu nhẹ giọng nói: “Nếu như bây giờ không lấy, đợi lát nữa khi ăn sẽ thấy nội tạng và máu chảy ra.”

Hàn Ly nhắm mắt, cắn răng nói từng câu từng chữ: “Được... Ta lấy.”

Vì thế tay Hàn Ly chậm chạp run rẩy đưa vào nồi chảo đang sôi nóng...

Con cá bi thảm đã trải qua một loạt quá trình mổ xẻ kia lại bị giải phẫu, lại được rán thêm lần nữa, rốt cục cũng an ổn nằm trên mâm, trở thành món cá kho hương sắc đều đủ.

Một món đã xong.

Đào Yêu đưa một trái ớt và một cây dao cho Hàn Ly, nói: “Cắt đi.”

Hàn Ly nhìn hai thứ xa lạ kia, hỏi: “Làm sao cắt?”

“Chặt nó ra hả?” Đào Yêu hỏi.

Hàn Ly gật đầu.

“Chắc cắt ớt cũng giống chém người thôi.” Đào Yêu để đồ trong tay hắn, vội vàng đi xem những thứ khác.

Hàn Ly nhìn con dao sắc bén, thở dài rùng mình, bắt đầu chém xuống.

Bên này, Đào Yêu đang thêm gia vị, Hàn Ly đặt một đồng ớt trước mặt nàng, sau đó u ám nói: “Nàng gạt ta.”

“Có sao?” Đào Yêu quay đầu, lại thấy đôi mắt đẹp của Hàn Ly đỏ quạch như mắt thỏ.

“Nàng không nhắc ta cắt ớt sẽ bị cay mắt.” Hàn Ly lẳng lặng lên án.

“Lời nói của ta chính là ý này.” Đào Yêu lẳng lặng giải thích.

“Nàng chỉ nói cắt ớt giống chém người.” Hàn Ly nhớ lại.

“Đúng vậy,” Đào Yêu giải thích: “Chỉ khác ở chỗ chém người thì người khóc, cắt ớt thì người khóc, đều có người khóc thì cũng như nhau cả thôi.”

Hàn Ly: “...”

Một lát sau, nhìn thức ăn đã gần xong, Hàn Ly nói: “Xem ra không có việc gì, ta đi ra ngoài trước.”

Đào Yêu ngăn hắn: “Đợi chút, lửa không đủ lớn.”

Hàn Ly lắc đầu: “Nhưng ta không biết hỏa chương.”

Đào Yêu liếc hắn một cái: “Ý ta là ngươi có thổi lửa lớn hơn.”

Hàn Ly chỉ có thể dựa theo chỉ thị của Đào Yêu, đứng bên bếp lò, cầm lấy ống thổi hơi, hít sâu một hơi, dùng sức mà thổi.

Nhưng vừa thổi xong, Đào Yêu lại nhắc nhở: “Đúng rồi, không được dùng sức thổi quá mạnh, nếu không khói sẽ dày đặc...”

Nàng không nói gì thêm, bởi vì mặt Hàn Ly đã bị khói hun đến đen nhánh.

Đào Yêu kinh ngạc nhìn hắn, hồi lâu sau mới nói một câu: “Ngươi rất không hợp với hình tượng da đen.”

Hàn Ly: “...”

Rốt cục thức ăn cũng xong hết, hai món ăn một món súp thật chỉnh tề ở trên bàn, nhìn qua cũng không tệ lắm.

Bận rộn một hồi, hai người cũng đói bụng rồi, không khách khí mà nhắc đĩa lên, nhâm nhi thưởng thức.

Đầu tiên là rau củ xào, mùi vị thơm ngon, không tệ.

Tiếp theo là súp trứng cà chua, mỹ vị, ăn ngon.

Cuối cùng chính là con cá chép kia, hai người gấp một miếng cá cho vào trong miệng, một lúc lâu không tiếng động.

Rốt cục, Đào Yêu phá vỡ bầu không khí yên tĩnh: “Người cảm thấy con cá này ăn ngon sao?”

Hàn Ly mỉm cười, từ từ nuốt miếng cá xuống.

Món ăn này thật sự là quá... Khó ăn.

Miếng cá trượt qua miệng hắn chỉ một chút thời gian thôi cũng là một loại khổ sở. Vừa mặn, vừa tanh, vừa đắng, quả thực giống như vừa uống nước thiu.

Nhưng lúc này thành thật thì quá tổn thương, vì thế Hàn Ly trợn mắt nói dối: “Ăn ngon.”

“Có thật không?” Đào Yêu không tin.

“Thật, ăn ngon.” Hàn Ly tăng giọng nói.

“Người thật thích hả?” Đào Yêu hỏi.

“Không sai,” Hàn Ly cố gắng nở nụ cười: “Ta rất thích.”

“Vậy thì tốt,” Đào Yêu đẩy khay cá tới trước mặt hắn, kéo hai món ăn kia tới trước mặt mình, nói: “Chắc là khẩu vị khác nhau, ta thấy con cá này khó ăn vô cùng. Vốn đang do dự có nên mang nó đi rửa không, cũng may là người thích, vậy thì ăn hết đi, tránh lãng phí.”

Kết quả là chiếc đĩa của Hàn Ly chậm chạp mà thảm thiết run run tới gần con cá đáng thương mà đáng hận.

Tối hôm đó, Hàn Ly tới tới lui lui phòng vệ sinh ba bốn lần mới xong.

Hàn Ly nhận định sau này nếu phải chịu loại khổ sở tra tấn này nữa, hắn hoặc là sẽ tự sát, hoặc là sẽ giết chết Đào Yêu. Để tránh thảm án xảy ra, hắn tình nguyện mỗi ngày đều men theo đường núi xuống núi mua thức ăn sẵn.

Cảnh sắc quanh phòng u tĩnh, nhìn mỗi cái đã khiến tinh thần người ta sáng khoái. Ở nơi xa, một dòng suối nhỏ lẳng lặng chảy xuôi theo, phát ra tiếng vang sâu kín.

Sau giờ ngo, Hàn Ly và Đào Yêu thường ngồi bên dòng suối trên hòn đá nhỏ câu cá giết thời gian.

Mặc dù không có mồi câu nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ có mấy con cá ngu ngốc mắc câu, nhưng Hàn Ly mỗi lần đều không bắt chúng.

Cũng không phải là lo lắng quan niệm đức hiếu sinh gì, mà là vì có lần Đào Yêu nói không bằng bắt nó làm cá kho cho người ăn, lời vừa ra khỏi miệng, mặt Hàn Ly đã xanh mét, không nói hai lời liền phóng thích con cá kia.

Sau giờ ngo, ánh mặt trời lười biếng chiếu lên thân thể, có loại cảm giác không chân thực.

“Đợi vết thương tốt hơn nàng sẽ đi đâu?” Hàn Ly hỏi.

“Tiếp tục tìm kiếm cha ta.” Đào Yêu nhìn mặt nước trong suốt, bóng loáng, lặn tẩn dưới ánh mặt trời.

“Không điều tra thân phận của tên đứng sau Vạn bá và đám người áo đen sao?” Hàn Ly hỏi.

“Phiền toái đều do con người tự tìm.” Đào Yêu trả lời như vậy.

Hàn Ly ngẩng đầu, lá trúc che bầu trời xanh, ánh mặt trời lúc ẩn lúc hiện.

“Biết không?” Hắn bỗng nhiên mở miệng: “Từ nhỏ đến lớn, nàng là người mà có thể nói chuyện tới ta nhiều nhất.”

“Không có gì kỳ lạ.” Đào Yêu nói: “Người đã nói, ta là người bạn duy nhất của người.”

“Lúc còn bé cuộc sống của nàng thế nào?” Hàn Ly tò mò.

“Rất an tĩnh,” Giọng nói Đào Yêu bằng phẳng: “Có rất ít người nói chuyện với ta, ách cô quá bận, mà mẹ ta thì... không muốn nói chuyện.”

“Tại sao không muốn?” Hàn Ly nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi.

“Có thể thế giới này không cho bà cảm giác vui vẻ, vì thế bà trốn vào thế giới của riêng bà.” Đào Yêu đưa tay vào trong nước, cây cỏ mềm mại chảy theo dòng nước mang theo cảm giác mông lung.

“Nếu nàng gặp được cha nàng, nàng sẽ nói gì đầu tiên?” Ánh mắt của Hàn Ly không hề rời đi.

Đào Yêu buông mắt, nhìn tay mình mơ hồ trong nước, sau đó rất nhẹ, rất khẽ mà lắc đầu.

Không ai hiểu được động tác này có nghĩa là gì, bao gồm cả Hàn Ly, bao gồm cả Đào Yêu.

Đến buổi tối bọn họ lại lên mái nhà ngắm sao.

Trong rừng sâu yên tĩnh giăng khắp trời, phẳng phất như ánh sao chiếu lên những phiến lá thành nhữn giọt nước mắt đọng lại.

Đào Yêu ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao.

“Không mới cổ sao?” Hàn Ly hỏi.

“Thói quen.” Đào Yêu vẫn ngẩng đầu như cũ: “Trước kia lúc không ai nói chuyện với ta, ta cũng sẽ làm thế này, như vậy sẽ không suy nghĩ điều gì.”

“Bây giờ có ta nói chuyện với nàng, tại sao vẫn ngẩng đầu ngắm sao?” Hàn Ly hỏi.

“... Thói quen.” Đào Yêu vẫn trả lời như vậy.

Hàn Ly cũng ngẩng đầu, nhìn bầu trời mênh mông vô tận, chậm rãi nói: “Thói quen... là sợ có thói quen có ta ở cạnh nàng đúng không?”

Đào Yêu không lên tiếng, dường như không nghe thấy.

Nhưng nàng vẫn nghe thấy, Hàn Ly biết nàng vẫn nghe thấy.

“Thói quen ngắm bầu trời một mình, cho dù là lúc khác cũng sẽ không khó chịu,” Hàn Ly giống như đang hỏi nàng, lại giống như đang lẩm bẩm: “Nàng nghĩ như vậy sao?”

Đào Yêu vẫn không nói.

Gió ào ào thổi, rừng trúc lay động, phẳng phất như muốn thổi bay tịch mịch.

Hàn Ly lấy sáo ngọc bên hông ra, nhẹ giọng nói: “Ta muốn nghe nàng thổi một khúc.”

Đào Yêu yên lặng nhận lấy, bắt đầu thổi, nhẹ nhàng chậm chạp du dương, còn mang theo tịch mịch nhàn nhạt, tiếng sáo phiêu du trong rừng, nhẹ nhàng phất qua dòng suối, thông thả bay về phía những ngọn núi.

Hàn Ly bỗng nhiên lấy kiếm ra, bay vọt lên cành trúc, hòa theo tiếng sáo tĩnh mịch của Đào Yêu mà bắt đầu múa kiếm.

Hắn mặc quần áo màu xanh, phẳng phất như tan thành một thể với rừng trúc, ưu mỹ mà hài hòa, trong đêm tối lại khiến người ta không tìm lòng được.

Loại hấp dẫn này mang theo nguy hiểm trí mạng không cách nào kháng cự.

Thân người hắn cao to ưu nhã, dưới ánh trăng như hợp vào kiếm, lay động bay múa.

Giai điệu Đào Yêu thổi như xuyên qua cánh rừng, lại quanh quẩn bên người Hàn Ly.

Gió nam ẩm áp thổi, áo xanh bay bay, tiếng sáo quanh quẩn, ánh trăng sáng chiếu vào núi rừng yên tĩnh, tất cả như một bức tranh tĩnh lặng.

Nhưng vào lúc này, Hàn Ly bỗng nhiên bay trở lại.

“Ta,” hắn nhẹ giọng nói: “hình như vừa chém trúng thứ gì đó.”

Đào Yêu vừa định hỏi chém trúng cái gì, lại nghe thấy tiếng ong đập cánh, nhìn lại đã thấy một bầy ong đang giận dữ vọt tới chỗ bọn họ.

Thì ra là... Hàn Ly chém trúng tổ ong.

Kết quả là bức tranh đầy ý thơ hoàn mỹ hoàn toàn bị hủy, hai người luống cuống tay chân, không có chút hình tượng nào bị bầy ong đuổi vào trong nhà.

Rừng trúc, khóc thảm.

Núi xa, ghen ngào.

34. Chương 34: Tạm Biệt

Edit: Nguyệt Kỳ Nhi

Beta: Nhã Vy

Cuộc sống như thế này giống như ẩn cư, yên bình làm cho người ta hoảng hốt, nhưng dưới mặt hồ yên bình luôn ẩn chứa gợn sóng.

Bởi vì ngoài rừng trúc còn có chuyện bọn họ không làm được, bọn họ vốn dĩ không phải là người của rừng trúc.

Vết thương của Đào Yêu cũng không quá sâu, tu dưỡng thích đáng cũng đã khỏi hẳn.

Sáng mai lại lặng yên không một tiếng động rời đi sao, Đào yêu nằm ở trên giường nghĩ như vậy.

Trời đêm màu xanh đậm, hoa lệ lại giống như nhung tơ, mang theo chút lạnh lẽo.

Ánh trăng sâu kín, lén vào trong phòng, phủ tên tất thấy như một tấm lụa mỏng.

Đào yêu nhắm hai mắt nhưng không có ý đi ngủ — nàng nghe thấy được tiếng bước chân rất nhẹ rất nhẹ.

Tiếp theo, một đôi tay vén màn che trước giường, sau đó một ánh nhìn tĩnh lặng rơi trên mặt nàng.

Đào yêu không mở mắt, nàng biết người đến là ai, nàng cảm nhận được hơi thở của hắn.

Cứ như vậy, hai người yên lặng không tiếng động.

Hồi lâu sau, một đôi tay vuốt ve khuôn mặt Đào yêu.

“Nàng vẫn tỉnh.” Hắn nói.

“Không.” Đào yêu nói: “Ta ngủ rồi.”

Nàng nhắm hai mắt như cũ, nhưng lại cảm thấy mùi Mộc hương đang chậm rãi kề gần lại.

“Người vẫn tỉnh.” Hàn Ly lặp lại.

Đào yêu chậm rãi mở mắt ra, nhìn Hàn Ly đang nằm nghiêng bên cạnh, cánh tay chống đầu, ánh mắt lười biếng thâm thúy.

“Nàng muốn đi đúng không?” Hàn Ly hỏi.

Đào yêu gật đầu: “Ta còn có việc cần phải làm.”

“Nàng tỉnh không cho ta biết sao?” Hàn Ly hỏi nữa.

Lần này, Đào yêu chần chờ nhưng vẫn gật đầu: “Người cũng có việc cần phải làm.”

Tay Hàn Ly chậm rãi dò xuống dưới, cuốn lấy một lọn tóc đen trước ngực nàng, nhẹ nhàng vuốt ve: “Nàng thật sự không muốn ở lại?”

Đào Yêu nhìn thẳng nóc giường, dù trên đó không có gì nhưng nàng vẫn nhìn: “Chúng ta mới ở chung với nhau mấy ngày.”

“Nhưng ta đã hiểu rõ nàng vô cùng.” Hàn bỏ lọn tóc xuống, lọn tóc như mang theo băng lạnh: “Món ăn nàng thích, màu sắc nàng thích, loài cây nàng thích ta đều biết... Ta nghĩ ta hiểu rõ nàng.”

“Có thể ta không hiểu người.” Đào yêu chậm rãi nói.

“Vậy hãy cho ta và nàng một chút thời gian,” Hàn Ly lại quấn lọn tóc quanh ngón giữa, dây dưa không rõ đang trói buộc ai: “Buông tha việc tìm phụ thân của nàng, đi theo ta.”

Đào yêu yên lặng, rất lâu sau đó nàng lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Tay của Hàn Ly cũng chậm chậm nắm chặt, quấn chặt lấy lọn tóc đen kia: “Ta có thể cho nàng tất cả, tình yêu, vui vẻ, phú quý, ta có thể cho nàng hết... Tại sao nàng lại từ chối?”

Giọng nói của Đào Yêu còn nhạt hơn ánh trăng: “Bởi vì những thứ kia cũng không phải là thứ ta muốn bây giờ.”

“Nàng muốn cái gì?” Hàn Ly hỏi.

“Ta muốn tìm được cha ta.” Đào yêu xoay người lại, nhìn hấn, lặp lại từng câu từng chữ: “Ta muốn tìm được cha ta.”

Bọn họ nằm đối mặt, trong ánh mắt đều có sự cố chấp.

Tay Hàn Ly nắm lấy tóc Đào yêu, cứ như vậy mở to mắt nhìn nhau.

Không có bất kỳ dự liệu nào, Hàn Ly tung mình đè lên người Đào Yêu, hai tay hấn khống chế nàng.

Bọn họ đối mặt nhìn nhau, thời gian phẳng phất dừng lại, dai dẳng đằng đẳng như thế.

Gió nhẹ thổi, màn che xuất hiện một tầng gợn sóng, giống như nước chảy trong suốt bóng loáng, mà bọn họ cũng như rong chơi trong thời gian.

Dưới ánh trăng đẹp đẽ tĩnh mịch, đôi mắt Hàn Ly híp lại tạo thành độ cong hấp dẫn, ánh mắt lóe lên tia sáng.

Hấn cúi người hôn nàng.

Môi hai người đều hơi se lạnh, nhiệt độ quen thuộc không khiếp sợ cũng không đột ngột.

Nụ hôn kia chẳng qua là chạm nhẹ, không có xâm nhập, là một loại biểu thị công khai, hấn nói: “Ta chờ nàng, ở đây chờ nàng.”

Hàn Ly giữ lời hứa, ngày hôm sau hấn đứng trước cửa phòng, đưa mắt nhìn Đào Yêu dần rời xa.

Mà Đào yêu cũng không quay đầu lại, từng bước từng bước đi xa.

Trường Phong sơn trang uy chấn bốn phương tám hướng lúc xưa đã trở thành phế tích, đổ nát hoang tàn, dường như đang kể khổ oán thán với ai.

Đào yêu lặng lẽ nhìn hết tất thấy, hoài niệm, cũng như đợi chờ.

Quả nhiên không bao lâu, một đôi tay kích động ôm lấy nàng, sau đó Mộ Dung Dật Phong giọng nói vui mừng của Mộ Dung Dật Phong vang lên trên đỉnh đầu: “Đào yêu, nàng còn sống!”

Đào yêu bị xiết chặt hờ không nổi, trả lời hơi khó khăn: “Mộ Dung, các người cũng không chết.”

“Thiếu chút xíu nữa thôi, may là khinh công của ta không tệ bỏ rơi những người kia, quay người lại đã không thấy nàng đâu.” Mộ Dung Dật Phong nắm lấy bả vai Đào yêu, dịch người ra một chút để nhìn kỹ nàng: “Mấy ngày qua nàng đã đi đâu?”

“Ta bị thương, được người cứu đi trị thương ở một căn phòng nhỏ trên núi.” Đào yêu hơi giải thích, sau đó lại hỏi Cửu Tiêu: “Không sao chứ, vị sư huynh kia của người hình như rất khó đối phó.”

Cửu Tiêu lắc đầu: “Lần này hắc cũng không có ý định giết ta. Chỉ là muốn kéo dài thời gian của ta, sau đó cũng bỏ đi.”

Mộ Dung Dật Phong cắt đứt lời bọn họ, dò hỏi: “Vậy, là ai đã cứu nàng?”

“Là bạn ta.” Đào yêu nói.

Mộ Dung Dật Phong nhướn mày: “Sẽ không phải tên đờng cạnh nàng trên đài tử vô lần trước chứ?”

“Bề ngoài của hắc thể nào?” Cửu Tiêu bỗng nhiên chen vào nói.

“Chính là một tên công tử bột tâm cao khí ngạo.” Mộ Dung Dật Phong cười nhạt.

Đào yêu đánh giá trên dưới, trái phải, trước sau Mộ Dung Dật Phong, do dự nói: “Nhưng mà Mộ Dung, so với hắc, hình như ngươi cũng hơi giống công tử bột.”

Mộ Dung Dật Phong hít hơi, mỉm cười, cắn răng, nắm chặt tay.

Tĩnh táo, hắc phải tĩnh táo, nhẫn nại, hắc phải nhẫn nại.

Nghe vậy, Cửu Tiêu cũng không lên tiếng, nhưng đôi mắt kia lại ảm đạm.

“Mộ Dung,” Đào yêu dừng một chút, hỏi: “Thi thể Minh Chủ... An táng xong chưa?”

“Đi theo ta,” Mộ Dung Dật Phong dẫn Đào Yêu tới một ngôi mộ giữa sườn núi, nói: “Vạn tiền bối ngủ vô cùng tốt.”

Đào yêu quỳ xuống, quy củ dập đầu ba lần.

Sau đó, nàng nhìn thẳng bia mộ, một lúc lâu sau lại hỏi: “Mộ Dung, tại sao lại khắc bia như vậy?”

Chỉ thấy trên bia mộ, có khắc mấy chữ to “Cha nuôi Vạn Trường Phong chi mộ, con nuôi Đào Yêu, con rể nuôi Mộ Dung Dật Phong lập”.

“Chúng ta... Không phải là giả thành thân sao?” Đào yêu nghi ngờ, “Nơi này người đến người đi, mọi người nhìn thấy sẽ gây ra hiểu lầm.”

Mộ Dung Dật Phong làm bộ có đạo lý nói: “Nhưng nhạc phụ đại nhân trước khi chết cũng đã giao phó cho ta, muốn ta làm một người chồng thật tốt mà chăm sóc nàng, ta cũng đã đồng ý. Bây giờ ông ấy chết rồi, chúng ta mới nói cho ông biết chuyện giả thành thân, vậy chẳng phải là ức hiếp người chết sao?”

Đào Yêu không còn lời nào để nói.

“Đúng rồi Đào yêu, tiếp theo làm sao bây giờ? Tiếp tục tìm kiếm cha nàng hay là ở lại truy xét kẻ chủ mưu đứng sau?” Mộ Dung Dật Phong chậm chạp nói: “Ta nghĩ nàng đã sớm biết những người này có liên quan tới cha nàng.”

Đào yêu lắc đầu: “Ta chỉ muốn tìm cha, cho đến khi tìm thấy ông ấy mới thôi. Về phần những cái khác... chúng ta cũng không thể nắm trong tay.”

Mộ Dung Dật Phong bỗng nhiên cong ngón tay gõ lên cái trán trơn bóng của nàng. Nhưng ánh mắt của hắc lại ôn nhu vô cùng.

Cửu Tiêu không nhìn bọn họ, ánh mắt của hắc chỉ nhìn về dãy núi phía xa kia, ánh mặt trời chiếu lên màu hổ phách yên lặng lan ra.

35. Chương 35: Lên Đường

Edit: Ngọc Linh

Beta: Nhã Vy

Đoàn người bắt đầu một hành trình mới.

Nơi tiếp theo chính là Bột Hải hậu, bởi vì Hầu gia phủ đường xá xa xôi, ba người rốt cục cũng vượt qua ngọn núi, đi tới biên giới Lũng châu. Sau giờ Ngọ, ánh nắng mặt trời lười nhác đang xuyên qua đám bụi, màu vàng kim lốm đốm lơ lửng trên không trung. Phố xá sầm uất người đến người đi như nước chảy. Thương nhân nước ngoài dắt ngựa thành đàn, trao đổi với dân bản xứ lá trà và tơ lụa. Tiếng trả giá, tiếng móng ngựa đặc ỷ đập trên đường đá, thỉnh thoảng có tiếng mấy con ngựa thối hơi qua mũi, một chỗ hỗn tạp, toàn bộ trấn đều bị quấy nhiễu.

Mộ Dung Dật Phong đâm thắt lưng, thở phào thật to: “Cuối cùng cũng đã tới, thực sự là không dễ dàng mà... Trời ạ, lần này cũng xa như vậy, vậy lần sau chẳng phải là càng mệt chết người sao?”

“Lần sau sẽ khá hơn một chút.” Đào Yêu lấy ra một tờ bản đồ, nói: “Đây là hôm qua ta đã vẽ ra, dựa vào đó để tìm người.”

Mộ Dung Dật Phong và Cửu Tiêu tiến lên phía trước nhìn kĩ, hai người đồng thời hít vào một miệng khí lạnh.

Mộ Dung Dật Phong cân nhắc lời nói, lên tiếng: “Đào Yêu nè.”

“Ừ?”

“Không biết nàng có phát hiện ra một vấn đề hay không.”

“Cái gì?”

“Ở gần Trường Phong sơn trang có một người dẫn đường.”

“...Đúng”

“Nếu chúng ta ngay từ đầu đi tìm người nọ thì sẽ vô cùng tiết kiệm sức lực đấy!”

“...Ừ.”

“Nhưng bây giờ, dưới sự chỉ dẫn của nàng, chúng ta đã đi đường xa gấp đôi.”

Đào Yêu từ từ ngẩng đầu ra khỏi bản đồ, áp úng hỏi: “Nếu không thì chúng ta quay lại hen?”

Mộ Dung Dật Phong nở nụ cười ôn nhu như nước mùa xuân, nhưng giọng nói lại như cơn gió lạnh lẽo: “Đào Yêu, không nên ép ta bóp chết nàng.”

Đào Yêu: “...”

Tuy rằng Hầu gia phủ ở phía trước không bao xa, nhưng ba người phong trần mệt mỏi, mặt đầy bụi bặm, thực không nỡ đeo ba cái bánh bao bẩn thỉu này đi dọa người, vì thế liền quyết định nghỉ tạm ở khách điểm một đêm, nghỉ ngơi và phục hồi nhan sắc.

Đương nhiên trước hết là phải ăn no nê, Mộ Dung Dật Phong kêu một bàn đồ ăn đến phòng, mở một bàn tiệc lớn

Nhưng miệt mài ăn nửa ngày cũng không thấy Cửu Tiêu nhúc nhích đĩa, Mộ Dung Dật Phong hiếu kỳ: “Đại ca, sao ngươi không ăn? Bộ muốn tu tiên hả?”

Cửu Tiêu quét mắt qua đồ ăn, lại quét mắt nhìn hắn, không lên tiếng.

Đào Yêu nhìn ra, trấn an nói: “Yên tâm, lần này ta không hạ độc.”

Thì ra là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, Mộ Dung Dật Phong nhét đĩa vào tay hắn, nói: “Đại ca, yên tâm ăn đi, ta và Đào Yêu cũng không muốn bị người điểm huyết nữa đâu.”

Cửu Tiêu không hề nhúng nhường cũng cùng ăn.

Lắp đầy bụng rồi, Mộ Dung Dật Phong rảnh rỗi đi làm bà tám, chuyển hướng sang Cửu Tiêu, hỏi: “Đại ca, nếu người là đệ đệ của quái nhân mắt xanh kia, vậy vì sao hắn còn muốn giết người, lẽ nào các người có thâm cừ đại hận? Có phải sợ phụ người bất công, từ nhỏ chỉ chiếu cố người không?”

Cửu Tiêu lắc lắc đầu.

“Như vậy, hay bởi vì người không cẩn thận giết cả gia đình hần?”

Cửu Tiêu vẫn lắc đầu.

“Những nguyên nhân này đều không phải sao?” Mộ Dung Dật Phong khổ sở suy nghĩ, sau đó bỗng nhiên vỗ tay cái bộp : “Ta biết rồi, nhất định là hần theo đuổi người phải không, vì vậy mà thẹn quá hóa giận, ta không chiếm được người khác cũng đừng hòng nghĩ đến, bất chấp tín niệm tiêu diệt người phải không?”

Cửu Tiêu: “...”

“Vậy rốt cuộc là nguyên nhân gì?” Đào Yêu cũng cảm thấy tò mò.

Cửu Tiêu buông đũa, chậm rãi nói: “Các người không cần biết.”

“Không sao, mỗi người đều có bí mật, chúng ta không miễn cưỡng người.” Mộ Dung Dật Phong đứng dậy, ghé sát vào tai hần nói: “Đại ca, nói cho ta nghe một chút đi. Ta thề tuyệt đối sẽ không nói cho Đào Yêu... Trừ phi nàng sắc dụ.”

Cửu Tiêu ngoảnh mặt làm ngơ.

Mộ Dung Dật Phong lại phát hiện ra cái mới, vội vàng lớn tiếng gào Đào Yêu: “Tóc hần rất thơm, mau tới ngửi thử.”

Đào Yêu nghe theo, cúi người xuống, khẽ ngửi thì quả nhiên đúng là vậy, liền hỏi: “Lạ ghê hén, mấy ngày nay chúng ta không có thời gian tắm, sao còn thơm thế này nhỉ?”

“Mùi này rất đặc biệt, không phải hương liệu bình thường đâu.” Mộ Dung Dật Phong khẽ mỉm cười.

“Hình như là mùi Long Tiên Hương.” Đào Yêu hít sâu, cố gắng phân biệt.

Vì vậy hai người chôn mặt trong tóc Cửu Tiêu, thỏa thích ngửi.

Đúng lúc này, tiểu nhị khách điểm bê điểm tâm ngọt vào, thấy tình trạng ấy, trên mặt hiện lên một tia sáng tỏ, cười nói: “Thì ra quan hệ của ba vị là như vậy á hả, sao không nói sớm, phòng đặc biệt của khách điểm chúng tôi có phòng lớn, bốn người ngủ cũng không chật, đảm bảo thoải mái, bây giờ phòng nhỏ như vậy, đợi ta đi chuẩn bị cho ba vị.”

Mộ Dung Dật Phong đang muốn giải thích nhưng đột nhiên ngực tê rần, trong nháy mắt đã không thể nhúc nhích.

Cùng chung tình trạng với hần còn có Đào Yêu.

Bọn họ lại bị Cửu Tiêu điểm huyết.

Lúc này Cửu Tiêu đứng lên, cầm lấy kiếm đi tới cửa, nhàn nhạt nói: “Sau này không được lại tùy tiện chạm vào thân thể ta, bất luận là đâu, ngực hay... chỗ ấy.”

Nói xong liền để cho tiểu nhị dẫn hần đến gian phòng của mình.

Mà Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong chỉ có thể chua xót tùy ý để cho cảm giác tê rần lan khắp cơ thể.

Nhìn ra được lần này Cửu Tiêu thật lòng muốn giáo huấn bọn họ – huyết đạo tới buổi tối mới tự động giải.

Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong đồng thời ngã trên mặt đất, mồ hôi nhễ nhại.

Vất vả thở gấp đứng lên, Mộ Dung Dật Phong cảm giận nói: “Đúng là đồ nam đậu hũ, thật sự là quá hẹp hòi, không phải là sở soạn xiu thôi sao, cùng lắm thì chúng ta để cho hần sờ lại, làm gì mà tức giận như vậy?”

Đào Yêu rót chén trà, chậm rãi nói: “Xem ra hần nhện chúng ta lâu rồi.”

“Hần nhện chúng ta?” Mộ Dung Dật Phong bất bình: “Rõ ràng là hần leo đèo theo chúng ta, cả ngày cứ dính như cây mây, hỏi hần cái gì cũng không trả lời. Ta dám cá hần nhất định biết những người áo đen kia, nói không chừng còn biết rõ thân thể của nàng hơi cả nàng, chỉ là có chết cũng không mở miệng, khí thể bức người.”

“Nhưng nói thế thế nào thì dọc đường đi hẳn đều bảo vệ chúng ta. Bất kể mục đích gì, cuối cùng cũng là thiện ý.” Đào Yêu giải thích.

“Nói không chừng hẳn bảo vệ chúng ta là muốn tự tay giết chết chúng ta.” Mộ Dung Dật Phong hí hóp mắt phân tích: “Trong truyền thuyết giang hồ, người an toàn nhất chính là người nguy hiểm nhất. Nói không chừng, nam đầu hũ đó chính là thủ lĩnh đứng sau.”

Đào Yêu nhẹ giọng nói: “Nhưng ta lại cảm thấy hẳn đang giúp chúng ta.”

“Quên đi, nói không lại nàg.” Mộ Dung Dật Phong đứng lên, hoạt động gân cốt, nhớ vừa rồi mới bị điểm huyệt sống không được chết cũng không xong, ánh mắt liền bốc lửa: “Ta thề, hôm nào phải học thật giỏi công phu điểm huyệt này, sau này khiến hẳn ngay cả đi tiểu cũng không cần được.”

Vì để tăng cường độ tin cậy, hẳn nắm chặt nắm đấm táng luôn vào tường.

Cũng không bao lâu, người ở căn phòng cách vách cũng đấm lại vào tường trả thù.

Mộ Dung Dật Phong nhất thời nổi nóng, không thể chịu nổi đả kích như vậy, vì thế liền giơ nắm đấm lên, mạnh bạo nện hai cái.

Chỉ tiếc người bên cạnh cũng chẳng phải người tốt lành gì, ngay lập tức báo thù, hung tợn nện lại ba cái.

Kết quả là hai người không ai chịu ai, không ngừng đánh ở hai bên bức tường.

Cả khách điểm liền nghe thấy tiếng vang “Thùng thùng thùng”, càng lúc càng lớn, càng ngày càng tăng..

Cuối cùng, cái tường đáng thương yếu ớt không biết đã trêu chọc ai bị thủng một lỗ lớn.

Hai gã đối thủ rốt cục cũng giáp mặt.

Lại không ngờ bên kia lại là một mỹ nhân, vóc người cao gầy, lông mày đôi mắt sáng sủa, dung mạo xinh đẹp quyến rũ, khuôn mặt lạnh lùng, mà lời nàg nói ra cũng lạnh: “Tên công tử bột kia, muốn chết sao?”

“Cô nương, ta chỉ biểu đạt chút tình cảm của mình trong phòng mình thôi, mạo phạm tới người việc gì sao? Vì sao lại quấy rầy?”

“Biểu đạt thì biểu đạt, làm sao lại ở bên kia gào khóc thảm thiết? Gian phòng của khách điểm này cách âm không tốt, muốn rống gì thì về nhà mình rống đi.” Nàg kia lạnh lùng nói.

“Cô nương, thì ra người cũng biết khách điểm cách âm không tốt, vậy vừa rồi sao vẫn còn ở bên kia vừa tắm vừa hát?” Mộ Dung Dật Phong nở nụ cười: “Tắm ba canh giờ, hát cũng hát đủ ba canh giờ, vừa chịu đựng sự tê dại của việc bị điểm huyệt, vừa chịu đựng ma ám của người xuyên qua óc, người nghĩ rằng chúng ta dễ sống lắm hở?”

Nàg kia khẽ hí hóp đôi mắt đẹp lại: “Xem ra không thể tranh luận được.”

“Thế nào, muốn đánh nhau?” Mộ Dung Dật Phong bày ra bộ mặt “Tuỳ thời phụng bồi”.

“Không.” Cô gái kia chậm rãi lắc đầu: “Giết người.”

Nói xong, nàg vung một cây roi tới, trực tiếp quán lấy Mộ Dung Dật Phong, hẳn lúc mình né tránh, nhưng roi dài kia giống như có mắt, vẫn một mực theo sát không nghỉ.

Thấy cô gái ra chiêu ác liệt, thủ đoạn sắc bén, không chút lưu tình, Đào Yêu cũng vội vàng chạy tới tương trợ.

Vì vậy, hai bên cách lỗ thủng lớn, người xuất một chiêu ta xuất một chiêu.

Rốt cục, mặt tường kia không chịu nổi gánh nặng, hơn mười hiệp sau thì ụp ụp sụp đổ.

Hai bên đánh nhau, ai cũng không ngờ rằng tình huống như thế lại xảy ra, tất cả nhìn khói bụi mù mịt đầy trời.

Tiếng vang rất lớn, kinh động cả gian khách điểm, lại càng không cần nói đến Cửu Tiêu.

Thấy tình hình, mặt hẳn thoáng qua một tia kinh ngạc, cũng không phải vì mặt tường sụp đổ, mà bởi vì –

“Sư huynh?” Nàng kia nhìn thấy Cửu Tiêu liền gọi lớn.

“Bích Lạc?” Cửu Tiêu lẩm bẩm đáp.

Sư huynh?

Mộ Dung Dật Phong ngoắc ngoắc ngón tay với Đào Yêu, nói: “Ta dám cam đoan, giữa hai người họ tuyệt đối có vấn đề.”

“Tại sao lại khẳng định như vậy?” Đào Yêu không hiểu.

“Bởi vì sư huynh sư muội là quan hệ dễ phát sinh gian tình nhất trong bảng xếp hạng đó.” Mộ Dung Dật Phong mỉm cười.

“Vậy quan hệ xếp thứ nhất là gì?” Đào Yêu không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Cha mẹ nữ giết cả gia đình nam, hoặc là cả nhà nam giết cha mẹ nữ. Hai loại này dễ phát sinh gian tình nhất.” Mộ Dung Dật Phong nói.

“Tại sao biết rõ đối phương là kẻ thù mà vẫn yêu chứ?” Đào Yêu hỏi.

“Bởi vì thế gian quá thái bình, cuộc sống quá bình yên, mọi người được ăn cơm quá nhiều, sống được quá lâu.” Mộ Dung Dật Phong trả lời như vậy.

Bên phía bên kia, cô gái tên gọi Bích Lạc vượt qua nơi bức tường sụp đổ, đi tới đứng trước mặt Cửu Tiêu.

Cửu Tiêu hỏi: “Bích Lạc, muội không phải là nên ngoan ngoãn ở kinh thành sao, tại sao lại chạy tới chỗ này?”

Bích Lạc lắc đầu một cái: “Muội không thể nói.”

Cửu Tiêu hơi nhú mày: “Tại sao?”

“Bởi vì...” Bích Lạc bắt đầu chỉ chỉ bên cạnh: “Hai người kia nghe lên.”

Cửu Tiêu quay đầu, nhìn thấy Đào Yêu cùng Mộ Dung Dật Phong đang đứng dưới chân họ, tay xòe ra đặt ở hai bên tai, tạo thành bộ dáng nghe lên kinh điển.

Cửu Tiêu nói: “Ta muốn nói chuyện riêng với Bích Lạc một chút, mời các người đi ra ngoài trước.”

Mộ Dung Dật Phong khoát khoát tay: “Cơ hội tốt như vậy, người cảm thấy chúng ta có thể bỏ qua sao?”

Cửu Tiêu không nói gì, chỉ chậm rãi giơ ngón tay lên: “Nếu như các người muốn lại bị điểm huyết nữa...”

Lời còn chưa dứt, hai người trước mặt “Xoạt” một tiếng chạy như bay ra ngoài không thấy tăm hơi.

Cửu Tiêu xoay đầu lại, nhìn Bích Lạc, hỏi: “Tại sao muội lại xuất hiện ở chỗ này?”

Bích Lạc ngồi xuống trước bàn: “Muội muốn tới phía Bắc Trường Thành.”

“Tại sao?” Cửu Tiêu hỏi: “Muội không phải sống rất tốt ở kinh thành với sư huynh sao?”

“Đến bây giờ mà huynh còn gọi hần là sư huynh?” Bích Lạc ngược mắt nhìn hần, đôi mắt trong veo: “Đừng quên là hần lên kế hoạch hãm hại huynh khiến huynh bị đuổi ra ngoài.”

Cửu Tiêu nhàn nhạt nói: “Cho dù hần không đuổi ta cũng sẽ đi, ta...còn có việc nhất định phải làm.”

“Là việc gì?” Bích Lạc hỏi.

“Muội không cần biết.” Cửu Tiêu không muốn nhiều lời, “Vậy còn muội, tại sao đột nhiên muốn đi Bắc Trường Thành? Là ý của sư huynh?”

“Muội trốn ra.” Bích Lạc chọc chọc vòng ngọc sáng ngời trên cổ tay, nhẹ giọng nói: “Muội trốn thoát khỏi sự canh giữ của hần.”

“Ta cho là hần đối với muội rất tốt.” Cửu Tiêu nói.

“Muội hận hần,” Bích Lạc nói từng câu từng chữ: “Hần không bình thường.”

“Tại sao?” Cửu Tiêu hỏi.

“Huynh không thấy ánh mắt hắc nhìn muội sao?” Bích Lạc nhếch môi nhưng không có lấy một nụ cười: “Loại ánh mắt nam nhân nhìn nữ nhân.”

“Ta nghĩ hắc thích muội.” Cửu Tiêu nhớ lại: “Mặc dù hắc giấu rất kín, nhưng từ một chút manh mối có thể thấy được hắc thích muội.”

“Ý của huynh là muội phải ở bên hắc sao?” Bích Lạc bật cười.

“Ta chỉ nói là ta đoán, hắc mặc dù đối với người khác vô tình nhưng chưa hề tổn thương muội.” Cửu Tiêu nói.

Bích Lạc không ngừng cười, tiếng cười ngày càng bén nhọn như thể đây là chuyện buồn cười nhất thế gian, đột nhiên nàng ngừng lại, ánh mắt nhìn thẳng Cửu Tiêu, nói: “Nhưng hắc là ca ca cùng cha khác mẹ của muội.”

Giọng nói của nàng rất nhẹ nhưng lại như cú đâm ngàn cân giáng lên người Cửu Tiêu: “Muội đang nói Thương Thanh sư phó...”

“Là con riêng.” Bích Lạc giúp hắc nói tiếp: “Hắc là con riêng của cha muội với một người phụ nữ ngoại quốc.”

Cửu Tiêu trầm mặc, hồi lâu sau hắc lại hỏi: “Hắc biết chuyện này không?”

“Hắc biết, hắc vẫn luôn biết.” Bích Lạc vẫn cười như cũ, nhưng cơ thể lại hơi phát run: “Nhưng hắc vẫn nhìn muội như vậy, giống như một nam nhân nhìn nữ nhân. Muội không chịu nổi, vì thế muội trốn đi.”

36. Chương 36: Vào Phủ

Chuyển ngữ Nhã Vy

“Vậy hai người có xảy ra quan hệ gì không?”

“Không.” Trả lời xong, Bích Lạc lại cảm thấy có cái gì không đúng: “Sư huynh, sao huynh lại hỏi loại chuyện này chứ?”

Cửu Tiêu lắc đầu: “Không phải ta hỏi.”

Hai người theo ngẩng đầu nhìn theo phía tiếng nói, phát hiện một mảnh ngói trên nóc nhà bị nhấc lên, Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong đang ở bên trên căn hạt dưa nghe lén.

“Các người lên đây từ lúc nào vậy?” Cửu Tiêu hỏi.

“Từ lúc các người bắt đầu nói chuyện đó.” Mộ Dung Dật Phong cười cười: “Mặc dù võ công của hai chúng ta chưa ra hình dáng gì, nhưng khinh công là số một đây.”

“Lại nghe lén, thật ti tiện.” Bích Lạc hừ lạnh một tiếng.

“Nếu không ti tiện, làm sao nghe được những nội dung kích động cỡ vậy chứ?” Mộ Dung Dật Phong vừa nói vừa đáp xuống đất cùng Đào Yêu.

Cửu Tiêu cũng không để ý tới bọn họ nữa, chỉ chuyển hướng qua Bích Lạc, hỏi: “Ra ngoài rồi muội biết đi đâu?”

Bích Lạc cười cười: “Chỉ cần trời không sụp, chỗ nào cũng là chỗ dung thân.”

“Nếu vậy, muội cùng chúng ta tới Hầu gia phủ trước đi, sau đó từ từ tính tiếp.” Cửu Tiêu khuyên nhủ.

Nghe vậy, Mộ Dung Dật Phong vội bấu lấy bả vai Cửu Tiêu, kéo hắc đến một bên, nói nhỏ: “Đại ca, huynh đây không phải là dẫn lửa thiêu thân sao? Ca ca của nàng kia chính là sư huynh của người đó, chính là tên sư huynh mắt xanh mỏ đỏ lần trước muốn giết chúng ta cho bằng được đó, bây giờ hắc nhất định là đang đuổi theo nàng ta, đến lúc đó hắc đang cơn nóng giận, phập luôn chúng ta thì làm sao?”

“Vậy người nói phải làm sao bây giờ?” Cửu Tiêu hỏi.

“Cách một, đuổi nàng ra ngoài, phân rõ khoảng cách.”

Cửu Tiêu yên lặng phản đối.

“Cách hai, trói chặt nàng rồi giao cho tên mắt xanh, nói không chừng còn làm thân được nè.”

Cửu Tiêu không tán thành.

“Vậy chỉ có cuối cùng một cách cuối cùng,” Mộ Dung Dật Phong chớp lấy chớp để: “Lấy nàng làm con tin, dẫn dụ ca ca của nàng tới, sau đó một lưới bắt gọn, pháp luôn một thể.”

Cửu Tiêu lần này lại đồng ý: “Được, nhưng lúc Thương Thanh tới người tự đối phó với hắn đi.”

Mộ Dung Dật Phong hít sâu một hơi: “Cần gì ác với người ta vậy chứ?”

Sau đó Cửu Tiêu chủ trì đại cục, thanh toán tiền sửa tường cho khách điểm rồi để bọn họ tự về phòng ngủ.

Ngày thứ hai, mấy người cùng nhau tới Hầu phủ, sau khi thông báo liền tiến vào trong đại sảnh.

Nghe đồn Hầu gia Hách Liên võ công cao cường, ngoại hiệu “Thiên thủ Hách Liên”, tốc độ tiếp ám khí nhanh như gió, quả thực là tinh thông vô cùng. Hách Liên Phong và phu nhân Miêu Kính Xuân thành thân mấy năm, vô cùng ân ái, mặc dù phu nhân chỉ sinh một nam một nữ nhưng hắn chưa bao giờ có ý định cưới vợ bé trong đầu.

“Nghe đi, là một nam nhân tốt.” Mộ Dung đang đứng đợi bên trong nói: “Chắc sẽ không ở bên ngoài bội bạc tình nghĩa.”

“Cho dù thế nào cũng phải thử một chút.” Đào Yêu nhẹ giọng nói.

Đang nói, một nam tử trung niên ra khỏi phòng, chỉ thấy ông tướng mạo đường đường, phong độ có thừa, một đôi mắt lấp lánh hữu thần, mà giọng nói cũng vô cùng ưu nhã: “Không biết các vị tìm lão phu có chuyện gì?”

Xem ra người này chính là Hách Liên Phong.

Mộ Dung Dật Phong quyết định đi thẳng vào vấn đề: “Hầu gia, xin hỏi ngài có biết Ân Vọng Tâm của Ân gia ở Ung Châu không?”

Mặt Hách Liên Phong hơi biến sắc: “Các người là ai?”

Mộ Dung Dật Phong cũng không trả lời mà tiếp tục hỏi: “Hầu gia xin hỏi ngài và Ân Vọng Tâm có quan hệ kia... ta nói là loại quan hệ thân mật kia.”

Hai má Hách Liên Phong đỏ lên, do dự hồi lâu rốt cục mới cúi đầu thừa nhận: “Chúng ta... Quả thật ... Từng có.”

Mộ Dung Dật Phong vui mừng quá đỗi, thật là trời không phụ lòng người, rốt cục cũng để bọn họ tìm được cha Đào Yêu rồi!

Nhưng để chắc ăn, hắn vẫn tỉ mỉ hỏi: “Vậy quan hệ của hai người xảy ra từ lúc nào?”

Hách Liên Phong suy tư một lúc lâu, rốt cục cũng xác định: “Mười tám năm trước.”

Mộ Dung Dật Phong kích động đến văng cả lệ, quả nhiên, quả nhiên là hắn.

“Tại sao các người lại hỏi những thứ này?” Hách Liên phong hồ nghi.

Mộ Dung Dật Phong kéo Đào Yêu đến trước mặt ông, kích động nói: “Hầu gia, đây chính là con gái Đào Yêu của ngài.”

Hách Liên Phong vừa nghe liền đứng bật dậy, đang muốn khoát tay phủ nhận lại nghe một tiếng gầm giận dữ: “Hách Liên Phong! ! ! !”

Tiếng gầm này như vọng tên từ địa ngục, bao hàm lửa giận và sát khí, trong nháy mắt chấn động cả tòa nhà, nói như vậy, đây chính là công phu mọi người vẫn thường nói đến —— sư tử Hà Đông rống.

Mọi người giật mình nhìn lại, thấy một phụ nhân bề ngoài ung dung xinh đẹp, trang phục đắt tiền đứng ở cửa đại sảnh, dung mạo xinh đẹp, da dẻ trắng nõn, khóe miệng có nốt ruồi nho nhỏ, mà đôi mắt như nước mùa thu đang hừng hực lửa giận.

“Hách Liên Phong, chàng còn có con riêng bên ngoài!” Miêu Kính Xuân giận đến mức đứng thẳng người, chụp lấy một bình hoa ném qua ông: “Ta hôm nay phải thay trời hành đạo, chụp chết đồ đàn ông phụ lòng như chàng!”

Hách Liên Phong vội vươn tay tiếp lấy bình hoa, vũng vàng đặt ở bên cạnh, nói: “Phụ nhân, nàng nghe ta giải thích...”

“Chờ chàng chết rồi giải thích sau!” Miêu Kính Xuân giận quá mất khôn, nghe cái gì cũng không thủng, vơ lấy tất cả mọi thứ bên cạnh liệng tới phía phu quân.

Cứ như vậy, hai người một dùng sức ném, một cố gắng đón, nhìn y như đang biểu diễn ảo thuật.

Mộ Dung Dật Phong không khỏi vỗ tay khen hay: “Không hổ là thiên thủ hạ liên, ngay cả góc chết khó vầy cũng chụp được, thật không biết là làm sao mà luyện ra được?”

Lúc này, một nha hoàn điem tĩnh đi tới, vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra, một bên dâng trà cho bọn họ, một bên đáp: “Chuyện này đơn giản vô cùng, công tử chỉ cần lấy một vị phụ nhân hiền đảm như phu nhân nhà ta là được rồi. Phu nhân của chúng ta lúc tức giận rất thích ném đồ, còn ném đồ quý đồ đắt, Hầu gia của chúng ta đau lòng không có cách nào khác, đành khổ công luyện công phu đón đồ, không ngờ về sau lại nổi danh Thienn thủ Hách Liên khắp chốn giang hồ.”

Mọi người: “...”

Hai vợ chồng từ trước sảnh đuổi đến sau hậu viện, lại từ hậu viện đuổi vào phòng ngủ, lại từ phòng ngủ đuổi lên nóc nhà, khiến đoàn người Mộ Dung hoa hết cả mắt, miệng há to như quả trứng gà.

Hạ nhân Hầu gia dường như đã quen với cảnh này, mọi người nên quét sân thì quét sân, nên tưới hoa thì tưới hoa, nên thêm trà thì thêm trà, cuối cùng còn bày một bàn thịnh soạn rượu và thức ăn chiêu đãi khách.

Chờ mấy người Đào Yêu ăn xong, Miêu Kính Xuân cũng đuổi mệt, liền ngồi xuống, nặng nề thở dốc.

Không bao lâu, Hách Liên Phong mang vẻ mặt xanh tím khiếp đảm cũng ngồi trước mặt bà. Lúc này ông đã mất một chiếc giày, áo cũng bị xé toang, đầu tóc cũng xốc xếch, hoàn toàn không có chút phong độ ban đầu nào.

Miêu Kính Xuân từ từ tỉnh táo lại, chất vấn: “Lại dám giấu ta nuôi tiểu tam tiểu tứ bên ngoài, con gái cũng lớn vậy rồi, còn có gì để nói?”

Hách Liên Phong kêu oan: “Phụ nhân, nàng hiểu lầm rồi, cô nương này không phải là con gái ta, ta một lòng trung trinh với nàng àm.”

“Người ta cũng đã tìm tới cửa, chàng còn dám chống chế?!”

“Đúng vậy, Hầu gia, ngài mới vừa rồi cũng thừa nhận có quan hệ thân mật với Ân Vọng Tâm mà.” Mộ Dung Dật Phong làm chứng.

“Là có quan hệ thân mật, nhưng loại quan hệ thân mật này chắc chắn không thể sinh con.” Hách Liên Phong cố gắng giải thích.

Tốc độ ánh sáng như vậy, Mộ Dung Dật Phong cũng đã hiểu, lặng lẽ lấy cuốn đông cung đồ ông chủ bán đồ dạ hành lúc trước tặng, lật đến một tờ, khiêm tốn hỏi: “Hầu gia, ý ngài là lúc ấy ngài dùng tư thế này? Hay là tư thế này? Hay là cái này? ... Nhưng mấy loại tư thế này yêu cầu độ mềm mại của cơ thể rất cao, Hầu gia quả nhiên là thiên phú dị thường, văn sinh bội phục.”

Hách Liên Phong học mẫu: “Ta và Ân tiểu thư sao có thể làm chuyện như vậy chứ, người đừng có ngậm máu phun người!”

“Vừa rồi ngài đã nhận rồi, bây giờ phản cung không kịp nữa đâu.” Mộ Dung Dật Phong khuyên nhủ: “Thẳng thắn được khoan hồng. “

“Ta nhận cái gì?” Hách Liên Phong vừa vội vừa nghi.

“Ngài không phải nói ngài có quan hệ thân mật với Ân Vọng Tâm sao?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

Hách Liên Phong gật đầu: “Đúng vậy, lúc ấy ta tìm đại phu, nàng ấy giẫm phải đá trượt chân, sắp ngã tới nơi, dưới tình thế cấp bách, ta chỉ có thể cầm tay nàng, giúp nàng ổn định lại... Nhưng cầm tay thì làm sao mà tòi ra đứa con chớ?”

Mộ Dung Dật Phong hồ nghi nhìn ông: “Ngài nói quan hệ thân mật là cái này á hả?”

Hách Liên Phong vội gật đầu: “Dĩ nhiên, nam nữ hữu biệt, liếc mắt cũng không dám, nói chi đến cầm tay.”

Đào Yêu khẽ nghiêng đầu: “Nam nữ không thể tùy tiện cầm tay nhau sao?”

“Dĩ nhiên có thể, chỉ là Hầu gia vô cùng cổ hủ, đương kim thế đạo, nam nữ dắt tay là lẽ nghi bình thường.” Vì phúc lợi sau này của mình, Mộ Dung Dật Phong không ngại nói láo.

“Đừng có mơ dùng mấy câu này mà gạt ta,” Miêu Kính Xuân như cũ không tin, “Trừ phi chàng cho ta xem chứng cứ, nếu không ta đốt cả nhà chàng!”

Hách Liên Phong nhanh chóng rơi mồ hôi lã chã, luống cuống đi qua đi lại, một lúc lâu sau lại bỗng nhiên vỗ đầu một cái, hưng phấn nói: “Có chứng cứ, chúng ta con cái nhà Hách Liên chúng ta đều có một cái bớt hình trăng lưỡi liềm.”

Miêu Kính Xuân tỉnh ngộ: “À há, chàng nói cái bớt trên mông chàng hở?”

Hách Liên Phong xấu hổ: “Phu nhân, nàng cần gì nói rõ vậy chứ?”

“Nói cách khác, nếu trên mông Đào Yêu có một cái bớt hình trăng lưỡi liềm thì chính là con cháu nhà Hách Liên đúng không? ... Được, hôm nay ta hi sinh vì mọi người mà kiểm tra một chút, Đào Yêu nàng đi theo ta!” Mộ Dung Dật Phong vừa nói vừa kéo Đào Yêu vào phòng.

Trong đại sảnh yên lặng như tờ, một lúc lâu sau, bên trong vọng ra một tiếng hét thảm.

Sau đó Đào Yêu đi ra, nói: “Ta không có bớt, không phải con cháu nhà Hách Liên.”

Hách Liên Phong rốt cục cũng giải được nghiệt oan, kích động đến mức nước mắt rơi như mưa: “Phu nhân, ta đã nói rồi mà, nàng thật sự là nữ nhân duy nhất của ta đời này.”

Miêu Kính Xuân sờ sờ đầu của hắn: “Ngoan ngoan, oan cho chàng rồi.”

Mà lúc này Mộ Dung Dật Phong cũng cúi đầu đi ra.

Cửu Tiêu chặn trước mặt hắn, hỏi: “Ngươi thấy rồi hả?”

Mộ Dung Dật Phong cắn ống tay áo, khóc rống thất thanh: “Ta, ta... Ta bị nàng ấy nhìn!”

Cửu Tiêu: “... ..”

37. Chương 37: Dạ Đàm

Chuyển ngữ Nhã Vy

Hách Liên Phong giải thích với Đào Yêu: “Hách Liên gia và Ân gia vẫn có trao đổi mua bán, quan hệ không tệ. Mười tám năm trước ta tới xin thuốc, còn gặp qua mẹ cháu một lần, không ngờ một tháng sau Ân gia đã bị diệt môn. Đúng rồi, Ân Vọng Tâm lúc qua đời vẫn chưa gả, sao cháu...”

“Kiếp nạn kia mẹ cháu may mắn trốn thoát, sinh ra cháu... Tám năm sau mới tạ thế.” Đào Yêu dừng một chút, nhẹ giọng hỏi: “Hầu gia, mười tám năm trước lúc ngài gặp được mẹ cháu, bên cạnh bà ấy có quan hệ thân mật với nam tử nào không?”

Hách Liên Phong cẩn thận nhíu mày nghĩ nghĩ, nói: “Nghe cháu nói vậy, hình như cũng có một người.”

“Bề ngoài người đó thế nào?” Mộ Dung Dật Phong tranh thủ thời gian hỏi.

Hách Liên Phong lắc đầu: “Thật ra ta cũng chỉ thấy mỗi bóng lưng của hắc, ấn tượng rất mơ hồ, chỉ cảm thấy đó là một nam tử rất ưu nhã.”

“Nam tử... ưu nhã.” Đào Yêu thì thầm nhắc lại.

“Đúng vậy,” Hách Liên Phong ngửa đầu, chậm rãi nhớ lại: “Ta nhớ mang máng, đó là một ngày mặt trời rực rỡ, mẹ cháu sóng vai với hắc trong hoa viên của Ân Da, dường như rất vui vẻ.”

“Nam tử kia đến tột cùng là người thế nào?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

Hách Liên Phong trả lời: Nam tử kia hình như không phải là người Ân gia, về điểm này ta cũng thấy kỳ lạ, vì Ân gia xưa nay không cho phép người lạ vào ở. Chỉ là lúc ấy ta một lòng tới cầu y, cũng không hỏi nhiều.”

Mộ Dung Dật Phong hỏi: “Vậy về việc Ân gia diệt môn, Hầu gia biết rõ bao nhiêu?”

Nghe vậy ánh mắt Hách Liên Phong lập lờ, một lát sau ông mới nói: “Đây đúng là một mê án, kể cả quan phủ hay nhân sĩ võ lâm cũng đều không thể tra ra bất kỳ điều gì. Theo ta thấy, đoán chừng Ân gia như cây to đón gió, khiến người khác ghen ghét đến mức thuê cả sát thủ.”

“Đa tạ Hầu gia, vậy chúng ta không quấy rầy nữa.” Mộ Dung Dật Phong đứng dậy, quyết định cáo từ.

Bích Lạc nghi hoặc, nhỏ giọng hỏi: “Đi nhanh vậy hả?”

Mộ Dung Dật Phong ném cho nàng một ánh mắt “An tâm chờ vội.”

Quả nhiên Hách Liên Phong vội vàng ngăn họ lại: “Mọi người đường xa mà đến, hơn nữa Đào Yêu lại là người nhà cố nhân của ta, dù sao cũng có tình cảm. Cứ xem ta như trưởng bối, đừng khách khí, chiều ý ta ở lại trong phủ mấy ngày, dạo khắp chốn một vòng.”

Mộ Dung Dật Phong chấp tay: “Vây cung kính không bằng tuân mệnh.”

Lúc này Bích Lạc mới hiểu ra, thì ra tên này dùng thủ pháp “lấy lui làm tiến”, thật xảo quyết.

Vì thế Hách Liên Phong vội vàng sai người đi sửa sang lại phòng ốc, chuẩn bị các thứ đồ dùng.

Rối ren một chập, Đào Yêu phát hiện Cửu Tiêu từ đầu đến cuối đều yên tĩnh tựa cột đứng bên cạnh, im ắng không nói gì, dường như vừa nhìn ra đùa cợt.

Đêm đó, trăng tròn chiếu cao, phủ ánh bạc lên khắp Hầu gia phủ đang chìm trong yên tĩnh.

Đào Yêu ngồi trên nóc nhà, ngược đầu nhìn bầu trời đêm.

Màu đen của bầu trời vĩnh viễn như vậy, thần bí vạn lần không đổi.

Hồi lâu sau Đào Yêu mới khẽ nói: “Cửu Tiêu, huynh không ngủ được sao?”

Bị phát hiện, Cửu Tiêu bước ra từ góc tối, im ắng tới sau lưng Đào Yêu.

Đào Yêu cũng không quay đầu lại, ngược nhìn bầu trời sao, lại hỏi: “Cửu Tiêu, sao huynh lại không ngủ được?”

Cửu Tiêu không trả lời, chỉ cúi đầu, nhìn kiềng trong tay.

Đào Yêu sớm đã tập mãi thành quen với kiềng im ắng này của hắc, nàng bắt đầu tự hỏi tự đáp: “Huynh không ngủ được vì ta không ngủ... Huynh sợ ta gặp chuyện ngoài ý muốn, huynh phải bảo vệ ta.”

Cửu Tiêu không phủ nhận, cũng không thừa nhận, ánh mắt hắc vẫn nhìn chăm chăm vào lưỡi kiếm.

“Cửu Tiêu, là ai phái huynh đến?” Giọng nói Đào Yêu rất nhẹ: “Huynh có thể nói cho ta biết không?”

Lần này Cửu Tiêu phá vỡ sự yên tĩnh của bản thân: “Không thể.”

Nghe vậy, Đào Yêu mỉm cười, nàng mỉm cười với ánh trăng: “Huynh biết không Cửu Tiêu, ta và Mộ Dung đều rất sợ huynh, nhưng chúng ta cũng biết huynh sẽ không hại chúng ta... Như thế là đủ, như vậy là đủ rồi.”

Ánh mắt Cửu Tiêu phiếm ánh trăng, hắc cúi người ngồi bên cạnh Đào Yêu.

Đào Yêu vẫn ngửa đầu: “Cửu Tiêu, kể chuyện lúc bé của huynh đi.”

Cửu Tiêu hỏi: “Vì sao muốn biết chuyện này?”

“Bởi vì tò mò,” Đào Yêu nói: “Mỗi người đều trải qua tuổi thơ không giống nhau, ta muốn biết cuộc sống của mọi người có gì khác ta?”

Cửu Tiêu rũ mắt, lại lần nữa vuốt chuôi kiếm, vuốt ve hoa văn lồi lõm trên vỏ kiếm, chậm rãi nói: “Lúc còn bé, ta mỗi ngày đều luyện võ, ngày nào cũng như ngày nào.”

Đào Yêu kể nói: “Thì ra ngoại trừ Mộ Dung, ba người chúng ta từ bé đã không vui vẻ.”

Cửu Tiêu nhướn mày: “Ba người?”

“Ta, huynh và một người bạn khác của ta.” Đào Yêu không muốn nhiều lời, tiếp tục hỏi: “Ba huynh muội các huynh đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Cửu Tiêu chậm rãi nói: “Sư phụ ta cả đời chỉ nhận ba đệ tử, đầu là Thương Thanh, tiếp đó là ta, cuối cùng là nữ đệ tử duy nhất Bích Lạc. Chúng ta cùng nhau lớn lên từ bé, cùng nhau luyện võ. Trong tất cả các đồ đệ, không hiểu sao sư phụ rất nghiêm khắc với Thương Thanh, thường đánh y người đầy thương tích. Mà Thương Thanh không hiểu sao vẫn luôn có địch ý với ta, ta cũng cố hết sức không tiếp xúc với y. Mấy năm trước, sau khi sư phụ qua đời, hắn dùng kế trục ta khỏi sư môn, chặt đứt quan hệ. Không ngờ lúc gặp lại đã là địch nhân, hơn nữa theo lời Bích Lạc, hắn lại là con riêng của Sư phụ... Cô nhìn ta như thế làm gì?”

Đào Yêu há hốc miệng, nói: “Đây là lần đầu huynh nói nhiều vậy đó.”

Cửu Tiêu: “...”

“Vậy, Cửu Tiêu,” Đào Yêu nhìn hắn, “Cha mẹ huynh ở đâu?”

Cửu Tiêu khẽ lắc đầu: “Không có, ta không có cha mẹ.”

“Vậy huynh được sư phụ nuôi lớn sao?” Đào Yêu hỏi.

“Không.” Cửu Tiêu phủ nhận.

“Là ai nuôi huynh lớn?” Đào Yêu nhìn thẳng vào mắt hắn.

Cửu Tiêu dời mắt, không nói gì.

“Là người phái huynh đến bảo vệ ta sao?” Giọng nói Đào Yêu rất nhẹ, nhưng vào lúc yên tĩnh này lại vô cùng rõ ràng: “Ngày đó huynh nói với Bích Lạc rằng huynh còn có việc cần làm. Việc đó chính là bảo vệ ta, hắn là tuân theo lệnh bảo vệ ta, đúng không?”

Đào Yêu một mực nhìn hắn: “Cửu Tiêu, ta có thể thay đổi cái gì sao?”

Cửu Tiêu giữ im lặng, tay hắn vẫn vuốt ve trên vỏ kiếm, chỉ là dường như rất thuần túy, không hề bị tạp niệm quấy nhiễu. Lát sau hắn lắc đầu: “Người có thể thay đổi chuyện gì đó... rất ít.”

Nghe vậy, Đào Yêu cũng im lặng.

Cửu Tiêu ngẩng đầu, trên mặt vẫn bình tĩnh: “Người bạn ở Trường Phong sơn trang kia, tốt nhất cô đừng qua lại với hắn.”

“Vì sao?” Đào Yêu hỏi: “Hắn nguy hiểm sao?”

“Ta không chắc.” Cửu Tiêu cho nàng một đáp án mơ hồ.

Đào Yêu giương mắt, lại nhìn về phía vầng trăng, thì thào hỏi: “Bao giờ ta mới có thể biết đáp án đây?”

“Đợi đến lúc nàng tỉnh ngủ.” Giọng nói Mộ Dung Dật Phong bỗng vang bên tai.

Hai người đồng thời khẽ giật mình, lấy lại tinh thần, lại phát hiện không biết từ bao giờ Mộ Dung đã ngồi sau bọn họ.

Mộ Dung Dật Phong nheo nheo mắt, hỏi: “Hai người vụng trộm nói chuyện phiếm sau lưng ta?”

“Chúng ta nói to vậy, cũng không vụng trộm, chỉ là huynh không phát hiện ra thôi.” Đào Yêu ăn ngay nói thật.

Mộ Dung Dật Phong không còn lời nào để nói, chỉ nói: “Đêm khuya sương gió, coi chừng cảm mạo, hàn huyên đã nửa ngày rồi, mau về ngủ đi.”

Nói xong liền lúi Đào Yêu xuống khỏi nóc nhà.

Cửu Tiêu một mình đứng trên nóc nhà, gió mát thổi tung mái tóc đen của hắn, khiến làn tóc tung bay, tản ra trầm mặc thần bí.

Mà trong phòng Hách Liên Phong giờ đây vẫn còn sáng đèn.

Miêu Kính Xuân nói nhỏ: “Chuyện này liên lụy quá lớn, chàng tuyệt đối không thể nói cho họ biết.”

Hách Liên Phong khó xử: “Lúc trước Ân gia bị sát hại, chúng ta cũng không tấn sách tra ra chân tướng. Bây giờ người duy nhất còn sống của nhà họ tìm tới tận cửa, còn giấu nữa thì hơi quá đáng.”

Miêu Kính Xuân khuyên nhủ: “Nhưng Đào Yêu cô nương chẳng qua cũng chỉ đến hỏi thăm về phụ thân thôi, cũng không có ý muốn báo thù vì gia tộc, chàng cần gì nói ra những chuyện thay đổi cuộc sống của người khác như thế?”

Hách Liên Phong thở dài: “Nhưng ta vẫn thấy ái ngại.”

Miêu Kính Xuân nghiêm giọng nói: “Chúng ta biết rõ ai ra tay giết hết Ân gia, nhưng người kia chúng ta không thể dây vào. Bọn họ cũng đánh không lại, chân tướng chỉ là tai kiếp đối với bọn họ.”

“Nàng nói không sai.” Hách Liên Phong bất đắc dĩ thở dài.

Ánh nến trong phòng rốt cục cũng bị thổi tắt, chỉ còn làn khói trắng vẫn vương.

Buổi tối ai cũng có tâm sự thế nên sáng hôm sau lúc ăn sáng, mắt ai cũng thâm quầng.

Hách Liên Phong châm chước hồi lâu, rốt cục cũng hắng giọng nói: “Đào Yêu cô nương, không biết cháu có hứng thú học thương pháp nhà Hách Liên chúng ta không?”

Đây là biện pháp ông suy nghĩ cả đêm mới ra, truyền thương pháp gia truyền cho Đào Yêu, giảm bớt áy náy trong lòng.

Nhưng Đào Yêu lại lắc đầu: “Đa tạ hảo ý, không cần đâu ạ.”

Hách Liên Phong không từ bỏ, tiếp tục thuyết phục: “Đào Yêu cô nương, không phải ta khoe khoang, nhưng thương pháp nhà Hách Liên chúng ta cũng coi như có tiếng trên giang hồ. Học được rồi, đối phó với mấy tên nhãi nhép chỉ cần một chiêu, đối phó với tiêu chuẩn bình thường chỉ cần mười chiêu, đối phó với cao thủ trung đẳng nội trong một trăm chiêu có thể đánh bại hắn.

“Vậy gặp được cao thủ thì phải làm sao?” Mộ Dung Dật Phong tò mò.

Hách Liên Phong khẽ mở miệng, nói một chữ: “Chạy.”

Mộ Dung Dật Phong: “...”

“Nhưng mà,” Đào Yêu cảm thấy khó xử: “Thương thì nặng lắm.”

Miêu Kính Xuân cũng tham gia thuyết phục: “Nặng thì có nặng, thế nhưng rất có sức uy hiếp, sau khi kết hôn rồi, nàng đặt thương bên giường. Buổi tối muốn ăn gì có thể bảo tướng công làm giúp nàng, nếu không làm... Hừ hừ, trực tiếp vợ thương đâm mấy lỗ trên người hắn.”

Lời vừa nói ra lập tức khiến mọi người rùng mình.

“Cái này...” Đào Yêu nhìn Mộ Dung Dật Phong mà hỏi thăm.

Nghĩ đến việc nếu Đào Yêu thật sự học xong chiêu này, sau này có khả năng mình sẽ trở thành vật thí nghiệm. Mộ Dung Dật Phong vội ngăn trước người Đào Yêu, cười nói với Hách Liên Phong: “Hầu gia, cô nương nhà người ta mà cảm thương thì không đẹp mắt cho lắm, không bằng ngài truyền thụ thương pháp cho ta đi, dù sao ta cũng suốt ngày dính với Đào Yêu, ta học cũng như nàng học.”

Hách Liên Phong nghĩ ngợi rồi cũng đồng ý: “Được, Mộ Dung thiếu hiệp, lát nữa chúng ta bắt đầu.”

38. Chương 38: Tung Tin Đồn

Chuyển ngữ Nhã Vy

Sau khi ăn xong, Mộ Dung Dật Phong trở về phòng thay quần áo, sau đi đi theo Hách Liên Phong đi tập thương.

Vừa thay quần áo xong chuẩn bị đi, quay người đã phát hiện Đào Yêu chẳng biết từ lúc nào đã đứng trước cửa phòng mình.

Mộ Dung Dật Phong vỗ ngực: “Đào Yêu, nài cái tốt không học, sao lại học đi dọa người thế chứ?”

Đào Yêu không trả lời hắn, chỉ hỏi: “Mộ Dung, sao chúng ta còn phải đợi?”

“Ta nghĩ nguyên nhân nài cũng biết.” Mộ Dung Dật Phong nhìn nài, về chuyện nhà nài diệt môn, Hách Liên Phong dường như đang che dấu cái gì đó.

Đào Yêu tỏ ý: “Ông ấy không phải người xấu, cũng không có tính toán. Biết ông ấy không phải cha ta là đủ, về nguyên nhân Ân gia diệt môn, ta không muốn truy cứu.”

“Là không muốn hay không dám?” Mộ Dung Dật Phong nhìn thẳng vào mắt Đào Yêu, dường như đang nhìn xoáy vào tâm can nài: “Ta nghĩ nài cũng hiểu rõ, nguyên nhân diệt môn của Ân gia chỉ sợ cũng có thể có quan hệ với cha nài, nài sợ phải thừa nhận. Nhưng Đào Yêu, một ngày nào đó nài vẫn sẽ phải đối mặt với chân tướng, bởi nài vẫn đang truy đuổi chân tướng.”

Đôi mắt Đào Yêu ảm đạm, nài im lặng hồi lâu rồi mới chậm rãi lên tiếng: “Huynh nói đúng... Chỉ là, lúc này chuyện cần đối mặt rất nặng nề.”

Mộ Dung Dật Phong đi từng bước tới bên cạnh nài, dịu dàng nói: “Ta giúp nài, ta sẽ luôn ở bên cạnh nài giúp nài chống đỡ.”

Đào Yêu nhẹ cười: “Cảm ơn huynh, Mộ Dung.”

“Nói không chừng, chúng ta lại có thể moi tin gì đó từ Hách gia, cho dù thất bại cũng có thể học thương pháp của Hách Liên miễn phí mà, còn được ăn nhờ ở đậu, chẳng phải tốt lắm sao?” Mộ Dung Dật Phong đá lông nheo với Đào Yêu.

“Được, nghe lời huynh.” Đào Yêu gật đầu.

Vì thế hai người cùng nhau tới võ trường luyện võ, Mộ Dung Dật Phong theo Hách Liên Phong luyện võ, Đào Yêu lại ngồi quan sát một bên.

Người hầu lo Đào Yêu ngồi chán, vì thế bê bánh ngọt và trà tới, còn mang theo một quyển sách.

Đào Yêu nhận lấy, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Tiểu thư, đây là tờ tin tức mới nhất tháng này, có thể xem cho vui, đúng rồi,” Người hầu thần bí cười cười: “Bên trên còn có tin tức của lão gia và phu nhân nhà chúng ta nữa đó.”

Đào Yêu tò mò nhìn lại.

Tin thứ nhất: Nữ hiệp Nga Mi Nghiêm Ti Ti và thiếu hiệp võ đang Lý Phong Loan thuê một phòng chữ thiên tại khách điểm Duyệt Lai hai canh giờ. Theo như khách trọ nói, quả thật có nghe thấy tiếng động không thuần khiết. Mà người chứng kiến còn nói, sau khi hai người ra về, sắc mặt ửng hồng, tinh thần phấn chấn. Giường chiếu trong phòng lộn xộn, tỏa ra một mùi đặc thù. Sau khi tin tức được công bố, Lý Phong Loan giải thích hai người chỉ cùng luận võ trong phòng, cũng không làm việc gì khác. Bọn họ là quan hệ nam nữ trong sạch. Chưởng quầy và tiểu nhị khách điểm Duyệt Lai, còn có thể tử Gia Tuệ Tắc của Lý Phong Loan hiện vẫn chưa cho bất cứ ý kiến gì. Theo người biết chuyện đưa tin, Lý Phong Loan thân đang là đề cử số một với chức chưởng môn đứng đầu phái Võ Đang, nhưng sự việc này đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc tuyển cử của anh.

Tin thứ hai: Phu nhân trại chủ Kỳ Lân sơn trại cáo trạng với quan phủ ba ngày trước rằng tháng trước nàng và trượng phu Lục Kỳ Lân xuống núi, lại bị sư huynh Hoài Viễn Phiêu sư huynh giết chết. Hiện sự việc đang được điều tra và làm rõ.

Tin thứ ba: Bình chọn bằng mỹ nhân có chuyển biến bất ngờ, ba tháng trước, dưới quyết định bình chọn của võ lâm, Liễu Mị Mị phái Nga Mi, Đường Linh Đường môn, Long Nguyên Tử phái Tiêu Dao trở thành ba cái tên nổi bật nhất. Nhưng sau khi đợt bình chọn kết thúc, Đường Môn và phái Tiêu Dao không phục, cho rằng Liễu Mị Mị không đẹp bằng hai vị, nhưng vì danh tiếng Nga Mi là phái lớn, vì thế lượt bình chọn cũng nhiều hơn, Liễu Mị Mị mới có thể đạt danh hiệu đệ nhất mỹ nhân. Hai môn phái yêu cầu sửa đổi phương thức bình chọn, phải là do công chúng mình chọn. Mà phái Nga Mi cùng suốt đêm cầu trợ trường lão Cái bang, trường lão Cái bang ăn uống no đủ, cầm đủ bạc rồi liền triệu tập hết chúng đệ tử, toàn bộ đều bầu chọn cho Liễu Mị Mị. Vì thế phái Nga Mi lại lần nữa chiến thắng. Đường Linh của Đường môn bản tính nóng nảy, hơn nữa trưa hôm đó lại vừa ăn lẩu, vì thế khí nóng bốc lên đầu, xuất ám khí sát hại Liễu Mị Mị ngay tại chỗ. Vị hôn phu của Liễu Mị Mị, chính là Tây Môn thiếu hiệp phái Thiên Sơn bị thương vô độ, bay một đường muốn một đao lấy đầu mỹ nhân, ai ngờ hai mắt nhắm lại, không cẩn thận chém chết Long Nguyên Tử. Đại sư huynh Long Nguyên phái Tiêu Dao thấy tiểu sư muội yêu dấu chết thảm, hét lớn một tiếng, phóng tới đồng quy vu tận cùng Tây Môn. Lập tức tất cả các phái đều lâm vào hỗn chiến, chiến tranh nổ ra liên miên, người chết người bị thương quá nửa, rốt cục cũng ngừng. Ngày hôm trước Triều đình ra lệnh không cho phép tổ chức bình chọn bằng mỹ nhân, ai vi phạm phạt 3000 lượng.

Tin thứ tư: “Phu nhân Miêu Kính Xuân của Hầu phủ dạy chồng như thần, quản lý Hầu phủ Hách Liên Phong có tiếng trăng hoa trở thành trượng phu chung thủy nhất triều đại. Vì để tăng thêm quyền lợi cho phụ nữ, Hách Liên phu nhân quyết định truyền thụ phương pháp tổ tiên ọi người, tháng sau cuốn “Ngự phu thuật” do Hách Liên Phu nhân chủ bút sẽ xuất bản, hoan nghênh mọi người tới mua.

Đào Yêu đọc đến gần cả người, một giọng nói lạnh lẽo nhàn nhạt vang lên bên tai nàng: “Tối qua nàng nói chuyện với Cửu Tiêu trên nóc nhà thật là lâu. “

Bích Lạc ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa tay vuốt óm đầu nàng, khẽ nói: “Xem ra Cửu Tiêu rất bảo vệ nàng.”

Đào Yêu đồng ý.

“Nàng thật may mắn.” Tay Bích Lạc nắm chặt óm đầu nàng: “Có nhiều người vô điều kiện mà bảo vệ nàng như vậy, Cửu Tiêu, còn có Mộ Dung Dật Phong, tất cả đều như thế.”

Đào Yêu nhìn Mộ Dung Dật Phong chăm chỉ luyện tập, lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, ta thật may mắn.”

Óm đầu nàng trong tay Bích Lạc dần dần bị bóp nát, ngón tay nghiêng chặt khiến chất lỏng màu đỏ trào ra, nhuộm đỏ ngón tay trắng nõn, tạo thành hình ảnh vừa đẹp vừa kích thích, mà giọng nói của Bích Lạc cũng dần lạnh nhạt hơn: “Nàng biết không? Vận may của nàng thật khiến người khác chán ghét.”

Đào Yêu không nhìn lại.

Bích Lạc nhìn nàng, đôi mắt lạnh lẽo: “Nàng sẽ ở bên Cửu Tiêu sao?”

“Ta nghĩ,” Đào Yêu đáp: “Chúng ta sẽ ở bên nhau một thời gian dài.”

“Nếu ta muốn người rời khỏi hắn thì sao?” Bích Lạc rũ mắt, lau sạch dịch hoa trên tay, chậm rãi nói.

“Vì sao?” Đào Yêu hỏi lại.

“Vì ta không muốn thấy hắn ở cạnh nữ nhân khác.” Bích Lạc nói: “Lý do này được chứ?”

Đào Yêu lắc đầu: “Ở cạnh ai là tự do của Cửu Tiêu, người khác không có tư cách xen vào.”

“Ý người là người không đồng ý?” Giọng nói Bích Lạc cao thêm một nốt.

Đào Yêu nghĩ ngợi rồi cũng gật đầu: “Theo một cách nào đó mà nói thì quả thật ý ta là như thế.”

“Vậy đừng trách ta không khách sáo.” Bích Lạc nở nụ cười xinh đẹp mà lạnh như băng, sau đó liền quát roi đánh mạnh qua mặt Đào Yêu.

Đào Yêu nhảy lên trên, thoát được một roi này, thuận thể dùng tay cầm chặt roi.

Chỉ có một động tác như vậy nhưng cũng kinh động đến hai nam nhân.

Cửu Tiêu xuất hiện từ trong góc, nghiêm giọng hỏi: “Bích Lạc, muội đang làm cái gì?”

Mộ Dung Dật Phong cũng vút thương mà chạy tới, lo Đào Yêu bị thương: “Này, cái đồ hung dữ này, có gì thì cứ nói, mau buông tay!”

Bích Lạc cười nhẹ một tiếng: “Bây giờ người không buông tay là nàng ta mới đúng.”

Mộ Dung Dật Phong cũng hừ một tiếng: “Đào Yêu nhà chúng ta dù hơi ngốc nhưng cũng không phải người ngu, vừa buông tay cái không phải người vung nát mặt nàng sao?”

Bích Lạc hừ một tiếng: “Dù sao cũng không phải tuyệt sắc mỹ nữ gì, cho dù phá nát mặt nàng ta thì có sao?”

Mộ Dung Dật Phong cũng hừ một tiếng: “Cũng bởi không phải là tuyệt sắc mỹ nữ, thế nên một roi này của người trúng mặt nàng chẳng phải càng xấu thêm sao?”

Đào Yêu nghi ngờ, tên này là đang giúp mình nói chuyện đó hả? Sao nghe không giống vậy cả?

Bích Lạc hừ một tiếng: “Sao người biết ta thu roi rồi sẽ vung tới nàng ta tiếp chứ?”

Mộ Dung Dật Phong lại hừ lớn hơn nàng chút nữa: “Nhìn dáng vẻ của người liền biết, không vung mới là lạ.”

“Được rồi.” Cửu Tiêu khuyên nhủ: “Chỉ là hiểu lầm, mọi người thu tay đi.”

Đào Yêu thản nhiên tiếng Bích Lạc, sau đó buông tay ra.

Ai ngờ vừa buông, roi đã lại quất tới, Cửu Tiêu nhanh tay lẹ mắt đẩy Đào Yêu tránh qua một bên.

Mộ Dung Dật Phong giơ tay muốn tát nàng ta một cái, nhưng Đào Yêu lại ngăn hãm: “Mộ Dung, đừng đánh nàng ta.”

Mộ Dung Dật Phong chỉ hận rèn sắt không thành thép: “Đào Yêu, ta biết nàng hiền lành, không muốn đả thương người khác. Nhưng hành tẩu trên giang hồ không phải là nước sông không phạm nước giếng mà được. Đối phó với loại người này, nhất định phải rat ay độc ác mới được... Aiz, nói với nàng nàng cũng không hiểu, mau tránh ra đi.”

Đào Yêu lắc đầu, kiên quyết nói: “Huynh không thể đánh vào mặt nàng.”

“Vì sao chứ?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Vì...” Đào Yêu chậm rãi nói: “Ta hạ độc trên mặt nàng ta.”

Vừa nói xong liền nghe tiếng Bích Lạc hét thảm: “Á!!! Ngứa quá!!!”

Mộ Dung Dật Phong nhìn Bích Lạc sưng đỏ cả mặt, sau đó lại nhìn lại Đào Yêu đang bình tĩnh đứng đó, liền cảm thấy mình mất đi năng lực ngôn ngữ mất rồi.

39. Chương 39: Nhớ Lại

Chuyển ngữ Nhã Vy

Độc nàng hạ cũng không nghiêm trọng, nhưng mặt Bích Lạc vẫn sưng đỏ không chịu nổi. Nàng ta đương nhiên không thèm cầu cứu Đào Yêu, chỉ dám trốn tiệt trong phòng không đi ra ngoài.

Lúc nàng ta đang gãi gãi mặt vì độc được sưng ngứa, một tiếng “két” vang lên, Bích Lạc nhìn qua đã thấy Đào Yêu đứng lẳng lặng ở đó nhìn nàng ta tự bao giờ.

“Nếu ta là người,” Bích Lạc nói: “Ta nhất định sẽ cười như điên.”

“Đáng tiếc người không phải là ta.” Đào Yêu đáp.

“Người không phải đến để cười ta sao?”

“Người bị dạy dỗ đủ rồi, ta tới giải độc cho người.” Đào Yêu nói xong liền đi tới.

“Người không sợ ta thừa cơ trả thù người sao?” Bích Lạc hỏi.

“Không sợ.” Đào Yêu đáp.

“Vì sao?”

“Nếu người làm vậy ta sẽ không giúp người giải độc, vậy người chỉ có thể vĩnh viễn dùng khuôn mặt sưng như cái bánh bao này mà ra ngoài đường.”

“Xem như người lợi hại.” Bích Lạc cắn răng nghiêng từng chữ.

Vì thế Đào Yêu bảo Bích Lạc nằm xuống, lấy ra một ít kem màu xanh lá trong trong, nhẹ nhàng bôi lên mặt nàng ta. Kem mát lạnh, phối với ngón tay Đào Yêu non mềm, Bích Lạc lập tức cảm thấy vô cùng dễ chịu, mà cảm giác sưng u trên mặt cũng lập tức nhạt bớt,

Qua một lúc, Bích Lạc bớt cảnh giác, bắt đầu câu được câu không mà trò chuyện với Đào Yêu: “Hôm qua người rốt cục là hạ độc lúc nào vậy?”

Đào Yêu nhẹ giọng trả lời: “Ta phủ độc lên roi của người, lúc người rút roi về thì độc phấn cũng thuận thế rơi lên mặt người.”

“Thì ra là vậy.” Bích Lạc gật đầu, không khỏi tán thưởng: “Thủ pháp hạ độc của người trên giang hồ cũng coi như là cao siêu đấy. Ta nhớ trước kia mẹ ta vốn muốn ta học độc, nhưng cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì.”

“Vì sao?” Đào Yêu hỏi.

“Vì ta không có thiên phú dùng độc.” Bích Lạc nói.

“Dùng độc cũng cần thiên phú sao?” Đào Yêu hỏi.

Bích Lạc cười cười: “Thuở bé chuyện mẹ ta hay nghe hạ nhân bẩm báo nhất chính là chuyện ‘Tiểu thư lại bị tự mình tự độc đến choáng rồi!’ ‘Tay tiểu thư lại bị con rết độc ngài ấy nuôi cắn rồi!’ ‘Tiểu thư lại quên mình hạ độc trong miệng giếng nào rồi!’, đều là những chuyện tương tự thế, nhiều không kể xiết.”

Đào Yêu: “...”

Dừng lại một lát, Bích Lạc hơi thở dài, âm giọng nói: “Hôm nay là ta động tay trước, thực xin lỗi... Ta, quả thực có ghen ghét nàng.”

“Vì sao?” Đào Yêu hỏi.

“Bởi vì chưa từng có ai như thế với ta.” Bích Lạc giương mắt nhìn lùa mỏng cho bên giường, nhìn xuyên qua vô số lỗ nhỏ, phẳng như đang nhớ lại: “Từ nhỏ ta đã biết, những người đối tốt với ta đều có mục đích. Cha ta... Những người trên đảo cần ông ấy giúp, vì thế bọn họ đều rất tốt với ta, đều có mục đích.”

“Vậy cha nàng đối xử tốt với nàng vì cái gì?” Đào Yêu hỏi.

Bích Lạc lạnh lùng cười: “Cha ta là đệ tử của ông ngoại ta, y trăm phương ngàn kế lấy mẹ ta chính vì để ông ngoại truyền thụ toàn bộ võ công cho y. Mẹ ta qua đời tuổi hai mươi, y vô cùng bi thương trước mặt ông ngoại ta, nhưng ta lại lên thấy y một chút cũng không hề đau khổ. Mà y đối tốt với ta cũng chỉ vì diễn kịch cho ông ngoại ta xem mà thôi. Sau khi ông ngoại qua đời, y liền bày hết ra... Y không phải cha ta, y chẳng qua chỉ là quỷ quân tử, một người khiến ta thấy buồn nôn.”

Trong gian phòng im ắng, loại im ắng này mang theo cảm giác thương tâm nhàn nhạt, dường như ai đó mạnh mẽ giữ chặt lấy giọt nước mắt, không cần thận sẽ rơi ra.

Thật lâu sau đó Đào Yêu mới khẽ nói: “Thì ra không phải người cha nào cũng đều yêu thương con gái mình.”

Bích Lạc mang ánh mắt thấu hiểu nhìn nàng: “Nàng nghĩ đến cha nàng sao?”

Đào Yêu không trả lời, ánh mắt nàng nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, nhìn những nơi tối om có thể che dấu cảm xúc, thật lâu sau mới lên tiếng: “Vây chuyện Thương Thanh là sa?”

“Lúc Thương Thanh còn nhỏ đã tới ở trên đảo chúng ta, cha ta muốn ta nói với ông ngoại rằng đó là con một người bạn của y, vì thế quyết định thu làm đồ đệ. Từ lúc đầu, vì đôi mắt xanh lục của hắn nên có rất nhiều người ức hiếp hắn, dùng đủ trò đánh đập giày vò, hắn cũng không rên lấy một tiếng, chỉ nhìn người đánh đập mình, ánh mắt lạnh băng như một con rắn, nhìn chăm chú vào cổ của người đó, tìm cơ hội muốn cắn phập hàm răng xuyên qua cổ họng. Quả nhiên ba năm sau, hơn mười thi thể bị chặt nhỏ ra được tìm thấy trong rừng, đều là những người đã ức hiếp hắn... Rất đáng sợ, hình ảnh ấy quả thực rất đáng sợ.” Bích Lạc vô ý thức che cổ, trước mắt như xuất hiện những hình ảnh máu me kia.

“Vây nàng biết hắn là ca ca cùng cha khác mẹ với nàng?” Đào Yêu hỏi.

Bích Lạc chậm rãi đáp: “Lúc hắn tính kế đuổi Cửu Tiêu ra khỏi đảo, ta vô tình nghe được hắn nói chuyện với cha ta. Thì ra lúc cha ta tuổi trẻ có gặp gỡ một cô nương nước ngoài, cùng nàng ta sinh hạ Thương Thanh. Về sau vì học võ, y bỏ rơi cô nương kia, theo đuổi mẹ ta. Sau khi kết hôn với mẹ ta, hắn liền nhận Thương Thanh về trên đảo, thu làm đồ đệ, truyền thụ võ công. Tất cả mọi người đều bị lừa, không ai nhìn ra. Bởi ngày thương y đối xử với Thương Thanh nghiêm khắc hơn ai hết, không có chút cảm tình nào, nếu Thương Thanh làm sai dù chỉ một động tác, ý thậm chí có thể đánh gãy chân hắn.

“Vây sau đó có chuyện gì xảy ra?” Đào Yêu tiếp tục hỏi.

“Về sau cha ta luyện công tẩu hảo nhập ma, kinh mạch đứt đoạn mà chết, Thương Thanh trở thành chủ nhân trên đảo. Từ đó trở đi, ta phát hiện ra ánh mắt hắn luôn gần xa mà nhìn ta, loại ánh mắt này...” Bích Lạc không nói gì thêm nữa, môi nàng ta khẽ run: “Ta không nhịn được, nhân lúc có một nam nhân cầu hôn ta, vì để rời bỏ Thương Thanh, ta đã đồng ý. Nhưng tới gần hôn kỳ, nam tử kia lại bị ám sát, ta đi xem thi thể của hắn, liền phát hiện cả người bị chặt ngang, là thủ pháp chỉ Thương Thanh mới có. Từ lúc đó ta đã biết, đời này kiếp này hắn ta sẽ không bỏ qua cho ta. Vì thế ta thừa dịp hắn làm nhiệm vụ mà bỏ trốn, trốn đi càng xa càng tốt.”

“Làm nhiệm vụ?” Đào Yêu hỏi: “Nàng biết hắn nhận nhiệm vụ từ ai không?”

Bích Lạc lắc đầu: “Thế lực đứng sau hắn rất thần bí, nhưng có thể điều động được Thương Thanh, ta chắc rằng thế lực kia rất đáng sợ, rất lớn mạnh.”

Đào Yêu như có điều suy nghĩ mà gật đầu: “Vây Cửu Tiêu thì sao? Hắn cũng lớn lên từ nhỏ với nàng sao?”

Bích Lạc nói: “Không phải, hắn mười tuổi mới tới đảo chúng ta, là một nam tử thần bí đưa hắn tới, muốn cha ta nhận hắn làm đồ đệ.”

40. Chương 40: Thương Thanh

Chuyển ngữ Nhã Vy

“Nam tử thần bí?” Đào Yêu hỏi: “Bề ngoài của hắn ta thế nào?”

Bích Lạc lắc đầu: “Lúc ấy ta còn quá nhỏ, chỉ nhớ đây là một người nhã nhặn. Nhưng cha ta vô cùng cung kính với ông ta, ta nghĩ thân phận ông ta chắc hẳn phải rất cao quý.”

Thương Thanh.

Đào Yêu hỏi: “Vây Cửu Tiêu có nói cho nàng biết quan hệ của huynh ấy với người kia không?”

Bích Lạc thở dài: “Cửu Tiêu vốn là một người lạnh nhạt yên lặng, từ cái ngày huynh ấy lên đảo đã mang bộ mặt cảm như thóc, ta chưa từng thấy huynh ấy trò chuyện cùng ai nửa lời, ai cũng không biết thân thế của huynh ấy... Nhưng ta nghĩ hẳn huynh ấy đã trải qua rất nhiều chuyện không vui.”

Đào Yêu yên lặng nghe, lấy khăn tay ra lau tay, khẽ nói: “Mặt nàng đã tiêu sưng rồi.”

“Nhanh vậy sao?” Bích Lạc vươn tay sờ sờ má, vội vàng chạy tới trước gương xem, quả nhiên khuôn mặt đã trở lại bình thường, nàng không khỏi cười nói: “Nàng quả thật là nhân vật lợi hại, xem ra ta đã chọc nhâm người.”

Đào Yêu gom hộp thuốc về, chậm rãi hỏi: “Người đưa Cửu Tiêu lên đảo kia sau đó có còn xuất hiện không?”

“Đó là lần duy nhất ta nhìn thấy ông ta, về sau ông ta không tới nữa, mà Cửu Tiêu cũng ở lại đảo từ bấy tới giờ, học võ cùng chúng ta.” Bích Lạc nhìn Đào Yêu qua tấm gương mờ nhạt, nói: “Nàng biết không? Nàng là người đầu tiên mà Cửu Tiêu chủ động tiếp cận.”

“Cũng có thể nói,” Đào Yêu đáp: “Ta là sứ mạng của huynh ấy.”

“Sứ mạng?” Bích Lạc khó hiểu.

Đào Yêu đổi chủ đề, “Nàng muốn ta tránh xa huynh ấy là vì nàng thích huynh ấy sao?”

Bích Lạc nở nụ cười, nụ cười mờ nhạt mơ hồ: “Ta cũng không rõ lắm, nhưng từ nhỏ ta đã thích thân cận huynh ấy, vì ta cảm thấy huynh ấy sẽ không dả thương ta. Tuy có nhiều lời Cửu Tiêu không nói, nhưng ta biết rõ, bản thân ta trong lòng huynh ấy vẫn đặc biệt hơn những người khác. Huynh ấy... Hẳn là xem ta như muội muội. Tuy thái độ huynh ấy lạnh lùng nhưng so với những người dối trá, dụng tâm kín đáo kia còn tốt hơn gấp vạn lần. Mấy ngày này ta phát hiện huynh ấy chỉ một mực yên lặng bảo vệ nàng, vì thế trong lòng không thoải mái, dường như quyền lợi của riêng ta bị người khác cướp đi vậy. Vì thế ta ghen tị như một đứa trẻ, ra tay với nàng.”

“Nghe ra, hình như tình cảm của nàng dành cho Cửu Tiêu rất phức tạp.” Đào Yêu trầm trầm.

“Tất cả những thứ gì có tình cảm đều rất phức tạp.” Bích Lạc nhìn vào mắt Đào Yêu qua gương: “Vậy nàng thì sao, nói tình cảm của nàng thử xem.”

“Tình cảm... của ta?” Đào Yêu nghi hoặc lặp lại.

“Về Cửu Tiêu và Mộ Dung Dật Phong ấy.” Bích Lạc hỏi. “Ta muốn biết rốt cục nàng muốn chọn ai.”

“Nàng cho rằng giữa chúng ta là loại quan hệ này sao?” Đào Yêu hỏi.

“Ta không biết nàng nghĩ thế nào, nhưng Mộ Dung Dật Phong thì... Người sáng suốt đều nhìn ra được hẳn thích nàng.” Bích Lạc hí mắt cười cười với nàng: “Thế nào? Nói nhỏ cho ta nghe rốt cục nàng có ý với hẳn không?”

Ngay lúc Bích Lạc nói chuyện, ánh mắt Đào Yêu vẫn nhìn chằm chằm ra phía sau nàng ta, thần sắc nghiêm túc hẳn lên.

Bích Lạc tò mò đang muốn quay đầu lại, lại nghe một giọng nói vô cùng khùng bố đối với nàng: “Đáng ra nàng không nên chạy loạn tới đây.”

Là Thương Thanh.

Cơ thể Bích Lạc cứng ngắc, ngón tay nắm chặt lại, trên người như bị sức nặng ngàn cân đè xuống, là một loại cảm giác buồn bực khó tả.

Nàng ta giương mắt trao đổi một ánh mắt ới Đào Yêu, hai người đồng thời nhích người, chuẩn bị lao ra cửa.

Nhưng một chớp mắt ngay trước lúc nàng kịp hành động, một cái bóng liền nhoáng qua trước mặt nàng ta, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì hai người đã bị điểm huyệt.

Thương Thanh đứng trước mặt hai nàng, ánh nến chiếu rọi lên khuôn mặt hẳn càng tăng thêm vẻ sâu sắc thâm thúy mang theo phong tình dị thường, ánh nến ôn hòa rơi trên làn môi mỏng của hẳn, hẳn nhìn Bích Lạc, giọng nói mang theo từ tính của nam nhân: “Nàng không nên không chào mà đi như vậy.”

Bích Lạc cười lạnh: “Nếu ta nói cho người biết, người sẽ thả ta đi sao?”

Thương Thanh thẳng thắn: “Không biết.”

“Đã vậy vì sao ta phải nói với người?” Bích Lạc lạnh nhạt nhìn hẳn.

“Nàng tới tìm Cửu Tiêu sao?” Thương Thanh hỏi.

“Không liên quan tới người.” Bích Lạc dời mắt, dưới ánh nến, khuôn mặt nàng mang theo vẻ lạnh lùng trong trẻo mà vô tình.

“Nàng tới tìm hân.” Ngữ khí không không còn là nghi vấn mà là xác định.

“Ta chưa tìm ai cả, ta chỉ không thể chịu đựng sống cùng một người đã sát hại vị hôn phu của ta.” Bích Lạc không muốn lời Cửu Tiêu vào.

“Nhưng nàng cũng không thương hân.” Thương Thanh nói.

“Vậy thì sao?” Bích Lạc lạnh lùng trừng mắt với hân: “Đó là người sẽ là phu quân của ta, vậy mà người lại giết hân!”

Thương Thanh nhìn nàng, chậm rãi nói: “Nàng không cần lập gia đình.”

Nghe vậy, Bích Lạc vốn đang ngẩn ngơ bỗng nhiên cất tiếng cười to: “Ý người là muốn ta vĩnh viễn ở lại trên đảo, ở bên cạnh người? Thương Thanh, rốt cục người muốn cái gì?”

Thương Thanh yên tĩnh nhìn Bích Lạc cười như ngây dại, im lặng chờ tiếng cười kia dứt rồi mới chậm rãi mở miệng: “Những gì ta muốn nàng cũng không cần biết.”

“Vậy những gì ta muốn người cũng không có tư cách can thiệp.” Bích Lạc nhìn hân, trong mắt là lửa giận lạnh nhạt.

“Những chuyện này... cũng không phải là chuyện nàng có thể làm chủ.” Giọng nói của Thương Thanh trầm thấp như ma chủ, quanh quẩn vướng vít bên tia.

“Xin hỏi.” Lúc này Đào Yêu vẫn một mực im lặng ở bên cạnh hắng giọng, phá vỡ cục diện bế tắc giữa hai người: “Mục đích người hôm nay tới đây là gì vậy? Chỉ vì riêng Bích Lạc hay còn muốn thuận tiện giết bọn ta?”

Thương Thanh từ từ quay qua nhìn nàng: “Vấn đề này rất quan trọng sao?”

“Đối với ta mà nói thì có hơi quan trọng thật.” Đào Yêu gật đầu nói: “Vì trong túi của ta vẫn còn ít mứt quả, nếu muốn giết ta vậy có thể nhờ người đút ta ăn trước được không?”

Thương Thanh lạnh lùng nói: “Đã muốn giết người thì cũng không nhất thiết phải cho người chết thoải mái.”

Đào Yêu lấy lui làm tiến: “Vậy ít nhất cũng có thể nói cho ta biết người đứng phía sau người là ai chứ?”

Thương Thanh nói: “Tính mạng sắp mất còn quan tâm những ân oán này làm gì chứ?”

“Đúng vậy.” Đào Yêu gật đầu: “Người quả thực không làm ai ưa nổi.”

“Cũng may cho người là ta nhận được lệnh không làm hại tính mạng người.” Ánh mắt Thương Thanh vụt lóe, đặt tay lên bờ vai gầy yếu của Đào Yêu: “Ta chỉ muốn phế bỏ võ công của người.”

Bích Lạc cả kinh, vội la lên: “Người đừng có làm vậy!”

Trên mặt Đào Yêu cũng không quá kinh hoàng, nàng nhẹ giọng hỏi: “Ý người là có người không muốn ta tiếp tục tra tra nữa?”

Thương Thanh không trực tiếp trả lời nàng, chỉ nói: “Có rất nhiều chuyện càng biết thì càng bất hạnh.”

“Người quyết định đó là phúc hay họa chỉ có thể là ta.” Đào Yêu nhàn nhạt nói.

“Vậy chúng ta mỗi mắt trông chờ.” Đôi mắt của Thương Thanh khẽ sụp xuống: “Nhưng trước đó người cũng đã bị phế rồi.”

Đào Yêu nhìn ánh mắt của hân, khẽ nói: “Ta không cho là vậy đâu.”

Khuôn mặt nàng bình tĩnh khiến Thương Thanh sinh nghi, hân không lãng phí thời gian nữa, tay đang muốn dùng sức, đột nhiên lại nghe một tiếng nổ mạnh, hai ánh sáng bạc chém tới cánh tay hân cực nhanh.

Thương Thanh đành phải buông tay né qua một bên, đứng lại mới phát hiện thì ra người đến là Cửu Tiêu và Mộ Dung Dật Phong.

“Các người rốt cục cũng tới?” Thương Thanh lạnh lùng cười.

“Người thật quá đáng, thừa dịp không có mặt chúng ta mà đi đánh lén hai cô nương.” Mộ Dung Dật Phong tiến lên giúp Đào Yêu giải huyết, về mặt quan tâm: “Đào Yêu, nàng có sao không?”

Đào Yêu lắc lắc đầu.

“Ta nghĩ cho dù có các người hay không cũng chẳng khác gì.” Thương Thanh nói.

Giọng nói của Cửu Tiêu vô cùng bình tĩnh: “Ít nhất chúng ta cũng sẽ không để người đắc thủ dễ dàng tới vậy.”

“Sự đệ, vết thương lần trước đã lành chưa?” Thương Thanh mỉm cười nhìn thẳng vào Cửu Tiêu, bỗng nhiên không chút dấu hiệu mà đánh tới hắn. Cửu Tiêu vô thức tránh nhưng trong lòng đồng thời thất lại. Hắn biết mình trúng kế.

Quả nhiên chưởng kia của Thương Thanh chỉ là hư chiêu, hắn chuyển thân một cái liền một trảo lao tới nắm chặt tay Bích Lạc.

Bích Lạc hung dữ cắn môi dưới: “Người thả ta ra!”

Thương Thanh chậm rãi kéo Bích Lạc tới, nhẹ nhàng hít ngửi mùi hương chỉ có trên người nàng, dùng giọng nói khan khan mà nói: “Nàng cho rằng điều này có thể sao?”

“Thương Thanh.” Cửu Tiêu dôi mắt nhìn hắn, nói từng câu từng chữ: “Bích Lạc là em gái ruột của người đấy.”

“Thì sao?” Thương Thanh cười khẩy, hỏi ngược lại: “Vậy thì sao?”

Ánh mắt Cửu Tiêu trầm xuống, nhanh chóng rút kiếm xông lên cứu Bích Lạc.

Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong cũng theo chặt bên sau hỗ trợ hắn.

Một trận chiến hôn thiên ám địa (Trời đất tối om) nổ ra, vì nguyên nhân ánh sáng và võ công loạn xạ mà xảy ra việc ngộ thương. Một là Mộ Dung Dật Phong lỡ quẹt qua làm má Bích Lạc bị thương, nàng ta nhìn hắn như kẻ thù không đội trời chung. Còn nữa chính là Đào Yêu dùng độc không cẩn thận liệng vào miệng Cửu Tiêu, tuy đã dùng giải được ngay lập tức nhưng Cửu Tiêu vẫn ối ra một búng máu lớn.

Nhiều người chưa chắc đã thắng, không bao lâu sau Mộ Dung Dật Phong đã bị đập ra ngoài, vừa muốn đứng dậy đã bị Đào Yêu vừa bị một chưởng đánh trúng bay ra nằm dè lên người. Hai người dìu nhau đứng lên, vốn đang ký thác hi vọng cuối cùng lên người Cửu Tiêu thì hắn cũng bị một đao chém ra, ngã dính lên hai người.

Thương Thanh liếc mắt bọn họ một cái, nhàn nhạt nói: “Hom nay tạm thời tha cho các người, nhưng chó吠mình, chúng ta luôn có cơ hội gặp nhau.”

Nói xong hắn ôm Bích Lạc nhảy ra ngoài.

Một đoàn người có lòng mà chưa đủ lực, chỉ có thể trợ mắt nhìn Bích Lạc bị hắn bắt đi.

Ai ngờ ngay chỗ hành lang gấp khúc, bỗng nhiên có hai luồng đao phong đánh úp sau lưng Thương Thanh, hắn ôm Bích Lạc vội vàng né tránh, quay lại đã nhìn thấy một phu nhân đang cầm song đao khiêu khích nhìn hắn.

Tuy vừa rồi chỉ lĩnh giáo một chiêu nhưng động tác rất lưu loát, đao pháp có nhu có cương, không thể khinh thường.

Thương Thanh nheo mắt: “Người là người phương nào?”

Miêu Kính Xuân cười nói: “Chủ phòng nhà người.” (*)

Hách Liên Phong một bên yếu ớt nhắc tay: “Phu nhân, hình như, dường như, chắc là nàng là chủ phòng nhà ta mới đúng...”

(*) Đây vốn là một câu khiêu khích, giống như ta là mẹ người, ta là ông nội người, nhưng chủ phòng cũng giống như vợ hoặc chồng.

Giọng nói kháng nghị của Hách Liên Phong bị Miêu Kính Xuân gầm lên chặn lại: “Bớt nói nhảm cho ta, mau đi xem xét thương thế của mọi người trong phòng.”

Hách Liên Phong nào dám phản kháng, vội vàng chạy vào phòng đỡ ba người dậy, ân cần hỏi: “Mọi người không sao chứ?”

“Chúng cháu không sao.” Mộ Dung Dật Phong nhắc nhở: “Hầu gia, chúng ta vẫn nên đi giúp đỡ phu nhân thôi, tên quái nhân mắt xanh kia rất giỏi công phu.”

“Yên tâm đi.” Hách Liên Phong an ủi: “Phu nhân nhà ta ấy à, ngay cả hai mươi con hổ có vây quanh cũng không cắn chết nổi nàng ấy đâu.”

Mọi người: “...”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Miêu Kính Xuân đã quyết đấu với Thương Thanh, tuy hấn chiêu chiêu độc ác, nhưng chiêu thức của Miêu Kính Xuân cũng nào có thiện lương gì cho cam. Thân thủ nàng linh hoạt, đùa nghịch song đao như gió, khi thì nhu nhược như liễu mùa xuân, khi thì rét buốt như gió đông, khi thì mạnh mẽ như lũ cuốn, khi thì nhanh như chớp, dần dần áp chế Thương Thanh.

Ngay lúc nguy cấp, nàng bỗng nhiên xuất ám chiêu, bắn ra một mũi tên độc từ trong giấy, quẹt qua làm cánh tay Thương Thanh bị thương.

Thương Thanh đột nhiên cảm thấy máu như ngừng chảy, trong ngực tức ách, trong lòng biết không thể đấu lại, hấn một tay bịt kín vết thương, nhẹ vỗ má Bích Lạc, nói: “Đừng vội mừng, ta sẽ còn quay lại.”

Nói xong liền buông Bích Lạc ra, nhảy mấy cái liền biến mất trong màn đêm.

Nhìn bóng lưng hấn xa dần, Miêu Kính Xuân xiên đao qua eo, hừ một tiếng khinh bỉ: “Dám làm loạn trên địa bàn của bà đây, chán sống chắc!”

Mọi người thấy Miêu Kính Xuân biểu diễn đều thất thần.

Hơn nửa ngày sau, Mộ Dung Dật Phong mới phản ứng lại, thở dài: “Không ngờ võ công của phu nhân lại lợi hại tới vậy.”

Hách Liên Phong tới gần cửa sổ, chỉ tay lên trời, nước mắt lưng tròng: “Bây giờ các người đã biết vì sao ta sợ nàng ấy vậy chưa hả.”

Mộ Dung Dật Phong đi qua vỗ vai ông, ngữ điệu trầm trầm: “Hầu gia, thật khổ cho ngài.”

Miêu Kính Xuân giải huyệt cho Bích Lạc, dẫn nàng ấy vào phòng, hỏi: “Tên mèo chết kia là ai vậy?”

“Là người vẫn luôn theo giết bọn cháu.” Đào Yêu trả lời.

Hách Liên Phong nhíu mày: “Tại sao phải đuổi giết các cháu?”

“Sau lưng hấn có thể lực rất thần bí, gần đây vẫn luôn đối nghịch với bọn cháu, dường như muốn ngăn Đào Yêu tìm cha.” Mộ Dung Dật Phong nói rồi liền chuyển hướng hỏi Đào Yêu: “Đúng rồi Đào Yêu, hình như lúc này hấn muốn phế võ công của nàng đúng không?”

Đào Yêu gật đầu, nhớ lại nói: “Hấn nói lần này nhận được lệnh không giết ta mà chỉ phế bỏ võ công.”

Mộ Dung Dật Phong suy tư: “Phế bỏ võ công sao? Rốt cục là nguyên nhân gì lại khiến bọn chúng có chủ ý này?”

Ngay lúc bọn họ nói chuyện, Bích Lạc vẫn ôm chặt lấy hai tay, không hề hé răng.

Đào Yêu liếc nàng ấy một cái: “Nàng không sao chứ?”

Bích Lạc lắc đầu, chỉ không ngừng lẩm bẩm: “Hấn nói hấn sẽ còn quay lại.”

“Yên tâm, có ta ở đây, hấn tới một lần ta lại táng một lần.” Miêu Kính Xuân sảng khoái vỗ ngực.

“Được rồi được rồi, mọi người đánh cả đêm chắc cũng mệt rồi, cùng đi ăn khuya thôi.” Hách Liên Phong cười cười.

Nghe vậy, mọi người theo sau Hách Liên Phong tới phòng ăn, chỉ trừ Cửu Tiêu vẫn im lặng.

Nhìn thấy vậy Mộ Dung Dật Phong cũng ngừng bước, quay lại đi tới trước mặt hấn, nhìn chăm chăm hấn hỏi: “Huynh có thể trả lời vấn đề vừa rồi của ta chứ?”

41. Chương 41: Cửu Mỹ Nhân

Chuyển Ngữ Bảo Trân

Beta Nhã Vy

“Có vấn đề gì?” Cửu Tiêu hỏi ngược lại.

“Tại sao bọn họ lại đột nhiên thay đổi chủ ý?” Mộ Dung Dật Phong nhìn thẳng Cửu Tiêu: “Ta nghĩ, nguyên nhân chuyện này, huynh hẳn biết rất rõ.”

Cửu Tiêu khẽ buông mắt, bóng lông mi in trên mặt mang theo vẻ nghiêm trọng: “Không, ta cũng không biết.”

“Trên đường đến đây, thế lực thần bí kia vẫn trốn đằng sau, một chút dấu vết cũng không tìm ra. Mà theo những gì chúng ta điều tra được, bọn chúng ra tay càng lúc càng nặng, dần dần ngay cả huynh cũng không còn cách nào bảo vệ chúng ta. Nhưng hiện giờ, Thương Thanh lại nhận được mệnh lệnh phải phế bỏ võ công của Đào Yêu.” Mộ Dung Dật Phong nhìn chăm chăm vào Cửu Tiêu: “Nói cho ta biết đi, bọn chúng rốt cuộc là đang mưu tính chuyện gì, mà huynh hình như cũng biết chút gì đó?”

Cửu Tiêu không hề né tránh ánh mắt hấn, giọng nói vô cùng bình tĩnh: “Rất nhiều chuyện cho dù huynh biết cũng không thể thay đổi được.”

“Như vậy,” Mộ Dung Dật Phong ngập ngừng hỏi: “Nói cho ta biết, Đào yêu sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Cửu Tiêu nhìn hấn, dùng chất giọng bình thản nhất thế gian nói: “Cho dù có gặp nguy hiểm huynh vẫn một lòng muốn ở bên cạnh Đào Yêu, không phải sao?”

Mộ Dung Dật Phong khẽ mỉm cười, đẹp tựa hoa lê khiến lòng người ấm áp: “Không sai, ta vẫn sẽ ở bên cạnh nàng.”

“Đã như vậy cần gì phải hỏi nữa?” Cửu Tiêu mặt vẫn bình tĩnh không gợn sóng, chẳng qua khí chất bình tĩnh này lại ẩn chứa đằng sau vẻ thoải mái vì đã nhìn thấu mọi chuyện.

Mộ Dung Dật Phong an tĩnh nhìn hấn, một lúc lâu sau, khẽ miệng bỗng nhếch lên 1 cái, ôm cổ hấn, cười nói: “Đại ca, lời huynh nói quả nhiên có thiên cơ, có ngôi chùa nào đã từng có muốn tranh đoạt vị trí trụ trì sao? Nhìn huynh vẫn một mực che giấu phần của chúng ta, nói nhỏ cho huynh biết, trụ trì Thiếu Lâm tự hiện tại là nghĩa tử của dựng bên ngoài của hàng xóm ta, ta có thể giúp huynh đi cửa sau đây... Hahaha, chỉ đùa một chút thôi mà, đừng nhìn chăm chăm ta như vậy. Đi thôi, chúng ta đến phòng ăn ăn khuya đi.”

Cứ như vậy, Mộ Dung Dật Phong với bộ dáng “Hai ta là huynh đệ tốt”, ôm cổ Cửu Tiêu, kéo hấn đi tới phòng ăn.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống, trên luyện võ trường, Mộ Dung Dật Phong hoàn toàn nhập tâm, chăm chú dõi theo Hách Liên Phong, học tập từng chiêu thức trong thương pháp của Hách Liên Phong.

Mà Miêu Kính Xuân và Đào yêu, thì ngồi ở một bên hành lang phía trên quan sát.

Sau khi để Mộ Dung Dật Phong thể hiện một lát, Hách Liên Phong không khỏi vuốt râu gật đầu: “Không tệ, ta chỉ mới dạy một lần đã nhớ kỹ rồi, đứa nhỏ này khả năng học hỏi thật tốt.”

Mộ Dung Dật Phong tươi cười: “Mặc dù Hầu gia nói rất đúng sự thật nhưng cháu vẫn phải nói một câu, quá khen quá khen.”

Cơ thể Hách Liên Phong lão đảo như sắp ngã, trấn định tâm thần, quay đầu lại hỏi: “Nói đi, Mộ Dung gia các người ai cũng là cao thủ võ học uyên bác, tại sao võ công của cháu lại yếu đến như vậy?”

Mộ Dung Dật Phong thẳng thắn: “Bởi vì từ nhỏ cháu đã không thích tập võ, luôn tính kế để đi đường tắt, cho rằng lớn lên sẽ có cao nhân truyền thụ nội công, hoặc là vô tình nhặt được một quyển võ công của ma giáo, luyện tầm vài ngày sẽ trở thành vô địch thiên hạ. Cháu nói chuyện này cho cha nghe, khiến ông nổi giận mắng cháu không phải đứa con có hiếu, đến giờ vẫn không chịu viết tên cháu vào gia phả dòng họ”.

“Vậy sao giờ cháu lại tự nguyện muốn theo ta học võ?” Hách Liên Phong lắng nghe.

Mộ Dung Dật Phong nhìn sang hướng hành lang Đào Yêu đang ngồi, dưới ánh mặt trời, gương mặt của nàng, nước da trắng nõn thuần khiết cùng những đóa hoa kiều diễm bên cạnh khoe sắc, đẹp không sao tả xiết. Hắn chậm rãi nói: “Bởi vì cháu đã gặp được người mà cháu muốn bảo vệ.”

Hách Liên Phong nhìn theo ánh mắt của hắn, gật đầu hiểu rõ, vuốt râu thở dài nói: “Quả thật là anh hùng không qua nổi ải mỹ nhân... Ta nói này nhóc con, ta lấy kinh nghiệm của một người từng trải khuyên cháu, chọn vợ phải chọn cẩn thận hơn một chút.”

“Như thế nào là cẩn thận?” Mộ Dung Dật Phong khiêm tốn thỉnh giáo.

Hách Liên Phong mỉm cười nhìn về phía phu nhân ở bên kia, rồi xoay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Nói tới chuyện thành thân, ngàn vạn lần không nên để vẻ ngoài mê hoặc. Con cọp cái nhà ta, ban đầu gặp giả vờ yếu đuối như nhìn thấy chuột liền muốn té xỉu tới nơi, diễm đam đáng yêu, khiến ta thương tiếc vô cùng. Nhưng cưới vào nhà rồi ta mới phát hiện, nàng ta không hề sợ chuột chút nào, đến cả cọp còn dám giết.”

Bên này mái hiên, Đào Yêu nhìn hai người kia đứng trên luyện võ trường, tò mò nói: “Bọn họ đang nói gì vậy?”

Miêu Kính Xuân nheo mắt lại nhìn một chút, vuốt tóc sau tai, cười nói: “Hầu gia hắn đang kể cho thằng nhóc Mộ Dung kia chuyện sau khi cưới ta cuộc sống vui vẻ ra sao ấy mà, haizz, lớn từng này tuổi rồi, như vậy thật là không đứng đắn.”

“Thì ra là như vậy.” Đào yêu tỉnh ngộ.

“Đúng rồi, Đào yêu cô nương, ” Miêu Kính Xuân xoay đầu lại, nhìn về phía Đào yêu, hỏi: “Cháu năm nay mười bảy phải không?”

“Vâng.” Đào yêu gật đầu.

“Hắn là sắp phải thành thân rồi.” Miêu Kính Xuân ngoắc ngoắc ngón tay, nghiêm túc nói: “Lấy kinh nghiệm của người từng trải nói cho cháu biết, ngày đầu tiên sau khi thành thân, nhất định phải áp chế trạng phu của mình, như vậy nửa đời sau của cháu mới tốt được.”

“Làm sao để áp chế đây?” Đào yêu ra vẻ kẻ dưới không ngại học hỏi.

Miêu Kính Xuân dốc hết sức giúp đỡ: “Đương nhiên là dùng nắm đấm rồi, nói cho cháu biết, nữ nhân có thể không học nữ công, có thể không biết nấu cơm, nhưng nhất định phải học giỏi võ công, chỉ cần trạng phu có một chút dấu hiệu đòi bại, lập tức dẹp liền. Nhưng hình như cháu dùng độc không tòi, chỉ cần trạng phu dám làm chuyện có lỗi với cháu, lập tức dùng độc, nhẹ thì để cho hắn toàn thân thối rửa, nặng thì để cho lục phủ ngũ tạng của hắn hóa thành một vũng máu, xem hắn còn dám nữa hay không.”

Bên này mái hiên, Mộ Dung Dật Phong nhìn về phía hành lang bên kia, tò mò nói: “Không biết phu nhân và Đào yêu đang nói chuyện gì?”

Hách Liên Phong nhìn thoáng qua rồi thương tiếc vỗ vỗ vai Mộ Dung Dật Phong, nói: “Xem ra Đào yêu đã bị phu nhân ta tẩy não rồi, các cháu sau khi thành thân thì tự cầu phúc đi”.

Mộ Dung Dật Phong thở dài một tiếng: “Thành thân, không biết là chuyện của năm nào tháng nào nữa”.

“Sao thế, lo những thứ kia sẽ cản trở chuyện của các cháu?” Hách Liên Phong lắng nghe.

Mộ Dung Dật Phong lắc đầu; “Những người đó cũng không có gì, chủ yếu là... Đào yêu đối với cháu cơ bản không có ý gì hết.”

“Chẳng lẽ là cháu đã bộc lộ tâm ý của mình với nàng, nhưng nàng cự tuyệt cháu?” Hách Liên Phong hỏi.

“Không, ” Mộ Dung Dật Phong cẩn thận nhớ lại, nói: “Hình như cháu thể hiện tâm ý với nàng ấy chưa được rõ ràng cho lắm”.

“Chính thế đấy.” Hách Liên Phong khích lệ nói: “Liệt nữ sợ triền nam, chỉ cần cháu tâm ý kiên quyết, nhất định sẽ thu phục được Đào Yêu.”

Một lúc sau, Mộ Dung Dật Phong được cổ động liền sôi trào nhiệt huyết; “Cháu rút cuộc phải làm sao đây?”

Hách Liên Phong mắt hí lại, cười gian tà : “Đương nhiên là dùng chiêu tuy cũ nhất nhưng cũng hiệu quả nhất, anh hùng cứu mỹ nhân”.

“Anh hùng cứu mỹ nhân?” Mộ Dung Dật Phong có chút khó xử: “Nhưng, võ công Đào yêu tốt hơn cháu.”

“Về điểm này, chúng ta có thể nghĩ biện pháp giải quyết.” Hách Liên Phong thâm ý cười cười: “Làm cho nàng ta tạm thời không thể sử dụng võ công.”

Mộ Dung Dật Phong để sát vào, chừng ngắm nhìn một phen, nói nhỏ: “Ý của Hầu gia là bỏ thuốc sao?”

“Thật là thông minh.” Hách Liên Phong tán dương.

“Hầu gia quá khen.” Mộ Dung Dật Phong khiêm nhường.

“Đâu có đâu có.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Thế là, hai kẻ đứng trên luyện võ trường, cùng nhau đắc ý ngửa mặt lên trời cười.

Trên hành lang, Đào yêu nhìn thấy cảnh này không khỏi hoang mang: “Bọn họ đang làm gì thế?”

“Lấy hai mươi năm kinh nghiệm sống cùng trượng phu của ta ra mà nói, ” Miêu Kính Xuân nhàn nhạt liếc hai người kia một cái, nói: “Hắn nhất định là ăn nhiều rồi.”

Ngày thứ hai, kế hoạch bắt đầu.

Mộ Dung Dật Phong nhìn Đào yêu đặt chén cháo đã uống xong xuống, đề nghị nói: “Đào yêu, hôm nay trời trong nắng ấm, ánh nắng tươi sáng, chúng ta đi ra ngoài đi dạo một chút được không?”

“Đúng vậy,” Hách Liên Phong phụ họa: “Các cháu đã tới lâu như vậy, lại không du ngoạn bốn phương một phen, thật đáng tiếc, người trẻ tuổi, đừng ở nhà cả ngày, nên ra ngoài nhiều một chút”.

“Được.” Đào Yêu liền đồng ý.

Mộ Dung Dật Phong nắm chặt bàn tay ở dưới bàn, biểu đạt tâm hồn sung sướng vô cùng.

Nhưng ——

Sau nửa canh giờ, trên đường, trong đám người.

Mộ Dung Dật Phong bất mãn nhìn Cửu Tiêu và Bích Lạc, nói: “Hai vị, ta nhớ mình đâu có mời hai vị cùng đi dạo.”

Bích Lạc nhún nhún vai: “Ta đâu có đi cùng các người, ta chỉ là đi theo sư huynh.”

Mà Cửu Tiêu thì không thèm giải thích lời nào, chỉ nhìn Bích Lạc rồi giả bộ không nghe thấy.

“Thật là hai chương ngại vật vừa thối vừa cứng!” Xoay người lại, Mộ Dung Dật Phong thấp giọng phẫn nộ mắng.

Đào yêu khuyên nhủ: “Mắng như vậy bọn họ sẽ nghe thấy đấy.”

Phía sau truyền đến giọng nói lạnh lùng của Bích Lạc: “Chúng ta đã nghe thấy rồi.”

“Vốn chính là nói cho các người nghe.” Mộ Dung Dật Phong nổi giận trong bụng, thật vất vả mới có cơ hội này, tự nhiên lại bị hai người kia phá mất.

Đang ảo não, một thai phụ đầu tóc rối bù mang theo mấy tiểu quỷ người đầy nước mũi không biết từ nơi nào chui ra, chợt bắt được cánh tay của Cửu Tiêu, liền dùng âm thanh chấn động núi sông vừa khóc vừa la: “Tướng công, chàng thật độc ác mà, bỏ lại chúng ta mẹ quả con cô mà đi, ngay cả một đồng tiền cũng không để lại! Mọi người mau tới đây phân xử đi! Hắn quả thực chính tên đàn ông hèn hạ nhất trên đời này!”

Tất cả mọi người sững sờ ngay tại chỗ, nhìn thai phụ kia vẩy nước mắt nước mũi vào người Cửu Tiêu.

Bích Lạc là người phản ứng đầu tiên, nàng nhìn Cửu Tiêu, vẻ mặt biến sắc: “Sư huynh, thì ra khẩu vị của huynh là như thế này đây...”

Đào yêu là người thứ hai kịp phản ứng, nàng nắm chặt lấy ngón tay, cẩn thận đếm từng số, nói: “Một, hai, ba, bốn, năm, năm đứa bé, thật nhìn không ra, Cửu Tiêu lợi hại như thế.”

Bất gặp ánh mắt của thai phụ kia nhìn mình, Mộ Dung Dật Phong là người thứ ba kịp phản ứng: Hách Liên Phong phái người tới giúp mình!

Quả nhiên là sư phụ tốt! Mộ Dung Dật Phong cảm động đến rơi nước mắt.

Những người khác thấy náo nhiệt đều tò mò muốn xem, cho nên mọi người trên thị trấn đều vội vàng chạy tới quan sát, vây kín Cửu Tiêu ba tầng trong ba tầng ngoài.

Tận dụng thời cơ, Mộ Dung Dật Phong vội vàng kéo Đào Yêu thoát khỏi đoàn người.

Đào yêu nghi ngờ: “Mộ Dung, huynh làm gì thế?”

Mộ Dung Dật Phong lấy lý do đã sớm chuẩn bị ra: “Chúng ta chưa quen cuộc sống nơi đây, dễ dàng bị ức hiếp, hay là trở về phủ Hầu gia cầu cứu xem sao.”

Nói xong hắn liền kéo Đào Yêu hướng về nơi đã định thẳng tiến.

Nơi đó là một con hẻm nhỏ, hai người mới vừa chạy đến giữa đường, bốn kẻ mai phục đã lâu làm bộ dáng lưu manh đứng chặn trước.

Tên cầm đầu trên mặt có một vết sẹo lớn trùm mắt: “Tiểu tử, giao bạc trên người ngươi ra đây, để nữ nhân bên cạnh lại, chúng ta sẽ tha mạng cho của ngươi, cút đi!”

Mộ Dung Dật Phong hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đứng trước mặt Vết Sẹo Lớn, trừng mắt nhìn lại hắn, lông mày thanh tú chính nghĩa nhướn lên, hét lớn một tiếng đầy nam tính: “Nữ nhân của ta, ai dám động đến!”

Vết Sẹo Lớn sờ sờ đầu, nhỏ giọng nói: “Công tử, tối qua lúc chúng ta luyện tập hình như đâu phải là câu này?”

Mộ Dung Dật Phong nhướn lông mày dương dương tự đắc, nói nhỏ: “Ta vừa nghĩ ra, ngươi đừng để ý, tiếp tục đọc câu thoại của mình đi.”

Vết Sẹo Lớn gật đầu, bày ra vẻ mặt hung thần ác sát: “Ta thấy tiểu tử ngươi chán sống rồi! Tốt, hôm nay ta sẽ đánh cho ngươi không còn răng ăn cơm!”

Sau khi nói xong, Vết Sẹo Lớn liền nhỏ giọng lo lắng hỏi: “Công tử, bộ dạng vị cô nương kia nhìn qua có vẻ rất lợi hại, nhờ lát nữa nàng ta đánh trả thì sao?”

“Yên tâm đi, nàng không có sức đâu.” Mộ Dung Dật Phong vỗ ngực, cam đoan nói.

Hạ trong chén của Đào Yêu là “Nhuyễn Công Tán” cổ truyền của Hách Liên gia, sau khi dùng xong, thân thể không cảm thấy khó chịu nhưng nội lực sẽ tạm thời biến mất, không cách nào dùng sức được. Bởi vậy mới nói, lần này Đào yêu chỉ có thể biết điều một chút mà tiếp nhận màn anh hùng cứu mỹ nhân của hắn thôi.

“... Mộ Dung? Mộ Dung?”

Mộ Dung Dật Phong phục hồi tinh thần lại, nhìn Đào yêu: “Sao thế?”

“Huynh cười ngây ngô thật lâu đấy.” Đào yêu trần thuật sự thật.

“Không có chuyện gì, ta chỉ biểu đạt sự khinh thường đối với bọn chúng thôi.” Sau đó Mộ Dung Dật Phong hắng giọng, nói với bốn kẻ kia: “Mấy người các người, xong hết lên đi!”

Bốn người kia liếc mắt nhìn nhau, tiếp theo liền cầm lấy vũ khí, hét lớn một tiếng, đánh tới.

Dựa theo nội dung tối qua tập luyện, Vết Sẹo Lớn sẽ cùng Mộ Dung tỷ thí, sau đó tên Khỉ Gầy thì tỷ thí với Đào yêu, còn lại hai người chịu trách nhiệm ở bên cạnh phô trương thanh thế, nhảy lên nhảy xuống, dựng lên không khí đánh nhau kịch liệt. Bởi Đào yêu đã nuốt phải Nhuyễn Công Tán, nội lực không còn, vì vậy nhất định đánh không lại công kích của Khỉ Gầy, lúc bấy giờ Mộ Dung Dật Phong sẽ tiến lên, dễ dàng tiêu sái cứu lấy Đào Yêu.

Ở nơi yên tĩnh đầy ánh mặt trời sớm mai này, Đào yêu nằm trong ngực của hắn, cảm nhận chính mình được bao trùm trong cảm giác an toàn nồng đậm, hai người nhìn nhau, cùng đắm chìm trong dòng sông tình yêu dào dạt....

“... Công tử? Công tử?”

Mộ Dung Dật Phong tỉnh lại từ trong ảo tưởng đẹp đẽ, nhìn về phía Vết Sẹo Lớn đang đứng trước mặt mình: “Sao thế?”

“Nếu không đấu võ, chúng ta sẽ lộ tẩy đó.” Vết Sẹo Lớn nhắc nhở.

“Được, bắt đầu đi.” Mộ Dung Dật Phong chuẩn bị sẵn sàng.

Vết Sẹo Lớn một đao đánh xuống, Mộ Dung Dật Phong dùng thương ngăn cản, sau đó một cước đá văng hắn, tiếp theo liền đi cứu Đào yêu – đáng ra phải là như vậy.

Nhưng lúc Vết Sẹo Lớn vung đao xuống, Mộ Dung Dật Phong đang muốn dùng thương cản lại, bỗng nhiên cảm thấy tứ chi vô lực, nội lực tiêu hết, hình như là – đã trúng Nhuyễn Công Tán!

Lúc này trong lòng Mộ Dung Dật Phong rất yên tĩnh, hắn biết lần này tự mình hại mình rồi.

Quả nhiên, cây đao kia không gặp trở ngại, thuận thế vung xuống, “Soạt”. Ngực hắn liền rách một đường.

Mà lúc này, bên cạnh vốn nên là Đào Yêu bị tên Khỉ Gầy một chiêu đánh ngã, nhưng lại thành tên Khỉ Gầy bị một chiêu đánh ngã. Sau đó, nàng nhìn thấy Mộ Dung Dật Phong bị thương, ánh mắt trầm xuống, trong nháy mắt lao đến.

42. Chương 42: Hoa Đăng

Chuyển ngữ Bảo Trân

Beta Nhã Vy

Một buổi sáng yên tĩnh, ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu xuống, trong một con ngõ nhỏ, một hồi gào khóc thảm thiết truyền đến.

Trên phố xá, người người vốn vây quanh Cửu Tiêu xem náo nhiệt, sau tường rào lấp kín, bốn người bị đánh bỗng nhiên bay lên trời rồi rớt xuống mặt đất, rồi lại văng lên trời, sau đó lại rớt xuống mặt đất. Cảnh tượng oai phong tráng lệ, làm người ta sợ hãi thán phục không thôi.

Độ khoảng thời gian nửa chén trà nhỏ sau, trong ngõ nhỏ, bốn người kia nằm trên mặt đất đã bị đánh cho nhìn không ra hình người.

Con khỉ gầy che phần thân dưới của mình, đau đến mức nước mắt rơi như mưa. Thật hèn hạ, lại đánh vào chỗ yếu nhất trên người hắn. Con khỉ gầy trước sau đều không thể hiểu nổi: “Tại sao, tại sao lại đối đãi với chúng ta như thế?”

Đào Yêu nhàn nhạt trả lời: “Bởi vì các người đã thương bằng hữu của ta.”

Vết Sẹo Lớn càng nghĩ càng tủi thân, cuối cùng “Òa” một tiếng khóc lên: “Ta không cố ý chém hắn, ai biết hắn lại không tránh chỗ? Thật là quá đáng, chúng ta do thiếu tiền nên mới cầm năm trăm lượng thôi mà, có cần thiết đánh đau như vậy không?”

Đào Yêu nghi ngờ: “Cái gì năm trăm lượng?”

Sợ bị lộ tẩy, Mộ Dung Dật Phong vội nói: “Đào Yêu, được rồi, ta không có chuyện gì, mấy người các người đi nhanh đi!”

Nghe vậy, bốn kẻ xui xẻo kia liền vội vàng dìu nhau khập khễnh rời đi.

“Mộ Dung, không sao chứ?” Đào Yêu hỏi: “Võ công của huynh sao lại tuột dốc vậy, ngay cả tên kia cũng đánh không lại?”

Mộ Dung Dật Phong nhúc nhích thân thể, khuất phục nén nước mắt vào trong, nói: “Có thể là tại buổi sáng ta ăn nhầm đồ không tốt.”

Đúng là không nên ăn nhầm Nhuyễn Công Tán, nhưng rốt cuộc làm sao lại ăn trúng, hắn quả thật không hiểu nổi.

“Buổi sáng?” Đào Yêu bỗng nhiên nghĩ tới: “Đúng rồi, buổi sáng hôm nay nha hoàn bê đồ ăn cho ta, trong cháo có quá nhiều hành thái, ta không thích nên liền lặng lẽ đổi chén với huynh ... Mộ Dung, huynh bị tiêu chảy rồi hả?”

Giữa võ công kém với bị tiêu chảy, Mộ Dung Dật Phong đấu tranh tư tưởng kịch liệt rồi cuối cùng cũng đành nén nỗi đau đớn mà nhận cái sau.

Một chiêu Anh hùng cứu mỹ nhân này thất bại nhưng Hách Liên Phong từng một thời là công tử trắng hoa vẫn còn vô số tuyệt chiêu khác.

“Nữ nhân đều ưa thích những thứ thần bí, thích nam nhân hư hỏng một chút, thế nên cháu cứ như vậy làm...” Buổi trưa, Hách Liên Phong nói nhỏ bên tai Mộ Dung Dật Phong, truyền thụ cho hắn vô số chiêu lừa gạt phụ nữ của mình.

Ban đêm, mọi âm thanh đều yên lặng, cả Hầu gia phủ đắm chìm trong không gian an tĩnh.

Đào Yêu đang chuẩn bị cởi áo ra nghỉ ngơi, cửa bỗng nhiên nhẹ nhàng đẩy ra.

Nàng ngẩng đầu lên đã phát hiện Mộ Dung Dật Phong chậm rãi đi đến.

Đào Yêu hỏi: “Mộ Dung, có chuyện gì sao?”

Ấy...: “Nàng chính là chuyện của ta.”

Đào Yêu nghi ngờ: “Mộ Dung, huynh hôm nay. . . Thật kỳ lạ.”

“Thật ra thì ta vẫn luôn là như vậy.” Mộ Dung Dật Phong đứng lại trước mặt nàng, sau đó chậm rãi cúi đầu nói bên tai nàng: “Chẳng qua là nàng không phát hiện ra mà thôi.”

Trong phòng ánh nến chập chờn, từng làn khói trắng lượn lơ bay lên.

“Đào Yêu,” Mộ Dung Dật Phong lấy ra một đóa Mẫu Đơn, đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng ngửi, nói “Đóa hoa tươi đẹp nhất trong viện tối nay vừa nở, hoa tươi tặng mỹ nhân, đây, tặng cho nàng.”

Đào Yêu khẽ nhíu mày: “Cái này là huynh vừa mới hái trong sân à ?”

Mộ Dung Dật Phong bỗng nhiên ghen lời nói nhẹ nhàng lại trong miệng, sau đó ôm lấy eo Đào Yêu, kéo nàng tới gần. Mà hắn thì cúi người xuống, nhìn nàng.

Ánh mắt của hắn chăm chú, nóng rực mà nguy hiểm.

Đào Yêu nói: “Mộ Dung. . .”

Mộ Dung Dật Phong dùng ngón tay đặt trên môi của nàng, ý bảo nàng đừng nói nữa.

Nhưng Đào Yêu không có ý buông tha, tiếp tục cố gắng: “Mộ Dung, ta muốn nói. . .”

“Suyt.” Mộ Dung Dật Phong che miệng Đào Yêu, dùng ánh mắt bảo nàng không nên phá hỏng giờ khắc này.

Đào Yêu tránh trái tránh phải, cuối cùng cũng thoát khỏi bàn tay của hắn, nói: “Mộ Dung, nhanh lên, đem đóa hoa. . .”

Mộ Dung Dật Phong hơi cau mày, đứa nhỏ Đào Yêu này, sao lại không hiểu cái gì là lãng mạng như vậy?

Xem ra là muốn hấn phải dùng tới vũ lực rồi!

Mộ Dung Dật Phong hạ quyết tâm, thả đóa Mầu Đơn trong miệng ra, buông bàn tay đang che miệng Đào Yêu xuống rồi hít sâu một hơi, nhắm thẳng môi nàng mà hôn.

Nhưng đang lúc hai đôi môi sắp chạm vào nhau, một bàn tay dịu dàng ngăn lại.

Trái tim Mộ Dung Dật Phong nhất thời ngừng đập.

Chẳng lẽ Đào Yêu từ chối mình!

Nhất thời, không khí như đọng lại, mũi hương trong lò hun phảng phất cũng ngưng cháy.

Đào Yêu nhìn hấn, mở miệng: “Mộ Dung, vì phòng ngừa có người đánh lén, vừa rồi ta đã hạ độc trên hoa cỏ trong vườn.”

Mộ Dung Dật Phong đầu tiên là ngơ ngẩn, sau đó trên trán tụ thành một giọt mồ hôi lạnh, từ từ trượt xuống dưới: “Ý của nàng là. . . Đóa hoa này, có độc?”

Đào Yêu rất nhẹ rất nhẹ gạt đầu: “Không sai.”

Giọt mồ hôi kia đã từ trán chảy cảm Mộ Dung Dật Phong: “Loại độc này nếu trúng phải sẽ như thế nào?”

“Chỗ bị dính độc sẽ ngứa vô cùng, như bị kim chích.” Đào Yêu chậm rãi nói: “Độ khoảng nửa chén trà sau, độc sẽ phát tán.”

Khóe miệng Mộ Dung Dật Phong từ từ nhếch lên, khẽ run rẩy: “Đào Yêu, nàng nhất định có giải được đúng không?”

Đào Yêu lắc đầu: “Lúc ra ngoài đồ nhiều quá, vắc không nổi, thế nên giữa đường ta đã liệng thuốc giải đi hết rồi.”

“A!!!” Trong phủ Hầu gia bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu cực kỳ bi thảm, hơn nữa, còn kéo dài suốt một đêm. . .

Chiều đêm khuya nguy hiểm, nam nhân hấp dẫn hoàn toàn thất bại.

Bị đao chém, còn bị trúng độc cùng một loạt hành hạ chờ phía sau, Mộ Dung Dật Phong quyết định bỏ cuộc.

Hách Liên Phong liền chọc tức hấn: “Mới chỉ thất bại vài lần thôi mà, có gì mà như đưa đám vậy chứ?”

Mộ Dung Dật Phong vô lực phất tay một cái: “Hầu gia, cứ tiếp tục như vậy, mạng nhỏ của cháu chỉ sợ khó giữ.”

Hách Liên Phong trầm ngâm chốc lát, nói: “Thôi được rồi, cháu thật sự không thích hợp với những chiêu hái hoa này, cứ dứt khoát đăng hoàng biểu lộ tâm ý với Đào Yêu là tốt nhất. Tối mai trăng tròn, trên trời sẽ cử hành hoa đăng, các cháu ra ngoài đi dạo một chút, chờ cơ hội mà xuống tay.”

“Có được hay không vậy?” Mộ Dung Dật Phong do dự.

“Cháu còn muốn cưới vợ hay không?” Hách Liên Phong giáo huấn: “Chút đau khổ đã chịu không nổi, sau này lần nào tồn tại trong giang hồ được?”

Ý chí chiến đấu của Mộ Dung Dật Phong lại một lần nữa bị kích thích, trong mắt của hấn lóe lên tia kiên quyết: “Được! Lần này không thành công cũng thành nhân!”

Buổi tối ngày thứ hai, trăng sáng sao thưa, gió đêm vi hòa, trên phố xá người đến người đi, chung quanh đeo đầy hoa đăng năm màu sắc sảo. Từng chiếc hoa đăng chiếu sáng mọi tâm tình.

Những thanh niên nam nữ kia xuân tình nảy mầm, trước hoa đăng xinh đẹp, ánh mắt của bọn họ lưu luyến trên từng khuôn mặt, tìm kiếm một nửa định mệnh của đời mình.

Phàm là chuyện gì cũng tất có ngoại lệ, tỷ như giữa đường Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong, mặc dù đã ở cùng nhau nhìn khắp bốn phía, nhưng thứ mà bọn tìm kiếm lại không hề giống nhau...

Mắt của Đào Yêu chỉ toàn đảo quanh những gánh hàng rong với thức ăn thơm ngon ngào ngạt.

Mà Mộ Dung Dật Phong thì trái phải trước sau trên dưới sáu mặt đều là nhìn chăm chăm bóng dáng Cửu Tiêu.

Lại nói tiếp, hôm nay thật đúng là cơ hội tốt ngàn năm có một, Bích Lạc cho là trên đường quá chen chúc, không muốn đi ra ngoài, vì vậy Mộ Dung Dật Phong không cần tốn nhiều sức đã loại được một chướng ngại vật.

Chướng ngại còn lại chính là Cửu Tiêu, vẫn giống y như thường ngày, kiên trì theo đuôi bọn họ, phá hư không khí tâm tình. Vì thế Mộ Dung Dật Phong chỉ có thể xuất tuyệt chiêu, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Đại ca, vị thai phụ kia đoán chừng đang ở quanh đây, huynh cứ đi cùng chúng ta như vậy, biết đâu nàng ta sẽ lại xuất hiện đây.”

Nghĩ đến đồng nước mắt nước mũi bầy nhầy, còn có mấy ngón tay dơ bẩn cấu xé trên người mình kia, lông mi Cửu Tiêu khẽ rung, lần đầu tiên hắn nhận thua trước mặt Mộ Dung Dật Phong, tự động lui về phía sau.

Mộ Dung Dật Phong nhìn quanh một lần, phát hiện chướng ngại duy nhất đã tiêu trừ, nhất thời tâm tình rất tốt, quyết định lót đường tử tế.

Hắn hắng giọng, nói: “Đào Yêu, nàng biết hôm nay là ngày mấy không?”

Đào Yêu tính một chút rồi đáp: “Mười lăm tháng năm.”

Mộ Dung Dật Phong lắc đầu: “Ý của ta là trên trần tối nay có điều đặc biệt, nàng đã nhìn ra chưa?”

Đào Yêu gật đầu: “Người bán thức ăn hay bán hàng rong cũng nhiều hơn mọi hôm.”

Cơ thể Mộ Dung Dật Phong lão đảo, nhưng cuối cùng vẫn đứng vững lại: “Ý của ta là biết tại sao hôm nay người ta lại thấp nhiều hoa đăng như vậy không?”

Đào Yêu trầm tư chốc lát, đáp: “Đoán chừng là vì chiếu sáng, để người ta thấy đẹp mắt thì bán hàng rong cũng bán được nhiều hơn.”

Mộ Dung Dật Phong như bị vật thể nặng nào đó liệng qua, nhưng vẫn nỗ lực trấn định thân thể, tiếp tục dẫn dắt từng bước: “Nàng nhìn lại xem, trên đường đi đâu cũng là thanh niên nam nữ, hơn nữa phong cảnh xung quanh lại đẹp như vậy . . . Chẳng lẽ nàng còn nhìn không ra những người này hôm nay muốn làm gì sao?”

Đào Yêu tỉnh ngộ: “Hiểu, bọn họ muốn đi tìm đối tượng mình ngưỡng mộ trong lòng”.

Cuối cùng cũng thông suốt cái đầu gỗ này được rồi, Mộ Dung Dật Phong đang cảm độc đến vắng cả nước mũi lại nghe thấy Đào Yêu tiếp tục nói: “Sau khi tìm được thì cùng nhau kết bạn đi ăn khuya.”

“Àm” một tiếng, Mộ Dung Dật Phong cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, ngã lảo lảo trên mặt đất.

Tại sao, tại sao, tại sao trong đầu nữ nhân này chỉ toàn chuyện ăn uống vậy?

“Đào Yêu”, Mộ Dung Dật Phong giận dữ: “Chẳng lẽ cơm tối nàng ăn chưa no sao?”

“Ăn no.” Đào Yêu bình tĩnh nói: “Chỉ là bây giờ lại hơi đói bụng. . . Mộ Dung, bên kia đường có quán ăn kia, chúng ta đến ngồi một chút đi.”

Nói xong Đào Yêu liền lôi kéo Mộ Dung Dật Phong đang ủ rũ đi tới quán ăn nhỏ ở phía trước, gọi ra hai phần rồi bắt đầu say sưa ăn.

Khó khăn lắm mới ăn được hai miếng, Mộ Dung Dật Phong chợt tỉnh lại, vò đầu bứt tóc tìm cơ hội để hoàn thành mục tiêu tử tế.

Đang cố suy nghĩ lại nghe thấy nam tử ngồi ở bàn bên kia lên tiếng hỏi nữ tử ngồi cùng: “Tiểu Diêu, ăn có ngon không?”

Nàng kia nhỏ giọng nói: “Dạ, ăn ngon lắm.”

Nam tử từ từ ngửa mang chút ngưỡng ngừng: “Vậy mỗi ngày ta đều dẫn nàng đến đây ăn, được không?”

Cô gái buông đôi tay như cánh bướm xuống, giọng nói nhỏ đến sắp nghe không được: “Ta, ta nghe không hiểu ý chàng.”

Nam tử bỗng nhiên nắm chặt đôi tay mềm mại như hoa cỏ trên bàn, hai mắt ẩn ý đưa tình: “Tiểu Diêu, gả cho ta đi, ta sẽ nuôi nàng cả đời, yêu nàng cả đời.”

Cô gái cắn môi dưới, hai gò má ửng hồng như hoa đào tháng ba: “Lưu Lang, chàng, chàng nghiêm túc sao?”

Nam tử giơ tay thề: “Nếu ta dối tặc với nàng, sau này thiên lôi đánh xuống, không chết tử tế được!”

Cô gái then thùng lao vào trong ngực của hắn: “Lưu Lang.”

Nam tử ôm chặt lấy nữ tử: “Tiểu Diêu.”

“Lưu Lang.”

“Tiểu Diêu.”

Vì thế hai người tình chàng ý thiếp, bốn phía đều tỏa ra sắc hồng.

Quả nhiên là phương pháp tốt, Mộ Dung Dật Phong không khỏi vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Sau đó hắn quyết định nhìn gáo vẽ muối, cũng sử dụng chiêu này với Đào Yêu: “Đào Yêu à, ăn có ngon không?”

Đào Yêu liền ngẩng đầu lên từ giữa tô mì thịt bò, khoe miệng dính nước tương màu nâu, ngơ ngác nói: “Ăn ngon. . . Tiểu nhị, phiền người bê ra thêm một tô nữa.”

Mộ Dung Dật Phong nắm chặt nắm đấm, nhẫn nại, nhẫn nại, cho dù Đào Yêu có sát phong cảnh thì hắn cũng sẽ xây dựng lại từ đầu.

Vì thế Mộ Dung Dật Phong hít sâu một hơi, nói: “Vậy sau này mỗi ngày ta đều dẫn nàng đến đây ăn, được không?”

Đào Yêu lắc đầu: “Không cần, mỗi ngày đều ăn sẽ mau ngán, mà không lâu sau chúng ta phải rời khỏi nơi đây rồi.”

Mộ Dung Dật Phong ỏi ngum máu đang muốn nuốt xuống ra, cổ nén đau thương tiếp tục ý chí sắt đá của mình: “Ta đây có thể dẫn nàng đi ăn chỗ khác.”

“Được.” Đào Yêu xoa một chút miệng, hỏi: “Ăn cái gì?”

“Bánh hoa quế, cá nheo hấp, gà trần châu hạt sen, vịt nước tương, cái gì ăn ngon, ta liền mua cho nàng có được không?” Mộ Dung Dật Phong tiếp tục dùng thức ăn hấp dẫn.

“Được.” Có ăn Đào Yêu đương nhiên gật đầu.

“Vậy,” Mộ Dung Dật Phong mắt rũ xuống, giặt nhẹ vạt áo của mình, nhần nhó nói: “Ý của ta chính là, ta sẽ nuôi nàng cả đời, chuyện này. . . Nàng dứt khoát gả cho ta được không?”

Đào Yêu ngẩng đầu lên, roẹt một cái hút sợi mì vào miệng, sau đó nhìn hắn: “Ý huynh là nếu ta gả cho huynh huynh sẽ nuôi ta cả đời sao?”

Mộ Dung Dật Phong cảm giác được trái tim như ngừng đập, khoe miệng cứng ngắc, thân thể rét run, tay chân không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu, kinh hồn táng đảm tự hỏi nên đối phó với các loại phản ứng của Đào Yêu như thế nào.

Nếu Đào Yêu then thùng cúi đầu không lên tiếng, như vậy chính là tỏ vẻ chàng có lòng thiếp có ý, hắn sẽ lập tức kéo nàng tới chỗ không người, thừa này cơ nấu gạo sống thành cơm chín. . . Nhưng loại khả năng này có hơi tiểu nhân một chút.

Nếu Đào Yêu tức giận đập bàn rồi chửi mình có dụng ý khác, vậy hẳn đem chuyện nàng dùng độc giết mình lúc trước, cợt nhả nói cho nàng biết thật ra thì người mình yêu chính là Cửu Tiêu, cưới nàng làm vợ chỉ để phụng dưỡng cha mẹ già. . . Nhưng một chiều này tương đối hiếm, nói không chừng còn có khả năng bị Cửu Tiêu xuất quỷ nhập thần đâm luôn một kiếm.

Nếu Đào Yêu kinh ngạc nhìn mình, khuôn mặt nguội lạnh, đám người tản đi, hoa đăng tắt hết, chủ tiệm tới đuổi bọn họ đi nàng mới như không có việc gì nói một tiếng đêm đã khuya, ta đi đây, huynh cũng trở về Mộ Dung sơn trang đi, chúng ta cũng dừng liên lạc nữa. . . Đây là phản ứng kinh khủng nhất, báo hiệu ngày tàn của đời hắn.

Trán Mộ Dung Dật Phong đầy mồ hôi lạnh, từ từ lặn trên da hắn, lắng trĩ lực phủ ngũ tạng của hắn.

Cuối cùng thì chuyện gì sẽ xảy ra đây? Hắn đang đợi.

Hoa đăng chậm rãi lay động, động tác của mọi người trở nên chậm chạp khác thường, thế giới xung quanh trong nháy mắt đột nhiên yên tĩnh lạ.

Mộ Dung Dật Phong nín thở, thử dò xét hỏi: “Chẳng lẽ, nàng. . . Không muốn sao?”

“Cũng không phải nguyên nhân này, chẳng qua là,” Đào Yêu nhẹ chau đôi mày đen: “Cho dù ta không gả cho huynh thì bây giờ không phải huynh vẫn đang nuôi ta sao, đã như vậy thì cần gì làm điều dư thừa. . . Đúng rồi, tính tiền đi.”

Thế giới chung quanh bắt đầu chuyển động một lần nữa.

Mộ Dung Dật Phong á khẩu không trả lời được nhưng trong lòng rất hận, rất hối hận, tại sao trước kia lại nuông chiều Đào Yêu, nàng muốn ăn cái gì liền vội vàng mua đem đến. Nếu không như vậy không phải bây giờ một món ăn cũng có thể thu nàng vào tay sao? Thất sách thất sách, thật là đại thất sách!

Mộ Dung Dật Phong nhăn nhó, ử rử theo sát Đào Yêu đi về phía trước.

Ở phía đông trấn có một cái hồ, trên mặt hồ đầy những chiếc thuyền nhỏ trang trí hoa lệ. Ánh trăng trong vắt, cả mặt hồ lóe sáng lấp lánh, khung cảnh u tĩnh. Trong không khí đêm hè thanh tĩnh ở nơi này tràn ngập huân hương, khiến lòng người lay động.

Hai người thuê một cái thuyền nhỏ, ngồi bên trong ngắm trăng.

Người chèo thuyền ở phía sau an tĩnh vung tay, mái chèo nhập vào hồ nước trong suốt, nổi lên một gợn nước bóng loáng, tiếng vang ào ào phảng phất tiếng trời.

Đào Yêu ngồi ở trước khoang thuyền, ngửa đầu, chỉ vào bầu trời đêm nói: “Mộ Dung, nhìn thấy ngôi sao kia không?”

Mộ Dung Dật Phong gật đầu: “Sao vậy?”

Đào Yêu ôm gối, chậm rãi nói: “Từ nhỏ, ta vẫn xem ngôi sao đó là cha ta.”

“Vậy nàng và mẹ nàng là hai ngôi sao ở bên cạnh sao?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Không,” Đào Yêu nhàn nhạt nói: “Bọn ta và ông ấy không ở chung một chỗ.”

Nghe vậy, Mộ Dung Dật Phong trầm mặc, một lúc lâu hắn hỏi: “Đào Yêu, khi nàng nhìn thấy cha nàng nàng có trách ông ấy không?”

Đào Yêu không nói, chỉ yên lặng nhìn trời, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Không, ta sẽ không trách ông, ta chỉ là muốn gặp ông. . . Chỉ là muốn nhìn thấy ông.”

“Vậy mẹ nàng có trách ông ấy không?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Ta không biết,” Đào Yêu chậm rãi nói: “Bà ấy chỉ bảo ta đi tìm ông ấy thôi.”

“Vậy mẹ nàng có đưa nàng vật gì của cha không?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

Đào Yêu từ bên hông lấy ra một túi thơm, chậm rãi nói: “Cái này, bà đưa cái này cho ta, ta nghĩ. . . Bà muốn ta giao cho cha.”

Mộ Dung Dật Phong cầm lấy, tinh tế quan sát, chỉ thấy túi thơm kia làm bằng sợi tổng hợp thượng đẳng, kỹ thuật thâm tinh xảo, hoa văn hoa hải đường trông rất sống động. Mà để sát vào mũi khẽ ngửi thì phát hiện hương thơm nồng đậm thanh tĩnh, phảng phất mùi hoa U lan.

“Ta đoán chừng cái này hẳn là vật đính ước của cha mẹ nàng.” Mộ Dung Dật Phong đoán.

Đào Yêu không nói gì, nhưng ánh mắt cũng đồng tình.

Lúc này một chiếc thuyền trang trí điểm lệ ghé vào cạnh bọn họ, phía trên thuyền oanh thanh yến ngữ, mùi thơm quanh quẩn, lệ ảnh mông lung.

Mộ Dung Dật Phong tò mò: “Nhà dò, đây là thuyền ai vậy?”

Nhà dò mở to mắt, nhỏ giọng nói: “Công tử, đó là các cô nương thể đỏ của kỹ viện Ôn Tình lớn nhất ở đây, nhưng các nàng ấy đều rất đánh đá, hay hai người trở vào khoang thuyền ngồi đi, sẽ an toàn hơn”.

Mộ Dung Dật Phong đang chuẩn bị đứng dậy vào khoang thuyền, lại nghe thấy một giọng nói dịu dàng vang lên: “Các tỷ muội, mau nhìn kia, trên chiếc thuyền nhỏ kia có một công tử tuần tú đang ngồi.”

“Để ta nhìn xem, hừm, quả thật không tệ.”

“Đâu chỉ không tệ, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy người anh tuần như vậy, xem ra tối nay đi ra ngoài là đúng rồi.”

Nghe vậy, khóe miệng, lông mày, trái tim của Mộ Dung Dật Phong đều héch lên trời, trong lòng dương dương đắc ý.

Ngay cả các vị tỷ tỷ thanh lâu kiến thức rộng rãi cũng khen mình tuần tú, lần này ở Đào Yêu trước mặt có thể coi như là có chút mặt mũi.

Hắn thanh hắng giọng, nói: “Nhà dò, khoan hãy chờ tới, chờ các cô nương kia một chút.”

Nhà dò không còn cách nào, chỉ có thể theo lời dừng lại.

Tiếp theo, con thuyền kia từ từ nhích tới gần bọn họ.

Đào Yêu tò mò: “Các nàng ta sao lại tới đây?”

Mộ Dung Dật Phong vuốt vuốt đầu tóc, đắc ý cười một tiếng: “Hắn là thấy ta thiếu niên anh tuấn, muốn đến bên cạnh ta đó mà. . . Đào Yêu nàng cứ yên tâm, có nàng ở đây, ta sẽ không nhìn các nàng kia nhiều đâu. Dĩ nhiên khi nàng không ở cạnh, ta cũng sẽ không nhìn.”

Nói xong, Mộ Dung Dật Phong đứng dậy, chỉnh trang y phục, chuẩn bị nghênh đón người hâm mộ của mình.

Ai ngờ, sau khi hai thuyền nhích tới gần, đầu lĩnh của đám người kia mặc sa y màu vàng nhạt cũng không có ý nói chuyện với hắn mà lớn giọng gọi Đào Yêu: “Cô nương, cô nương.”

Đào Yêu hỏi: “Xin hỏi có chuyện gì không?”

Nữ tử thanh lâu kia liếc nhìn Mộ Dung Dật Phong, nhìn lại Đào Yêu, quyến rũ cười một tiếng: “Cô nương, vị tiểu quan này cô nương tìm thấy ở Gian Nam Phong quán nào vậy? Chất lượng không tệ. Đúng rồi, bao trọn một đêm hết bao nhiêu bạc, đắt hay không? Ai, thôi được rồi, nhan sắc này cũng coi như hàng thượng đẳng, hẳn là rất đắt tiền. Ôi chao, nàng chỉ bao một đêm thôi đúng không, đêm mai ta sẽ bỏ tiền ra bao hắn, ném thử chút mùi vị.”

Mộ Dung Dật Phong: “. . .”

Sau khi thấy người nào đó bị đùa giỡn, nhà dò hảo tâm dời thuyền ra xa đám người kia để tránh Mộ Dung Dật Phong thấy cảnh thương tâm.

Nhưng tim Mộ Dung Dật Phong thật sự đã bị tổn thương quá nặng, hắn đi tới đuôi thuyền, lấy ra một thỏi vàng, đưa cho nhà dò nói: “Đại thúc, phiền thúc rời đi trước.”

Nhà dò thấy vàng mắt sáng long lanh, vội nói: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề, công tử cô nương các người chậm rãi hàn huyên nha, ta về trước.”

Nói xong, nhà dò cầm lấy vàng, tung mình một cái, nhảy vào trong hồ.

Mộ Dung Dật Phong trở lại mũi thuyền, âm ức ngồi xuống.

Chung quanh rất yên tĩnh, chỉ nghe âm thanh rầm rĩ của đám người từ nơi xa truyền đến, từng đợt loáng thoáng, nửa thật nửa ảo.

Đào Yêu vẫn ngồi ngắm sao, nhẹ giọng hỏi: “Mộ Dung, cuộc sống lúc còn bé của huynh thế nào?”

Mộ Dung Dật Phong suy nghĩ một chút, nhớ lại nói: “Lúc ta còn bé đặc biệt không nghe lời, vốn thích trốn giờ luyện võ, núp ở phía sau núi câu cá, bắt chim, cứ như vậy trốn hết một ngày, đến buổi tối đói bụng rồi liền chạy về nhà. Sau khi cơm nước xong, cha ta sẽ phạt ta quỳ trước bài vị tổ tông hai canh giờ. Mỗi lần đang quỳ, mẹ ta sẽ phái Vân thúc tới đưa thức ăn khuya cho ta. Thỉnh thoảng, cha mẹ ta cũng vì chuyện của ta mà cãi vã, nhưng cuối cùng vẫn giải quyết xong trên giường hết, cẩn thận nghĩ lại, cuộc sống khi đó thật vui sướng.”

Đào Yêu nhìn ánh trăng, mỉm cười: “Ta cảm thấy được huynh vẫn luôn là một người rất vui vẻ.”

“Thật sao?” Mộ Dung Dật Phong đắc chí: “Đào Yêu nàng cuối cùng cũng phát hiện được ưu điểm của ta.”

“Huynh có rất nhiều ưu điểm, rất đẹp trai, tốt bụng, đối với bạn bè cũng nghĩa khí, còn rất lạc quan, thế nên,” Đào Yêu nhìn ánh trăng, ánh trăng vàng phủ mờ đôi mắt nàng: “Thế nên Mộ Dung, huynh đi đi.”

43. Chương 43: Giết Chóc

Chuyển ngữ Bảo Trân

Beta Nhã Vy

Mặt hồ gió êm sóng lặng, thỉnh thoảng mới có lăn tăn rung động. Vầng trăng sáng soi bóng nước, mơ hồ,朦胧 lung.

Về mặt Mộ Dung Dật Phong yên tĩnh như hồ nước, hắn cũng ngửa đầu giống như Đào Yêu, cùng nhau ngắm trăng: “Nàng không muốn ta mạo hiểm, phải không?”

Đào Yêu trầm mặc, ánh trăng trắng muốt chiếu trên mặt đường như có thể xuyên thấu làn da của nàng đến trong cơ thể. Một lúc lâu sau nàng mới mở miệng: “Mộ Dung, huynh luôn luôn vui vẻ, sau này vẫn sẽ lạc quan như vậy. Mà đường ta đi đều là giết chóc với máu tanh... Vì thế xin huynh đi đi, giúp ta thực hiện mong muốn.”

Hai người đều nhìn ánh trăng sáng mà nói chuyện với nhau, ánh mắt dù chưa chạm đến nhau, nhưng bọn họ đều biết rất rõ nét mặt đối phương hiện giờ.

Ngoài xa, loáng thoáng truyền đến tiếng vang của mái chèo khua nước, trong trẻo mượt mà, giống như một giấc mộng cảnh.

Gió đêm từ từ thổi qua, hai người đứng thật gần, thỉnh thoảng, quần áo và từng sợi tóc lại quấn vào nhau.

Mộ Dung Dật Phong bỗng nhiên cúi đầu, nhẹ nhàng bắt được vài sợi tóc của Đào Yêu.

Không phải là cầm, mà là bắt được, để cho sợi tóc kia rơi vào giữa lòng bàn tay mình.

Hắn buông mắt, dùng bàn tay còn lại nhẹ khều vuốt mái tóc đen óng, đến hàng lông mi dài và dày, đủ dịu dàng. Mà giọng nói của hắn cũng chậm rãi, bình thản, đầy nhu tình: “Nếu như vì sợ nguy hiểm mà bỏ nàng đi, ta vĩnh viễn sẽ không vui. Thế nên ta sẽ không đi đâu hết.”

Đào Yêu lắc đầu: “Mộ Dung, huynh không nên như vậy. Mộ Dung mà ta biết là một công tử rất đơn thuần, hành tẩu giang hồ chỉ vì muốn chơi cho đã, đồng hành cùng ta cũng chỉ nghĩ đến việc tìm kiếm chuyện thú vị trên giang hồ.. Nhưng bây giờ tình huống đã thay đổi rồi, những thứ chúng ta tiếp xúc không hề thú vị nữa, không phải là thứ hiện thời huynh muốn theo đuổi. Thế nên Mộ Dung, trở về đi thôi.”

Mộ Dung Dật Phong vẫn vuốt ve từng sợi tóc kia như cũ, giống như vuốt ve một con mèo đang giận dỗi, kiên nhẫn, nhip nhàng.

“Nàng nói không sai, tình huống đã thay đổi.” Khóe miệng Mộ Dung Dật Phong ẩn hiện ý cười nhàn nhạt, dưới ánh trăng chiếu rọi, mang theo vẻ đẹp không nhiễm bụi trần: “Khi đó, chúng ta kết bạn là xem nhau như bạn đồng hành, mà bây giờ, nàng đối với ta mà nói là một người rất quan trọng. Là ta... không cách nào để mất đi một người như thế. Vậy nên ta không thể rời đi.”

Nghe vậy, Đào Yêu từ từ quay đầu lại nhìn Mộ Dung Dật Phong.

Hồ nước dưới thuyền chậm rãi chuyển động, sóng sánh chiếu vào mặt Mộ Dung Dật Phong, ánh sáng trong suốt nhẹ nhàng chuyển động, soi sáng cảm xúc trên mặt hắn. Nhưng Đào Yêu mơ hồ nhận ra, tối nay trên người Mộ Dung có thứ gì đó rất kỳ lạ, không nguy hiểm, lại khiến cho lòng của nàng dao động lạ thường.

Sau đó hắn chậm rãi tiến tới gần nàng. Làn da của hắn cùng màu da với nàng, ánh mắt của hắn chứa đầy nhu tình, sống mũi của hắn tuấn tú cao thẳng, bờ môi của hắn mọng nước từ từ nhích tới gần nàng...

Lúc đôi môi hai người sắp chạm nhau, một bàn tay lại xuất hiện, ngăn ở giữa.

Hô hấp của hắn nhất thời nhất thời cứng lại, chẳng lẽ Đào Yêu lại từ chối hắn?

Nhưng cảm xúc của hắn lại hơi khác lạ, không đặc biệt mềm mại như tay của nữ nhân. Mộ Dung Dật Phong thử hôn thêm một cái nữa để dò xét, hình như lòng bàn tay này có hơi nhiều vết chai? Lại hôn thêm một chút, ồ, hình như bàn tay này lớn hơn tay Đào Yêu?

Hắn đang chuẩn bị tiếp tục hôn hít thân mật thì giọng nói của Cửu Tiêu vang lên: “Đừng bôi nước dãi lên tay ta nữa.”

Mộ Dung Dật Phong bị dọa sợ đến hoảng hồn, quay đầu đã phát hiện Cửu Tiêu chẳng biết lúc nào đã đứng ở bên cạnh bọn họ, mà cái tay phá mất chuyện tốt chính là của hắn!

“Đại ca, sau này xin huynh đừng giả quỷ dọa bọn ta nữa được không?” Mộ Dung Dật Phong vỗ vỗ ngực.

Cửu Tiêu không để ý tới hắn, chỉ nhìn Đào Yêu.

Sắc mặt của hắn có chút trầm tĩnh, nặng nề, cả ánh trăng cũng không thể xuyên thấu.

Đào Yêu bỗng nhiên tỉnh ngộ, nàng hỏi: “Hầu gia phủ đã xảy ra chuyện gì sao?”

Cửu Tiêu gật đầu, rõ ràng là động tác rất nhỏ nhưng lại nặng nề đánh vào lòng Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong.

Ba người vội vàng thật nhanh chạy đến Hầu gia phủ, càng đến gần càng nghe thấy tiếng người ồn ào, làn da bọn họ cảm nhận được ngọn lửa nóng rực.

Lửa.

Cả Hầu gia phủ chìm trong biển lửa, sắc lửa đỏ như máu, nhuộm đỏ cả chân trời.

Ba người không suy nghĩ nhiều, à trực tiếp xông vào.

Giữa đám khói cuộn cuộn dày đặc, bọn họ thấy rõ cảnh tượng thảm thiết ấy, những người trong giờ cơm tối rõ ràng vẫn còn sống, giờ đây tất cả đều nằm trên mặt đất, tròng mắt nghi hoặc mà sợ hãi, nhìn những người kia đã rời đi...

Máu, một vết máu từ cổ của một người vô tội cuội mây đập gió phun ra, vẩy vào trên tường, cảnh tượng thê lương quỷ dị.

Không còn ai sống sót, một người cũng không có, tính mạng của bọn họ vĩnh viễn bị dừng lại vào giờ khắc này.

Rốt cục, ngay giữa đại sảnh, bọn họ nhìn thấy thi thể của vợ chồng Hách Liên, hai người ôm nhau an tĩnh ngủ.

Ba người từ từ đi tới, quỳ xuống trước mặt bọn họ giữa ngọn lửa nóng rực bao vây, rất lâu không lên tiếng.

Mộ Dung Dật Phong hiểu.

Sự chết chóc này là do bọn họ mang tới.

Nếu như không có bọn họ, Hầu gia phủ sẽ vĩnh viễn an tĩnh, giống như vườn đào vĩnh viễn vui vẻ, chứ không như địa ngục trần gian bây giờ.

Hận nhất là chuyện đã rồi nhưng bọn họ vẫn chưa thể biết ai là kẻ chủ mưu.

Tảng đá đè nặng trong lòng khiến Mộ Dung Dật Phong không cách nào thở nổi.

Ba người bị bao vây trong lửa, thật lâu mới có thể đứng vững, cho đến khi Cửu Tiêu mở miệng: “Phải mai táng họ thật tốt”.

Mộ Dung Dật Phong gật đầu, cẩn thận mà cung kính di dời thân thể hai người kia.

Nhưng vào lúc này, Đào Yêu nhìn thấy có hai chữ mờ mờ viết bằng máu trên sàn nhà —— kinh đô.

Đó là manh mối Hách Liên Phong cố gắng để lại trước khi chết.

Mộ Dung Dật Phong cau mày: “Chẳng lẽ ý của Hầu gia là kẻ hạ độc thủ đang ở kinh đô?”

Đào Yêu nhìn dòng chữ được ghi lại bằng hơi thở cuối cùng của người chết, chậm rãi nói: “Có thể thẩm án Ân gia diệt môn cũng là do người nọ làm.”

Đang lúc ấy thì ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân liên tiếp, không bao lâu, một đám quan binh tiến vào, viên quan dẫn đầu chỉ nhìn bọn họ, lớn tiếng nói: “Cấp trên ra lệnh, những người này này là thủ phạm giết chết phu phụ Bột Hải Hầu, mau bắt toàn bộ lại cho ta.”

Quan binh tuân lệnh, tất cả đều cầm lấy vũ khí vọt tới bọn họ.

Ba người hiểu nơi đây không nên ở lâu, liền chớp lấy thời cơ từ cửa sổ nhảy ra ngoài, biến mất trong biển lửa.

Từ trên núi nhìn xuống, ngọn lửa kia vẫn tiếp tục bùng cháy, đốt hết thấy dấu vết tội ác thiêu không còn gì nữa.

Đào Yêu đứng ở đỉnh núi, lẳng lặng dõi mắt nhìn theo, bị gió thổi lạnh thấu xương.

“Đám quan binh kia cái gì cũng chưa hỏi đã xông vào khẳng định chúng ta là hung thủ.” Mộ Dung Dật Phong khẽ nheo mắt lại: “Ta thấy người ra tay thật sự chắc chắn là cấp trên của bọn chúng. Xem ra, Hầu gia dường như có biết cái gì đó về chuyện Ân gia bị diệt môn, mà người vẫn muốn đối phó với chúng ta sợ ông ấy nói ra nên liền sớm ra tay sát hại, đối xử như với Vạn Trường Phong. Nhưng bọn họ lại không ngờ Hầu gia trước khi chết đã để lại manh mối, nói cách khác, Ân gia bị diệt môn là do một kẻ ở kinh đô chủ mưu, mà cha Đào Yêu cũng rất có thể có liên quan đến người này.”

Đào Yêu không nói gì, trong đôi mắt phản chiếu ánh lửa kia.

Mộ Dung Dật Phong quay sang Cửu Tiêu, vững vàng nhìn hắn: “Ta nghĩ về trận giết chóc này, huynh nhất định biết chút ít.”

Cửu Tiêu không nhìn thẳng hắn, chỉ chậm rãi nói: “Là Thương Thanh, còn có một đám người vô công ngang hàng với Thương Thanh.”

“Huynh chắc chứ?” Mộ Dung Dật Phong cẩn thận quan sát thần sắc của hắn.

Cửu Tiêu lẳng lặng nói: “Bích Lạc mất tích, nhất định là Thương Thanh đã ra tay, mà có thể sát hại Hầu phu nhân trong thời gian ngắn như vậy nhất định phải cần đến một đám người được huấn luyện nghiêm chỉnh, vô công không thua gì Hách Liên phu nhân.”

Mộ Dung Dật Phong nhẹ giọng nói: “Có thể chi phối đám người Thương Thanh, hơn nữa lại ở kinh đô, người này thân phận nhất định rất cao quý... Bước kế tiếp chúng ta nên làm thế nào đây?”

Gió thổi vù vù, thấm thấu triệt để bóng đêm trầm mặt.

Đào Yêu bỗng nhiên mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng nhưng kiên quyết.

“Đi kinh đô, dựa theo di ngôn của Hầu gia đi kinh đô.”

Nghe vậy, Cửu Tiêu ngửa đầu, trong mắt chảy qua ánh sáng âm thầm.

Nhanh thôi.

Trời sắp sáng rồi.

Kinh đô

44. Chương 44: Kỹ Viện

Chuyển ngữ Bảo Trân

Beta Nhã Vy

Đào Yêu buông tờ danh sách đầy tên người xuống, bọn họ trực tiếp đi về phía kinh đô, đi tìm chân tướng.

Ba người sợ bị theo dõi, dọc đường đều chọn lối nhỏ mà đi, hành tung bí mật. Rốt cục một tháng sau đã tới gần kinh đô.

Hôm nay bọn họ tìm nơi để nghỉ ngơi thu xếp, đang chuẩn bị vào thành lại vô tình phát hiện những bức họa truy nã của họ ở ngoài cổng thành.

Trên đó viết bọn họ là hung thủ sát hại phụ nữ Bột Hải Hầu, là trọng phạm bị truy nã khắp cả nước.

Ba người nhìn chằm chằm bức họa truy nã kia, yên lặng không tiếng động.

Một lúc lâu, Mộ Dung Dật Phong bỗng nhiên mở miệng: “Tại sao tiền thưởng cho hai người lại cao hơn ta, thật không công bằng!”

Đào Yêu, Cửu Tiêu “...”

Xem ra, bọn họ không thể cứ nghênh ngang vào kinh như vậy. Vì thế ba người quyết định đầu đội nón lá, dùng lụa đen rủ xuống che khuôn mặt của mình.

Lần thứ hai, tới cửa thành, còn chưa vào được thành, một quan binh liền chỉ nhìn bọn họ, hét lớn: “Mau bắt lại!”

Mộ Dung Dật Phong vừa sợ vừa nghi, chất vấn: “Có làm không, các người ngay cả mặt ta ra sao còn chưa nhìn thấy, tại sao lại bắt chúng ta?”

Bên kia trả lời: “Mười tên mang mạng đen thì có đến chín là tội phạm bị truy nã, còn một tên sót lại chính là giỡn chơi muốn ăn đòn, cứ bắt lại là chuẩn nhất, mọi người, lên!”

Nói xong một đoàn quan binh liền trực tiếp xông lên, dọa cho ba người bọn họ sợ chạy trốn chết.

Hai lần vào thành đều thất bại thảm hại, ba người quyết định phân tích kỹ càng, xác định hai điều: một – không thể dùng diện mạo thật của mình để vào thành, hai – không thể mang vật che đậy, vậy thì chỉ còn cách cải trang.

Trên lệnh truy nã vẽ hai nam một nữ, vậy bọn họ sẽ cải trang thành hai nữ một nam.

Vì thế Đào Yêu dễ dàng đổi nam trang, mà Cửu Tiêu và Mộ Dung Dật Phong cũng đổi thành nữ trang.

Lần này nhất định có thể qua được, ba người nghĩ như vậy.

Nhưng quan binh thủ thành vẫn cản bọn họ lại, mê đắm nhìn Cửu Tiêu giả gái, đùa giỡn nói: “Vị mỹ nhân này, nàng tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Đã xuất giá chưa?”

Nhìn ám hiệu của Mộ Dung Dật Phong, Đào Yêu lặng lẽ đưa một thỏi bạc cho tên quan binh kia, đáp thay: “Nàng ấy tên Cửu Nhi, năm nay hai mươi hai, ở quê đã khắc chết người chồng thứ tư, lần này đến kinh đô là để tìm người thứ năm cho nàng.”

“Chắc chắc chắc, thật đáng tiếc, nếu không phải mạng khắc phu, ta sẽ cưới nàng liền.” Quan binh kia tiếc hận rồi lắc đầu: “Thôi, các người đi đi.”

Ba người thở dài, đang chuẩn bị rời đi, tên quan binh kia lại đưa tay bóp máng Cửu Tiêu một cái, thở dài nói: “Cặp máng cỡ vậy nhất định có thể sinh nở rất tốt, chỉ là vô phúc hưởng thụ, đáng tiếc, đáng tiếc.”

Cơ thể Cửu Tiêu lập tức cứng đờ, nắm tay siết chặt vang lên tiếng răng rắc.

Ánh mắt Mộ Dung Dật Phong hả hê, cười nói: “Đại ca, không sao, coi như bị chó cắn móng đi, nhẫn nại, nhẫn nại.”

Cửu Tiêu: “...”

Nhờ Cửu Tiêu hy sinh, ba người rốt cục có thể tiến vào kinh thành.

Trong thành đường phố nhộn nhịp, dòng người qua lại không dứt, phố xá phồn vinh náo nhiệt, phồn hoa vô cùng.

Mộ Dung Dật Phong nhỏ giọng nói với Đào Yêu: “Mặc dù là lần đầu tiên đến kinh nhưng chúng ta nhất định phải bình tĩnh, ngàn vạn lần không nên lộ vẻ ngờ nghệch... A, Đào Yêu, mau nhìn bức tranh này đi, thủ pháp thật tốt ! Ai, còn có lư hương này, tạo hình thật khác biệt! Còn có tượng điêu khắc gỗ, tay nghề thật là điêu luyện sắc sảo!”

Cửu Tiêu, Đào Yêu: “...”

Đang lúc này, một tên công tử bột quần áo hoa lệ điển hình mang theo bốn thủ hạ tới vây quanh Mộ Dung Dật Phong.

Trong mắt cười công tử kia lóe âm quang: “Cô nương nay đã bao nhiêu xuân xanh rồi, đã xuất giá chưa?”

Đào Yêu lại tiến lên đáp thay: “Nàng năm nay hai mươi hai, ở quê đã khắc chết người chồng thứ tư, lần này đến kinh đô là để tìm người thứ năm cho nàng.”

“Hồ hồ, coi như nàng may mắn. Ta là con của đương kim Thừa tướng Ngô Thế Quý.” Công tử ăn chơi đưa tay vuốt gương mặt trắng nõn của Mộ Dung Dật Phong, cười âm nói: “Đại mỹ nhân, sau này nàng hãy cùng ta ăn sung mặc sướng đi ghen.”

Mắt thấy cái tay bẩn kia sờ soạn kung tung trên mặt mình, Mộ Dung Dật Phong nghiêng răng “ken két”.

Cửu Tiêu ghé sát bên tai Mộ Dung Dật Phong, trả lại lời hắt hủi vừa nói với mình cho hắn: “Nhẫn nại nhẫn nại.”

Mộ Dung Dật Phong: “...”

Đào Yêu cho rằng kẻ kia không nghe rõ, liền lặp lại lần nữa: “Nhưng công tử à, người cưới nàng cũng sẽ bị khắc chết đấy.”

Ngô Thế Quý cười ha ha một tiếng, lộ một hàm răng trắng ngà: “Sợ quái gì, ta chỉ ăn chơi không lập gia đình...Lên, mang Đại mỹ nhân đi cho ta!”

“Dạ!” Bốn người kia tuân lệnh, vung tay áo chuẩn bị mang Mộ Dung Dật Phong trở về phủ Thừa tướng.

Mộ Dung Dật Phong đương nhiên không cam lòng thuận theo, nhưng nếu cứ một mực phản kháng trên đường cái sẽ khiến quan binh chú ý mất.

Vì thế hắn chỉ có thể cố hết sức kiềm chế bản thân.

Cửu Tiêu và Đào Yêu nắm chặt vũ khí của mình, chần chừ do dự.

Ngay cơ đang ở trước mắt, một chiếc xe ngựa hoa lệ đi tới, dừng lại. trước mặt bọn họ Bên trong truyền ra một giọng nói thanh nhã: “Ngô công tử, ngài đang làm gì đó?”

Ngô Thế Quý vừa nhìn thấy liền vội đến trước xe ngựa cúi đầu thở dài, cung kính nói: “Thì ra là Luật Vương gia, thật không cố ý, ta đang thu dọn gia nô, cản đường ngài rồi, thật sự đáng chết.”

Đào Yêu phản bác: “Chúng ta không phải là gia nô của người.”

Ngô Thế Quý nhướn mày, mắng: ” Trước mặt Vương mà dám xen mồm vào sao?”

Nói xong, hắn đột nhiên giơ tay định tát Đào Yêu.

Hai mắt Mộ Dung Dật Phong bốc lửa, lặng lẽ rút thanh chủy thủ giấu trên người ra khỏi vỏ, chuẩn bị chặt bàn tay kia xuống.

Nhưng vào lúc này, Luật Vương gia trong xe ngựa bỗng nhẹ giọng ngăn Ngô Thế Quý: “Ngô công tử, ta thấy ba vị gia nô này của ngài tướng mạo không tệ, có thể nhường những kẻ này lại cho lão phu hay không?”

Ngô Thế Quý nào dám nói chữ “Không”, vội đáp: “Có thể vào mắt Vương gia thật sự là vinh hạnh to lớn của bọn họ, vậy tại hạ để bọn họ lại đây... Vương gia, ta còn có việc, đi trước một bước.”

Nói xong, Ngô Thế Quý liền dẫn bốn tên tay sai ỉu xìu chạy mất.

Đào Yêu ngẩng đầu muốn nhìn rõ người trong xe ngựa.

Nhưng tấm màn trên cửa đã che mất hơn nửa mặt Luật Vương gia, căn bản không thể nào nhìn rõ diện mạo của hắn.

Nhưng ngay cả như vậy, hắn vẫn khiến người ta cảm nhận được khí chất cao quý.

Đào Yêu đang sững sờ, lại nghe vị Luật Vương gia kia nói nhẹ một câu.

“Mọi việc ở kinh đô đều phải cẩn thận.”

Sau đó ngựa hí vang một tiếng, vững vàng nhanh chóng kéo xe ngựa đi.

Ánh mắt Đào Yêu vẫn nhìn chăm chú vào chiếc xe ngựa kia thật lâu, cho đến khi nó biến mất ở đầu khúc quanh cũng chưa lấy lại tinh thần.

Mà Cửu Tiêu thì vẫn cúi thấp đầu, mặc nhiên không nói.

Mặc dù đến kinh đô nhưng tất cả vẫn cần bàn bạc kỹ lưỡng, vì thế chuyện cần giải quyết trước mắt chính là chuyện ăn uống.

Ba người mặc dù đã cải trang nhưng nếu ở lâu trong khách sạn, vẫn sẽ gặp nguy hiểm, vì thế sau khi bỏ phiếu biểu quyết, bọn họ nhất trí đồng ý vào kỹ viện ở.

Một vị công tử mang theo hai mỹ nhân đi kỹ viện tìm thú vui cũng không phải là chuyện hiếm có khó tìm, sẽ không khiến cho người khác chú ý. Hơn nữa bản thân kỹ viện là chỗ rất phức tạp, nói không chừng bọn họ còn có thể moi ra một chút tin tức từ đó.

Kinh đô có tất cả mười kỹ viện, Dung Hương viện đứng hàng thứ năm, ở đó sẽ không đến nỗi bị chú ý như hai kỹ viện đứng đầu, cũng sẽ không rỗng rảnh lẫn lộn như những kỹ viện nhỏ, bởi thế đây là chỗ thích hợp nhất cho bọn họ ẩn nấp.

Sau khi quyết định xong, ba người liền đi vào Hương Dung viện.

Đến tiếp đãi bọn họ là một tú bà tuổi chừng ba mươi, mặt mày diễm lệ, giọng nói nhấc chân đều quyến rũ động lòng người. Một thân sa y đỏ thắm như một ngọn lửa, nhìn rất chói mắt.

Bà ta lấy cái quạt tròn, nhẹ nhàng vung về phía trước, một mùi thơm ngào ngạt liền phát tới mặt bọn họ, mùi thơm nức mũi.

Đầu tiên nhìn thấy Đào Yêu, bà ta đầu tiên là ngây ra một lúc, nhưng vẻ kinh ngạc kia rất nhanh đã bị nụ cười che mất: “Vị công tử này, ta tên là Dung nương, người hôm nay đến tìm cô nương hay là muốn bán hai vị cô nương này?”

Đào Yêu đang muốn trả lời, lại bị Mộ Dung Dật Phong ngăn lại, thì thầm cái gì đó với nàng.

Đào Yêu gật đầu, tỏ vẻ hiểu ý Mộ Dung Dật Phong, sau đó nàng chuyển hướng nói với Dung nương: “Vậy hai người này, mời bà ra giá.”

Dung nương tiến lại gần, cao thấp trái phải đánh giá Cửu Tiêu, nói: “Vị cô nương này vóc người cao gầy, lãnh nhược băng sương, đúng là băng mỹ nhân, ta ra giá một ngàn lượng bạc.”

“Vậy còn nàng ấy?” Đào Yêu chỉ vào Mộ Dung Dật Phong hỏi.

Dung nương lại đánh giá trên dưới cao thấp Mộ Dung Dật Phong một chút, nói: “Vị cô nương này mi mục như vẽ, thanh tú trong sáng, ta ra giá hai nghìn lượng bạc.”

Mộ Dung Dật Phong hớn hở nhảy nhót, hần nhẹ giọng nói bên tai Cửu Tiêu: “Thật ngại quá, mặc dù tiền thưởng trên lệnh truy nã của huynh cao hơn nhưng cơ thể của ta đáng giá gấp mười lần huynh.”

Đào Yêu nghi ngờ: “Tại sao giá tiền của nàng ta lại cao hơn?”

Dung nương lại phe phẩy quạt, mắt chớp chớp: “Huynh nghĩ đi, vị cô nương này chẳng những có thể lấy làm danh kỹ, cho nàng thay nam trang còn có thể trở thành một gã tiểu quan xinh đẹp, một người đóng được hai vai, giá tiền đương nhiên là cao hơn.”

“Ầm” một tiếng, Mộ Dung Dật Phong ngã ngửa không đứng lên được.

Nhiệm vụ hoàn thành, Đào Yêu bắt đầu nói với Dung nương những điều đã sớm chuẩn bị: “Đây là hai tiểu thiếp ta trên đường buôn bán mua được, nhưng trong nhà đã có vợ, bây giờ mang về nhà cũng không tốt, vì thế thời gian này muốn ở tạm chỗ của bà. Dĩ nhiên bạc cũng theo đó mà trả.”

Dung nương cũng là người sáng khoái, cái gì cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Ở chỗ chúng ta đây là mười lượng bạc một đêm, chưa tính tiền cơm, chỉ cần đúng hạn trả tiền, muốn ở bao lâu tùy công tử. Dĩ nhiên, nếu như công tử bỗng dưng chán ăn hai món chính này cũng có thể đổi khẩu vị với người trong viện chúng ta.. Được rồi, không quấy rầy các vị mua vui, ta đi trước.”

Nói xong, Dung nương dặn dò nha hoàn hầu hạ ba người thật tốt, sau đó liền lui ra.

Sa y đỏ thắm đi một mạch qua hành lang dài, sân nhỏ, thang lầu, cuối cùng đi tới một gian phòng trong góc hẻo lánh của phòng khách hậu viện.

Dung nương đẩy cửa lớn ra, ánh mặt trời trong nháy mắt tràn vào trong đó, thổi bay mùi rượu trong phòng.

Dung nương nhẹ giọng nói: “Nàng ấy tới “

Theo tiếng nói đó, một chén rượu Bạch Ngọc rơi xuống trên mặt đất, vỡ vụn.

45. Chương 45: Duyệt Lai

Chuyển ngữ Bảo Trân

Beta Nhã Vy

Ánh trăng u tĩnh, Đào Yêu cũng lặng yên.

Mộ Dung Dật Phong tiếp tục nói: “Nàng cho rằng nếu như không phải nàng cố ý tìm kiếm, bọn họ sẽ vĩnh viễn sống tốt, cả đời vui vẻ, đúng không?”

Gió đêm lóe sáng, lay động áo Đào Yêu, nàng vẫn trầm mặc.

“Nàng suốt đường đi đều tự trách mình, thậm chí còn cảm thấy chính mình là người đã tiếp tay cho bọn chúng sát hại mọi người. Rất có thể tối qua trong mộng còn nhìn thấy tay mình nhuộm đầy máu tươi.”

Đào Yêu sắc mặt giống như hồ nước phẳng lặng như thường, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy những dao động rất khẽ.

“Ta biết, ta biết chứ.” Mộ Dung Dật Phong nhẹ nhàng nói: “Bởi vì những thứ này ta đều đã trải qua.”

Nghe vậy, lông mi Đào Yêu khẽ động, một lúc lâu, nàng rốt cục cũng mở miệng: “Mộ Dung, là thật sao? ... Huynh cũng tự trách mình như vậy?”

“Trơ mắt nhìn những người tốt với mình chết đi, cái loại khổ sở này khắc vào xương tủy.” Mộ Dung Dật Phong chậm rãi đi tới trước cửa sổ, đưa tay ôm chặt Đào Yêu từ phía sau.

Môi hắn dán lên tóc của nàng, đôi môi ấm áp, còn mái tóc nàng lại lạnh, nhiệt độ từ từ lan tỏa.

Bọn họ duy trì tư thế ấm áp thân mật như vậy một lúc lâu.

Thật lâu thật lâu sau, Mộ Dung Dật Phong nói: “Rất nhiều chuyện chúng ta không thể tránh khỏi, gặp, vì thế phải ôm đau khổ cả đời... Nhưng con đường phía trước vẫn phải vui vẻ mà bước tiếp”.

Đào Yêu khẽ gật đầu: “Ta hiểu.”

“Nàng nhìn ta, làm ta thiếu chút nữa quên mất mục đích ban đầu.” Mộ Dung Dật Phong vỗ đầu: “Ta tới mượn hộp phấn lần trước mua cho nàng.”

Đào Yêu đáp một tiếng, lấy ra một hộp phấn thượng đẳng từ trong gói đồ nặng, nói: “Huynh định dùng cái này để cải trang sao?”

“Cái này thích hợp với Cửu Nhi cô nương của chúng ta hơn.” Lòng mảy Mộ Dung Dật Phong dương dương tự đắc.

“Cẩn thận chộc tới huynh ấy, coi chừng lại bị điểm huyết một ngày một đêm.” Đào Yêu dặn dò.

“Yên tâm đi, lúc này khi hấn ăn khuya ta đã hạ độc, bây giờ chắc chắn đang ngủ khi khi rồi.”

Mộ Dung Dật Phong ha hả cười một tiếng: “Ta phát hiện ra tên kia vô công mặc dù caonhưng đặc biệt dễ tin người, giống như một đứa trẻ vậy... Được rồi Đào Yêu, nàng ngủ đi, ta đi trước.”

Đợi sau khi Mộ Dung Dật Phong rời khỏi, Đào Yêu dập tắt ánh nến, sau đó nằm lên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Những âm thanh mơ hồ bên ngoài làm người ta buồn ngủ.

Mà cả gian phòng cũng nhất thời bao phủ trong bóng đêm, càng thêm yên tĩnh.

Bỗng nhiên Đào Yêu nằm trên giường mở miệng: “Huynh đã đến rồi.”

Cây nến trên bàn lại được thắp lên, chiếu sáng một đôi mắt hoa đào.

Đào Yêu đứng dậy, gọi tên người kia: “Hàn Ly, huynh đã đến rồi.”

“Tại sao nhìn thấy ta lại không hề kinh ngạc?” Hàn Ly hỏi.

“Bởi vì ta vẫn cũng cảm thấy huynh sẽ xuất hiện lần nữa.” Đào Yêu trả lời.

“Tại sao nhìn thấy ta cũng không vui vẻ?” Hàn Ly hỏi.

“Bởi vì tâm tình ta bây giờ không thích hợp vui vẻ.” Đào Yêu trả lời.

“Ta nhìn thấy nàng trở thành tội phạm truy nã.” Hàn Ly nói.

“Không sai, hấn nói ta đã giết người.” Đào Yêu trả lời.

“Hấn là ai vậy?” Hàn Ly hỏi.

“Ta không biết.” Đào Yêu nói: “Nhưng có một ngày hấn sẽ cho ta biết.”

“Vừa rồi ta nhìn thấy người bạn kia ôm nàng.” Hàn Ly nói: “Ta rất không thích hấn.”

“Không sao, huynh ấy là bạn ta.” Đào Yêu nói: “Ta thích là được rồi.”

Hai người lại một lần nữa im lặng.

Hàn Ly từ từ đến gần Đào Yêu, dây áo vẫn nổi lỏng như cũ, một đầu tóc dài cũng bị hấn phất ở sau lưng. Gió đêm thổi qua khiến cả người hấn như phiêu dật.

Bộ dáng này cũng thật lười biếng.

Hấn ngồi xuống bên giường, đưa tay cầm lấy lọn tóc trước ngực Đào Yêu, nhẹ nhàng hôn.

Đào Yêu nhìn hấn, nhẹ giọng nói: “Lần trước huynh nói sẽ chờ ta ở rừng trúc.”

“Nhưng nàng chưa trở về rừng trúc, vì thế ta cũng đi theo.” Hàn Ly giải thích.

Đào Yêu rũ mắt: “Vậy sao?”

“Ta tới vì muốn biết,” Hàn Ly nhìn nàng thật sâu: “Nàng thay đổi chủ ý chưa?”

Đào Yêu lắc đầu.

Ánh mắt Hàn Ly lại càng thêm mập mờ: “Nếu ta nói ta có thể giúp nàng tìm được cha nàng thì sao?”

Đào Yêu quay đầu nhìn hắn, ánh mắt mông lung

Hàn Ly tiếp tục nói: “Nhưng điều kiện tiên quyết là nàng phải trở thành nữ nhân của ta, đời này bất kể chuyện gì xảy ra cũng phải ở bên cạnh ta, không được rời đi, không được phản bội.”

“Đây là điều kiện?” Đào Yêu hỏi.

“Đúng.” Hàn Ly gật đầu.

“Tại sao?” Đào Yêu hỏi.

“Đây là tư tâm của ta.” Hàn Ly trả lời.

Đào Yêu nhìn ánh mắt của hắn thật lâu, dường như đã nhìn thấu chuyện gì đó, nàng nhàn nhạt nói: “Không, bởi vì huynh cho là sau khi vạch trần chân tướng ta sẽ rời đi.”

Mắt Hàn Ly rũ xuống, nhìn từng sợi tóc trong tay, trong bóng đêm, ánh mắt hắn đột ngột lóe lên, hơi chói mắt.

Một lúc lâu, hắn nhẹ giọng nói: “Đào Yêu, nếu nàng không cố chấp như vậy thì thật tốt biết mấy.”

Trong gian phòng yên lặng lạ thường, ánh nến chiếu sáng thẳng tắp, không hề xao động.

“Đào Yêu,” Hàn Ly tiếp tục hỏi: “Tại sao nàng không muốn ở bên cạnh ta?”

Đào Yêu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Hàn Ly, cặp mắt thần bí, thâm thúy, nhẹ giọng nói: “Bởi vì ta không biết huynh là ai.”

“Ta là Hàn Ly.” Hàn Ly trả lời như vậy.

“Vậy Hàn Ly rốt cục là người như thế nào?” Đào Yêu hỏi.

“Chuyện đó không quan trọng”. Hàn Ly nói.

“Nếu như không quan trọng thì tại sao lại muốn gạt ta?” Đào Yêu hỏi.

Giọng nói Hàn Ly hơi lay động: “Bởi vì có một số việc không biết sẽ tốt hơn rất nhiều.”

“Rất nhiều chuyện chúng ta không thể tránh khỏi, gặp, vì thế đành ôm đau khổ suốt đời... Nhưng vẫn phải quên đi mà tiếp tục sống.” Đào Yêu nhẹ giọng nói.

“Là câu vừa rồi người bạn kia nói cho nàng nghe?” Khóe miệng Hàn Ly khẽ nhếch: “Ta nghĩ ta đã tìm được nguyên nhân vì sao ta không thích hắn.”

“Là bởi vì hắn lạc quan?” Đào Yêu hỏi.

“Không,” Hàn Ly chậm rãi nói: “Là bởi vì có rất nhiều chỗ hắn không giống ta, nhưng cũng có nhiều chỗ chúng ta lại rất giống nhau.”

“Ta không rõ.” Đào Yêu thẳng thắn nói.

“Không sao, nàng vốn không cần hiểu.” Hàn Ly mỉm cười, không biết có phải ảo giác hay không, Đào Yêu cảm thấy nụ cười của hắn ấm áp hơn lần trước ở rừng trúc rất nhiều.

Trong lúc Đào Yêu sợ sệt, Hàn Ly khẽ sát vào gương mặt của nàng, nhẹ nhàng hôn.

“Lần sau gặp lại, hy vọng khi đó đáp án của nàng đã thay đổi.”

Nói xong ánh nến bỗng nhiên bị dập tắt, Đào Yêu chỉ cảm thấy bóng người trước mắt thoáng một cái, Hàn Ly đã mất hút.

Giống như là... Một giấc mộng mông lung.

Đào Yêu lại lần nữa nằm xuống, nhàn nhạt thở dài trong bóng tối.

Ngày thứ hai, Đào Yêu bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Nàng mở cửa, liền thấy người tới là Đào Yêu.

“Chuyện gì vậy?” Đào Yêu dụi mắt.

Cửu Tiêu trầm mặc như trước, đưa hộp phấn cho nàng.

Đào Yêu nhận lấy, chần chờ hỏi: “Ấy, Mộ Dung thế nào rồi?”

Cửu Tiêu xoay người, nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ cảm giác của hân bây giờ cũng không tệ đâu.”

Nói xong, hân liền xoay người rời đi.

Đào Yêu thay đồ, chạy sang phòng Mộ Dung, quả nhiên không ngoài dự đoán, hân lại bị điểm huyết .

“Mộ Dung, huynh khỏe không?” Đào Yêu hỏi.

Mộ Dung Dật Phong nhìn chăm chăm Đào Yêu, không nói gì, chỉ có đôi môi khẽ lay động, một lúc lâu, một giọt nước rơi xuống từ mắt phải của hân: “Ta...bị...điểm...huyết...cả....một....đêm.”

Đào Yêu: “...”

Vấn đề ăn ở tạm thời đã được giải quyết, vì thế ba người bắt đầu thương nghị bước kế tiếp rốt cục nên làm sao.

Mộ Dung Dật Phong nói: “Kinh đô nhiều quan lại quyền quý như vậy, chúng ta cũng không thể đi thăm dò từng người, quá không thực tế.”

Đào Yêu nói: “Có một tổ chức rất lợi hại, bất cứ chuyện gì trên đời này bọn họ đều biết, vừa hay tổng bộ của bọn họ đang ở kinh đô.”

Mộ Dung Dật Phong tỉnh ngộ: “Ý nàng là Chỉ Cáp Bang?”

Đào Yêu vuốt cằm: “Bọn họ hân là không có cái gì không biết.”

Mộ Dung Dật Phong nghi ngờ: “Vậy dứt khoát để cho bọn họ trực tiếp chân tướng nói cho chúng ta biết là được rồi.”

Đào Yêu lắc đầu: “Không được, ta đã thử rồi nhưng bọn họ nhất quyết không trả lời.”

Mộ Dung Dật Phong sờ sờ cằm: “Vậy chúng ta cũng chỉ có thể trà trộn vào tổng bộ Chỉ Cáp Bang, tự mình tìm kiếm đáp án.”

Chủ ý đã quyết, Đào Yêu liền dẫn bọn họ đi đến khách điểm Duyệt Lai giữa thành Tây.

Mộ Dung Dật Phong tò mò: “Đào Yêu, không phải nàng nói đến Chỉ Cáp Bang tìm người sao? Sao lại tới đây?”

Đào Yêu nói: “Khách điểm Duyệt Lai thực chất là sản nghiệp của Chỉ Cáp Bang, dùng làm nơi liên lạc cho khách hàng.”

Mộ Dung Dật Phong tỉnh ngộ: “Khó trách nơi nào cũng thấy khách điểm Duyệt Lai, hóa ra là có thể lực ở sau chống lưng.”

Đến khách sạn, Đào Yêu đi thẳng tới quầy tiếp tân, dùng tay gõ hai cái lên trên.

Ông chủ đang cúi đầu tính toán sổ sách ngẩng đầu lên, khách khí cười: “Khách quan, ngài đến ăn uống hay ở trọ?”

“Ăn uống.” Đào Yêu trả lời.

“Vậy ngài muốn ăn món gì?” Ông chủ hỏi.

“Thiên thượng phi địch.” Đào Yêu trả lời.

“Khách quan mang đủ bạc không?” Ông chủ hỏi.

“Đủ.” Đào Yêu đáp.

Nhận được ám hiệu, ông chủ vội vàng gọi tiểu nhị tới dẫn bọn họ đến hậu viện.

Tiểu nhị cúi người làm thư thế “mời”.

Mộ Dung Dật Phong nhỏ giọng hỏi: “Đây là ý gì đây?”

Đào Yêu nói: “Muốn chúng ta viết vắn đề muốn hỏi.”

Mộ Dung Dật Phong vội vàng giơ tay: “Ta trước!”

Nói xong hắn liền ngồi xuống trước bàn, đưa lưng về phía Đào Yêu rồi viết nhoay nhoáy.

“Huynh hỏi chuyện gì vậy?” Đào Yêu tò mò.

Ánh mắt Mộ Dung Dật Phong né tránh: “Ồm, ta chỉ hỏi vắn đề nghiêm túc trong y học thôi.”

Cửu Tiêu bên cạnh kín đáo nói: “Huynh ấy hỏi số đo vòng ngực của cô.”

Đào Yêu: “...”

46. Chương 46: Chim Bò Câu

Chuyển ngữ Xuyên Nhi

Beta Nhã Vy

Mộ Dung Dật Phong tức giận trừng mắt liếc Cửu Tiêu, đón lấy tờ giấy, lần này thông minh hơn, không có để cho bất kỳ kẻ nào trông thấy.

Mộ Dung Dật Phong cẩn thận từng ly từng tí gấp tờ giấy lại cẩn thận rồi đưa cho tiểu nhị.

Tiểu nhị cầm lấy để vào trong một cái ống trúc nhỏ, sau đó hắn đặt hai ngón tay ở trong miệng mà huýt sáo. Chỉ thấy một con chim bồ câu trắng vỗ cánh bay xuống.

Tiểu nhị buộc ống trúc nhỏ lại trên chân bồ câu sau đó hai tay vung lên tung nó bay lên không trung.

“Xin hỏi các vị ở lại đây chờ hay là ngày mai quay lại đây?” Tiểu nhị hỏi.

“Ngày mai lại đến”. Mộ Dung Dật Phong để tiền đặt cọc xuống, lập tức dẫn Cửu Tiêu và Đào Yêu cùng xông ra ngoài, đuổi theo con chim bồ câu kia.

Kinh công ba người đều không kém, bởi vậy mà có thể theo sát đằng sau con chim bồ câu trắng.

Nhưng đuổi tới nửa đường, ba người phát hiện có điều không bình thường, con chim khùng này lại dẫn bọn họ đi khắp thành.

Mộ Dung Dật Phong một hồi hết biết, dựa vào trên tàng cây thở hổn hển nói: “Ta thấy cái con chim bồ câu này gốc chết rồi, rõ ràng bị lộ mà cũng không nhận ra.”

Ai biết vừa dứt lời, hắn liền cảm thấy trên mặt hơi lạnh lạnh, thò tay lên lau mới phát hiện một giọt vừa cứng vừa mềm thối hoắc, chính là phân chim bồ câu!

Ba người ngẩng đầu phát hiện cái con chim bồ câu đang ưu nhã bay xoay quanh trên đỉnh đầu, hơn nữa còn dùng một loại ánh mắt xem thường mà nhìn Mộ Dung Dật Phong.

Đào Yêu khẽ nói: “Ta nghĩ nó cố ý chơi chúng ta thì có.”

Mộ Dung Dật Phong nổi giận đùng đùng: “Con chim điên kia, có bản lĩnh thì xuống đây face-to-face với ta!”

Bồ câu không xuống nhưng lại thả xuống một bãi phân dọa Mộ Dung Dật Phong vội né. Còn nó thì dùng tư thái ưu nhã thong dong nhẹ nhàng rời đi.

Không ngừng cố gắng, vĩnh viễn không bỏ cuộc, đây cũng là triết lý nhân sinh mà Đào Yêu nói.

Vì vậy ngày hôm sau ba người lại đến khách điểm Duyệt Lai một lần nữa . Hôm nay là một con chim bồ câu khác đưa đáp án tới. Tiểu nhị gỡ ống trúc nhỏ xuống liền thả con chim bồ câu kia đi.

Ba người mang tiền thanh toán rồi cầm đáp án đi, lại tranh thủ thời gian đuổi theo chim bồ câu.

Hôm nay thời tiết nắng ráo sáng sủa, ánh mặt trời rực rỡ, chim bồ câu hoàn thành nhiệm vụ rảnh rỗi thong thả mà bay lượn trên bầu trời. Nhưng bay hoài bay hoài, nó đột nhiên cảm thấy không bình thường. Sao lại có cảm giác có ba ánh mắt không có ý tốt đang nhìn chằm chằm vậy cả?

Nó liệng xuống xem xét, trong ngõ nhỏ im ắng không có vật sống. Nhất định là nó đa nghi, vì thế nó lại vòng trở lại.

Chờ nó quay đầu, cái lồng sắt trong ngõ nhỏ chậm rãi nâng lên lộ ra ba cặp mắt lóe lên tinh quang.

Rốt cục sau khi không ngừng kiên trì theo dõi, nhóm người Đào Yêu đi tới thành Đông Nam bên cạnh một tòa nhà dân bình thường.

Chỉ thấy con chim bồ câu rơi vào trên đồng cỏ, kêu xì xào hai tiếng, liền có một nam tử đi ra ôm lấy nó đi tới phòng bếp.

Mộ Dung Dật Phong ở ngoài tường nhỏ giọng nói: “Mặc dù con chim bồ câu này thực ngu ngốc nhưng cũng không cần đem nấu nó mà.”

Đào Yêu lắc đầu: “Con bồ câu này là bọn họ dùng để truyền tin, mỗi một con hao rất nhiều sức để huấn luyện, chắc có lẽ không giết đơn giản như thế đâu...chúng ta đi xem hắn đến tột cùng là đang làm cái gì.”

Nói xong ba người lặng lẽ lẻn vào trong gian phòng, đến trốn dưới cửa sổ phòng bếp vụng trộm xem xét, chỉ thấy nam tử kia đến dưới bếp lò, bên sàn nhà đột nhiên lộ ra một cơ quan đủ để một người vào. Nam tử ôm bồ câu đi xuống cầu thang nhỏ. Sau đó cái sàn nhà kia lại khép lại, người ngoài nhìn vào tất nhiên sẽ không thấy gì bất thường.

“Xem ra đây chính là tổng bộ mà con chim bồ câu giúp rồi”. Mộ Dung Dật Phong phân tích.

“Chúng ta không biết rõ tình huống bên trong, tùy tiện đi vào chỉ sợ sẽ có nguy hiểm.” Cửu Tiêu nhẹ giọng nhắc nhở.

“Yên tâm, ta sẽ bảo vệ Đào Yêu” Mộ Dung Dật Phong vỗ lồng ngực cam đoan nói.

Cửu Tiêu chần chờ chậm rãi nói: “Cũng bởi vì có huynh nên tất cả mới gặp nguy hiểm mà.”

Mộ Dung Dật Phong khóc ròng: “Ta hận huynh.”

Đương nhiên Mộ Dung Dật Phong không chịu ở lại, vì vậy ba người quyết định mạo hiểm một lần, nhấn xuống cơ quan đi xuống.

Xuống hết cầu thang, phía trước là một đường hành lang, trên thạch bích cứ cách một khoảng liền có một bó đuốc đang cháy. Đi vào trong 50 liền xuất hiện lồng sắt có chim bồ câu ở hai bên.

Mộ Dung Dật Phong tập trung nhìn vào phía trên cao, nhất chính là con chim bồ câu trắng hèn hạ vô sỉ hạ lưu thả phân vào mình.

Kẻ thù gặp nhau tức giận đỏ mắt. Hôm qua chính nó đã hại mình suýt kỳ nát cả mặt ra. Mộ Dung Dật Phong kích động, giận dữ xông lên ôm lấy cái lồng sắt kia dùng sức lay lắc, thấp giọng quát: “Ta muốn giết người.”

Con chim bồ câu trắng lác qua lác lại trong lồng, vội vàng thất kinh vỗ cánh phát ra tiếng vang khá lớn làm kinh động đến người bên trong, chỉ nghe một tiếng hỏi: “Ai!”

Đào Yêu vội vàng tiến lên bịt miệng Mộ Dung Dật Phong lại, mà Mộ Dung Dật Phong tức thì thò tay vào trong lồng bóp chặt ngăn con chim bồ câu lại.

Cửu Tiêu tựa bên tường đẩy kiếm ra khỏi vỏ, mắt trái cảnh giác nhìn phía trước, mắt phải bắt đầu nhìn Mộ Dung Dật Phong.

Không khí trở lên khấn trương. Thật lâu sau đó, bên kia lại có một tiếng nói khác: “Nhất định là do bỏ câu làm âm ỉ, không phải quân bọn chúng làm khỉ gió gì.”

Ba người cùng thở phào một hơi, may mà không bị phát hiện. Vì vậy Cửu Tiêu dẫn đầu đi ra ngoài.

Nhưng vừa mới ra tới cửa phòng, ba ánh sáng loang loáng bổ tới bọn họ, một bên vừa đánh vừa quát lên: “Thật ngỗ là bọn ta ngu mà tính lừa hả mậy?!”

Nhưng vừa dứt lời, Cửu tiêu xuất vài chiêu đã đánh ngã bọn họ.

Mộ Dung Dật Phong lắc đầu: “Không dễ lừa nhưng dễ đánh nha mậy.”

Nhóm người Đào Yêu đổi quần áo của ba người kia, lẫn vào tổng bộ dò xét.

Lại đi tiếp vào bên trong thêm 50 bước, phía trước mặt sáng lên chỉ thấy bên trái đã có hơn mười người ngồi, tất cả đều bận rộn lấy tờ giấy trong ống trúc nhỏ chất đầy trên mặt đất ra, cũng lớn tiếng đọc nội dung trên đó. Mà hơn mười người đối diện bên phải lập tức vội vàng tìm trên giá sách chất đầy tư liệu giờ đáp án.

Vì thế trong phòng khí thế ngất trời, âm ỉ không chịu nổi.

“Người này hỏi Tam tiểu thư Tô gia ở giang nam có bị viêm cánh không?”

“Không viêm cánh nhưng bị thối chân.”

“Người này hỏi sinh hoạt cá nhân của Nhạc Hoàng Sơn đại hiệp ra sao?”

“Bề ngoài đơn thuần, nội tâm thâm đặng, khắp nơi đều có con riêng.”

“Người này hỏi hai mươi năm trước, trận quyết đấu võ lâm trên đỉnh Hoàng sơn rốt cục là ai thắng.”

“Vốn là chính phái thua, nhưng thủ lĩnh tà phái cười quá kinh dị, không ngờ lại đánh rầm nên cuối cùng vẫn là chính phái thắng.”

Tất cả mọi người tập trung tinh thần làm việc, không có người nào chú ý tới nhóm người Đào Yêu.

Mộ Dung Dật Phong hỏi: “Chúng ta có nên rat ay từ đây không?”

Đào Yêu: “Chúng ta muốn tư liệu quan trọng, có lẽ được đặt ở nơi bí mật hơn.”

Hai mắt Mộ Dung Dật Phong sáng ngời, chỉ vào phía trước nói: “Xem kìa, nơi này còn có lối đi.”

Ba người gục đầu xuống, xuyên qua đám người đi vào lối đi bên trong. Bên trong vẫn là đường hành lang, nhưng hai bên hành lang đều có để giá sách, chất đầy đều là tư liệu sách vở.

“Nhiều như vậy làm sao tìm được đây?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

Đào Yêu cẩn thận xoay mình nhìn xuống “Những người này thật tình, hình như họ sắp xếp theo địa phương, chỉ cần tìm được Ân châu là được rồi.”

Đã có mục tiêu ba người tranh thủ thời gian tìm.

Tương Châu, Vĩnh Châu, Định châu...

Rốt cục tại đường hành lang cuối cùng, bọn họ tìm được tư liệu Ân châu chất đống trên giá sách, Đào Yêu liếc mắt liến nhìn, gáy sách tầng dưới cùng viết bốn chữ to “Chuyện nhà Ân gia”.

Đào Yêu đang muốn cầm lấy cuốn sách kia thì hai cái tay lại đoạt được trước. Đào Yêu ngẩng đầu liền thấy người này che mặt nà, rất giống người đã buông tha nàng trong núi Mộ Vân.

“Chúng ta lại gặp mặt.” Người nọ nói, giọng nói vẫn sử dụng âm giả như trước, khi thì khàn khàn lúc thì bèn nhọn: “Thật không ngờ các ngươi lại có thể tìm tới nơi này.”

“Ngươi là ai?” Mộ Dung Dật Phong kéo Đào Yêu ra phía sau “Đừng có làm bộ như quen biết chúng ta lắm.”

“Ta không quen ngươi, nhưng với người sau lưng ngươi thì chưa chắc đâu.” Giọng nói của hắn ta mang theo chút trào phúng.

Đào Yêu bước ra trước, duỗi tay nói: “Mời người trả lại cuốn sách trên tay cho ta.”

Người che mặt nhẹ giọng mà cười: “Nếu ta đưa cho người thì vừa rồi sao phải đoạt nó.”

“Sao người không thể đưa cho ta?” Đào Yêu hỏi: “Cuốn sách này ghi lại toàn bộ chuyện Ân gia nhà chúng ta, ta nghĩ ta có quyền được biết.”

“Nhưng tư liệu này lthuộc về bang, do chim bồ câu mang về, có lẽ nên do chủ nhân đám bồ câu của bang này phán xét có đưa cho người hay không.” Người che mặt nói.

“Vậy huynh đài có thể dẫn đường để chúng ta bái kiến vị chủ nhân kia không?” Mộ Dung Dật phong nhin cơn tức.

“Đã gặp rồi đấy thôi.” Người che mặt lại nói.

“Người chính là chủ nhân của bang chim bồ câu?” Mộ Dung Dật Phong kinh ngạc.

“Đúng vậy, mà đáp án của ta chính là” người che mặt chậm giọng nói: “Không thể.”

“Đừng hẹp hòi vậy chứ.” Mộ Dung Dật Phong nói: “Đừng lo, chúng ta sẽ trả tiền cho huynh.”

“Thật đáng tiếc, tư liệu này không được công khai.” người che mặt nói.

“Tại sao?” Đào Yêu hỏi.

Giọng nói của người che mặt rất bình tĩnh: “Vì hơn mười năm trước, Ân gia đã không còn tồn tại nữa, ân oán quanh nó cũng biến mất.”

Mộ Dung Dật Phong cười lạnh nói: “Thật đáng tiếc, những người vô tội đã chết sẽ không chấp nhận lời giải thích này đâu.”

“Vậy người cần ta tiến người xuống dưới đó hỏi ý kiến của bọn họ không?” Người đeo mặt tựa đang cười nhưng có thể thấy giọng nói của hắn lại mang theo sát khí nồng đậm.

“Vậy phải xem người có bản lãnh này hay không rồi hãy nói.” Nói xong Mộ Dung Dật Phong lùi ra phía sau một bước, Cửu Tiêu về phía trước, nói: “Cửu Tiêu, nếu huynh còn coi ta là huynh đệ thì thay ta đánh đi, giết hắn.”

Cửu Tiêu đứng như tượng, ngoảnh mặt làm ngơ.

Người che mặt cười châm chọc: “Thật đáng tiếc, xem ra ở đây người không có huynh đệ gì rồi.”

Tinh thần Mộ Dung Dật Phong sa sút, nói với Cửu Tiêu: “Đại ca, huynh quá độc ác.”

47. Chương 47: Quân

Chuyển ngữ Xuyên Nhi

Beta Nhã Vy

Lúc này, Đào Yêu nãy giờ vẫn đứng im bên cạnh bỗng nhiên đứng ra, rất nhanh đã tiến lên đoạt lại bản tư liệu ghi chép về chuyện đã xảy ra ở Ân gia.

Người che mặt đương nhiên là không chịu cho, Đào Yêu lập tức đánh nhau với hắn.

Có thể thấy người che mặt không có ý làm Đào Yêu bị thương, chỉ một mực né tránh không cho nàng bắt được sách trong tay mình.

Mộ Dung Dật Phong chọc chọc Cửu Tiêu, nói: “Bây giờ là Đào Yêu đánh, huynh cũng có thể đi hỗ trợ nàng một chút đi.”

Cửu Tiêu vẫn đứng yên không động đậy, chỉ khẽ nói: “Trọng trách của chúng ta là bảo vệ nàng không bị thương, bây giờ xem ra chúng ta cũng không cần phải lo lắng.”

Mộ Dung Dật Phong dùng lời nói kích hắn: “Không phải huynh sợ người kia à.”

Cửu tiêu vẫn nhìn về phía trước, nhàn nhạt nói: “Huynh nói không sai.”

“Giỡn hoài, người như vậy thì cần gì phải sợ?” Mộ Dung Dật Phong vung tay áo lên nói: “Không giúp thì thôi, ta lên.”

Cửu Tiêu khẽ nói: “Coi chừng, mặc dù hấn hạ thủ lưu tình với Đào Yêu nhưng với huynh thì không nhất định đâu.”

Mộ Dung Dật Phong đưa tay chỉ chỉ đầu mình nói: “Chỗ cần động của ta là ở đây này.”

Đánh cùng hấn mười mấy chiêu, Đào Yêu vẫn không thể đoạt được cuốn sách.

Người che mặt mỉm cười; “Ta thấy sức nàng cũng sắp hết rồi.”

Đào Yêu hết sức bình tĩnh hô hấp, không nóng không vội nói: “Chuyện này cũng không liên quan gì đến chuyện ta phải đoạt lại cuốn sách.”

“Làm gì mà chấp nhất như vậy chứ?” Người che mặt dường như đang thở dài, nhưng hơi quá nhẹ, không thể phân biệt được.

“Những lời này ta cũng có thể nói với huynh.” Đào Yêu nói

“Có một số việc nàng phải học cách buông tha đi.”

“Nhưng có những chuyện ta không thể buông tha.” Đào Yêu nhìn hấn, đột nhiên cảm thấy nghiêm trọng.

Người che mặt lập tức trở lên cảnh giác, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, tập trung nhìn lại phát hiện không thấy Mộ Dung Dật Phong đâu cả.

Còn chưa kịp phản ứng, người che mặt liền cảm giác được hạ thân bỗng nhiên lạnh buốt. Hấn không thể tưởng tượng nổi mà chậm rãi cúi đầu, phát hiện bên ngoài quần của mình.....

Bị người khác kéo xuống. Mà phía sau hấn chính là Mộ Dung Dật Phong đang cười giảo hoạt.

Sét đánh ầm ầm....

Thế giới của người che mặt vỡ vụn.

Đào Yêu nhân cơ hội này tranh thủ thời gian tiến lên đoạt lấy cuốn sách trên tay hấn, cầm lấy kéo đi, chuẩn bị đoạt sách lại.

Nhưng người che mặt vẫn cầm thật chặt, cuốn sách bị hai sức mạnh tác động, lập tức bị xé rách thành hai phần, Đào Yêu đoạt được một nửa phần trước.

“Chạy mau” Đào Yêu thấp giọng kêu, cũng tiến lên kéo Mộ Dung Dật Phong chạy ra ngoài.

Người che mặt vẫn đứng ở đó, nhìn theo ba người bọn họ biến mất ở góc rẽ, mãi lâu sau vẫn không lên tiếng.

Bỗng nhiên Mộ Dung Dật Phong lộ đầu ra từ chỗ góc rẽ, nhìn chỗ quần bị tụt của hấn, vờ suy tư nói: “Ồ, ra là màu vàng ha, coi như được mở mang kiến thức ha....”

Lời còn nói chưa dứt đã bị Đào Yêu túm đi.

Người che mặt ngậy người nhìn về phía trước đã trở thành tượng đá cũng dần dần vỡ vụn từ bên trong.

Gió lạnh luôn khắp hành lang qua chân hấn, lạnh lẽo vô cùng!

Nhóm người Đào Yêu dùng tốc độ nhanh chưa từng có lao ra đường hành lang, xông lên cầu thang, vọt tới phòng bếp, lao ra khỏi tòa nhà dân, cuối cùng xông về hướng viện.

Sau khi xác định đã an toàn, Mộ Dung Dật Phong nói: “Đào Yêu, mau mở sách ra xem.”

Đào Yêu thở thật sâu, tay vẫn nắm chặt quyển sách kia nhưng mãi vẫn chưa có động tĩnh gì.

“Đào Yêu, mau xem đi.” Mộ Dung Dật Phong thúc giục.

Đào Yêu gật gật đầu, chậm rãi mở quyển sách kia ra.

Bỗng nhiên một cánh tay chặn cuốn sách lại, Đào Yêu ngẩng lên liền rơi vào một đôi mắt đen láy.

Cửu Tiêu chậm giọng nói: “Nếu sợ hãi thì buông tha đi, đừng miễn cưỡng.”

Mộ Dung Dật Phong đứng cạnh một bên khác cạnh Đào Yêu, nhẹ giọng phản đối: “Huynh và ta cũng biết buông tha không phải là chuyện nàng sẽ làm.”

Cửu Tiêu nhìn thẳng vào Đào Yêu, chậm rãi hỏi: “Nếu chân tướng của chuyện này cô không thể tiếp nhận được, vậy cô sẽ làm gì, cô đã nghĩ tới chưa?”

Đào Yêu nhắm i mắt lại, vào lúc hai người đang lớn tiếng tranh luận, nàng đưa tay mở cuốn sách ra.

Mộ Dung Dật Phong Nhìn thấy cũng tranh thủ đi qua rình xem.

Mà Cửu Tiêu im lặng đến trước cửa sổ, đứng yên lặng, nhìn bầu trời xanh thẳm tựa như đang đợi chuyện không thể tránh khỏi.

Trong sách ghi lại đều là chuyện về thế hệ trước của Ân gia, Đào Yêu nhìn thoáng qua, rốt cục ở vài trang cuối cùng phát hiện ra tên của mẹ mình.

“Mùng năm tháng ba năm Ất Mạt, Cổ Danh ghi tên vào ở Ân gia, quen biết Ân Vọng Tâm

“Tháng mười hai năm Ất Mạt, hai người dần dần nảy sinh tình cảm.”

“Tháng một năm Ất tị, Cổ Danh quyết định chung thân cả đời với Ân Vọng Tâm, có thai trước khi kết hôn.”

“Tháng hai năm Ất tị, Cổ Danh lấy được đồ, tuân mệnh bỏ Ân gia, tự mình ra tay độc chết Ân Vọng Tâm.”

Cuốn sách này đã đến hồi kết, đằng sau câu chuyện đã không còn được trọn vẹn.

Nhưng chỉ vắn vắn mấy câu nói đó đã nói rõ hết mọi chuyện.

Người tên Cổ Danh, chính là cha ruột của Đào Yêu, đồng thời cũng là người ra tay sát hại Ân gia...Thậm chí y còn hạ độc cả Ân Vọng Tâm.

Không ai ngờ được kết cục sẽ như vậy sau khi trải qua một thời gian dài tìm kiếm.

Trong phòng yên tĩnh như không có sự sống.

Mộ Dung Dật Phong cũng không biết nên nói gì, bình thường hần chỉ hay trêu chọc người khác, giờ bản lĩnh ấy lại không thể dùng được. Hần nhìn Đào Yêu, nhìn đầu nàng đang cúi mang theo cảm giác khó nói.

Tiếng nói bình tĩnh mệt mỏi, đầu cúi thấp gần xuống trước ngực, có điều người ngoài đều có thể nhìn ra được tâm trạng của nàng rất nghiêm trọng.

Không khí trong phòng như bị rút hết, dần dần cứng lại áp bách mọi người.

Dường như... ép họ không thở nổi.

Mộ Dung Dật Phong khó khăn mở miệng, giọng nói của hần cũng mang theo kinh ngạc chua chát: “Đào Yêu....Những chuyện ghi ở đây cũng không nhất định là sự thật....Hơn nữa còn phần sau bộ sách ghi lại chuyện xảy ra mà chúng ta chưa biết.”

Đào Yêu khép lại sách, trầm thấp nói: “Mộ Dung , ta hơi mệt một chút.”

“Vậy nàng cứ nghỉ đi một chút, ngủ một giấc, tỉnh ngủ sẽ cảm thấy thoải mái hơn đấy.”Mộ Dung Dật phong hiểu Đào Yêu muốn ngồi một mình, liền vội vàng kéo Cửu Tiêu đi ra ngoài.

Đợi cửa đóng lại, Đào Yêu bước đi thong thả chậm rãi đến bên giường, không cởi áo ngoài đã trực tiếp chui vào chăn, nhắm mắt lại yên lặng ngủ.

Mộ Dung Dật Phong kéo Cửu Tiêu đến sân nhỏ, xác định bốn phía không có người liền nhìn hần nghiêm túc hỏi: “Chuyện này có thật không vậy? Cha Đào Yêu thật sự là hung thủ sát hại Ân gia?”

Cửu Tiêu quay đầu, nhìn miệng giếng sâu hoắm bên cạnh, đáy mắt trầm tư.

Mộ Dung Dật Phong đứng một lúc cũng không áp chế được tức giận nữa, đánh úp tới Cửu Tiêu, bắt lấy cổ áo hắn, gầm nhẹ nói: “Người có nhiều bí mật, ta biết, Đào Yêu cũng biết, chúng ta rất tin tưởng người, bởi vì ...người là bằng hữu của chúng ta. Mặc kệ trong lòng người nghĩ như thế nào, nhưng ở sâu trong lòng ta và Đào Yêu đã sớm xem người là bằng hữu. Ta biết người có điều bất đắc dĩ, nhưng xin người nói cho ta biết, chân tướng chuyện này không như Đào Yêu nói, nói cho ta biết.”

Nhìn Mộ Dung Dật Phong nhìn mình bằng ánh mắt chân thành tha thiết, Lần đầu tiên trong đời Cửu Tiêu nhận ra mình là người thật tàn nhẫn, hắn chậm rãi nói: “Điều mà các người vừa mới thấy cũng là điều ta đã biết.”

Mộ Dung Dật Phong thả hắn ra, buông thông mắt, hắn bỗng nhiên cảm thấy lúc này mình thật vô lực: “Huynh nói rất đúng, có lẽ ngay từ đầu chúng ta nên buông tha chuyện này, ta không nên giúp nàng đoạt lấy cuốn sách này.”

Cửu Tiêu đi qua vỗ nhẹ bả vai Mộ Dung Dật Phong, tựa như một người bằng hữu lâu năm hay làm như vậy: “Chuyện này nếu như không phải từ miệng người trong cuộc nói ra thì cũng chỉ là câu chuyện người ta nói ra lúc đó, cũng không có người chính thức chứng kiến mà, không phải như vậy sao?”

“Huynh còn biết vài chuyện khác, là chuyện gì?” Mộ Dung Dật Phong hỏi: “Tỷ như về thân phận của người che mặt kia, vì sao huynh không dám đánh nhau với hắn?”

Cửu Tiêu lại chọn im lặng như ngày thường.

Mộ Dung Dật Phong đầu cúi thấp xuống một chút nhưng ánh mắt vẫn dữ tợn: “Vậy ta hỏi huynh một chuyện nữa, nghĩa phụ của huynh là ai?”

Nghe vậy, thân thể của Cửu Tiêu bỗng run lên, hắn dường như phải dùng rất nhiều sức mới có thể ổn định lại nhịp tim. Mộ Dung Dật Phong lại tiếp tục nhẹ giọng hỏi: “Huynh còn biết thêm chuyện gì nữa?”

“Đây là chuyện duy nhất mà ta biết.” Mộ Dung Dật Phong lấy một tờ giấy ra từ trong ngực, nói: “Ta hỏi chim bồ câu đưa tin giải đáp vấn đề thứ hai, người mà huynh quan tâm nhất trên thế giới này, mà đây chính là đáp án.”

Cửu Tiêu nhận lấy, nhìn một hồi lâu rồi mới buông xuống, cau mày nói: “ Cái này là lấy trên người Đào Yêu mà.”

“Không phải cố ý, lấy nhầm.” Mộ Dung Dật Phong cười hì hì gãi gãi đầu: “Huynh nói xem, Đào Yêu nhà chúng ta tuy gây gây nhưng bộ ngực vẫn là rất đầy đặn đấy.”

Cửu Tiêu: “ ...Ta không muốn nghe huynh... nóinhững điều này.”

“Đúng rồi, tìm được rồi.” Mộ Dung Dật Phong lấy ra tờ giấy thứ hai từ trong ngực đưa cho hắn.

Cửu Tiêu nhận lấy, phát hiện quả nhiên là hai chữ “Nghĩa phụ.”

“Là vị nghĩa phụ này phái huynh tới đây sao?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

Cửu tiêu cầm kiếm trong tay, lòng bàn tay tiếp xúc với những hoa văn lồi lõm trên thanh kiếm, dưới ánh mặt trời, giọng nói của hắn lạnh nhạt: “Ta chỉ hi vọng huynh hiểu được một điều, ông ấy không có ác ý gì đâu.”

“Chúng ta,có cơ hội nhìn thấy ông ta, đúng không?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Có lẽ là vậy.” Cửu Tiêu cho hắn một đáp án mơ hồ, giọng nói mờ mịt.

Mộ Dung Dật Phong ngẩng đầu nhìn lên trời, chậm rãi nói: “Ta biết, mọi chuyện bây giờ mới chỉ bắt đầu.”

Đến Đào Yêu yên tĩnh tới trưa hôm kia, Mộ Dung Dật Phong bê đồ ăn mà nàng yêu thích nhất tới, chuẩn bị an ủi nàng.

Nhưng đi đến lâu hai lại phát hiện có một người trung niên mặc áo màu xanh đen đang vụng trộm nhìn quanh trước cửa phòng của Đào Yêu.

Mộ Dung Dật Phong hoài nghi, đang định tiến lên chất vấn, người nọ nghe thấy động tĩnh liền quay đầu lại, trông thấy hần liền quay người đi nhanh.

Trong không khí còn lưu lại mùi rượu nồng đậm.

Mộ Dung Dật Phong bê đồ ăn trên tay cũng không thể đuổi theo người kia, chỉ có thể bỏ qua, vì vậy liền bê một bàn đồ ăn còn nóng mà mình mới chuẩn bị, đẩy cửa bước vào phòng Đào Yêu.

Bây giờ đã là hoàng hôn ánh sáng, trong phòng có chút ảm đạm, nhưng Dật Phong vẫn trông thấy Đào Yêu nằm trên giường, lấy chăn che kín mặt, nằm yên không nhúc nhích.

48. Chương 48: Mặt Nạ

Chuyển ngữ Xuyên nhi

Beta Nhã Vy

“Đào Yêu?” Mộ Dung Dật Phong bước tới, nhẹ giọng gọi nàng.

Nhưng Đào Yêu vẫn không nhúc nhích.

Mộ Dung Dật Phong đưa tay xốc cái chăn đơn che trên người nàng ra nhưng lại bị Đào Yêu kéo chặt lại không chịu buông tay.

Phải mất rất nhiều sức Mộ Dung Dật Phong mới cưỡng chế xốc chăn đơn lên được. Hần trông thấy trên trán Đào Yêu phủ một tầng mồ hôi mỏng.

Những sợi tóc dính trên làn da trơn bóng hình thành nên một loại hỗn loạn nhưng mang theo mị lực kinh người.

Mộ Dung Dật Phong đưa tay giúp nàng lau đi mồ hôi trên trán, dịu dàng nói: “Cuốn chăn như vậy, toát mồ hôi ra nhiễm bệnh thì làm sao bây giờ.”

Đào Yêu không nói gì, trong đôi mắt trống rỗng.

“Ăn cơm đi.” Mộ Dung Dật Phong nói: “Ăn cơm rồi tắm rửa, xem nàng toàn thân đều là mồ hôi mà xem, rất nóng.”

Mộ Dung Dật Phong nói xong liền giúp Đào Yêu xốc chăn mềm lên, phất quạt ra quạt gió cho nàng, mỉm cười nói: “Xem đi, lúc trước nàng còn chê trách ghét bỏ cái quạt này, bây giờ cũng là mùa hè, rất cực cũng thấy được tác dụng của nó rồi nha.”

Đào Yêu bỗng nhiên mở miệng: “Ta không nóng, Mộ Dung...Ta rất lạnh.”

Mộ Dung Dật Phong vội vàng buông quạt, dùng tay vuốt ve trán nàng, quả nhiên lạnh buốt, hần lo lắng nói: “Phát sốt rồi đúng không?”

“Ta lạnh quá.” Đào Yêu lẩm bẩm.

Mộ Dung Dật Phong do dự một chút, rốt cục đành nâng nàng lên, ôm lấy nàng, đặt đầu nàng trên vai mình.

Hần cảm nhận được thân thể Đào Yêu mềm nhũn, không có chút sức nào.

“Đào Yêu.” Mộ Dung Dật Phong nói: “Chúng ta trở về đi, chúng ta không tìm nữa, không tìm nữa, được không?”

Đào Yêu khẽ lắc đầu, cầm đặt vai Mộ Dung Dật Phong, khẽ ma sát làm hần cảm thấy run rẩy.

“Ta không biết.” Giọng nói của Đào Yêu rất nhẹ: “Từ nhỏ ta đã nhớ, mẹ ta dường như chưa bao giờ tỉnh táo. Cô cô nói ,mẹ ta vì nhiễm bệnh nên mới trở nên như vậy, thế nên bà ấy mới không nhận ra ta, cũng không nói chuyện với ta. Nhưng bây giờ ta mới biết được...là bà ấy không muốn đối mặt với ta, bởi vì nhìn thấy ta, bà ấy sẽ nhớ đến cha ta, là người ra tay sát hại Ân gia, là người đã xuống tay hạ độc với bà.”

“Đào Yêu.....Đào Yêu.” Mộ Dung Dật Phong không biết nên nói gì, chỉ có thể khẽ gọi tên của nàng, giống như một cách để an ủi nàng.

“Mà lúc ông ta ra tay hạ độc, ông ta cũng biết rõ sự hiện hữu của ta.” Giọng nói của nàng vẫn nhẹ nhàng, trở thành từng sợi tơ phiêu tán trong không trung, gian nan liên kết với nhau: “Nhưng ông ta vẫn ra tay với Ân gia, với mẹ ta....Ông ta không muốn có ta...Bọn họ đều không muốn có ta....Ở trên thế gian này ta chẳng là gì hết.”

Tay Mộ Dung Dật Phong ôm chặt hơn, như thể muốn khảm Đào Yêu vào thân thể của mình. Hắn một mực ôm lấy nàng thật chặt, cách một lớp quần áo, Đào Yêu như cảm nhận được Mộ Dung Dật Phong

Hơi ấm theo lòng bàn tay hắn liên tục không ngừng rót vào trong thân thể nàng.

Giọng nói của hắn vang lên từ trên đỉnh đầu nàng: “Ta cần nàng.”

Đào Yêu đáp ứng nói: “Ta không hiểu.”

Mộ Dung Dật Phong nhìn nàng , trong mắt hiện lên nỗi lo lắng, do dự và ngượng ngùng, nhưng những biểu hiện tình cảm này đều bị sự kiên định thay thế, hắn nói: “Bất kể những người khác thấy thế nào, nhưng Đào Yêu nàng là nữ tử mà ta yêu nhất trên thế gian này, là người mà ta một lòng muốn lấy làm thê tử....Ta chỉ là một người vô danh tiểu tốt, võ công không cao, giang hồ ta cũng không biết nhiều, còn thường xuyên làm ra mấy chuyện tình mắt mặt. Nhưng ta chỉ muốn nàng hiểu ít nhất trên đời này còn có một người như ta quan tâm nàng, yêu nàng.”

Mộ Dung Dật Phong kích động, nói ra toàn bộ những điều chôn giấu đã lâu trong lòng. Hắn quay đầu, trên gương mặt còn hơi ửng hồng: “Đào Yêu, nàng không cần đáp ứng ta điều gì, ta chỉ là muốn nàng biết rõ mà thôi....Được rồi , đồ ăn chắc cũng đã nguội lạnh, chúng ta mau ăn đi...Ta quên nói cho nàng biết, vừa rồi ta có chạm mặt một nam nhân bên ngoài phòng nàng, đang rình coi nàng, may mà nàng che kín, bằng không đã bị người ta chiếm tiện nghi rồi, nhưng về sau nàng vẫn phải cẩn thận một chút...Còn có Cửu Tiêu, hóa ra hắn còn có một nghĩa phụ nữa đấy, thế mà không nói cho chúng ta biết ...Đúng rồi, vừa rồi ta nhìn thấy ở có mấy món mới Trần Quả Trai, đợi lát nữa chúng ta đi mua về ăn thử xem...”

Mộ Dung Dật Phong nói liên tục một canh giờ, không để cho Đào Yêu có cơ hội mở miệng. Cứ như vậy chuyển toàn bộ cuộc nói chuyện sang hướng khác.

Đêm nay, Đào Yêu có làm cách nào cũng không thể ngủ được.

Cửa sổ vẫn mở, gió đêm mùa hè thổi tới, quyển sách trên bàn bị gió thổi lật qua lật lại, cứ loạt xoạt, loạt xoạt như một loại tiết tấu có quy luật.

Đào Yêu nằm xuống, yên tĩnh nhìn trang sách không an phận lật qua lật lại, âm thanh này phảng phất như là một loại kêu gào trong đêm yên tĩnh, giống như oan hồn trong sách có ghi.

Ân gia bị diệt môn chỉ trong một đêm, nhất định sẽ có rất nhiều tiếng gào thét thê lương thảm thiết, trải qua thời gian dài như vậy, sau hơn mười năm về sau lại mơ hồ nhưng rõ ràng rơi vào tai Đào Yêu.

Năm đó nàng ở trong bụng mẹ nàng, nàng cảm nhận được hết tất cả.

Đào Yêu nhắm mắt lại, một lúc sau lại mở mắt ra, đôi mắt tuyệt vọng.

Trong màn đêm, Đào Yêu ngồi trên nóc nhà, lẳng lặng chờ đợi. Bên trong tiền viện truyền đến tiếng âm nhạc lá lướt, còn có tiếng nam nữ trêu chọc mê mẩn nồng nức.

Đêm đầu mùa hạ, ngẫu nhiên lại có gió nam ấm áp thổi qua.

Bên sau Đào Yêu có tiếng động, có người đáp xuống đằng sau.

Đào Yêu không quay đầu lại, chỉ gọi tên hắn: “Hàn Ly, huynh đã đến rồi.”

Hàn Ly hơi cúi đầu một chút, mũi nhẹ ngửi ngửi sợi dây trong lòng bàn tay, lên tiếng hỏi: “Nàng biết ta sẽ tới sao?”

“Ta có linh cảm.” Đào Yêu đáp lời

“Linh cảm của nàng cũng thật linh nghiệm.” Hàn Ly lại nói

Đào Yêu quay đầu lại, yên lặng nhìn hần: “Sao huynh lại tới đây?”

“Cũng là ta suy đoán.” Hàn Ly nhẹ nhàng cười nói: “Chỉ là ta có dự cảm nàng cần ta giúp.”

Đào Yêu chăm chú nhìn chăm chăm vào mắt hần, đôi mắt kia hơi đỏ ửng, mắt hoa đào chứa tình cảm vô hạn, vốn là ánh mắt nóng rực nhưng nhìn kỹ sẽ thấy bên trong cất giấu một tia lạnh lùng, không phải để đối phó với bất kỳ kẻ nào, chỉ là một thói quen, bản chất mà hần còn giữ lại.

Nàng nói: “Huynh tới an ủi ta sao?”

“Nàng gặp chuyện gì sao?” Hàn Ly hỏi.

“Ta đã biết chút chuyện xảy ra hơn mười năm trước.” Đào Yêu chậm rãi nói: “Chút ít chân tướng đó khiến ta không vui.”

“Cái gọi là chân tướng thì phần lớn đều khiến người ta không vui nổi.” Hàn Ly nói.

“Có lẽ vậy.” Đào Yêu như đang thở dài, nhưng hơi lại quá nhẹ, không lưu lại trong không khí bất kỳ dấu vết nào.

“Vậy nàng có tình nguyện quên tất cả, đi theo ta không?” Ánh mắt Hàn Ly trong sáng như ánh trăng chiếu tới mang theo một loại hấp dẫn không nói lên lời.

“Còn chưa có biết rõ toàn bộ mọi việc thì làm sao mới quên được đây?” Đào Yêu khẽ nói.

“Vậy nàng định thế nào?” Hàn Ly hỏi.

Đào Yêu nhìn hần mà nói: “Có thể giao những việc còn lại trong Ân gia cho ta được không?”

Trong mắt Hàn Ly không có chút gợn sóng nào, nhưng trong đó lại không trong sáng như Mộ Dung Dật Phong mà quá mức thâm thúy, lại khiến cho người ta nhìn không thấu, mang theo một loại nguy hiểm. Giọng nói của hần vẫn bình tĩnh: “Ta không hiểu nàng đang nói gì.”

Đào Yêu không giải thích với hần, chỉ là lấy một cái mặt nạ người từ phía sau mình ra. Màu vàng mang tia sáng lóe lên lạnh như băng.

Nàng dùng mặt nạ che khuất mặt của Hàn Ly.

Không sai, chính là hần.

Hàn Ly chính là người che mặt kia, đồng thời cũng chính là bang chủ của Cáp Bang.

Đào Yêu giữ nguyên tư thế, mà hần cũng không có phản ứng gì, hai người đối diện với nhau qua một cái mặt nạ.

“Nàng biết từ lúc nào?” Hàn Ly hỏi nhưng cũng là khẳng định.

“Từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở Trường Phong Sơn Trang, ta thấy ánh mắt huynh nhìn ta không xa lạ mà lại giống như chúng ta đã sớm quen biết nhau. Trong núi Mộ Vân có cạm bẫy nên huynh mới gặp ta. Trong rừng trúc, huynh đã để lộ hành tung rất quen thuộc với ta, sở thích, hứng thú của ta huynh đều biết rất rõ. Những điều này ngoại trừ nghĩa phụ đã qua đời của ta ra cũng chỉ có chủ nhân Cáp Bang mới có thể biết được.” Đào Yêu nhìn cái mặt nạ kia, chậm rãi nhớ lại nói: “Mà chiều hôm nay, trên người chủ nhân Cáp Bang có mùi hương rất giống mùi hương trên người huynh. Vì thế đêm nay ta ở đây chờ huynh tới, là vì huynh biết rõ ta biết chân tướng trên sách, tinh thần sẽ sa sút, huynh muốn đến an ủi ta...Đồng thời cũng chứng minh rõ thân phận của huynh.”

Hai người cứ đối mặt với nhau như vậy, dường như thời gian đã trôi qua rất lâu.

Không biết qua bao lâu, Hàn Ly đưa tay lên lấy mặt nạ xuống, dùng chính dung mạo thật sự của mình đưa mắt nhìn Đào Yêu: “Thật ra lần đầu tiên nàng gặp ta cũng đã hoài nghi ta rồi, không phải sao?”

Đào Yêu không phủ nhận: “Lúc ấy ta chỉ biết Hàn Ly không chỉ là khách của Trường Phong Sơn Trang.”

“Nhưng nàng lại biểu hiện như nàng rất tin tưởng ta.” Hàn Ly chậm rãi nói.

“Ta thừa nhận huynh, bởi vì ta biết huynh sẽ không hại ta, có rất nhiều cơ hội nhưng huynh đều không làm.”

Đào Yêu thu hồi mặt nạ, rũ mắt xuống, khẽ nhẹ vuốt nói: “Ta muốn hỏi huynh một việc.”

“Nàng muốn hỏi ta hai vợ chồng Vạn Trường Phong và Bột Hải Hầu có phải là do ta hạ lệnh giết hay không đúng không?” Hàn Ly nói.

Đào Yêu vuốt ve mặt nạ trên tay, nói: “Vậy, là huynh sao?”

“Không phải ta, ta biết nàng rất quan tâm bọn họ.” Hàn Ly nhìn giải thích, trong đôi mắt lạnh như băng ẩn chứa ôn nhu nhân nhậ: “Trên thực tế, ngay từ lần gặp nhau đầu tiên ta cũng đã không muốn hại nàng.”

Ngón tay đang vuốt ve mặt nạ của Đào Yêu khẽ dừng lại: “Vậy huynh có thể cho ta biết chuyện xảy ra hơn mười năm trước không?”

“Nàng muốn biết mấy chuyện đó thật sao?” Hàn Ly hỏi.

“Cha ta ...ông ta , là vì cái gì....Tại sao lại phải ra tay sát hại Ân gia, sát hại mẹ ta để lấy được vật gì đó kia ?” Đào Yêu ngược lên nhìn vào mắt của hắn: “Ta nghĩ về những việc này Cáp Bang có lẽ biết rất rõ.”

Hàn Ly không trốn tránh ánh mắt của nàng, hắn nói: “Ta không muốn lừa gạt nàng, thế nên ta không thể nói cho nàng biết.”

“Không sao cả.” Đào Yêu nhân nhậ nói: “ Dù sao ta cũng sẽ tiếp tục đi tìm đáp án.”

49. Chương 49: Mama Kỹ Viện

Chuyển ngữ Xuyên Nhi

Beta Nhã Vy

Hàn Ly trầm thấp nói: “Ta biết rõ là nàng sẽ không buông tha cho việc này.”

Đào Yêu không muốn nói về vấn đề này nữa, nàng gục đầu xuống, khuôn mặt yên tĩnh.

“Đào Yêu.” Hàn Ly hỏi: “Nàng không muốn ở bên ta là vì thân phận của ta sao?”

Đào Yêu chậm chạp nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vậy đến rốt cục là vì sao?” Hàn Ly hỏi.

“Là vì ta không thể nhìn thấu huynh. ” Dừng một chút, Đào Yêu lại nói: “Hoặc là ta cũng không dám nhìn thấu huynh.”

“Chỉ cần nàng ở bên ta, ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ nàng.” Hàn Ly hứa hẹn.

Đào Yêu lắc đầu, chỉ lắc đầu chứ không nói chuyện.

“Nàng thích Mộ Dung Dật Phong sao?” Hàn Ly hỏi, đáy mắt dần lạnh lùng:” Nàng cho rằng hắn có thể cho nàng hạnh phúc sao?”

“Ở bên Mộ Dung ta cảm thấy rất vui vẻ.” Đào Yêu trả lời

“Vui vẻ cũng là hạnh phúc sao?” Hàn Ly nói: “Ta còn có thể cho nàng những thứ khác.”

“ Nhưng cả hai cũng không khác nhau là mấy.” Giọng nói của Đào Yêu phiêu dật trong gió

“Nàng biết không?” Hàn Ly đưa tay, vuốt ve mặt nạ, “Ta không thích làm sự lựa chọn.”

“Vì sao?” Đào Yêu hỏi.

“Mẫu thân của ta, lúc phải chọn giữa ca ca và ta, bà đã chọn huynh ấy.” ngón tay của Hàn Ly vươn tới con mắt trên mặt nạ đen tối.

“Kết quả thì sao?” Đào Yêu hỏi.

“Vì thếĐại ca ta chết rồi.” Giọng nói Hàn Ly vang lên chậm chạp trong đêm.

“Ta không hiểu.” Đào Yêu nhìn hần mà hỏi.

“Vì để có được một vật, mẫu thân của chúng ta phải hy sinh một trong hai huynh đệ chúng ta. Mà lựa chọn cuối cùng của bà ta là...Để cho đại ca ta sống sót.”

Giọng nói của Hàn Ly rất bình tĩnh, dường như hần đang xem một một vở tuồng kịch vậy, một vở tuồng kịch của người khác.

“Bà ta... muốn giết huynh?” Đào Yêu khẽ nói.

Hàn Ly gật đầu: “Nhưng ta đã nghe được hết tất cả. Ta không muốn chết, vì thế ta đưa phần bánh ngọt có độc vốn nên thuộc về ta cho đại ca ta, huynh ấy cũng không hoài nghi chút nào, huynh ấy đã ăn nó...Mà ta, ta còn sống.”

Bóng đêm một lần nữa trở nên trầm mặc.

Tay hai người đặt cùng một chỗ trên mặt nạ đều là thật lạnh nhưng lại mang theo độ ấm quen thuộc.

Không biết đã qua bao nhiêu lâu, Hàn Ly hỏi: “Đào Yêu, nếu như nàng là ta, nàng sẽ làm thế nào?”

“Ta không biết.” Đào Yêu nói : “...Ta cũng không biết.”

“Ta muốn nói cho nàng hiểu.” Hàn Ly nói: “Ta không thể khiến nàng vui vẻ, bởi vì bản thân ta đã không vui vẻ chút nào...Nhưng nàng có thể cho ta vui vẻ. Thế nên Đào Yêu, ta sẽ không buông tha nàng, cũng không thể buông tha nàng.”

“Sau này xảy ra chuyện gì cũng không ai có thể nói trước.” Đào Yêu nhàn nhạt nói.

Tay Hàn Ly bao phủ lên tay nàng, nắm chặt như báo trước: “Tuy không thể biết trước nhưng ta có năng lực khống chế.”

Đào Yêu trầm mặc, cảnh vật ban đêm cũng trầm mặc theo.

Hai người yên tĩnh ngồi đối diện nhau, nghĩ đến rất nhiều việc, hoặc không muốn nghĩ bất cứ chuyện gì.

Ngồi ở nơi cao nhất ngắm nhìn kinh thành, nào là phòng ốc, tất cả đều tối đen, dường như sự sống tạm thời mất đi.

Trong bóng tối, Hàn Ly đột nhiên hỏi: “Nàng đang nghĩ gì vậy?”

“Ta đang nghĩ...” Đào Yêu chậm rãi nói: “Tại sao huynh lại thích mặc quần trong màu vàng nhạt?”

Hàn Ly: “ ...”

Sáng sớm ngày hôm sau, Đào Yêu mở mắt tỉnh lại. Đẩy cửa sổ ra, một sắc hồng vui vẻ của ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, không khác với ngày hôm qua là bao.

Nàng hít thở sâu, cả người nghiêng ra ngoài cửa sổ, nhìn Cửu Tiêu và Mộ Dung Dật Phong đang đứng trên nóc nhà nói: “Hai người các huynh đã ngồi vậy cả đêm rồi đấy, không mệt sao?”

Phía trên sau một hồi trầm mặc, giọng nói của Mộ Dung Dật phong mới vang lên: “Nàng gặp ảo giác rồi, không phải chúng ta ở trên này.”

Đào Yêu, Cửu Tiêu: “ ...”

Tóm lại hai người vẫn bị lộ rồi.

Đào Yêu hỏi: “Hai người làm gì trên đó vậy?”

Mộ Dung Dật Phong thật thà đáp lại: “Bọn ta sợ nàng nghĩ không thông, lỡ có làm ra mấy trò như thất cổ thì bọn ta còn có thể kịp thời cứu nàng.”

“Sao có thể?” Đào Yêu khẽ nói: “Ta còn chưa tìm được cha ta mà.”

Lông mi Cửu Tiêu khẽ run rẩy, Mộ Dung Dật Phong cũng nói: “Nàng vẫn định tìm tiếp sao?”

“Chuyện đã như vậy rồi, cũng không nên bỏ dở giữa chừng.” Đào Yêu giải thích.

“Dù sao ta cũng sẽ đi cùng nàng đến cùng.” Mộ Dung Dật Phong tranh thủ thời gian tỏ rõ lập trường của mình.

Đang nói, bỗng nhiên bên trong tiền viên truyền đến tiếng náo nhiệt, ba người liếc mắt nhìn nhau, tranh thủ thời gian chạy đến xem xét.

Vốn bọn họ cho là không cần thận làm bại lộ hành tung, quan phủ sai người đến bắt bọn họ, nhưng đi ra mới biết thì ra là do một gã khách nhân làng chơi mua vui một cô nương không trả tiền, muốn trốn nợ.

Người nọ gương mặt râu quai nón, ý mình thân hình to lớn lại một thân võ nghệ, muốn quyt tiền. Hắn chỉ vỗ tay mấy cái, cái bàn gỗ lê đã sụm mất một góc. Người vây xem cũng đồng thời lùi về phía sau hai bước để khỏi vạ lây. Dù sao thì cũng làm gì có ai muốn hóng chuyện đến mức không muốn sống chứ

Nhưng vị mama, người khởi xướng lên chuyện này cũng không tỏ vẻ gì là sợ hãi cả, nàng ta chậm rãi hất hết trà về phía sau, chén trà đặt lên trên mặt bàn bị hủy một góc, chậm rãi nói: “Hong Hạnh, bàn gỗ Lê Hoa trị giá một trăm lượng cũng nhớ ghi vào mục vị đại ra này phải trả cho ta.”

“Con mẹ nó, các người muốn ghi vào thế nào thì tùy, ông đây hôm nay sẽ không trả tiền.” Người kia trợn trừng mắt hô to.

Lời vừa nói ra, người vây xem bên cạnh cũng cười ra tiếng.

Người kia nổi giận mắg: “Đồ đàn bà thối, ông đây cho người biết, đại gia ta hôm nay nhất định không trả bạc đấy, người làm gì ta?”

Mama cũng không nóng vội, hỏi: “Tại sao không trả bạc, dù sao ngài cũng phải nói rõ ra chứ.”

“Lý do là...” Đại hán kia hắng giọng, nói: “Cô nương này của các người thật con mẹ nó quá là xấu.”

Vừa dứt lời, một cô nương nhỏ nhắn xinh xắn bên cạnh liền nhảy ra ngoài, chống nạnh mắg: “Người mới xấu ấy, chân xấu mặt xấu, cái mông người cũng xấu, cả nhà người đều xấu thì có!”

Mộ Dung Dật Phong nhỏ giọng phân tích: “Xem ra vị cô nương này chính là người tối hôm qua tiếp nam nhân này rồi.”

Lúc này, một cô nương dáng người hơi mảnh mai cũng nhảy ra, mắg: “Người xấu thì có, mây mưa còn nhe răng trợn mắt, khuôn mặt thì vắn vẹo, đồ bệnh hoạn!”

Đào Yêu nói nhỏ: “Thì ra tối qua hấn gọi hai cô nương này luôn hen.”

Mộ Dung Dật Phong vỗ tay: “Thật bội phục.”

Cửu tiêu quay đầu, người dựa vào cột nhắm mắt dưỡng thần.

Hấn không nghe thấy, không nghe được cái gì hết.

Mama hừ lạnh một tiếng: “Cô nương nhà chúng còn chưa chê người xấu đâu, người ngược lại còn chê người ta.”

“Ta mặc kệ các người nói cái gì, dù sao ta không trả là không trả.” Đại hán nhất quyết nói.

Nghe vậy, mama quay đầu lại mà cười kiêu mị với hai vị cô nương: “Các muội cứ coi như tối qua vị đại gia này phục vụ các muội vậy, tuy hơi xấu tẹo nhưng dù sao cũng không phải trả tiền.”

Nghe vậy, những người vây xem xung quanh đều cười rộ lên.

“Con kỹ nữ thối tha, dám chế nhạo đại gia ta, không muốn sống nữa rồi!” Đại hán then quá hóa giận, phóng như điên tới chỗ mama kia.

Mộ Dung Dật Phong nắm chặt kiếm trong tay lại, chuẩn bị bước lên làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Nhưng mama kia đã đột ngột dùng một quả cầu vải có nhúng nước bắn về phía tên kia, điểm huyết y ngay lập tức.

50. Chương 50: Trừng Phạt

Chuyển ngữ Xuyên nhi

Beta Nhã Vy

“Thủ pháp điểm huyết thật lợi hại!” Mộ Dung Dật Phong tán thưởng: “Tụ lực vào đầu ngón tay, điểm trúng chính xác huyết vị, xem ra vị mama này không phải là người bình thường.”

Mama đứng dậy, đi tới trước mặt vị đại hán kia, đùi ngọc quét qua vị đại hán đã nằm trên mặt đất kia, chân đạp lên ngực đại hán, nàng nhìn xuống hắn từ trên cao, nói: “Tiểu tử, người dám tới Hương viện của ta để quấy rối hử, người chắc là ngại mệnh của người quá dài rồi hen, nay Thiên tỷ tỷ ta sẽ giúp người giảm thọ ha.”

“Mẹ nó, cô định xử lý y thế nào?” Cô nương bên cạnh hỏi.

“Y thiếu ta bao nhiêu bạc?” Mama hỏi.

Cô nương nọ tính sổ sách nhanh vùn vụt, nói: “Tổng cộng là 250 lượng.”

“Tốt, ta cho các người giảm lên người hắn 250 cái.” Mama hạ lệnh.

“Giảm là sao?” Các cô nương khác hỏi.

“Đương nhiên là...” Mama cười mỉa hoặc khiến cho người nghe xương cốt cũng mềm nhũn, nhưng lời nói kế tiếp lại làm cho toàn thân người nghe thấy lạnh run: “Chỗ yếu ớt nhất của nam nhân rồi...Nhớ kỹ đặt chân nhất định phải hung ác, thật chuẩn, làm sao cho vị đại gia này sung sướng đến tột đỉnh, không thể oán hận một câu, các người đã hiểu chưa?”

“Hiểu rồi!” Một đám cô nương hưng phấn xếp thành hàng, chân ngọc giơ lên song song không giữ lại chút tình cảm nào hung dữ mà đạp xuống giữa chân đại hán.

Cước thứ nhất, Đại Hán đổ mồ hôi lạnh.

Cước thứ hai, gân xanh của Đại Hán nổi lên.

Cước thứ ba, mắt Đại Hán đầy tơ máu.

30 chân đã tập thể dục xong, Đại Hán lệt rơi đầy mặt.

Lúc này, các cô nương tự động dạt ra thành một lối đi, mà cuối lối đi này là hai vị cô nương hôm qua phải phục vụ Đại Hán kia.

“Các nàng ấy muốn làm gì vậy?” Đào Yêu hiếu kỳ

“Làm việc tàn khốc nhất trên đời.” Trên trán Mộ Dung Dật Phong đứng bên cạnh chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai nữ tử kia lao đến cực kỳ nhanh, cái chân giáng xuống từ trên không chuẩn xác dẫm nát cái gì đó giữa hai chân đại hán.

“Ah! ! ! ! ! ! !” Tiếng kêu thảm thiết thê lương phá tan nóc nhà, vang lên tận mây xanh.

Đại hán miệng sùi bọt mép, lập tức hôn mê bất tỉnh.

“Mang bồn nước ra đây, gọi cho hắn tỉnh rồi tiếp tục giảm.” Mama đứng dậy, giọng nói lạnh lùng nói: “Mọi người xem cho rõ ràng, ai dám quỵt nợ tại Hương viện chúng ta thì đây sẽ là kết cục!”

Một chậu nước đổ xuống, đại hán tỉnh lại, lại bắt đầu chịu đựng sự tra tấn.

Trong quá trình quan sát cực hình, Đào Yêu chợt phát hiện có ánh mắt vẫn theo dõi mình.

Nàng mạnh mẽ quay đầu lại, trông thấy trong góc tối trên lầu hai có một nam tử trung niên, quần áo mất trật tự, lời thôi lếch thếch, cặp mắt của y có chút đục ngầu, mà trong tay của y là một vò rượu nhỏ.

Giờ phút này, Mộ Dung Dật Phong đứng bên cạnh cũng nhìn theo mắt Đào Yêu cũng đã phát hiện ra y, vội hỏi: “Đào Yêu, lần trước ta nói có nam nhân đứng ở ngoài cửa phòng rình nàng, chính là y đó!”

Bị người phát hiện, nam nhân kia lắc mình một cái liền biến mất không thấy đâu nữa.

“Người này thật sự rất kỳ lạ.” Mộ Dung Dật Phong nhíu mày: “Bây giờ ta là nam giả nữ trang, muốn rình coi cũng chỉ có thể rình coi ta mới đúng chứ.”

Đào Yêu nhớ lại nói: “Ánh mắt của người kia rất giống như từng quen biết ta.”

“Y không phải đã phát hiện ra chúng ta là tội phạm quan trọng bị truy nã đấy chứ, muốn bắt chúng ta giao lên đổi lấy bạc đi uống rượu?” Mộ Dung Dật Phong hoài nghi: “Y rốt cuộc là ai, là khách ở đây sao? Sao ta thấy không giống?”

Cửu Tiêu nói: “Ta đã đi hỏi mấy nha đầu ở đây, các nàng nói người này từ trước đến nay vẫn ở đây, do mama chiếu cố y.”

“Vậy thật là do mama chiếu cố?” Mộ Dung Dật Phong nghĩ rồi lại nói: “Nói thật, ta thấy vị mama này cũng hơi kỳ lạ, Đại Hân kia võ công cũng không yếu nhưng còn chưa thể hiện thì đã bị nàng đá rồi. Một bà chủ của kỹ viện nhỏ mà lại lợi hại như thế, quả thật khiến cho người ta nghi ngờ.”

Cửu Tiêu tựa ở cây cột bên cạnh khẽ nói: “Một chiều nàng kia vừa dùng làm ta nhớ đến một người.”

“Ai?” Mộ Dung Phong vội hỏi.

Cửu Tiêu nói: “Cao thủ điểm huyết tay Khấu Tư.”

Mộ Dung Phong Vỗ đầu, nói: “Huynh nói như vậy lại làm ta nhớ ra đúng là công phu điểm huyết của Khấu Tư rất giống với mama kia. Đúng rồi, mà người tên Khấu Tư kia cũng đã mai danh ẩn tích rồi...”

“Mười tám năm sao?” Đào Yêu hỏi.

“Thì ra nàng cũng biết sao.” Mộ Dung Dật Phong cảm thấy không có cảm giác thành tựu.

“Là ta đoán thôi.” Đào Yêu nói.

“Mười tám năm?” Mộ Dung Dật Phong cảm thấy số năm này thật sự rất miễn cưỡng, nhin không được hỏi: “Đào Yêu, có phải nàng nghĩ ra điều gì đó không?”

Đào Yêu lấy danh sách của Cấp Bang cung cấp ra, nói: “Tên của Khấu Tư cũng có ở đây, nói cách khác y cũng đã từng tiếp xúc với mẹ ta.”

“Trong quyển sách ghi chép về chuyện của Ân gia có ghi lại ‘Cổ Danh’ chính là tên giả.” Mộ Dung Dật Phong nói: “Như vậy cái người tên Khấu Tư này có khả năng là cha nàng?”

“Ta không chắc chắn, nhưng y làm đầu bếp tại Ân gi, sau đó lại mất tích, y nhất định liên quan tới chuyện này.”

“Bước tiếp theo chúng ta nên làm có lẽ là đi tìm nơi Khấu Tư thoái ẩn.” Mộ Dung Dật Phong phân tích: “Như vậy đầu tiên nên ra tay từ trên người mama này trước.”

Vì vậy ba người cùng thương lượng sẽ đi tìm hiểu chi tiết về vị mama kỹ viện này.

Nhưng ngẩng đầu nhìn lên trời lại phát hiện mặt trời vừa mới từ phía đông mọc lên, vì vậy cũng chỉ có thể cùng nhau chậm rãi chờ đợi.

Đến bữa cơm trưa, Mộ Dung Dật Phong Phát hiện Đào Yêu mất tích, tìm một hồi lâu mới thấy nàng ngồi trên nóc nhà.

Mộ Dung Dật Phong cũng sử dụng khinh công bay vọt lên nóc nhà, ngồi xuống bên cạnh nàng, khẽ nói: “Bây giờ là ban ngày, chẳng lẽ nàng cũng ngắm sao?”

“Mặc dù không có sao nhưng có thể trông thấy rất nhiều chuyện thú vị.” Hai tay Đào Yêu ôm má nhàn nhạt nói.

“Chuyện thú vị, ví dụ như cái gì?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Huynh xem, con đường trước mặt chúng ta này, nếu đi theo hướng đông đến đều là những người vội vội vàng vàng, mặt đỏ tới mang tai, mà những người theo hướng tây ra lại thông thả rảnh rỗi, sắc mặt nhẹ nhõm, có phải rất thú vị hay không?” Đào Yêu hỏi.

“Đúng vậy, thực đúng là như thế.” Mộ Dung nghi hoặc: “Nhưng rốt cục là vì chuyện gì vậy?”

“ Đúng thế?” Đào Yêu cũng cảm thấy khó hiểu: “Rốt cục là thế nào nhỉ?”

Hai người cứ như vậy ngồi trên nóc nhà tự mình chịu khổ ba canh giờ, Mộ Dung Dật Phong rốt cục phát hiện ra chân tướng con đường này ở chỗ cuối cùng phía tây có một cái nhà vệ sinh công cộng.

Nói cách khác theo người đi hướng đông đến đều là bị nghẹn cho đến luống cuống, đương nhiên là vội vàng mặt đỏ tới tận mang tai.

Mà theo người đi ra từ hướng tây là đã phóng ra rồi, đương nhiên thông thả, rảnh rỗi, sắc mặt nhẹ nhõm.”

Nhưng nhân họa tích phúc, Mộ Dung Dật Phong lơ đãng nhìn xuống lại phát hiện ra móng Cửu Tiêu vẽ lên mà đi đến hương viện.

“Ta thật sự rất hiếu kỳ, vị đại ca này của chúng ta suốt làm cái gì ngày sau lưng chúng ta vậy.” Mộ Dung Dật Phong đề nghị: “Chúng ta đi theo dõi hắn đi.”

Dù sao cũng đã nhàm chán suốt ba canh giờ đi điều tra về sự tồn tại của cái nhà vệ sinh công cộng, nhàn rồi có thừa, Đào Yêu cũng gật đầu đồng ý.

Hai người liền phi thân xuống dưới, điều tức hơi thở, cẩn thận từng ly từng tí theo sát sau lưng Cửu Tiêu.

Không biết tại sao Cửu Tiêu lại quen thuộc địa hình kinh thành như vậy, quẹo trái quẹo phải, đông chuyển tây biến, rốt cục thành công quay Đào Yêu và Mộ Dung Phong đến chóng mặt.

“Đào Yêu, nàng có phát giác ra vừa rồi chúng ta đã đi qua gian phòng ở khách điểm này rồi không.” Mộ Dung Dật Phong chỉ cái biển ghi “Khánh gia lâu” trước mặt, hỏi.

“Đúng vậy.” Đào Yêu gật đầu

Mộ Dung Dật phong lập tức phát hiện không đúng, vội vàng nhảy lên một cái, đem tay để trên trán nhìn xung quanh khắp mọi nơi, rốt cục phát hiện vừa rồi Cửu Tiêu đúng là đã đưa bọn họ đi một vòng lớn.

Đang muốn tìm Cửu Tiêu tính sổ, một tiểu nam hài mắt to đi tới, khẩn cầu: “Thúc ơ giúp cháu lấy chút đồ xuống được không?”

Mộ Dung Dật Phong ôn nhu cười cười: “Cháu bé, cháu muốn lấy gì.”

Bé trai nuốt nước miếng: “Cháu muốn ăn mật ong.”

Nghe vậy, toàn thân Mộ Dung Dật Phong cứng ngắc, hắn chậm rãi ngẩng đầu, phát hiện trên đỉnh đầu mình có một cái tổ ong vô cùng lớn.

Mà một đám ong mật toàn bộ đều phấn khởi chìa kim châm trên móng của mình hưng phấn vọt tới chỗ hắn.

“Ah!!!” Một tiếng hét thảm làm rung động tới tận mây xanh.

Trong đình viện trải rộng nhiều loại cây hoa quý, trong không khí đầu hạ tràn ngập hương thơm.

Ánh mặt trời ấm áp đắp một lớp chắn ánh vàng ánh hồng lên vạn vật.

Trong hồ, một tòa đình bát giác đứng sừng sững, lụa mỏng màu xanh nhạt theo gió đông đưa hiện ra một bóng người mặc đồ trắng.

Cửu Tiêu cung kính đứng bên cạnh người đó, tinh tế báo lại toàn bộ những chuyện xảy ra gần đây.

Người trong đình yên lặng lắng nghe.

Sau đó là một hồi yên tĩnh.

Mặt hồ hiện lên bầu trời trong xanh, nhưng tất cả đều không yên tĩnh.

Cuối cùng Cửu Tiêu không thể chờ đợi thêm nữa, hấn phá vỡ trầm mặc: “Chúng ta vẫn không có hành động gì sao?”

Tay người kia cầm lấy chút thức ăn cho cá ném xuống mặt hồ.

Một đàn cá lớn lập tức tụ lại một chỗ tranh giành thức ăn, mặt hồ yên tĩnh lập tức sôi sục lên.

“Chúng ta có thể làm cái gì đây?” Hấn hỏi lại.

“Nàng ấy rất đau lòng.” Cửu Tiêu nói.

Người trong đình tiếp tục ném thức ăn cho cá xuống hồ, chỉ là động tác ở tay dường như ngừng lại một chút. Thật lâu sau y mới nói: “Dường như ngươi rất quan tâm nàng ấy.”

Cửu Tiêu cúi đầu

“Ngươi có nguyện ý chiều cổ nàng cả đời không?” Người trong đình hỏi.

Cửu Tiêu không do dự: “Ta biết rồi.”

“Trước kia ta cho rằng ngươi sẽ ở chung một chỗ cùng nàng.” Người trong đình chậm rãi nói: “Bây giờ xem ra chuyện lại không phát triển như vậy.”

Cửu Tiêu không có lên tiếng.

Người trong đình ngẩng đầu nhìn về bầu trời xanh, giọng nói mang đầy tiếc nuối: “Tình cảm không phải chỉ là mình ngươi nguyện ý là được.”

Dừng lại một chút, người trong đình tiếp tục nói: “Cái người tên Mộ Dung Dật phong kia đối với nàng cũng rất tốt. Chỉ là gần đây ta điều tra ra một người, chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, hơn nữa mối quan hệ với Đào Yêu rất không tầm thường.”

“Ta không rõ hấn ta có phải là chủ nhân của Cáp Bang hay không, bởi vậy mà lần trước ta không dám tùy tiện động thủ.” Cửu Tiêu cười nói: “Nhưng nghe bọn họ nói chuyện thì dường như họ quen nhau.”

“Nếu đúng là như vậy thì tất cả mọi chuyện càng thêm phức tạp rồi.” Người ngồi trong đình than thở, tiếng than bị một cơn gió thổi tan đi.

“Vậy,” Cửu Tiêu hỏi: “Đào Yêu sẽ gặp nguy hiểm sao?”

“Không,” Người ngồi trong đình cầm miếng bạch ngọc trong tay mơ mẩn: “Ít nhất là trong thời gian ta còn sống.”

51. Chương 51: Khấu Tư

Chuyển ngữ Xuyen nhi

Beta Nhã Vy

Cùng ngày, lúc Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong trở lại bằng cửa sau của Hương viện cũng bắt gặp Cửu Tiêu trở lại ở cửa ra vào.

Cửu tiêu nhìn trên mặt bọn họ có điểm những nốt đỏ, nghi hoặc hỏi: “Hai người lại đi làm cái gì rồi hả?”

Mộ Dung Dật Phong và Đào Yêu cắn chặt răng, lựa chọn im lặng.

Cũng không thể nói là vì theo dõi hấn không thành lại bị ong mật đốt đúng không.

Vì thế Mộ Dung Dật Phong hỏi lại: “Vậy huynh lại đi đâu vậy?”

Cửu Tiêu đưa bịch giấy nhỏ trên tay cho Đào Yêu, nói: “Ta đi ra ngoài dạo chơi, thuận tiện mua cho cô mứt hoa quả, cô không phải là rất thích ăn sao?”

“Cảm ơn.” Đào Yêu nhận lấy, cũng không khách khí liền bỏ một viên vào trong miệng.

Mộ Dung Dật Phong híp mắt lại, kéo Cửu Tiêu sang một bên, cảnh cáo nói: “Huynh mới yên tĩnh không được bao lâu, chẳng lẽ bây giờ lại muốn tranh giành Đào Yêu cùng với ta rồi hả?”

“Huynh nghĩ nhiều rồi.” Cửu Tiêu nhẹ nhàng quét mắt liếc hẩn một cái.

“Huynh còn dám nói huynh không để ý tới nàng.” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

Cửu Tiêu đột nhiên hỏi: “Huynh thật sự rất thích nàng sao?”

Mộ Dung Dật Phong trả lời không chút do dự: “Đương nhiên.”

“Vậy là tốt rồi, huynh phải đối xử với nàng ấy thật tốt.” Cửu Tiêu khẽ nói.

Mộ Dung Dật Phong cảm thấy không đúng: “Đại ca, sao huynh lại nói những lời thế này, nghe như huynh muốn đi đâu vậy.”

“Chúng ta luôn muốn tách nhau ra, không phải sao?” Cửu Tiêu nói.

Mộ Dung Dật Phong bỗng nhiên đưa tay ra ôm chặt lấy hẩn, hét lớn: “Đại ca, ta giỡn thôi mà, ta không nỡ xa huynh đâu!”

Nhìn thấy cảnh này, Đào Yêu như có điều suy nghĩ nói: “Không ngờ quan hệ của hai người thân thiết vậy đấy.”

Cửu Tiêu đưa tay đẩy Mộ Dung Dật Phong ra, bình tĩnh nói: “Không phải đâu, là hẩn nhân cơ hội muốn lau tay làm bẩn y phục của ta thôi.”

“Hê hê, không hổ là đại ca, vẫn bị huynh phát hiện ra.” Mộ Dung Dật Phong phúi bụi bên trên tay.

Cửu Tiêu khẽ nói: “Nghỉ ngơi sớm một chút đi, buổi tối không phải còn có việc phải làm sao?”

Suy nghĩ vì buổi tối còn phải hành động, Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong cũng quyết định nghỉ ngơi để dưỡng sức, từng người trở lại phòng nghỉ ngơi.

Màn đêm buông xuống, trầm hương phảng phất.

Nhưng toàn bộ Hương viện lúc này mới thực là thức tỉnh, phần đông toàn bộ các quý nhân công tử đều vào nơi này để mua vui, muốn ôm ấp ôn hương nhuyễn ngọc vào lòng.

Son phấn lụa là, dây đàn cung sáo, bước chân xiêu vẹo ca múa, tất cả đều là một cảnh nhu tình.

Mama bây giờ đang đứng ở cửa chào hỏi khách khứa, vì thế đám người Mộ Dung Dật Phong theo kế hoạch đến gian phòng của nàng ta điều tra qua một chút, xem có thể tìm được thứ gì để chứng minh thân phận thật sự của nàng ta hay không.

Ba người Mộ Dung Dật Phong mặc y phục dạ hành, che mặt lại, chuẩn bị chạy đến gian phòng của Mama ở tây viện từ chỗ ở của mình là Đông viện.

Thế nhưng hành động của họ lại bị gián đoạn nhiều lần.

Bởi vì giờ này chính là lúc đông khách nhất, khách nhân từng đám mà ra, bởi vậy đám sai vặt cũng phải dắt ngựa cho bọn họ, lần lượt đi vào chuồng ngựa trong hậu viện dàn xếp cho tốt.

Chốn kinh thành này hầu hết là quan lại quyền quý, hoàng thân quốc thích. Hôm trước có cửa hiệu treo biển đón khách không cẩn thận, biển hiệu rơi xuống đè một đám người, trong đó có chính xác năm người là quan tam phẩm trở xuống, bốn người chính là quan tam phẩm, còn một người là đại thương nhân phú khả địch quốc.

Bởi vậy có thể thấy được, kinh thành này tụ hội đầy đủ những người có tiền và dâm ô.

Giống như văn nhân ở cùng một chỗ với nhau thích khoe khoang học vấn, có tiền dâm ô ở cùng một chỗ thì lại thích so giàu.

Nhưng so giàu thì không chuyện nào cũng tùy tiện, cũng không thể đem toàn bộ ngân phiếu, nhà cửa đất đai, phu nhân, tiểu thiếp, châu báu đồ trang sức trực tiếp chôn cất ra cùng một chỗ để so hơn kém bao nhiêu.

Vậy cũng quá là dung tục rồi, hơn nữa cũng không an toàn .

Có vết xe đổ, năm năm trước có hai tài chủ vừa đến Kinh Thành, bởi vì không vừa mắt nhau nên liền đem tất cả tài sản của mình ra so sánh, kết quả quan phủ nhận được tin tức, chưa nói hai câu đã trực tiếp phán cho hai tội danh đánh bạc, phải bình tịch thu tất cả số bạc kia lại, đá hai thần tài chỉ còn độc mỗi quần cộc ra khỏi thành.

Vì thế so tài phú nhất định phải so cao nhả, so an toàn.

Trong khoảng thời gian gần đây, Kinh Thành lưu hành một câu: “Nghèo mua nhà ở, giàu mua ngựa.” Ngựa với tư cách là phương tiện đi lại quan trọng cần thiết của quan lại quyền quý, nhưng theo từng loài ngựa khác nhau, giá cả cũng khác nhau, ngựa tốt có thể lên đến giá trên trời.

Vì vậy mọi người nhao nhao nếu mình nhìn trúng thì nhất định phải ra tay, tất cả đều chỉ nhằm vào đất tiền nhất mua, bộ dạng phi trên đường như tuyên bố với mọi người: Xem lão tử có nhiều tiền chưa nè.

Đương nhiên vị thiếu gia cưới ngựa tốt đi ra ngoài đó tuyệt đối là phong cách, vừa ý vị cô nương nào thì chỉ cần đứng bên ngựa, nhếch môi cười một chút, nói một câu ‘cô nương có muốn cưới ngựa đi dạo không’ thôi là nàng kia khẳng định mười phần sẽ đi theo, đến buổi tối các công tử thiếu gia đã cưới được cô nương nhà người ta rồi.

Nhưng cũng có ngoại lệ, tỷ như con trai độc nhất của Phụ quốc đại tướng quân có 500 vạn lượng hoàng kim mua bảy con ngựa tốt nên không thể chờ đợi được mà ra ngoài tán tỉnh các cô nương, kết quả trên đường đi nhìn thấy một cô nương cực kỳ xinh đẹp đi tới, liền lon ton thúc ngựa đến vuốt tóc nói, ‘cô nương muốn cưới ngựa đi ra ngoài thành dạo chơi không?’ Nàng kia mỉm cười nói, ‘đạ tạ ý tốt của công tử, tiểu nữ không quen ngồi ngựa.’ Con trai của tướng quân ha ha cười, bước qua một bên lộ ra một con ngựa tốt của Tây Vực mà mình vừa mới mua được, tiểu cô nương kia lại nói, ngồi xe ngựa của mình đã quen, không quen ngồi ngựa của công tử, xin thứ lỗi. Sau khi nói xong liền nhẹ nhàng rời đi.

Con trai độc nhất của chấn quốc tướng quân bị đả kích nghiêm trọng, màn đêm buông xuống về nhà thì thổ huyết mà chết. Còn cha hắn là chấn quốc đại tướng quân bây giờ đã 60 tuổi, cho dù đau khổ nhưng vẫn tiếp tục cưới liên một lúc ba tiểu thiếp, mỗi đêm cũng phải cố vui vẻ mà tiếp tục tạo người.

Bởi vậy có thể thấy, ngựa cũng có địa vị rất quan trọng, cho nên công tử nào cũng vậy, đi đâu cũng muốn cưới ngựa, thúc đẩy việc đám sai vặt hết đất ngựa ra lại đất ngựa vào, cũng đồng thời khiến cho đám người Mộ Dung Dật Phong trốn trên cây không có cách nào mà nhúc nhích.

Thật lâu sau, tất cả khách nhân gần như đã đến đông đủ, hậu viện lại chìm trong yên tĩnh một lần nữa, chỉ còn lại âm thanh phun mũi của ngựa phát ra.

Đám người Đào Yêu vội vàng trèo xuống từ trên cây, rất nhanh liền lén vào trong phòng của Mama.

Bên trong bài trí đặc biệt hoa lệ, lụa mỏng lượn lờ mang theo khí tức mê hoặc, nhưng ba người Đào Yêu không lại kịp thưởng thức, bắt đầu lục tung mọi thứ tìm kiếm.

Rốt cục muốn tìm cái gì bọn họ cũng không rõ. Nhưng nếu có người đã xuất hiện thì không thể không có chút dấu vết nào.

Tìm tằm một khắc chỉ tìm ra được rất nhiều ngân phiếu và vàng bạc châu báu, Mộ Dung Dật Phong không thể không cảm khái: “Mở kỹ viện thật đúng là kiếm được nhiều tiền.”

“Vậy huynh cũng mở kỹ viện đi.” Bỗng nhiên một giọng nữ nhân lành lạnh truyền đến nơi cửa ra vào.

Ba người Mộ Dung Dật Phong kinh hãi, vội quay lại nhìn, phát hiện ra mama kia đã trở lại tự lúc nào, đứng chống nạnh nhìn bọn họ, nổi giận nói: “Tiểu đạo tặc đến từ nơi nào, lại dám đến Hương viện của ta giễu võ giương oai, quả thật là ngại mệnh quá dài rồi, Thiên tỷ tỷ ta sẽ thành toàn giúp các người.”

Nghe câu này sao quen vậy ta....,lại nghĩ tới cực hình mà đại hán sáng hôm nay phải chịu, Mộ Dung Dật Phong và Cửu Tiêu bất giác bảo vệ tiểu đệ đệ phía dưới của mình.

Lời vừa dứt, mama liền lôi mấy quả có vỏ cứng chưa nước bên trong ra, cầm trên ngón tay, bắt đầu bắn ra rất nhanh. Từng viên từng viên nhanh như tia chớp phóng đến chỗ bọn họ.

Mộ Dung Dật Phong và Đào Yêu Vì đã sớm chịu đựng qua đau khổ khi bị điểm huyết, tốc độ lập tức nhanh hẳn lên, sống chết không để mình bị đánh trúng. Mà Cửu Tiêu thì tận mắt nhìn thấy thủ đoạn tra tấn nam nhân của vị mama kia nên cũng bắt khuất không kém, thân hình càng thêm linh hoạt.

Sau nửa ngày hành hạ, Mama cảm thấy tình thế không ổn, chuẩn bị đi ra ngoài gọi người. Đào Yêu bỗng nhiên vung tay, tung một chút bột phấn lên mặt nàng ta.

Toàn thân mama lập tức mềm nhũn, mất hết sức lực, chậm rãi té ngã trên mặt đất. Nhưng trên mặt nàng ta cũng không có vẻ sợ hãi, chỉ trầm giọng nói: “Các người muốn gì?”

“Chúng ta chỉ muốn biết một điều.” Để phòng ngừa mama khởi nhận ra, Đào Yêu cố ý hạ giọng: “Khấu Tư ở đâu?”

Lông mi mama run lên dưới ánh nến, nhưng liền khôi phục bình tĩnh rất nhanh, lên tiếng nói: “Thì ra các người đến tìm người, nhưng cũng thật không đúng lúc, chúng ta chỉ là một kỹ viện nhỏ, mỗi ngày người đến người đi nhiều cỡ vậy, ta làm sao có thể nhớ kỹ tên từng người chứ? Các người vừa rồi mới nói muốn tìm người họ Khấu sao?...Ồ, ta nhớ ra rồi. Hôm nay ta có thấy một Khấu công tử đến, là một thương nhân buôn vải, ra tay rất hào phóng đó nha...Còn có tháng trước cũng có một lão Khấu đến, lúc gần đi còn nói muốn chuộc thân cho hoa khôi nhà chúng ta, kết quả là đã lâu như vậy rồi mà một chút tin tức cũng không có, cho nên nói lời nam nhân nói đều không đáng tin mà...”

Đào Yêu cắt lời nàng ta: “Là Khấu Tư đã dạy cô cách điểm huyết kìa.”

Mama nhắm mắt lại, ánh mắt mê mang như chìm vào thái dương, mị hoặc dị thường: “Dạy ta công phu điểm huyết à, đó là do một vị khách dạy ta cách đây đã chục năm, ta đã sớm quên người ta tên gì rồi.”

Đào Yêu Khẽ nói: “Cô vẫn nhớ rõ, chỉ có điều không muốn nói thôi...Vừa rồi cô hít phải phấn độc, nó sẽ từ từ ăn mòn lục phủ ngũ tạng của cô, nếu không có giải dược, cô sẽ sống không quá ngày mai, chỉ cần nói cho ta biết Khấu Tư hiện đang ở đâu, ta cam đoan sẽ lập tức sẽ đưa thuốc giải cho cô.”

Mama nhẹ nhàng cười, khuôn mặt màu phấn hồng dưới ánh nến xinh đẹp động lòng người: “Ta quả thật không có đáp án mà cô tìm kiếm, xem ra kết cục của ta chỉ có chết mà thôi.”

“Đã như vậy, chúng ta cũng không muốn lãng phí thời gian.” Mộ Dung Dật Phong đoạt lấy kiếm của Cửu Tiêu, đôi mắt trầm xuống, khẽ nói: “Đi chết đi.”

Nói xong, chỉ thấy ánh sáng màu bạc lóe lên, kiếm phong gào thét đâm tới cổ mama.

Mama nhắm mắt lại, khóe miệng khẽ cong lên, tràn đầy thông dong, còn có một thứ gì đó như là... Thoải mái.

Nhưng ngay lúc kiếm sắp đâm vào, mũi kiếm lại bị mấy viên tròn chặn lại, mặt khác cũng điểm trúng huyết đạo của ba người.

Tình thế nhanh chóng bị đảo ngược lại.

Yên tĩnh một lúc, một nam tử nồng nặc mùi rượu đi vào.

Mộ Dung Dật Phong phát hiện ra người này chính là nam tử trung niên nhiều lần rình Đào Yêu.

Mama nhìn thấy lập tức nóng nảy, vội nói: “Huynh đi mau!”

“Đừng sợ,” người nọ đến bên cạnh mama, nâng nàng dậy, nói: “Bọn họ không phải người ngoài.”

“Khấu Tư.” Đào Yêu gọi ra tiếng: “Rốt cục ông cũng xuất hiện.”

Khấu Tư quay đầu lại, đôi mắt đục ngầu giờ đây lại sáng loáng như nhìn hết thế ự: “Hoặc có thể nói rằng các người rốt cục cũng tìm tới ta.”

52. Chương 52: Vào Cung

Chuyển ngữ Xuyên Nhi

Beta Lặng Thầm

“Xem ra tất cả mọi người đều quen biết nhau, cũng đừng giường cung bật kiếm như vậy, có thể giải huyết đạo cho ta và Đào Yêu được hay không?” Mộ Dung Dật Phong nói: “Chắc vị đại ca ở bên cạnh ta cũng không cần giải huyết đạo rồi, hẳn rất thích ném thử loại cảm giác này mà.”

Cửu Tiêu: “...”

Khấu Tư thò tay, đánh mấy quả vỏ cứng về phía bọn họ, chuẩn xác giải huyết đạo cho bọn họ.

Ba người Đào Yêu kéo khăn che mặt xuống, mama mới phát hiện mấy người đang đứng trước mặt là khách nhân của mình, nàng lẩm bẩm nói: “Thì ra là các người.”

“Thật xin lỗi.” Đào Yêu giải thích: “Chúng ta không có ác ý, được vừa rồi chỉ làm cho thân thể bà xui lơ thôi, cũng không có độc. Mà Mộ Dung Dật Phong cầm kiếm chỉ vào bà cũng chỉ là muốn bức Khấu Tư đi ra thôi.”

“Làm sao các người biết được thân phận của hẳn?” Mama nghi ngờ hỏi.

“Thủ pháp điểm huyết của bà rất đặc biệt, cực kỳ giống với Khấu Tư, người đã mất tích nhiều năm trước. Mà vừa rồi bà thà chết cũng không nói ra tung tích của Khấu Tư ở đâu, bởi vậy có thể thấy được bà rất quan tâm ông ta. Mà vừa đúng, trong viện của bà cũng có một người có tuổi tương tự với Khấu Tư, hơn nữa bà còn rất chăm sóc, chiều cố ông ta.” Mộ Dung Dật Phong chậm rãi nói: “Nhưng chúng ta cũng không hoàn toàn chắc chắn, chỉ có thể dùng tính mạng của bà để bức ông ta ra.”

Khấu Tư ôm mama lên đặt lên giường, lấy chân đạp lên người nàng rồi quay người, nhìn Đào Yêu nói: “Các người muốn biết chuyện gì?”

“Sự thật vì sao Ân gia bị diệt môn, còn có,” Đào Yêu rũ mắt xuống: “Chuyện của cha ta.”

Khấu Tư chậm rãi nói: “Kỳ thật ta và mama đã biết rõ thân phận của người. Nhưng ta cũng không xác định có nên gặp cháu hay không, cho nên ta do dự rất nhiều lần trước cửa phòng của cháu, cuối cùng đã quyết định không tới gặp cháu. Không nghĩ tới ông trời lại để cho cháu nhận ra ta. Xem ra tất cả đều là ý trời, giống như Kinh Thành lớn như vậy, các người lại hết lần này đến lần khác đến nơi này nghỉ trọ.”

“Ông có liên quan gì tới mẹ ta?” Đào Yêu hỏi

“Cái gì cũng không phải,” đôi mắt đục ngầu của Khấu tư càng đen hơn: “Ta chỉ yên lặng ...Yêu nàng. Mà nàng ấy chỉ coi ta như một người bạn.”

Giọng nói của Khấu tư ngày càng trầm xuống.

“Vẫn là để ta nói.” Mama hít một hơi thật dài, tiếp lời của hẳn nói: “Như các người đã biết, năm đó hẳn trên giang hồ là người tiếng tăm lừng lẫy cao thủ điểm huyết Khấu Tư, trọng nghĩa khí, xem nhẹ tiền bạc, kiệt ngạo bất tuân, phong lưu phong tình. Hơn mười năm trước vì giúp một người bạn xin thuốc nên đã đến Ân gia, tại đây hẳn đã gặp Ân Vọng Tâm, hơn nữa còn rất yêu nàng, nhiệt tình theo đuổi nàng. Đáng tiếc tình cảm không phải do người, hẳn một mực không muốn buông tha. Một năm sau, Ân gia bị diệt môn vào một buổi tối, hôm đó đúng lúc hẳn đang ở vùng lân cận Ân gia, nghe thấy động tĩnh lập tức chạy tới, nhưng bị địch nhân đánh trúng, bị trọng thương gần như mất mạng. Là ta kéo hẳn ra ngoài từ trong lửa lớn mới giữ được mạng của hẳn. Về sau chúng ta trốn tránh mấy tháng, kết quả trong lúc vô tình phát hiện ra Ân Vọng Tâm vẫn còn sống, nhưng lúc này nàng đã có mang, hơn nữa còn không nhớ rõ bất kỳ kẻ nào. Đó cũng chính là lần cuối cùng chúng ta nhìn thấy nàng, về sau Ân Vọng Tâm lại mất tích. Mà Khấu Tư vì bị thương quá nặng nên công lực bị mất đi một nửa, từ đó về sau mất đi danh tiếng. Vài năm sau, ta mang hẳn cùng về Kinh Thành, lấy tiền của ta làm vốn xây nên Hương viện này. Cứ nghĩ rằng thời gian sẽ như vậy vĩnh viễn qua đi, không nghĩ tới các người lại tìm đến. Khi lần đầu tiên nhìn thấy Đào Yêu, ta đã biết rõ nàng là con gái của Ân Vọng Tâm, cũng biết chuyện này còn chưa kết thúc.”

“Nói cách khác, Khấu tiên bối tận mắt nhìn thấy ai đã diệt môn Ân gia?” Mộ Dung Dật Phong cả kinh nói.

“Là một đoàn người võ công cao cường, bọn họ rất thần bí, tất cả đều mang khăn che mặt, mỗi người đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, hơn nữa ra tay rất độc ác, ngay cả đứa trẻ còn quần trong tã lót cũng không buông tha. Chúng giết hết tất cả mọi người rồi phóng hỏa, tận mắt nhìn thấy Ân gia trở thành phế tích

mới rời đi. Mà mama cũng theo mật đạo của Ân gia cứu ta ra ngoài.” Trước mắt Khấu Tư như phảng phất xuất hiện ánh lửa ngập trời, máu tươi rơi đầy đất, tiếng kêu thảm thiết cũng dần trở nên yếu ớt, cuối cùng chết lặng.

Đào Yêu trầm mặc, sau một hồi lâu mới hỏi: “Lúc ấy mẹ ta ở đâu?”

“Ta nhìn thấy nam nhân kia ôm nàng từng bước một đi ra ngoài từ trong ngọn lửa.” Tay Khấu Tư nắm chặt chân của mình, trên mu bàn tay thống khổ hiện lên gân xanh.

“Nam nhân kia là ai?” Đào Yêu hỏi.

“Hắn là người mà Tâm ưa thích...Đồng thời, cũng có thể là phụ thân của cháu.” Giọng nói của Khấu Tư chua chát, dù thời gian trôi qua đã lâu vẫn thấy chua chát: “Đó là người đến Ân gia xin thuốc, rất thần bí, ở bên trong Ân gia, người ngoài rất khó gặp được hắn, mà ta trong buổi tối hôm đó cũng chỉ mơ hồ trông thấy mặt hắn.”

“Như vậy xem ra manh mối còn chưa đủ.” Mộ Dung Dật Phong thở dài.

“Sao lại nói tạm biệt sớm như vậy được.” Mama cười cười: “Đừng quên nơi này của chúng ta là kỹ viện, là nơi phức tạp nhất thiên hạ, đồng thời cũng là nơi dễ dàng thám thính tin tức nhất.”

“Các người đã biết rõ người đứng sau chuyện này là ai?” Mộ Dung Dật Phong kinh hỷ.

“Chúng ta không lợi hại như vậy, chỉ là qua nhiều năm như vậy, chúng ta cũng tìm thấy một ít dấu vết để lại.” Mama chậm rãi nói ra: “Sau khi Ân gia bị diệt môn không lâu, trong hoàng cung liền xảy ra một sự kiện lớn.”

“Chuyện gì?” Mộ Dung Dật Phong vội hỏi.

Mama nói ra từng câu từng chữ: “Tiên đế băng hà.”

Đào Yêu nhú mày: “Bà cho rằng cả hai chuyện này có liên quan đến nhau?”

“Ta nghĩ là như vậy.” Mama khẽ nói: “Lúc ấy dưới trướng Tiên đế còn có ba vị hoàng tử, Hồng quý phi sinh ra Tam hoàng tử, Thục phi sinh ra Đại hoàng tử cùng với Lục hoàng tử. Tiên đế đột nhiên băng hà, lúc đó không để lại di chiếu, tất cả các thế lực đứng sau lưng Đại hoàng tử và Tam hoàng tử đều bắt đầu rục rịch. Đang lúc mọi người nghĩ sẽ có một trận ác chiến xảy ra, Đại hoàng tử lại bị người ta hạ độc, chết ngay lập tức, sau một cuộc điều tra mới tìm ra là do Hồng quý phi gây nên, cũng bởi vì điều này mà Tam hoàng tử đã mất đi tư cách thừa kế ngôi vị, cuối cùng người trở thành hoàng đế lại là Ngũ hoàng tử, năm đó hắn mới gần mười tuổi. Vài ngày sau lễ lên ngôi của Ngũ hoàng tử được tổ chức rầm rộ long trời lở đất, hơn nữa lại cùng thời gian Ân gia bị diệt môn, thật sự rất khả nghi.”

“Đúng vậy,” Mộ Dung Dật Phong nhớ lại: “Lần trước sau khi xảy ra chuyện một nhà bị sát hại, chúng ta cũng suy đoán là do người trong triều đình gây lên. Như vậy xem ra việc này đúng là có liên quan đến trong cung. Vậy chẳng lẽ Ân gia đã biết được bí mật lớn gì đó nên mới bị diệt môn?”

“Độc được.” Đào Yêu khẽ nói.

“Cái gì?” Mộ Dung Dật Phong cau mày.

Đào Yêu giải thích: “Ta nhớ, trong quyển sách ghi lại chuyện xảy ra ở Ân gia có chỗ đã ghi lại nguyên nhân cha ta đến Ân gia là để lấy một vật, ta nghĩ đó là độc được.”

“Ý nàng là, cái chết của Tiên đế rất khả nghi?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Ta không xác định, nhưng...” Trong mắt Đào Yêu chột lóe lên ngân quang: “Ta có thể đi điều tra.”

“Không phải cô muốn vào trong cung chứ?” Vẫn đứng trầm mặc bên cạnh, Cửu Tiêu đột nhiên mở miệng hỏi.

Đào Yêu đưa tay vỗ một cái lên vai hắn, Cửu Tiêu lập tức không nói thêm lời nào nữa mà gục xuống.

Mộ Dung Dật Phong vội vàng chạy ra ngoài cửa, ngần ngại cả buổi mới ló đầu ra sợ hãi nói: “Đào Yêu, ta thừa nhận là ta có vụng trộm ăn đậu hũ của nàng rất nhiều lần, nhưng nàng không cần vì vậy mà đại khai sát giới với ta.”

“Mộ Dung huynh sợ cái gì, ta chỉ hạ thuốc mê thôi.” Đào Yêu vươn ngón tay để lộ ra ngân châm có tẩm thuốc mê bên trên, một chút thuốc như vậy có thể làm người ta ngủ ba ngày ba đêm.

“Rốt cục là nàng có chủ ý gì?” Mộ Dung Dật Phong vỗ vỗ ngực hỏi.

“Nàng ấy muốn vào cung, nhưng không muốn cho Cửu Tiêu đi theo cùng.” Mama suy đoán.

“Đồng thời, ta cũng không muốn hấn đi thông báo cho người khác.” Đào Yêu bổ sung.

“Đào Yêu kia, cuối cùng là chúng ta vào cung để điều tra cái gì?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Nghĩ cách tiến vào ngự y quán, bên trong khẳng định là có ghi chép lại chứng bệnh của Tiên đế khi đó.” Đào Yêu giải thích.

“Nhưng Hoàng cung cũng không phải nói muốn vào là có thể vào được.” Mộ Dung Dật Phong khó khăn nói.

“Ta có thể giúp các người.” Mama mỉm cười.

Quả nhiên, mama nói lời giữ lấy lời, thực sự đã giúp bọn họ làm việc này.

Phải đút lót mất một số tiền lớn mới có thể đem Đào Yêu vào cung làm cung nữ, mà Mộ Dung Dật Phong phải cải trang làm thái giám.

Biết được tin này, Mộ Dung Dật Phong hét ra tiếng: “Vì sao không cho ta làm Ngự Lâm quân uy phong凛冽.”

“Cậu cho rằng hoàng cung do ta mở ra sao, muốn thế nào thì được thế ấy? Muốn làm Ngự Lâm quân thì sẽ bị người ta tra hỏi cặn kẽ, chỉ có thái giám là dễ làm một chút thôi.” Mama trừng mắt liếc hắt: “Cậu mà còn ồn ào nữa, ta gọi người đuổi cậu đi luôn!”

Trải qua uy hiếp, Mộ Dung Dật Phong đành phải đem túi thân nuốt vào bụng, trở lại phòng, vẽ hình con rùa đen lên mặt Cửu Tiêu vẫn còn đang bất tỉnh không biết gì.

“Mama, cảm ơn bà.” Đào Yêu chân thành cảm ơn.

“Cảm ơn ta làm cái gì?” Mama cười nhạt một tiếng: “Đây cũng là duyên phận của chúng ta.”

Đào Yêu ngẩng đầu nhìn Khấu Tư đang ở trong phòng nói: “Bà rất yêu ông ấy đúng không?”

Mama ngăn người, trong mắt ôn nhu như nước: “Đúng vậy, ta yêu ông ấy, hơn nữa ta mãi mãi yêu ông ấy...Dù cho, trong mắt ông ấy vĩnh viễn chỉ có nữ nhân khác.”

“Bà thật sự không để ý?” Đào Yêu hỏi.

“Đương nhiên trong thâm tâm ta sẽ rất đau khổ, nhưng so với việc mất đi ông ấy thì vẫn còn thoải mái hơn nhiều.” Giọng nói của Mama mang theo vui vẻ: “Khi chúng ta mới quen biết, ông ấy vẫn còn là một tên ăn chơi, mà ta là hoa khôi, đêm hôm đó đối với ông ấy có lẽ chỉ là một giấc mộng xuân, nhưng với ta lại là một loại giải thoát. Ta yêu ông ấy, yêu đến không còn thuốc chữa. Vì vậy ta cam tâm tình nguyện đi theo ông ấy đến chân trời góc biển, nên khi biết ông ấy yêu Ân Vọng Tâm, ta đã hận, ta oán, ta ghen tị, trong đầu ta thậm chí còn nghĩ tới vô số ý nghĩ vô cùng đáng sợ. Ngày đó khi ta nhìn thấy ông ấy nằm trong vũng máu, ta mới hiểu được, tất cả cũng đều không quan trọng, chỉ cần ông ấy còn sống, những thứ khác đối với ta đều không quan trọng.”

Đào Yêu nhìn nàng, khẽ nói: “Kỳ thật, ông ấy cũng rất yêu bà, chẳng qua ông ấy chỉ hoài niệm một hình ảnh hư ảo mờ nhạt, mà bà mới là chân thực nhất, sinh động nhất...Một ngày nào đó ông ấy sẽ hiểu đạo lý này.”

Nghe vậy, mama mỉm cười, nụ cười kia dưới ánh mặt trời vô cùng yên tĩnh: “Đào Yêu, cháu phải đi thôi, hoàn toàn kết thúc chuyện đã chôn vùi trong mười tám năm qua đi.”

53. Chương 53: Mới Tới

Chuyển ngữ Xuyên nhi

Beta Lặng Thầm

Hoàng cung

Nhờ mama chăm sóc thật tốt cho Cửu Tiêu, Mộ Dung Dật Phong và Đào Yêu muốn vào cung ngay lập tức.

Bởi vì hai người làm việc ở hai nơi khác nhau nên phải tách nhau ra trước khi vào cung.

Tại cửa cung, Mộ Dung Dật Phong lấy một cái còi được làm bằng sứ đặt vào trong tay Đào yêu, dặn dò: “Nếu như gặp phải nguy hiểm, nhất định phải liên lạc với ta, hiểu chưa?”

“Nhưng Hoàng cung lớn như vậy...” Tiếng nói của Đào Yêu dần dần nhỏ lại.

Mộ Dung Dật Phong nói khẽ: “Ít nhất nàng cũng sẽ biết được ta đang trên đường chạy tới chỗ nàng.”

Ngón tay Đào Yêu vuốt ve cái còi nhỏ, bên ngoài được làm bằng sứ bóng loáng tinh tế, tỉ mỉ, nàng liên tục gật đầu: “Ta biết rồi.”

Người dẫn đầu của bọn hắn đã không còn kiên nhẫn được nữa, không ngừng thúc dục, vì vậy Đào Yêu cười cười với Mộ Dung Dật Phong, chuẩn bị bước vào cửa cung.

Nhưng vừa mới di chuyển bước chân một chút, Mộ Dung Dật Phong liền nắm lấy tay Đào Yêu kéo nàng vào trong ngực mình, ôm nàng thật chặt.

“Mộ Dung...” Đào Yêu không biết phải làm sao.

“Đào Yêu...” Mộ Dung Dật Phong đưa miệng đến gần tai nàng, hơi thở của hắn phả lên trên vành tai trắng nõn như bạch ngọc. Giọng nói của hắn rất nhẹ nhưng lại kiên định hứa hẹn: “Bất luận thế nào, ta cũng sẽ ở bên cạnh nàng, mãi mãi sẽ như vậy.”

Nói xong, hắn chủ động buông Đào Yêu ra, để nàng tiến vào cung.

“Người, tên tiểu tử này, đã là thái giám, còn vọng tưởng lấy được vợ!”

“Người đừng có đánh rắm nữa đi!”

“Tiểu tử chết tiệt, dám tranh luận cùng ta, ta cho người đi đổ bỏ.”

“Á, công công, đừng đánh vào đầu của ta, sẽ làm tóc của ta bị rối đấy!”

Nghe Mộ Dung Dật Phong và vị chủ quản công công kia đối thoại, Đào Yêu nở nụ cười.

Hoàng cung là nơi mà tất cả cung điện đều được bao quanh bởi một tường thành màu đỏ cao lớn.

Vô số cung điện lớn nhỏ, vàng son lộng lẫy.

Đình đài, lầu các, cầu nhỏ, nước chảy tĩnh mịch.

Còn có hành lang thêm ngọc, càng thêm nhàn nhạt ánh lên vô số hình ảnh hoa lệ.

Tất cả đều thật xinh đẹp, nhưng trong lòng Đào Yêu lại cảm thấy buồn bực.

Nàng neho mắt lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm trong hoàng cung nhưng cũng thật nặng nề.

Ngay lúc này, Đào Yêu hiểu rõ nơi này không thích hợp với mình.

Trải qua một loạt kiểm tra, Đào Yêu được phân đến Cảnh Thanh cung hầu hạ Trần Phi nương nương.

Theo lệ cũ, cung nữ mới tới nhất định sẽ bị khi dễ, sỉ nhục, Đào Yêu cũng không ngoại lệ.

Cho nên khi nàng vào Cảnh Thanh cung không được bao lâu. Nàng đã bị Đại cung nữ Tiểu Trân đánh đòn phủ đầu để ra oai, bắt nàng chuyển rương đồ.

Rương đồ được làm từ gỗ trầm hương, hơn nữa bên trong còn chứa nhiều đồ đạc rất nặng. Vốn tưởng sẽ làm Đào Yêu khóc sụt sùi, kêu khổ phải mở miệng cầu xin tha thứ. Nhưng Tiểu Trân không ngờ, cung nữ này người gầy tong teo như thế lại có thể một tay nâng chiếc rương lên, đi như bay từ gian phòng này xuyên thẳng đến gian phòng kia, chỉ thấy toàn bộ người đứng xem trò vui đều xem đến rớt cả con mắt, tất cả đều quên nhặt lên.

Xem ra sức lực trời sinh hơn người, Tiểu Trân không phục, đã vụng trộm đem con vệt mà Trần Phi nương nương rất yêu quý thả ra, hơn nữa còn vu oan cho Đào Yêu, nói là do nàng thả, bức nàng phải quỳ xuống trước mặt mình, nếu không sẽ đem chuyện này nói ra.

Đào Yêu không nói hai lời, trực tiếp dùng khinh công bay lên nóc nhà, thoải mái nhàn nhã đem con vệt kia bắt về. Ngoài việc đó ra còn thuận tiện đem quả cầu bị đá lên trên từ hôm trước, con điều nằm trước bị gió thổi bay, cùng với cái yếm không biết của ai làm rơi mất toàn bộ nhặt xuống, làm ọi người ở Cảnh Thanh cung bội phục sát đất.

Tiểu Trân phần nộ không thôi, xuất ra đòn sát thủ, đem son phấn của Trần Phi nương nương phải mời người đặc chế giấu vào trong chần của Đào Yêu, tiếp đó ở trước mặt Trần Phi nương nương tố cáo, nói Đào Yêu tay chân không sạch sẽ, vào cung ngày đầu tiên mà đã dám trộm đồ phải nghiêm trị. Nhưng Trần Phi nương nương không kiên nhẫn liền đưa tay chỉ đến gương trang điểm nói, người cho là mất của ta bị mù sao, son phấn của ta vẫn còn ở đây. Tiểu Trân vừa sợ, vừa nghi ngờ nhìn về phía Đào Yêu, trên mặt nàng vẫn lãnh đạm như trước giống như không có việc gì xảy ra.

Tiểu Trân giận không thở được, ngã bệnh liệt giường không dậy nổi.

Kể từ đó công việc của nàng do Đào Yêu tiếp quản. Công việc của Tiểu Trân cũng rất nhẹ nhàng, chỉ việc mỗi ngày đi theo sau lưng Trần Phi nương nương, mùa hè quạt mát, mùa đông chắn gió, thoáng chốc hy sinh tuổi xuân của mình tôn lên vẻ đẹp của Trần phi. Việc này đối với Đào Yêu cũng không quá khó khăn, bởi vậy nàng làm rất thành thạo.

Trong Hoàng cung nhiều nhất chính là nữ nhân, tam cung Lục Viện bảy mươi hai phi Tần, quả thực đây đúng là thế giới của nữ nhân.

Điều đáng sợ nhất đó là cùng hầu hạ chung một người nam nhân, bởi vậy tranh giành tình cảm giống như cơm bữa, mỗi ngày đều không thể thiếu.

Bình thường lúc làm việc, nghe các cung nữ buôn chuyện, ngôi vị Hoàng hậu đến nay vẫn chưa xác định, mà Hoàng thượng ở trên cao thái độ đối với mỗi vị phi tử của mình đều rất lạnh nhạt, chỉ sợ là bị đoạn tay áo chi phích.

Bởi vì vậy mà...những phi tử này mỗi ngày đều rất nhàm chán, ăn no không có việc gì làm thì lại đi dạo, bắt gặp một người thì cần một người, bắt được một đôi thì giết một đôi, bắt được ba người thì không cần đánh, trực tiếp đánh rồi treo lên.

Đầu mùa hạ, ban ngày thời tiết càng thêm nóng bức, thời gian phi tần xung đột càng nhiều.

Giữa trưa hôm nay, vừa cơm nước xong xuôi, đã nhận được tin báo là Lý phi đang trên đường tới Cảnh Thanh cung. Tin tức vừa đến, Trần phi lập tức mệnh lệnh cho tất cả mọi người từ cao đến thấp trong Cảnh Thanh cung nghênh đón, nghiêm chỉnh đối phó, trên tay cầm các loại chổi, chổi lông gà, các loại kim khâu để hộ thân.

Sau nửa chén trà nhỏ, Lý phi đã xuất hiện.

Trước khi giao chiến, hai người nắm tay lấy lòng trước sau đó cùng vào chỗ ngồi, mở miệng kêu một tiếng tỷ tỷ muội muội ngọt đến não nùng, thiếu chút nữa làm cho hai người đứng bên cạnh đem cơm trưa phun ra hết.

Nghi thức xã giao hoàn thành, Lý phi bắt đầu bắn ra mũi tên lạnh ngắt, tay của nàng giơ lên không trung, trên cổ tay trắng ngần lộ ra một chiếc vòng ngọc óng ánh sáng long lanh cười nói: “Cái tay này của muội không biết sao lại nặng như vậy, thì ra là do cái vòng tay trước đó vài ngày Hoàng Thượng ban uội, aiz, đúng rồi tỷ tỷ, nghe nói Hoàng Thượng hình như chưa ban gì cho tỷ? Ai nha nha, thật sự là không có ý tứ gì cả, lại khổ cho tỷ tỷ rồi.”

Trần phi cũng không phải là đèn cạn dầu, cũng vươn tay lên vuốt tóc, làm lộ ra khuyên tai ngọc màu đỏ, đề cao giọng nói: “Muội Muội người vừa mới nói cái gì sao ta không nghe rõ gì cả? Muội muội cũng đừng trách móc Hoàng thượng bởi vì người đã ban cho tỷ tỷ bộ khuyên tai này, người còn nói chỉ cần tỷ tỷ đeo nó thì lúc nào cũng có thể nghe thấy giọng nói của người, vừa rồi là do tỷ tỷ chăm chú lắng nghe giọng nói của Hoàng Thượng nên không để ý đến lời muội muội.”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha.” Lý phi cũng không nóng vội, cười run rẩy cả người “Đúng thế, tỷ tỷ cũng đã lớn tuổi rồi, đôi khi không nghe thấy rõ cũng là chuyện bình thường.”

“Ah ha ha ha ha ha ha ha ha.” Trần phi cũng không nóng giận, cười đến quẹo rũ động lòng người: “ Tuổi tác của nữ nhân có thể không được chuẩn lắm, giống như muội muội đây tuổi không lớn lắm nhưng mặt chỉ hơi động một chút đã đầy nếp nhăn rồi, con muỗi, con ong mật nhìn thấy cũng phải đi đường vòng, nếu không mạng nhỏ cũng không lo nổi.”

Lý phi tiếp tục nói: “Ồi muội nói tỷ tỷ nghe, ai nói là tuổi tác của nữ nhân không được chuẩn. Tỷ tỷ đã gặp qua một lão bà nào có thể sinh con không? Aiz, tỷ tỷ nói như vậy ngược lại đã nhắc nhở muội, nhìn tỷ tỷ tuy còn trẻ tuổi nhưng bụng lại không trẻ chút nào, đã tiến cung nhiều năm như vậy rồi, đến bây giờ còn chưa sinh hạ được đứa con trai nào mà ngay cả con gái cũng không có, về sau lại càng không thể sinh ra được rồi.”

Mặc dù chủ nhân của mình ở bên trong chậu đá lửa nóng ngập trời nhưng bên ngoài hành lang hạ nhân hầu hạ chủ tử hai bên lại ngồi cạnh nhau cắn hạt dưa trò chuyện rất vui vẻ.

Người của Lý phi hỏi: “ Hoàng thượng đã bao lâu rồi không đến chỗ của các người thế?”

Người của Trần phi bên này bắt đầu đếm ngón tay: “ Ít nhất cũng một tháng rồi đó nha.”

Người bên Trần phi tiếp lời: “Aiz, vòng tay nương nương các người đeo thật sự là do Hoàng Thượng ban cho sao?”

Người bên Lý phi cười cười nói: “Làm sao có thể như vậy, đó là đồ nương nương mang từ nhà mẹ đẻ của mình đi đấy...Đúng rồi chuyện chiếc khuyên tai của nương nương nhà các người là sao vậy?”

Người của Trần phi bên này nhìn trái nhìn phải một chút rồi nhỏ giọng nói: “Cái đó thật sự do Hoàng thượng ban cho đấy, chỉ có điều là do lúc Hoàng Thượng ghét nương nương nhà chúng ta nói quá nhiều, đã lệnh cho nàng đeo bộ khuyên tai kia lên và không ngừng lắc đầu đến một canh giờ, người nói đến chỗ nương nương nghe tiếng nàng nói không ngừng làm cho người bức bối, người mỗi lần nghe nương nương nói cảm thấy như đang lăm nhăm một mình vậy.”

Sau giờ Ngọ, mọi người vẫn đang tán gẫu trên hàng lang, Đào Yêu không có việc gì làm liền gánh một thùng nước đi tưới hoa trong sân.

Nước bắn lên không trung được ánh mặt trời chiếu vào trong suốt như một bức rèm che rất xinh đẹp.

Hoa cỏ được tưới nước đã trở lên mềm mại, xinh đẹp hơn.

Đào Yêu đang làm việc hăng say đột nhiên tay bị người ta cầm chặt. Ngẩng đầu lên đã phát hiện khuôn mặt trắng bệch đang thở hổn hển vì bệnh nặng mới vừa khỏi của Tiểu Trân.

“Có chuyện gì không?” Đào Yêu hỏi.

“Đây là công việc của ta, người bỏ xuống cho ta.” Tiểu Trân trừng mắt nhìn nàng, muốn dùng lửa giận hùng hục của mình để thiêu đốt, hủy diệt Đào Yêu.

Nhưng Đào Yêu cũng không cảm thấy đau một chút nào: “Nhưng mà thân thể của người không thể làm việc nặng được.”

“Ai nói vậy.” Tiểu Trân giận dữ, nóng nảy khê động một chút đầu đã có chút choáng váng, thân thể cũng lay động theo.

“Người ngay cả đứng cũng không vững.” Đào Yêu nói thật lòng: “Vẫn nên đi về nghỉ ngơi thì tốt hơn.”

“Đừng có xem thường ta!” Tiểu Trân nói xong liền đoạt lấy gáo nước trên tay Đào Yêu.

“Đừng làm rộn.” Đào Yêu khẽ nói: “Ngươi xem, ngươi đang dẫm lên gốc Mẫu Đơn mà nương nương yêu quý nhất kia.”

“Ta mặc kệ, ta mặc kệ, nhanh đưa cho ta.” Tiểu Trân bị Đào Yêu làm cho cuồng loạn, dùng sức giành lấy gáo nước đoạt về tay mình.

“Vậy được rồi.” Đào Yêu thấy đầu nàng đầy mồ hôi cũng không muốn tranh cãi nữa liền thả tay ra.

Ai ngờ Tiểu Trân đang cao hứng đoạt lại, toàn thân đều nghiêng về phía sau, không ngờ tới Đào Yêu sẽ buông tay, nhất thời không thu lại lực, gáo nước đầy cứ như vậy giội về phía sau.

Cũng thật trùng hợp, đúng lúc này Trần phi và Lý phi cãi nhau đã chán, chuẩn bị đi tìm những người khác để dẫu vô Mohamm, đang đi trên đường đá trong nội viện, ai ngờ lại bị Tiểu Trân giội một cái, trên đầu bị ướt, dưới chân trơn trượt, “Bịch bịch.” hai tiếng, hai tỷ muội cứ như vậy ngã trên mặt đất, liên tục kêu đau.

Đào Yêu nhìn hai vị phi tử, lại nhìn nhìn Tiểu Trân còn đang ngu ngơ, khẽ nói: “Ngươi ngấm thực chuẩn.”

Lại “Bịch” một tiếng Tiểu Trân ngã xuống đất.

Lập tức Cảnh Thanh cung loạn thành một đoàn, người đỡ, người dọn dẹp, người tìm quần áo.

Nhân cơ hội này, Đào Yêu yên lặng đi ra ngoài, chuẩn bị đi đến cung điện đầu tiên ở phía tây dưới cái cây thứ ba sắp đổ tìm Mộ Dung Dật Phong như đã giao ước.

54. Chương 54: Hồ Nước

Chuyển ngữ Xuyên nhi

Beta Lặng Thầm

Đang là giờ ngọ, phần lớn người trong nội cung đều đang nghỉ ngơi, vì thế dọc trên con đường này chỉ nghe thấy âm thanh của ve kêu âm ỉ, ngoài ra là một mảnh yên tĩnh.

Đào Yêu đi dọc theo con đường, tất cả cảnh sắc ở đây để thanh nhã, tĩnh mịch

Ánh mặt trời nhàn nhạt mờ ảo, ấm áp, yên tĩnh.

Một cơn gió ngẫu nhiên thổi tới, lướt qua mặt như muốn hâm nóng hơi ẩm trong lòng bàn tay toát ra, một loại cảm giác khiến người ta không thể nói rõ thành lời.

Bầu trời như được hơi nước rửa qua, xanh thẳm vô cùng.

Đôi mắt Đào Yêu rủ xuống, gạt cành liễu phía trước, tiếp tục đi.

Nhưng khi đi ngang qua một hồ nước yên tĩnh, chân của nàng dừng lại không đi tiếp.

Trên hồ nước yên tĩnh có một người đang đứng trong đình viện.

Cách hồ nước một khoảng, nàng không nhìn thấy rõ mặt người kia, một mảnh xanh xanh trắng trắng khiến nàng không thể dời mắt.

Đào Yêu không thể kiềm chế được mà bước tới tiếp cận đình viện

Lần này, nàng thấy rõ đó là một vị nam tử không rõ tuổi tác, phong thái ung dung, thanh nhã đầy cao quý, mi mắt như họa, cái mũi bướng bỉnh, môi đỏ như son, cặp mắt kia tĩnh mịch, thâm trầm như hồ nước không nhiễm chút tạp chất nào.

Đôi mắt kia chợt chấn động khi nhìn thấy Đào Yêu nhưng chỉ trong chớp mắt đã yên tĩnh trở lại.

Hai người yên lặng đối mặt nhau, sau giờ ngọ cái cảm làm cho người ta cảm thấy một mối.

Sóng nước dao động, chiếu lên thân hai người, thỉnh thoảng lay động.

Xa xa gió thổi tới bay quanh quần giữa hai người.

Rốt cục, người kia cũng mở miệng: “Tại sao nàng lại ở chỗ này?”

Đào Yêu nhớ giọng nói quen thuộc này, nàng nhớ ngày nàng mới tới Kinh Thành, trên cổ xe ngựa một giọng nói tao nhã đã bị màn che che khuất.

Nàng lẩm bẩm nói: “Người chính là Luật Vương gia.”

Nam tử chỉ nhìn nàng không trả lời, sắc mặt bình tĩnh như nước trong hồ.

Đào Yêu còn muốn hỏi thêm, nhưng xa xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một đoàn cung nữ hướng đình viện đi tới.

Nam tử kia nói: “Ở trong cung mọi việc phải cẩn thận...Đi thôi.”

Không biết tại sao Đào Yêu lại nghe theo lời hắn.

Sau lưng, cuộc nói chuyện theo gió truyền tới.

“Bẩm vương gia, Thái hậu đã tỉnh bảo nô tài đi thỉnh Vương gia qua nói chuyện.”

“...Tốt.”

Từ đình viện đi ra Đào Yêu có chút hoảng hốt đi tới điểm giao ước, ngăn người ngồi dưới bóng cây.

Mộ Dung Dật Phong nhíu mày: “Đào Yêu, ta xin nàng, nàng có thể kinh ngạc một chút khi ta xuất hiện có được không? Thật sự không để lại cho ta một chút mặt mũi nào cả.”

“Mộ Dung.” Đào Yêu vẫn còn trong mê mang.

“Nàng làm sao vậy?” Mộ Dung Dật Phong nhận thấy có gì đó không đúng.

Trước mắt Đào Yêu vẫn tràn đầy thân ảnh xanh trắng kia, nàng nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có gì.”

“Hai ngày nay nàng trải qua như thế nào?” Mộ Dung Dật Phong quan tâm hỏi thăm: “Có bị khi dễ, sỉ nhục hay không?”

Đào Yêu lắc đầu: “Mộ Dung, huynh thì sao?”

“Ta thống khổ chết đi được.” Mộ Dung Dật Phong than thở: “Cái tên thái giám chết bầm kia, thật sự để cho ta đi rửa bỏ! Hơn nữa những người ở chung phòng với ta, toàn bộ đều bị thổi chân, quả thật muốn đem người ta xông chết!”

“Mộ Dung, thật xin lỗi.” Đào Yêu rủ mắt, nhìn lá cây rơi đầy dưới đất “Đều vì giúp ta, nên huynh mới phải chịu khổ.”

“Không phải những gì ta vừa nói nàng cũng tin là thật chứ?” Mộ Dung Dật Phong quơ quơ tay trước mặt nàng “Ta cũng không phải là đang giúp nàng, ta còn có ý đồ khác.”

“Huynh muốn làm cái gì?” Đào Yêu hỏi.

Mộ Dung Dật Phong nhìn khuôn mặt của nàng dưới ánh nắng mặt trời gần như trong suốt, nhẹ nhàng cười: “Nàng tự mình đoán đi.”

Đào Yêu hô hấp nhẹ nhàng, trong không khí nhẹ nhàng thoảng qua một chút hương thơm, nàng nói: “Mộ Dung, tối nay chúng ta sẽ hành động.”

“Nhanh như vậy?” Mộ Dung Dật Phong kinh ngạc.

“Đường đến Ngự y quán ta đều đã thăm dò rồi, hơn nữa,” Giọng nói của Đào Yêu dần dần thấp xuống: “Ta muốn sớm tìm ra chân tướng.”

“Nàng vui vẻ thế nào đây, chúng ta nên làm sao bây giờ.” Mộ Dung Dật Phong nhìn nàng, trong mắt cũng không ý thức tràn đầy sự sùng nịch.

“Mộ Dung, ta bỗng dưng cảm thấy sợ hãi.” Đào Yêu chậm rãi nói.

“Làm sao vậy?” Mộ Dung Dật Phong nghi hoặc.

“Ta không biết.” Đào Yêu lắc đầu, giọng nói trong suốt như nước “Thật ra đôi lúc ta tưởng tượng hình dáng của người kia, không hy vọng đó là sự thật, muốn dừng lại không đi tìm nữa. Thế nhưng mỗi lần ta nghĩ như vậy, trong đầu lại nhớ đến giọng nói của mẹ...Đào Yêu, đi tìm cha của con, tìm cho bằng được ông ấy. Cả đời này nàng chỉ nói với ta một câu duy nhất, đây cũng là nguyện vọng của nàng, cho nên cuối cùng ta vẫn tự nói với bản thân mình, không thể buông tay...Thế nhưng mọi chuyện lại phát sinh vượt qua những gì mà ta dự liệu từ trước...Không biết sau này sẽ còn phát sinh chuyện gì, sẽ mất đi cái gì, ta không biết tất cả đến cuối cùng có đáng giá hay không...”

Thanh âm Đào Yêu đến đây thì im lặng.

Mộ Dung Dật Phong cầm tay nàng, nhiệt độ lòng bàn tay theo đó chậm rãi truyền vào cơ thể nàng.

Giọng nói của hắn như gió mát, chậm rãi nói với nàng “Ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì, ta không biết. Nhưng ta biết rõ, nếu như nàng không biết rõ chân tướng việc này thì cả đời nàng cũng sẽ không vui vẻ. Mà ta lại muốn nàng vui vẻ, cho nên ta sẽ cùng nàng đi đến cuối cùng.”

Nghe vậy, khoe miệng Đào Yêu cười như không cười chân thật nói “Mộ Dung, cảm ơn huynh.”

“Chỉ một câu cảm ơn là xong sao?” Mộ Dung Dật Phong nhướn mi, chân run lên giả dạng lưu manh: “Không còn cách nào khác để thể hiện sự chân thành sao?”

“Thể hiện sự chân thành.” Đào Yêu suy nghĩ thật lâu, cuối cùng quyết định “Được rồi.”

Trong mắt Mộ Dung Dật Phong lấp lánh ánh sao, nuốt nước miếng hỏi “Nàng muốn cảm ơn ta bằng cái gì?”

“Chờ chúng ta làm xong chuyện này” trong mắt Đào Yêu lóe lên sự kiên định “Ta sẽ mời huynh đến Tiên lâu ăn một bữa cơm thật no...Mộ Dung, huynh sao lại té trên mặt đất rồi hả?”

Đào Yêu cúi người xuống nâng Mộ Dung Dật Phong toàn thân đang vô lực trên mặt đất đứng lên, suy yếu nói: “Được rồi, vẫn nên để ta mời nàng.”

“Đúng rồi, Mộ Dung, cái còi của huynh cho ta, ta còn chưa có dùng thử.” Đào Yêu đem cái còi sứ trong người lấy ra.

“Dùng rất tốt đấy nha.” Mộ Dung Dật Phong đi đến, cầm lấy thổi lên.

Âm thanh của cái còi đặc biệt réo rắt, có thể đem tư tưởng của con người lên tận trời xanh làm bạn với mây trắng.

Lười biếng ngồi dưới bóng cây râm mát, Mộ Dung Dật Phong yên lặng thổi, Đào Yêu yên tĩnh lắng nghe.

Nhưng bọn họ không biết rằng phía xa xa đằng kia có một đôi mắt đầy hàn ý yên lặng chăm chú nhìn mình.

Tầm Cung Thái hậu.

Trong điện, khói nhẹ lượn lơ bay lên từ lư hương bằng đồng màu đỏ tràn ngập căn phòng.

Thấp thoáng phía sau rèm che, Thái hậu nằm nghiêng trên giường.

Cho dù là lúc rảnh rỗi nhất trong ngày, nàng vẫn quy củ mặc trên người bộ y phục hoa lệ, trong đầu lúc nào cũng đề phòng cảnh giác không cho phép mình có một chút lười biếng, chủ quan.

Nàng có khuôn mặt xinh đẹp, thùy mị, làn da trơn bóng được bảo dưỡng rất tốt. Nhan sắc không mất đi ngoại trừ khoe miệng đã in hằn dấu vết khắc nghiệt của năm tháng.

Nàng mở mắt, ánh mắt nhàn nhạt dừng trên người Luật Vương gia, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, thật lâu sau mới lên tiếng “Đều là tỷ đệ trong nhà, còn phải dùng nghi thức xã giao sao, ngồi đi.”

Cổ Luật Lưu nhàn nhạt đáp lại, ngồi xuống, thái độ không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

Thái hậu vẫn nhắm hai mắt, như đang nghỉ ngơi.

Mà Cổ Luật Lưu cũng bất động thanh sắc, yên tĩnh ngồi, như một hồ nước phẳng lặng.

Yên tĩnh lan tràn quanh họ.

Cuối cùng, Thái hậu mở miệng: “Luật Lưu, không biết vừa rồi như thế nào, ta bỗng nhiên nằm mơ thấy chúng ta lúc còn nhỏ.”

Cổ Luật Lưu lắng lắng nghe, chỉ nhẹ giọng đáp: “VẬY sao?”

“Ta mơ thấy tiên sinh kiểm tra chúng ta viết văn, viết không tốt liền nói cho cha, đánh vào lòng bàn tay chúng ta. Vì vậy ngày hôm sau, chúng ta liên hợp lại dùng kế bức tiên sinh phải bỏ đi.” Giọng nói Thái hậu mang theo nhớ nhung hòa vào trong làn khói hương bay tới “Từ đó ta và đệ đều hiểu một đạo lý- chỉ cần chúng ta liên thủ tất cả sẽ đạt được.”

Khói trắng lượn lơ trước mặt Cổ Luật Lưu có chút mơ hồ.

“Sau đó vào cung, tranh giành đoạt vị, dẹp phản loạn, diệt trừ những phái đối lập.” Mắt Thái hậu vẫn nhắm như trước, giọng nói thật thấp như đang nói mê: “Đến bây giờ, qua nhiều năm chúng ta đã lấy được tất cả, quyền lợi, tiền tài, địa vị, chúng ta đã lấy được tất cả.”

“Đúng vậy.” Giọng nói của Cổ Luật Lưu không một chút cảm xúc nào “Chúng ta đã lấy được tất cả.”

Đôi mắt Thái hậu bỗng nhiên mở ra, bên trong chứa đầy tình quang “Tại sao đệ hủy diệt tất cả những thứ...mà ta đã phải hy sinh chính mình mới có được, chỉ để đổi lấy một vật?”

Thần sắc của Cổ Luật Lưu vẫn khoan thai, bình tĩnh như trước: “Thần ngu dốt, xin Thái hậu chỉ rõ.”

Thái hậu ngồi dậy, “Rầm, ào ào” một tiếng, đem rèm che xốc lên, bước ra.

Từng viên trân châu kích thước giống nhau, va chạm phát ra thanh âm thanh thúy, hoa lệ.

“Vì sao không giết nàng?” Thái hậu hỏi.

Cổ Luật Lưu khẽ nói: “Ta đã giết nàng rồi, hơn mười năm trước theo lời người phân phó, đã giết nàng rồi.”

“Thế sao nàng còn sống.” Giọng nói Thái hậu mang theo hận ý “Hơn nữa các người còn bảo vệ nàng, nàng ở khắp nơi truy lùng, tra xét...những bí mật mà chúng ta trăm phương ngàn kế che giấu.”

“Nàng chỉ là một đứa trẻ, nàng không có năng lực làm được gì cả.” Cổ Luật Lưu ngẩng đầu bình tĩnh nhìn về phía Thái hậu.

“Ta chưa bao giờ yêu thích điều gì ngoài ý muốn, mà giết người bịt miệng trên đời này là an toàn nhất.” Thái hậu một lần nữa đeo mặt nạ, biến thành nữ tử nhìn không biết được đang buồn hay vui: “Nếu như nàng lại tiếp tục gây chuyện, ta không cam đoan sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Bức rèm che lay động dần dần ngừng lại.

Khói nhẹ tiếp tục bay lượn lơ trong không trung.

Mà không khí đã thay đổi hương vị.

Giờ sủ, mọi thanh âm đều yên tĩnh, trăng đã lên cao.

Đào Yêu cùng Mộ Dung Dật Phong đúng giờ hẹn tập hợp trong Ngự y quán.

Bên trong Ngự y quán, mỗi một người trong hoàng tộc bị bệnh chết đều được ghi chép kỹ càng đặt ở đây.

Đào Yêu quyết định tự mình xem xét ghi chép về nguyên nhân Tiên đế chết, xem trong đó có cái gì kỳ quái hay không.

Mà Mộ Dung Dật Phong thì phụ trách canh cửa chờ đợi bên ngoài.

Lại phải chịu Mộ Dung Dật Phong lải nhải phải về trong thời gian một chén trà, Đào Yêu tiến vào trong Ngự y quán.

Bên trong chỉ có một vị thái y ở lại qua đêm.

Đào Yêu đem một viên thuốc bắn vào trong ánh nến trước mặt thái y, một làn khói nhẹ lập tức xuất hiện trong phòng. Tên thái y kia còn chưa kịp phản ứng đã bất tỉnh.

Đào Yêu đi vào trong rất nhanh bắt đầu tìm tư liệu.

Rốt cuộc, sau một nén nhang, nàng cũng tìm thấy bản ghi chép cần tìm.

Đang chuẩn bị mở ra, Đào Yêu cảnh giác, phát hiện sau lưng mình hình như có người.

Nàng giật mình quay người, lại nhìn thấy một người quen...Hàn Ly.

“Huynh sao lại ở nơi này?” Đào Yêu hỏi.

Hàn Ly nhẹ nhàng cười cười: “Những lời này phải là ta nên hỏi nàng mới đúng, nàng ở nơi này làm cái gì.”

“Ta ở đây tìm một vật.” Đào Yêu thẳng thắn, trả lời vấn đề: “Huynh sao lại vào trong cung?”

“Ta là chủ nhân của Cáp Bang, phải đi lại khắp nơi, thu thập tin tức.” Hàn Ly trả lời, sau lại hỏi tiếp: “Nàng tìm cái gì?”

“Chân tướng.” Lời nói đơn giản nhưng lại khiến người khác giật mình.

“Là điều tra chân tướng về cái chết của Tiên đế?” Hàn Ly hỏi.

“Đúng vậy” Đào Yêu gật đầu, mở bản ghi chép kia ra, cẩn thận đọc.

“Nàng sẽ không tra ra được cái gì đâu.” Hàn Ly nói: “Năm đó xem bệnh cho Tiên đế là hiệp hội thái y do chín thái y chuẩn đoán.”

“Vậy thì sao?” Đào Yêu hỏi.

“Chín tên thái y kia, thuần phục dưới những thế lực khác nhau.” Hàn Ly giải thích: “Nói cách khác nếu có bất kỳ dấu vết gì để lại, bọn hắn đã sớm tìm ra, hơn nữa đã mang ra ngoài với tư cách là vũ khí để giết đối thủ.”

“Điều này đã chứng minh một điểm.” đôi mắt Đào Yêu vẫn như trước chăm chú nhìn vào bên trong tập ghi chép.

“Một điểm gì?” Hàn Ly hỏi.

Đào Yêu chậm rãi nói: “ Ở đây nói rõ, khi Tiên đế chết, nhìn bên ngoài thì rất bình thường.”

“Nhìn bên ngoài?” Hàn Ly nhướng mi hỏi.

Đào Yêu không nói thêm gì nữa, sự chú ý của nàng toàn bộ đều đặt về phía bản tập hợp ghi chép về chứng bệnh của Tiên đế.

Đang cố gắng tìm kiếm những tin tức hữu dụng, Đào Yêu cảm giác được phía sau lưng mình đang nóng lên, Hàn Ly dán sát vào nàng.

Hàn Ly gục đầu xuống, hô hấp của hắn phun lên tai hắn cảm mềm mại mà xinh đẹp của nàng, dẫn đến một loại rung động.

“Đào Yêu,” hắn hỏi: “Nàng thích nơi này sao?”

Đào Yêu lắc đầu, giống như đang cố gắng thoát khỏi hơi thở của hắn.

“Ta cũng vậy, ta cũng không thích ở lại nơi này.” Giọng nói của hắn vẫn lạnh như băng, nhưng lại rất dễ nghe: “ Ta thường suy nghĩ, nếu như ta có được người ta yêu, cứ ở chỗ này như vậy, có phải cũng sẽ khó chịu khi ở nơi này? Trong mấy ngày nay, ta rốt cục biết được đáp án của vấn đề này.”

Đào Yêu không hỏi hắn, thời gian qua, hắn hình như đã biết được chuyện gì đó, chỉ là nàng hiểu, đằng sau mặt nạ kia là sự nguy hiểm, nàng không nên đụng chạm vào nó, cho nên nàng lựa chọn trầm mặc.

“Đào Yêu,” Hàn Ly lúc này giống như đang nói nhĩ nghe “Nàng biết không? Trong Hoàng cung này còn thiếu một vị nữ chủ nhân. Mà nàng, ở trên đời này sẽ có quyền lực đứng đầu các nữ nhân. Nàng sẽ có những vật trân quý nhất, mệnh lệnh của nàng không ai dám cãi lại, nàng sẽ sinh ra hài tử được chọn là người kế nhiệm ngôi vị hoàng đế...Đào Yêu nàng có muốn trở thành nàng ấy không?”

“Không muốn.” Đào Yêu khẽ nói: “Ta không muốn.”

“Không, nàng muốn.” Mối Hàn Ly, để sát bên tai của nàng, giọng nói của hắn trở nên trầm thấp, khàn khàn, mang theo dụ dỗ: “Nàng muốn, trở thành nàng ấy về sau nàng sẽ rất hạnh phúc, ta cam đoan với nàng. Bây giờ ta muốn nghe chính miệng nàng nói cho ta biết, nàng muốn trở thành nàng ấy, trở thành hoàng hậu của quốc gia này.”

Tay Hàn Ly, di chuyển trên thân thể nàng.

Hơi thở của Hàn Ly quanh quẩn trên thân thể nàng.

Giọng nói của hắn vẫn quanh quẩn bên tai nàng.

Giống như một vòng xoáy hấp ám nhưng lại hoa lệ, dụ dỗ nàng bước vào trong đó, nhưng về sau lại chính là vạn kiếp bất phục.

“Đừng” Ánh nến đang cháy truyền đến một tiếng vang rất nhỏ, nhưng cũng đủ làm cho đầu Đào Yêu muốn nổ tung.

Nàng mãnh liệt tỉnh táo lại, dùng sức đẩy Hàn Ly ra.

Hàn Ly không kịp chuẩn bị, cứ như vậy ngã lên trên giá sách.

Toàn bộ giá sách dao động.

Đào Yêu không nhìn hắn, chỉ khẽ nói: “Ta đi trước...Mộ Dung còn đang ở bên ngoài đợi ta.”

Nói xong nàng xoay người đi rất nhanh ra ngoài.

Hàn Ly đầu cúi thấp, ánh nến lay động, đem hình dáng của hắn tăng thêm một tầng nguyet lạnh. Lông mi dài mà rậm cũng không che được đôi mắt đầy hàn ý lạnh như băng.

“Các người, không được đi.”

Trông thấy Đào Yêu từ Ngự y quán đi ra, Mộ Dung Dật Phong nghênh đón, hỏi: “Thế nào, đã tra được chưa?”

Đào Yêu gật gật đầu, dự cảm giống như sắp có nguy hiểm, ngay sau đó thúc giục nói: “Mộ Dung, chúng ta phải đi ngay bây giờ thôi.”

Mộ Dung Dật Phong muốn hỏi vì sao lại muốn đi vội vã như vậy, nhưng lời nói vừa đến miệng tự động nuốt xuống. Vẫn là câu nói trước kia, chỉ cần Đào Yêu vui vẻ, hắn liền làm theo.

Hai người đang chuẩn bị thi triển khinh công, nhảy lên tường thành cung, thì một người đã đứng ngăn trước mặt họ

Cặp mắt màu xanh lục, sáng như mắt sói, trong bóng tối lóe lên ánh sáng, là Thương Thanh.

“Chỉ có hai người các người sao?” Thương Thanh cười cười: “Cửu Tiêu ở nơi nào?”

“Hắn đang ở gần đây.” Mộ Dung Dật Phong nói dối “Ngay lập tức sẽ đến.”

Thương Thanh rút kiếm ra, thanh âm mờ mịt giống như xa mạc bao la “Nhưng ta nghĩ, hắn sẽ không kịp đến chỗ các người.”

“Đại ca, xem như ngươi và chúng ta cùng Thiên Thanh cũng có giao tình, ngươi cho chúng ta một con đường sống được không?”

“Vậy sao?” Trong mắt Thương Thanh bắn ra hàn quang giống như sói “Ngươi rất quen với nàng?”

Mộ Dung Dật Phong chợt nhớ tên này cùng Thiên Thanh kia có tình cảm sâu sắc, sợ hắn hiểu lầm mình có ý gì với Thiên Thanh, dưới sự giận dữ của hắn, vội vàng sửa lời “Không có, không có, ta cùng Thiên Thanh một chút cũng không quen biết.”

Khóe miệng Thương Thanh tươi cười: “Đã như vậy, thì ta dựa vào cái gì để tha cho các người đi đây?”

Thì ra là bị chơi xỏ! Mộ Dung Dật Phong nhin một hơi nói: “Ta thì không có, nhưng Đào Yêu cùng muội của ngươi là bằng hữu, ngươi làm nàng bị thương đối với ngươi cũng không phải là chuyện tốt.”

“Yên tâm” Khóe miệng Thương Thanh vẫn tươi cười không thay đổi: “Ta nhận được mệnh lệnh chỉ giết người, còn nàng thì bất sống.”

Nói xong hắn rút kiếm ra, hướng về phía Mộ Dung Dật Phong đâm tới.

Xem ra lần này số phận đã định không tránh khỏi, Mộ Dung Dật Phong hô to một tiếng: “Đào Yêu, mau đi tìm Cửu Tiêu đến cứu ta.”

Hắn đương nhiên biết rõ không kịp, hắn làm như vậy là muốn để Đào Yêu rời khỏi đây.

Hắn nghiêm túc quyết định dùng hết sức lực của mình, để kéo dài thêm một chút thời gian.

Nhưng Đào Yêu lại ngoảnh mặt làm ngơ, ngay lúc kiếm muốn chém đến Mộ Dung Dật Phong, nàng chặn ngay trước mặt hắn.

Không dám làm nàng bị thương, Thương Thanh chỉ có thể thu hồi thế đánh, cười lạnh nói: “Thế nào, người muốn dùng thân thể của mình để bảo hộ hắn?”

Đào Yêu vẫn cứ một mực nhìn hắn: “Dù sao người cũng không làm ta bị thương, không phải sao?”

Con người Thương Thanh hí lại: “Như vậy, ta xem người có khả năng giúp hắn bao lâu.”

55. Chương 55: Hoàng Thượng

Chuyển ngữ Xuyên nhi

Beta Lặng Thâm

Nói xong Thương Thanh tiếp tục đến gần bọn họ, chuẩn bị nhắm trúng chỗ hở, đem Mộ Dung Dật Phong giết chết.

Đào Yêu cũng không gần chỗ Mộ Dung Dật Phong, mà ngược lại tiến lên đánh với Thương Thanh.

Dù cho Thương Thanh không muốn tổn thương nàng, nhưng võ công của Đào Yêu không bằng hắn, vì vậy mới được hơn mười chiêu, Thương Thanh đã bỏ rơi nàng, hướng tới chỗ Mộ Dung Dật Phong.

Phía sau hắn Đào Yêu dừng bước nhìn hắn đang tiến đến gần chỗ Mộ Dung Dật Phong.

Nhìn thấy bóng hắn tiến đến, Mộ Dung Dật Phong hiểu vận mệnh của mình đến đây là hết rồi, chân cũng bị dọa cho tê liệt không chạy nổi, không bằng đứng nguyên tại chỗ để cho Thương Thanh chém giết. Nhưng trước khi chết, hắn quyết định muốn nói rõ những điều cất giấu trong lòng mình, liền hét lớn: “Đào Yêu, nhớ kỹ nếu có kiếp sau nàng chính là thê tử đã định của Mộ Dung Dật Phong ta, kiếp sau nhất định phải chờ ta, ngàn vạn lần không được vì nhất thời thèm ăn mà chạy theo người khác!”

Sau khi hét xong, tinh thần cảm thấy thật thoải mái, chân cũng không hề run, bờ môi cũng không còn run rẩy nữa. Mộ Dung Dật Phong nhắm mắt, chuẩn bị ngênh đón một đao mà mình không thể nào tránh khỏi kia.

Thế nhưng, đau đớn như trong dự đoán lại chậm chạp không tới, Mộ Dung Dật Phong chậm rãi mở một con mắt ra, lại phát hiện kiếm của Thương Thanh đang cắm trên mặt đất, gắng sức chống đỡ thân thể đang lung lay sắp ngã của hắn.

Cẩn thận nhìn lại, phát hiện trên trán Thương Thanh đổ đầy mồ hôi lạnh, bộ dáng trông rất yếu ớt.

Mộ Dung Dật Phong tỉnh ngộ: “Đào Yêu, nàng hạ độc hắn?”

Đào Yêu gật gật đầu: “Trong lúc ta cùng hắn so chiêu ta đã ném thuốc ra, thuốc này sẽ làm cho nội lực của hắn tạm thời mất đi.”

“Có thuốc có thể khiến cho nội lực vĩnh viễn mất hay không?” Mộ Dung Dật Phong nói: “Đừng giấu mà, nàng nhanh lấy ra cho hắn ăn đi.”

Mu bàn tay Thương Thanh nổi đầy gân xanh.

Thật vất vả mới đánh bại được Thương Thanh, hai người đang định rời khỏi đây, xung quanh bỗng nhiên sáng rực. Nhìn xung quanh đã phát hiện có rất nhiều thị vệ cầm đuốc cùng kiếm vây bọn họ lại.

Mộ Dung Dật Phong vội vàng giải thích: “Các vị đại ca, chúng ta chỉ đến đây ngắm sao, tâm sự dưới ánh trăng thôi, không cần phải động đến đao thương.”

Giờ phút này một vị phu nhân lạnh như băng mặc y phục cao quý từ sau đám thuộc hạ xuất hiện.

Ánh mắt không chút tình cảm của nàng dừng trên mặt Đào Yêu, nhưng khi mắt nàng nhìn lướt qua người Đào Yêu thấy bản ghi chép chứng bệnh của Tiên đế mà Đào Yêu đang mang trên người, trong mắt nàng bỗng nhiên bắn ra một đạo hàn quang.

Nàng nói ra từng câu từng chữ “Giết hai tên thích khách này cho ta!”

Vừa dứt lời, đám thị vệ đứng bên trái lập tức rút kiếm ra, tiếng kêu đồng loạt của kim loại ma sát vào nhau làm cho lỗ tai người ta đau nhức.

Khi ánh lửa chiếu vào kiếm của bọn hắn trở nên sáng choang một mảnh, kiếm phong gào thét nhắm tới Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong mà chém.

Nhưng đám thị vệ đứng bên phải lại tiến lên phía trước dùng kiếm của mình chặn những đường kiếm sắp rơi vào hai người Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong.

Thái hậu giận tím mặt: “Các ngươi muốn tạo phản sao?”

Bỗng nhiên một giọng nói như sắt đá xuyên qua không trung truyền đến “Mẫu hậu bọn họ chỉ là đang làm theo mệnh lệnh của trẫm, tại sao lại là tạo phản được?”

Mộ Dung Dật Phong ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một nam tử mặc y phục màu vàng hoa lệ xuất hiện, trước vạt áo của hắn có thêu hình rồng như bay lượn.

Đó là long bào, nói cách khác người này chính là Đường kim Hoàng Thượng.

Nhưng tại sao nhìn vị Hoàng đế này lại thấy quen quen?

Gương mặt không nhiễm chút bụi trần, đôi mắt hoa đào phong tình, kết hợp quý dị lại dị thường hài hòa.

Cuối cùng là đã gặp ở nơi nào? Mộ Dung Dật Phong tận lực suy nghĩ.

Trong lúc vô tình ánh mắt của hắn nhìn về phía Đào Yêu, làm Mộ Dung Dật Phong nhớ ra.

Người nam nhân này, chính là cái tên xú tiểu tử ngạo mạn gặp ở Trường Phong sơn trang lần trước.

Thật sự không thể tưởng tượng được hắn lại là Hoàng Thượng!

Lại nhìn về phía Đào Yêu, trên mặt của nàng giăng kín một tầng xám tro mờ mịt.

Mắt Mộ Dung Dật Phong chậm rãi trầm xuống.

Cho dù là con trai ruột của mình, giọng nói của nàng vẫn lạnh băng như trước: “Xem ra, Hoàng Thượng cũng đã trưởng thành rồi, mà hoàng cung này cũng ngày càng không coi Ai gia ra gì rồi.”

Vốn nói để kích thích hắn, nhưng Hàn Ly cũng không giận, không gấp, chỉ cười nhạt một tiếng: “Gần đây trời nóng, thân thể mẫu hậu như vậy sợ là không chịu nổi, cho nên tâm tình bực bội mới nói ra những lời nhảm nhí này. Nếu mẫu hậu đã ghét phiền muộn trong cung, không bằng nhân cơ hội này đi hành cung nghỉ mát đi, thế nào?”

Khóe miệng Thái hậu chậm rãi cong lên, nụ cười mang theo bén nhọn cùng địch ý: “Ai gia đúng là muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng mà Hoàng Thượng còn không biết ...Ở trong cung này, còn nhiều nơi mà Ai gia không muốn rời khỏi.”

Nhìn hai người trước mắt ngăm ngăm đấu đá lẫn nhau, Mộ Dung Dật Phong nhỏ giọng hỏi: “Bọn họ thực sự là mẹ con sao?”

Đào Yêu lắc đầu: “Nhìn bọn họ không giống.”

Rốt cục Thái hậu cũng đem lực chú ý chuyển lên hai người nói: “Hai tên thích khách này, đêm khuya xông vào trong hoàng cung, ý đồ hành thích, vì sao Hoàng thượng còn che chở cho bọn chúng?”

“Nhi thần không dám, chỉ là, trước khi chưa tra ra người thực sự đứng sau việc này là ai, vẫn nên giữ lại mạng sống cho bọn chúng.” Hàn Ly khẽ nói.

Thái hậu vung tay “Vậy thì tốt, người đâu, bắt bọn chúng lại, bức cung ép chúng nói ra.”

Thị vệ bên trái Thái hậu thuận thực đem Đào Yêu cùng Mộ Dung Dật Phong bắt lại.

Ai ngờ Hàn Ly khẽ nói: “Những chuyện nhỏ nhặt này, cũng không cần làm phiền đến mẫu hậu hao tâm tổn sức, nhi thần sẽ xử lý.”

Thị vệ bên phải Hoàng thượng lập tức thuận thực xông lên, cũng bắt đầu lôi kéo Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong.

Thái hậu hừ nhẹ một tiếng: “Chuyện hành thích này còn chưa được tính là chuyện nhỏ sao, nếu như không biết rõ, Ai gia sẽ ăn không ngon ngủ không yên, Hoàng thượng chắc cũng không muốn phát sinh chuyện này đúng không.”

Thị vệ bên trái tiếp tục tiến lên, trên mặt như muốn nói có bản lĩnh thì người đem tay bọn chúng kéo đứt, dù sao chúng ta cũng không buông tay.

Hàn ly thâm ý nói: “Nhi thần nhắc nhở mẫu hậu một câu, lúc này đã khuya, không nên kinh động đến Luật Vương gia mới đúng.”

Thị vệ bên phải cũng không nói, trên mặt cũng cầm tay kéo như muốn kéo đứt, cũng muốn nói dù sao đây cũng không phải là tay của lão tử.

Ánh sáng trong mắt Thái hậu tụ lại: “Hoàng thượng cho rằng ta sẽ sợ hấn?”

Thần sắc Hàn Ly thông thả, bình tĩnh: “Nếu không phải trong tay hấn nắm giữ binh quyền, Luật Vương gia đã sớm bị mẫu hậu loại bỏ rồi không phải sao? Giống như cái chết của người kia trong mùa hè năm đó.”

Nghe vậy, mặt thái hậu mất tự nhiên mà vặn vẹo.

Lúc này, giọng nói của Mộ Dung Dật Phong truyền đến: “Ta xin hai người thương lượng nhanh một chút, cuối cùng là chúng ta đi cùng với ai, cứ như vậy mà kéo, chúng ta sắp bị phân thành hai nửa rồi!”

Ánh mắt Thái hậu lạnh lùng lướt qua Hàn Ly: “Đêm đã khuya Hoàng Thượng nên đi ngủ đi.”

Nói xong, nàng quay người, dáng vẻ dứt khoát dời đi.

Đồng thời, thị vệ bên trái đều thả tay ra, theo Thái hậu rời đi.

Hàn Ly xoay đầu lại, ánh mắt dừng trên mặt Đào Yêu.

Nhưng Đào Yêu lại không nhìn thẳng hấn, nàng lựa chọn nhìn Đại thúc phía trước, cùng những... bóng dáng chấp chờ kia.

Cách hồi lâu, giọng nói Hàn Ly truyền đến: “Dem bọn họ mang đi, trông coi thật kỹ, không để cho bất kỳ kẻ nào tiếp cận.”

Thị vệ tuân lệnh nghe theo.

Nhìn bóng lưng hai người dần dần đi xa, Hàn Ly ngẩng đầu, nhìn sao trên bầu trời.

Từng đám mây mỏng phiêu tán trên không trung che khuất ánh trăng tàn cuối tháng.

Đêm, thật dài.

Lúc này, thái giám ở bên người cung kính bẩm báo: “Hoàng Thượng, Luật Vương gia tiến cung.”

Trong điện Cổ Luật Lưu yên tĩnh ngồi chờ, trên mặt hấn nhàn nhạt có chút mơ hồ.

Hàn Ly nhẹ giọng kêu: “Cậu, người đến rồi.”

Cổ Luật Lưu cũng không có hành lễ như ngày thường, ánh mắt của hắn nhìn chén trà đang bốc trên tay, giọng nói cũng thanh khiết như nước trà: “Nàng có tốt không?”

“Rất tốt.” Hàn Ly hiểu hắn đang nói đến chuyện gì: “Ngoại trừ cháu, không ai có thể gây tổn thương cho nàng.”

“Cháu thích nàng?” Cổ Luật Lưu hỏi.

Dưới ánh nến Hàn Ly nhìn thu hoạch lớn trên tay mình, ánh lên ánh sáng yếu ớt, cùng người trong lòng của mình giống nhau. Hắn gật đầu: “Cháu sẽ để cho nàng trở thành Hoàng hậu.”

“Nếu như nàng không muốn thì sao?” Cổ Luật Lưu đưa mắt nhìn hắn.

Nụ cười nhạt trên khóe miệng Hàn Ly chưa từng mất đi.

“Cháu nhất định sẽ làm cho nàng hồi tâm chuyển ý mà ở lại bên cạnh cháu.” Hắn nói.

“Cháu vĩnh viễn không có cách nào khống chế ý nguyện của người khác.” Cổ Luật Lưu khẽ nói.

Trong mắt Hàn Ly lạnh băng lan tràn: “Nhưng cháu có thể khống chế sinh tử của một người.”

Cổ Luật Lưu nhìn chén trà trong tay, nước trà xanh trong vắt, bình tĩnh không gợn sóng.

“Thái hậu bên kia cháu định làm như thế nào?” Cổ Luật Lưu hỏi.

“Cháu sẽ có biện pháp giải quyết.” Khóe miệng Hàn Ly khẽ cong lên: “Chỉ cần cậu không can thiệp vào.”

“Nàng là mẫu hậu của cháu.” Cổ Luật Lưu nhẹ giọng nhắc nhở.

“Thân tình, trong hoàng cung này là thứ xa xỉ người ta khó có thể có được.” Hàn Ly đến trước ánh nến, đưa tay khảy động “Tất cả chỉ vì cháu không muốn Đào Yêu lại chết đi một lần nữa...Cậu.”

Cổ Luật Lưu nhìn lá trà màu xanh lục trong chén, chậm rãi chìm xuống đáy, cứ một mực nhìn như vậy.

Rơm rạ đầy trên đất, xung quanh là vách tường lạnh băng, ánh trăng yếu ớt rơi vào, trong không khí tràn đầy mùi tanh hôi ẩm ướt, xa xa truyền đến tiếng kêu thê lương thảm thiết, làm cho người ta sởn hết gai ốc.

Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong bị giam giữ ở nơi này.

Mộ Dung Dật Phong trái đạo chơi, phải sờ sờ, cuối cùng hưng phấn mà nói “Đào Yêu, chúng ta đang bị giam trong thiên lao rồi!”

“Đây là việc đáng để vui vẻ sao?” Đào Yêu nghi hoặc hỏi.

“Đương nhiên!” Trong mắt Mộ Dung Dật Phong lóe ra ánh sáng “Thiên lao đó nha, trong thiên hạ này có mấy người có thể vào thiên lao? Về sau khi chúng ta ra ngoài, giá trị con người chúng ta có thể được đề cao.”

Nghe Mộ Dung Dật Phong nói như vậy, tình cảnh bây giờ cũng không phải quá tồi tệ.

Chỉ là ở lại trong thiên lao cũng uy phong đấy, nhưng bụng bọn họ lại uy phong không nổi.

Như thường lệ Đào Yêu lại bắt đầu chảy máu mũi.

Mộ Dung Dật Phong bận rộn xé y phục của mình vì nàng cầm máu “Không xong rồi, hiện giờ ở đâu mới có thể tìm được đồ ăn đây?”

“Không có việc gì.” Đào Yêu nói “Chảy một hồi rồi cũng tự ngừng lại thôi.”

Hai người dựa lưng vào vách tường, ngồi xổm xuống, hơi nghiêng người, máu mũi đang cũng dần ngừng chảy, nhưng bụng Mộ Dung Dật Phong lại bắt đầu kêu.

“Mộ Dung, huynh đói bụng sao?” Đào Yêu hỏi.

“Có thể không đói bụng được sao? Bình thường vào giờ này chúng ta đang ăn khuya rồi.” Mộ Dung Dật Phong thở dài: “Đào Yêu, nàng còn nhớ trước khi chúng ta vào cung, chúng ta đã ăn món vịt nướng không? Lốp da kia vàng óng bóng loáng, vừa mềm lại giòn xốp, thật sự là mỹ vị.”

“Còn có mút hoa quả của Trân Quả Trai, ngọt mà không ngán, tỏa ra một mùi thơm mát.” Đào Yêu nuốt một ngụm nước miếng.

Lúc này, trong phòng giam bình thường có một chú chuột đang dùng cặp mắt màu xanh lục trừng bọn họ, cũng thỉnh thoảng phát ra tiếng vang ngấm vào người.

Bên trong hai người đang cùng nhau nên không chú ý tới.

Vì giữ gìn lãnh thổ của mình, con chuột nằm rạp xuống bò đến, nhe hàm răng chuẩn bị cho hai người một ấn tượng sâu sắc.

Nhưng ngay lúc sắp sửa cắn được ngón chân của Đào Yêu, bỗng nhiên cái đuôi của nó bị người ta bắt được, đem nhấc lên.

Cầm lên, hai người vì bụng đói kêu đôi mắt lóe ra ánh sáng âm u liên tục đánh giá nó.

Mộ Dung Dật Phong nuốt một ngụm nước miếng: “Chú chuột này bóng loáng trơn mượt, thật nhiều thịt, đem nó làm bữa khuya cũng được nhỉ, chỉ là ta không mang theo dao găm.”

Con chuột thở ra một ngụm khí, cũng may mình vẫn còn sống.

Nhưng Đào Yêu lại đem một thanh đao nhỏ cột trên chân rút ra nói “Ta có mang theo...Huynh muốn ăn một nửa nó? Đầu hay thân của nó đây?”

Nghe vậy, con chuột tứ chi run rẩy, lập tức bị dọa đã sớm đi gặp Diêm Vương.

“Dường như nó không còn thở nữa.” Đào Yêu nói.

“Vậy coi như xong rồi, để cho nó toàn thân.” Nói xong Mộ Dung Dật Phong đem nó đặt lên trên đồng rơm rạ.

Vì vậy, hai người cùng dựa vào nhau nghe bụng của mình liên tiếp kêu to.

Đào Yêu đột nhiên hỏi: “Mộ Dung vừa rồi huynh nói nếu có kiếp sau ta phải chờ huynh là có ý gì?”

“Không phải kiếp sau.” Mộ Dung Dật Phong khẽ nói: “Ta còn sống, cho nên đời này nàng cũng phải chờ đợi ta lấy nàng.”

“Huynh muốn lấy ta, để tiện chăm sóc ta sao?” Đào Yêu hỏi.

“Ta cũng đã nuôi mèo nhỏ, chó nhỏ nhưng không lấy chúng.” Mộ Dung Dật Phong nói.

“Vậy thì vì sao huynh muốn lấy ta?” Đào Yêu hỏi.

“Bởi vì” Mộ Dung Dật Phong cúi đầu, mắt buông xuống dựa trên vai Đào Yêu, nói khẽ “Ta thích nàng...vậy còn nàng, nàng có thích ta một chút nào không?”

Sau khi nói xong Mộ Dung Dật Phong xấu hổ, tim đập thành thịch, thấp thỏm không ngừng bất an.

Nhưng Đào Yêu lại hỏi một vấn đề không liên quan: “Đến cuối cùng như thế nào mới được tính là thích một người?”

Khóe mắt Mộ Dung Dật Phong run rẩy giải thích: “Giống như nàng có cảm tình tốt với một người.”

“Nhưng ta có cảm tình tốt với rất nhiều người, như Ngũ nương, Trần Chí, Vân thúc, Vạn Trường Phong, vợ chồng Hầu gia...” Đào Yêu lần lượt đếm tên.

Thân thể Mộ Dung Dật Phong lung lay, quyết định giải thích rõ ràng hơn “Là như thế này, thích một người giống như muốn cùng nàng cả đời ở chung một chỗ, nguyện ý đi theo nàng đi đến chân trời góc biển, dù cho cùng nàng ở trong thiên lao cũng rất vui vẻ.”

Nghe vậy Đào Yêu không nói gì thêm, chỉ im lặng.

Trong nội tâm Mộ Dung Dật Phong “Lộp bộp” một tiếng vang thật lớn.

Xong đời, xem ra căn cứ vào cái tiêu chuẩn này Đào Yêu chính là không yêu mình.

Bởi vì bụng đói kêu vang đã không có sức lực, Mộ Dung Dật Phong càng suy yếu đến cực điểm.

Đang lúc cố gắng nói ra điều gì đó để cho không khí ấm áp lên, bỗng nhiên cửa nhà lao mở ra, một tên thị vệ cung kính nói: “Thỉnh Đào Yêu cô nương theo chúng ta đi một chuyến.”

Mộ Dung Dật Phong vội vàng đứng dậy đem Đào Yêu che phía sau mình cảnh giác hỏi: “Các người muốn làm gì?”

Thị vệ nói: “Là mệnh lệnh của Hoàng Thượng.”

Đào Yêu nhẹ giọng nói với Mộ Dung Dật Phong: “Không có việc gì đâu, Mộ Dung, ta đi một chút sẽ trở lại, không có việc gì đâu.”

Dưới tình huống như vậy Mộ Dung Dật Phong cũng đành phải để cho nàng đi, tận mắt nhìn bóng lưng Đào Yêu biến mất tại góc khuất.

56. Chương 56: Thái Hậu

Chuyển ngữ Xuyên nhi

Beta Lặng Thâm

Trong điện, Đào Yêu nhìn thấy cái người vừa quen thuộc vừa lạ lắm kia.

Hai người đối mặt với nhau, giống như muốn tìm ra một thứ gì đó trong mắt đối phương nhưng chỉ phí công vô ích.

Bây giờ giữa bọn họ đã có khoảng cách.

Cuối cùng Hàn Ly cũng mở miệng: “Có lẽ nàng có rất nhiều điều muốn hỏi ta.”

Đào Yêu gật gật đầu nhưng không có lên tiếng.

Hàn Ly chủ động giải thích: “Lúc trước, khi mẫu hậu biết được nàng vẫn còn sống, còn ở khắp nơi tìm kiếm tin tức của cha mình, nên đã quyết định giết nàng để diệt trừ hậu họa về sau. Trên đường nàng đi tìm tin tức, bà ấy đã phải rất nhiều sát thủ đến đuổi giết các người, nhưng nhiều lần đã bị Luật Vương gia phái Cửu Tiêu đến cứu giúp. Lúc mới bắt đầu người ta muốn giết cũng chính là nàng, nhưng trong cạm bẫy trên núi Mộ Vân ấy ta phát hiện nàng là một người rất thú vị, cho nên ta quyết định buông tha cho nàng. Về sau tại Trường Phong sơn trang ta đã chính thức gặp mặt nàng, khoảng thời gian cùng nàng dưỡng thương ở rừng trúc kia, nàng là người đầu tiên khiến cho đáy lòng ta trở nên vui vẻ. Từ đó trở đi, ta đã quyết định sẽ để nàng ở lại bên cạnh ta vĩnh viễn.”

“Những người kia là ai giết?” Đào Yêu hỏi.

“Về Vạn Trường Phong là do ta bố trí cạm bẫy, nhưng hẳn là do mẫu hậu ta giết.” Hàn Ly nói.

“Như vậy, còn vợ chồng Hầu gia thì sao?” Đào Yêu hỏi.

“Đó cũng là do mẫu hậu ta hạ lệnh giết.” Hàn Ly nói.

“Nhưng huynh cũng không ngăn cản.” Đào Yêu chỉ rõ

“Đúng vậy.” Hàn Ly thần nhiên thừa nhận.

“Vì cái gì?” Đào Yêu hỏi: “Vì cái gì mà huynh muốn bọn họ chết?”

“Ta không muốn nàng biết quá nhiều về chân tướng này, bởi vì nếu như nàng biết quan hệ của chúng ta càng thêm phức tạp.” Hàn Ly khẽ nói “Ta không muốn giữa hai chúng ta mang nhiều thù cũ hận mới như vậy.”

“Nhưng huynh không ngờ Hầu gia trước khi chết đã nói cho ta biết rõ chân tướng sự việc.” Đào Yêu hỏi.

“Đúng vậy.” Hàn Ly dừng lại một chút rồi chuyển chủ đề hỏi “Vừa rồi trong Ngự y quán nàng đã tra được điều gì rồi?”

Đào Yêu chậm chạp nói: “Tiên đế chết là do người ta hạ độc.”

“Vì sao nàng lại cho là như vậy?” Hàn Ly hỏi.

“Ông ấy bị bệnh một tháng, dưới sự nỗ lực không ngừng của ngự y, nhưng cũng không có chuyển biến tốt đẹp cuối cùng qua đời.” Đào Yêu giải thích “Loại độc này theo ta được biết là do Ân gia chế tạo ra, chỉ cần ông ấy ăn một chút về sau...Độc đó sẽ yên lặng ăn mòn lục phủ ngũ tạng của ông ấy. Cuối cùng, thân thể sẽ suy yếu chịu không nổi một kích từ bên ngoài. Nói cách khác, nguyên nhân cái chết của Tiên đế không phải là độc, mà độc làm cho thân thể suy yếu, đây cũng là lý do năm đó ngự y không cách nào tra ra được nguyên nhân.”

“Vì sao nàng lại biết rõ ràng như vậy?” Hàn Ly hỏi.

“Năm đó ta cũng không ở trong sự việc đó, cho nên đây chỉ là một loại giả thiết mà thôi.” Đào Yêu giải thích: “Nhưng chỉ khi có giả thuyết này, những chuyện phát sinh hàng loạt ở phía sau mới có sức thuyết phục.”

“Ta xin rửa tai lắng nghe.” Hàn Ly nói.

Đào Yêu nhìn hần: “Vì sao huynh không tự xưng là trẫm?”

Hàn Ly cười cười, nụ cười dịu dàng trong suốt: “Bởi vì chỉ ở trước mặt nàng ta mới là chính mình.”

Đào Yêu dừng một chút sau đó tiếp tục nói những suy đoán của mình về toàn bộ sự thật “Năm đó, Thái hậu phái cha ta đi đến Ân gia xin thuốc. Sau khi đã lấy được vì sợ Ân gia sẽ nói ra bí mật đã diệt môn toàn thể Ân gia. Sau đó, nàng hạ độc Tiên đế, chậm rãi chứng kiến trạng phu của mình chết đi. Cuối cùng sắp đặt, thiết kế để huynh đoạt được ngôi vị hoàng đế...Trước mắt ta mới chỉ có thể chấp vá lại tất cả những sự thật mà ta biết được thành câu chuyện như vậy.”

Trong điện yên tĩnh không một tiếng động.

Ánh trăng yếu ớt chiếu vào trong in lên bóng dáng của chần song cửa sổ trên mặt đất.

“Là như thế vậy có phải không?” Đào Yêu nhẹ giọng hỏi.

Hàn Ly đang muốn mở miệng nói chuyện, thì một giọng nói trong trẻo lạnh lùng thay hần trả lời: “Mọi chuyện đúng là như vậy.”

Theo giọng nói vang lên, Thái hậu từ từ đi đến, đi theo phía sau của nàng là một đội thị vệ, mà người dẫn đầu đám thị vệ đó, trên tay đang bưng một cái khay màu đỏ sẫm, bên trên đặt một bầu rượu.

Thái hậu ngồi xuống ghế, sau đó nhìn Đào Yêu thật sâu, loại ánh mắt này như tìm tòi nghiên cứu, lãnh đạm xa cách.

“Ai gia nên gọi người một tiếng chất nữ mới đúng.” Thái hậu nói.

Đào Yêu nhìn thẳng vào nàng, nhưng không lên tiếng.

“Những gì người suy đoán, tất cả đều rất chính xác.” Thái hậu chậm rãi ngược mắt lên: “Nhưng còn nhỏ, mà biết được nhiều chuyện như vậy cũng không phải là chuyện tốt.”

Đào Yêu nhìn gương mặt của nàng, khuôn mặt xinh đẹp kia dịu dàng, thùy mị, nhìn thật lâu như muốn tìm trên khuôn mặt kia được một dấu vết của cha mình, nàng hỏi: “Cha ta chính là Luật Vương gia đúng không?”

“Đúng vậy.” Thái hậu cũng không dấu diếm nàng nữa: “Cổ Luật Lưu chính là cha của người, đồng thời cũng là người dẫn đầu những thuộc hạ thân tín đem người của Ân gia diệt môn, cũng là người muốn tự tay hạ độc giết mẹ con các người.”

Đào Yêu cũng không tiếp tục nói nữa, ánh nhìn ở trên người nàng tỏa ra tầng tầng lớp lớp mờ ảo.

“Tự mình nghe thấy được chân tướng như vậy, người nhất định sẽ rất khổ sở.” Trong mắt Thái hậu hiện lên một chút vui vẻ mờ nhạt không rõ “Nhưng mà không sao cô cô sẽ giúp người xóa đi những đau khổ đó.”

Nói xong Thái hậu đến trước khay màu đỏ sẫm, cầm bầu rượu lên, chậm rãi đem rượu đổ vào trong chén.

Nàng bưng rượu mỉm cười: “Chất nữ ngoan, tới đây uống nó đi. Từ nay về sau người sẽ không còn phải đau khổ, vĩnh viễn cũng sẽ không đau khổ như vậy nữa.”

Nói xong nàng bước từng bước về phía Đào Yêu.

Nhưng Hàn Ly đã đứng chắn trước mặt nàng, nhẹ giọng tuyên bố “Mẫu hậu, Đào Yêu không lâu nữa sẽ trở thành Hoàng hậu của trẫm.”

Khóe miệng của Thái hậu vẫn vui vẻ không đổi: “Không sao, Ai gia sẽ cố hết sức giúp Hoàng Thượng tìm kiếm một người phù hợp có đủ tư cách trở thành Hoàng hậu.”

Giọng nói Hàn Ly vẫn nhẹ như trước, nhưng đã thêm phần kiên định “Mẫu hậu không nghe thấy tiếng gì sao? Trẫm đã từng nói qua, Đào Yêu chính là người sẽ lập tức trở thành Hoàng hậu.”

“Vậy sao?” Thái hậu híp mắt: “Nhưng mà Hoàng Thượng người chết làm sao có thể trở thành Hoàng hậu được đây?”

Hàn Ly chậm rãi nói “Nhưng nàng sẽ không chết, dưới sự bảo vệ của trẫm, nàng sẽ không chết.”

“Tuy người là Hoàng Thượng, nhưng có một số chuyện người cũng không thể làm chủ được.” Trên gương mặt Thái hậu một lần nữa sự nghiêm túc.

Trên mặt Hàn Ly bình tĩnh không một chút thay đổi, nhưng sự bình tĩnh này lại cất giấu sự trầm trọng, nặng nề bên trong trước khi bão tố nổi lên “Mẫu hậu lại không biết rằng, bắt đầu từ đêm hôm nay tất cả quốc gia này sẽ do trẫm tiếp quản sao.”

Thái hậu nhìn mặt hắn đã ý thức được điều gì đó, trong mắt nàng lướt qua một tia khác thường, nhưng rất nhanh đã biến mất, nàng một lần nữa khôi phục trấn định: “Hoàng Thượng có mấy lời vẫn không nên nói chắc chắn tuyệt đối như vậy...Bây giờ xung quanh điện đều là người của Ai gia.”

“Vậy sao?” Trên mặt Hàn Ly vui vẻ quái dị: “Là như thế này phải không? Mẫu hậu?”

Thái hậu chán ghét cái cảm giác không xác định này, nàng chán ghét đêm tối, đêm tối sẽ có rất nhiều chuyện xảy ra.

Nàng quyết định phải hành động thật nhanh, nàng muốn tận mắt chứng kiến nữ tử trước mắt chết đi, mang theo tất cả những bí mật xuống mồ.

Nàng bỗng nhiên đưa tay, nắm lấy cằm Đào Yêu ép nàng mở miệng. Tay phải của nàng bưng lấy chén rượu độc kia đem tới gần miệng Đào Yêu.

Chỉ cần chất lỏng này tiến vào trong thân thể Đào Yêu, nàng có thể yên giấc ngủ ngon không cần phải lo nghĩ chuyện gì và tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc.

Nhưng lúc chén rượu đến gần môi Đào Yêu, tay phải của thái hậu đã bị Hàn Ly giữ chặt.

Sức lực của hắn rất lớn nàng không có cách nào nhúc nhích được.

Thái hậu trợn trừng mắt nhìn con của mình, nàng đang ra sức giãy dụa.

Hàn Ly không buông tay cứ như vậy giam cầm nàng.

Hai người ngằm dùng sức nhưng chén rượu kia có thể quyết định vận mệnh sống hay chết của một người, bên ngoài rất yên tĩnh nhưng chỉ cần một chút rung động họ sẽ tiến đến gần mục tiêu.

Rốt cục, trong mắt Hàn Ly hiện lên một tia khát máu, hắn tăng thêm sức lực đem Thái hậu kéo ra khỏi Đào Yêu .

Tay thái hậu nắm chặt hai bên má Đào Yêu, móng tay sắc nhọn của nàng tạo một dấu thật sâu trên cổ Đào Yêu.

Đào Yêu chỉ cảm thấy dưới cổ nóng rực, đưa tay khẽ chạm tất cả đều là máu, nàng sợ hãi.

Hàn Ly túm lấy chén rượu nắm ngược lại cầm Thái hậu, chậm chạp nói “Mẫu hậu để nhi thần hầu hạ người uống hết chén rượu này nha.”

Thái hậu cả kinh, vội vàng gọi tên thị vệ bên người đến cứu.

Giọng nói của nàng vang lên, xung quanh đại điện vắng vẻ khác thường.

Nhưng những thị vệ phía sau nàng ngoảnh mặt làm ngơ.

Lúc này, sắc mặt Thái hậu trở nên nhợt nhạt.

Nàng hiểu rõ mình đã chủ quan, nàng thua rồi.

Thật sự không cam lòng, kiếp này nàng trải qua nhiều lần cung biến như vậy, sống qua bao nhiêu cuộc giết chóc như vậy, cuối cùng lại phải chết trong tay con mình.

Ngược lại lúc này nàng rất bình tĩnh, trải qua nhiều năm đấu đá tranh giành với nhau, những âm mưu, máu đổ nhuộm hai tay, nàng đã bình tĩnh lại, khéo miệng tràn đầy châm chọc: “Xem như ta bị báo ứng?”

“Nếu như điều này người có thể chịu đựng được, vậy thì cứ như vậy đi.” Đối mặt với cảnh tượng giết chóc này, giọng nói của Cửu Tiêu không một chút tình cảm nào.

“Qua nhiều năm như vậy, người vẫn một mực nghĩ đến chuyện làm như thế nào để giết ta sao?” Thái hậu nhìn Hàn Ly, đột nhiên phát hiện ánh mắt của hắn cùng với ánh mắt của mình thật giống nhau, bên trong vĩnh viễn là một mảnh băng giá: “Người muốn báo thù vì lúc trước ta muốn đánh hạ Hồng Quý Phi và Tam hoàng tử mà tình nguyện hy sinh người...Bởi vì vậy mà người hận ta, hận ta tới thấu xương sao.”

“Không! nhi thần không hận người.” Hàn Ly chậm rãi lắc đầu: “Muốn sống được trong hoàng cung này, nhất định phải mất đi rất nhiều thứ. Giống như ta, vì sống sót cũng đem một bàn bánh ngọt đầy độc kia tặng cho hoàng huynh mà hắn lại không biết. Ta nhìn hắn ăn chúng bởi vì ta biết rõ, chỉ khi huynh ấy chết đi, ta mới có thể trở thành đứa con duy nhất của người, là người duy nhất có thể làm cho người ngồi lên ngôi vị Thái hậu, chỉ có như vậy thì người mới bảo hộ cho ta... Ta nhìn hoàng huynh đau khổ lăn lộn trên mặt đất điên cuồng, nhìn máu hắn chảy, ta giết hắn chỉ vì muốn được sống sót, mà cũng từ đó trở đi ta hiểu được nếu muốn tồn tại trong hoàng cung này phải trở thành người có quyền lực cao nhất, để trở thành người như vậy người nhất định phải tiêu diệt tất cả những kẻ có khả năng uy hiếp tới người, giống như ta đêm nay sẽ làm như vậy đối với mẫu hậu.”

“Xem ra người tính toán đã lâu rồi.” Thái hậu nhìn quanh bốn phía.

“Đúng vậy! Ta đã chuẩn bị từ lâu rồi.” Hàn Ly chậm rãi nói: “ Ta từ từ đẩy người đi theo bên cạnh người, quá tình này rất mệt nhưng cũng thật đáng giá...Từ tối hôm nay trở đi, chỉ có ta là chủ nhân duy nhất trong hoàng cung này.”

“Người đã quên Cổ Luật Lưu.” Thái hậu cười lạnh một tiếng: “Hoàng Thượng muốn tự mình làm chủ, chỉ sợ còn hơi sớm đó.”

“Mẫu hậu,” Hàn Ly không chút hoang mang nói: “Xem ra, người cũng không biết rõ đệ đệ của mình.”

Thái hậu cũng không chống cự, nàng thấy Hàn Ly khê nói: “ Người cho là một mình ta đến.”

Hàn Ly buông tay, cầm chén rượu đưa cho nàng.

Rượu kia đặc biệt thanh tịnh, nhưng lại cất giấu một câu chuyện xấu xa nhất thiên hạ.

Thái hậu nhắm mắt, đem chén rượu bạch ngọc lạnh buốt chạm vào môi mình.

Nàng không dừng lại, bởi vì nàng hiểu sẽ không có người tới cứu mình. Từ trước cho tới bây giờ đều như vậy, có thể cứu nàng cũng chỉ có bản thân nàng.

Nàng ngửa cổ đem toàn bộ rượu nuốt xuống không còn một giọt.

Nàng hít một hơi, như là một sự giải thoát, thật thoải mái.

Nàng đặt chén rượu xuống, mỉm cười nhìn về phía Hàn Ly khê nói: “Hoàng Thượng, từ nay về sau một mình người sẽ hưởng thụ sự tịch mịch này.”

Sau đó, nàng duy trì nụ cười này ngã trên mặt đất mắt cũng không mở to như lúc đầu.

Hàn Ly ra hiệu những thị vệ kia tiến lên, mang thi thể của Thái hậu đi, vết máu trên mặt đất cũng được xử lý sạch sẽ.

Trên điện, khôi phục lại sự yên tĩnh, giống như chưa xảy ra bất cứ chuyện gì.

Nhưng trong không khí vẫn phảng phất mùi máu tanh.

Đào Yêu vẫn ngồi thấy được.

Hàn Ly xoay người, chậm rãi đến trước mặt Đào Yêu dùng ống tay áo của mình giúp nàng lau miệng vết thương.

Động tác của hắn rất ôn nhu nhưng ngón tay lại lạnh buốt, xuyên thấu qua vải vóc truyền đến mặt nàng.

Cái lạnh này, như một tảng băng nặng nề không còn thuộc về độ ấm của con người.

Đào Yêu bắt giắc lùi về phía sau một bước.

Nhưng Hàn Ly giữ tay nàng lại không cho nàng rời đi.

“Đừng sợ,” hắn nói: “Ta sẽ không làm tổn thương đến nàng.”

Đào Yêu nhớ lúc nàng tới Kinh thành là ban đêm, Hàn Ly ở trên nóc nhà giải thích cho nàng về câu chuyện kia, giọng nói của hắn lúc đó rất bình tĩnh, như đang xem một vở kịch của người khác.

Mà lúc này hắn cũng như vậy tất cả những chuyện phát sinh vừa rồi đối với hắn cũng chỉ là một vở kịch.

Hàn Ly nhẹ nhàng thay nàng cầm máu, giúp nàng thoa được lên miệng vết thương.

“Năm đó, mẫu hậu ta sau khi hạ độc giết chết phụ hoàng, vì để cho đại ca thuận lợi leo lên ngôi vị hoàng đế, đã quyết định hi sinh ta, cũng đem cái chết của ta giá họa cho Hồng Quý Phi. Nhưng ta ở ngoài cửu sở nghe thấy hết kế hoạch của bọn họ, trong đêm đó ta không thể ngủ, thân thể ta lạnh run. Ta nghĩ có lẽ ta nên chạy trốn, thế nhưng khi trời vừa sáng, ta nhìn bốn phía tường thành trong cung, bỗng nhiên hiểu được, ta không thể trốn thoát được. Đi khỏi nơi này, ta cái gì cũng đều không có mà điều duy nhất ta có là bỏ qua tất cả mọi thứ để được sống sót.”

“Đào Yêu đây là hoàng cung, việc giết chóc mỗi ngày đều có thể phát sinh.” Trong đêm trăng thanh gió mát như thế này giọng nói Hàn Ly trong suốt: “Ta chán ghét ở nơi này, nhưng ta cũng không rời đi. Cho nên, ta hy vọng nàng có thể ở lại cùng ta.”

Đào Yêu lắc đầu: “Không có khả năng.”

“Vì sao?” Hàn Ly hỏi giọng nói cũng không nóng vội.

“Ta chán ghét ở nơi này.” Đào Yêu nói: “Có lẽ đây không phải là nơi ta nên đến.”

“Bây giờ nơi này là Hoàng cung, có ta ở đây không ai có thể làm tổn thương nàng.” Hàn Ly cầm chặt tay của nàng: “Đào Yêu! hãy ở lại đây.”

“Không” Đào Yêu đem tay rút ra, không có chút lưu luyến nào: “Đây là Hoàng cung của huynh, không phải của ta.”

Hàn Ly nhìn nàng, đôi mắt kia tĩnh lặng lạnh lẽo giống như băng: “Ta lại cho rằng, nàng cũng có một chút tình cảm đối với ta.”

“Yêu thích một người chính là muốn cả đời cùng với người ấy ở chung một chỗ, nguyện ý theo người ấy đi đến chân trời góc biển, dù cho cùng người ấy ở trong thiên lao cũng cảm thấy vui vẻ.” Đào Yêu nhẹ giọng nói lại những điều mà mình vừa nghe thấy: “Thế nhưng ta lại không muốn cùng huynh ở lại nơi này.”

57. Chương 57: Phụ Thân

Chuyển ngữ Xuyên nhi

Beta Lặng Thầm

“Thì ra, cuối cùng người nàng lựa chọn vẫn là Mộ Dung Dật Phong.” Giọng nói Hàn Ly rất nhẹ, nghe thật trống trải.

“Đào Yêu! Nàng còn nhớ rõ ta từng nói cho nàng biết ta không thích bị lựa chọn.”

“Hàn Ly.” Đào Yêu yên lặng nhìn hần: “Huynh đã có được quyền lực lớn nhất mà huynh mong muốn, huynh hần phải rất vui vẻ, không phải sao?”

“Nhưng nàng lại muốn bỏ đi.” Hàn Ly nói: “Điều này làm ta không thể chịu đựng được... Nàng biết không? Những ngày qua, ta lúc nào cũng ở một nơi bí mật lén lút nhìn nàng, cho dù không cùng nói chuyện với nàng, nhưng nghĩ đến nàng đang ở trong hoàng cung này, ta đã vô cùng vui vẻ.”

“Rồi huynh sẽ quên việc không có ta ở bên cạnh huynh.” Đào Yêu giải thích: “Dù sao, thời gian ta xuất hiện ở trong cuộc sống của huynh thật sự rất ngắn.”

Hàn Ly vẫn một mực nhìn nàng: “Nàng biết không, khoảng thời gian ta ở chung một chỗ với nàng là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời của ta. Ta đã quen hưởng thụ những điều tốt đẹp này, ta không muốn buông tay.”

Đào Yêu vô thức mà lắc đầu: “Bây giờ, ta muốn nhìn thấy cha ta, có thể không?”

“Đương nhiên là có thể.” Hàn Ly nói: “Ta nghĩ, cậu cũng đang ở vương phủ chờ nàng.”

“Vậy, Mộ Dung thì sao?” Đào Yêu hỏi: “Huynh có thể thả huynh ấy ra không?”

“Sau khi nàng tới đây không bao lâu, hần đã được Cửu Tiêu mang đi.” Hàn Ly nói: “Là ý của cha nàng.”

Đào Yêu gật đầu, cuối cùng nhìn Hàn Ly một cái, xoay người đi ra khỏi cung điện.

Nhưng ngay lúc muốn bước ra khỏi cửa lớn, Hàn Ly kêu lên sau lưng: “Đào Yêu, ta sẽ ở nơi này chờ nàng. Chờ khi nàng gặp xong cậu sẽ trở lại đây với ta.”

Đào yêu không đáp ứng, nàng hiểu rõ đáp án của mình vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Hoàng cung này không phải nơi nàng nên ở lại.

Mà nam nhân này, cũng không phải là người mà nàng có thể làm bạn được.

Một đội thị vệ đỡ Đào Yêu lên xe ngựa, sau đó lấy roi thúc giục ngựa chạy tới Luật vương phủ.

Ngồi trong xe ngựa, nghe những tiếng lộc cộc trên đường vang lên, cả người lay động theo buồng xe như đang trong một giấc mộng.

Đêm nay thật là dài, dường như như vĩnh viễn không bao giờ kết thúc.

Đào Yêu cảm thấy trên quần áo của mình dính đầy mùi máu tanh, lúc đậm lúc nhạt khiến cho nàng cảm thấy bất an.

Nàng chỉ hy vọng, tất cả sẽ nhanh kết thúc.

Cuối cùng xe ngựa cũng dừng lại, thị vệ cung kính nghênh đón nàng xuống xe.

Đào Yêu nhìn thấy ở cửa ra vào của Luật vương phủ, Mộ Dung Dật Phong và Cửu Tiêu đang đứng đó lo lắng đợi chờ.

Nhìn thấy Đào yêu, Mộ Dung Dật Phong vội vàng chạy tới khẩn trương hỏi thăm: “Đào Yêu, nàng có sao không? ... Mặt nàng đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại bị thương vậy?”

Đào Yêu lắc đầu: “Mộ Dung, huynh đừng, ta rất khỏe, thật đấy.”

Sau đó, nàng nhẹ giọng hỏi Cửu Tiêu: “Cửu Tiêu, cha ta có ở bên trong không?”

Cửu Tiêu gật đầu: “Ngài ấy vẫn ở đây chờ cô... Ta mang cô đi.”

Đào Yêu nhắm mắt, hít sâu một cái theo Cửu Tiêu đi tới.

Bọn họ đi vào hậu viện, trong không khí hoa mai lay động thấm vào ruột gan.

Nhưng Đào Yêu lại cảm giác được hơi thở của chết chóc.

Cổ Luật Lưu trên đỉnh bát giác trong hồ, đứng thẳng đón gió y phục màu xanh trắng, theo gió tung bay một cảnh tượng phiêu dật.

“Đi đi.” Mộ Dung Dật Phong khích lệ nói: “Đi hỏi rõ ràng tất cả những gì nàng muốn biết.”

Đào Yêu gật đầu, đi lên hành lang.

Nhìn hai bóng người dần dần nhích tới gần nhau, Mộ Dung Dật Phong than thở: “Không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa đây?”

Cửu Tiêu dựa vào tàng cây, nhìn bầu trời xa xa không nói gì nhưng trong đôi mắt kia đã có đáp án.

Tiếng bước chân của Đào yêu rất nhẹ, không muốn làm kinh động đến Cổ Luật Lưu.

Nhưng ngay lúc nàng tiến vào trong đình Cổ Luật Lưu bỗng nhiên nói: “Con đã đến rồi.”

“Đúng vậy.” Đào thiên nói: “Ta đến rồi.”

Cổ Luật Lưu chậm rãi xoay người lại, lựa mông trong đình nhẹ bay lên thân thể ông tạo nên một phong thái mềm mại.

Người này đối với Đào Yêu mà nói đúng là rất xa lạ, giữa trưa hôm trước là lần đầu tiên nàng gặp ông ấy.

Chỉ là khi đó, nàng không biết rằng nam nhân này lại chính là người mình một mực tìm kiếm.

Nàng cứ đứng nguyên tại chỗ như vậy, không nói gì, cũng không nghĩ gì.

Cuối cùng vẫn là Luật Vương gia là người đầu tiên mở đầu: “Đào Yêu, con vẫn một mực tìm ta phải không?”

Câu “Đào Yêu” kia chạm vào thật sâu trong lòng nàng, đây là lần đầu tiên, nàng nghe thấy phụ thân gọi tên nàng.

Đào Yêu rũ mắt, gật đầu.

“Là mẫu thân con bảo con tới đây sao?” Cổ Luật Lưu ôn nhu hỏi.

Đào Yêu lần nữa gật đầu, nàng lấy ra túi thơm, đưa cho Cổ Luật Lưu.

Cổ Luật Lưu nhận lấy từ tay nàng, từ từ mơn trớn đóa Hải Đường bên trên, ngón tay dường như chạm đến thật sâu trong tâm hồn của nữ tử kia.

Ông cứ nhìn chăm chú như vậy, là một bức họa hồ nước, ông nhớ khoảng đầu mùa hạ rất nhiều năm về trước.

Cuộc gặp gỡ tốt đẹp kia lại bị một tay ông nhuộm màu máu đỏ.

Bỗng nhiên Cổ Luật Lưu đưa tay, mở túi thơm ra, lấy ra một tờ giấy nhỏ màu tím nhạt bên trong đó.

Ông tờ giấy nhỏ đó đưa cho Đào Yêu, dịu dàng nói: “Con đọc đi, đây là bài thơ mà mẫu thân con thích nhất.”

Đào Yêu nhận lấy, chỉ thấy phía trên viết một bài thơ với nét chữ xinh đẹp.

“Đào chi yêu yêu,

Chước chước kỳ hoa.

Chi tử dữ quy,

Nghi kỳ thất gia.

Đào chi yêu yêu,

Hữu phần kỳ thực.

Chi tự dữ quy,

Nghi kỳ gia thất.

Đào chi yêu yêu,

Kỳ điệp mộ mộ.

Chi tử dữ quy,

Nghi kỳ gia nhân...”

Giọng nói Đào Yêu từ từ truyền đến trong đêm yên tĩnh.

“Chi tử dữ quy,

Nghi kỳ gia nhân...”

Cổ Luật Lưu nhẹ nhàng cười, nụ cười khổ sở: “Đào Yêu, Đào Yêu... Nàng đặt tên cho con là Đào Yêu. Nhưng ta không thể cưới nàng, vĩnh viễn cũng không thể.”

“Ta có thể biết chuyện gì đã xảy ra không?” Đào Yêu hỏi.

“Đúng vậy.” Cổ Luật Lưu ngồi xuống trước bàn đá: “Con có tư cách biết tất cả... Ngồi đi.”

Sau đó, ông bê bầu rượu trước mặt lên, chậm rãi rót rượu vào trong chén Bạch Ngọc.

Tiếng vang róc rách, Cổ Luật Lưu kể lại câu chuyện của hơn mười năm trước.

“Ta cùng đương kim Thái hậu là chị em ruột, từ nhỏ phụ thân đã dạy chúng ta phải liều lĩnh đạt được quyền lực, làm rạng rỡ Cổ gia. Chúng ta đối với điều này cũng không có dị nghị, hơn nữa còn rất thích dựa theo phương thức của ông ấy dạy để toan tính cuộc sống, bởi vì trời sinh chúng ta đã là người theo đuổi quyền lực. Về sau, tỷ tỷ vào cung, dùng tất cả biện pháp để nhận được ân sủng của Hoàng thượng, sinh hạ hai vị hoàng tử. Nhưng đến lúc chọn người kế thừa hoàng vị, mới phát hiện ra Hoàng Thượng muốn truyền ngôi vị Hoàng đế cho Tam hoàng tử do Hồng quý phi sinh ra. Nàng không muốn để chuyện này xảy ra, cho nên nàng đã bí mật phái ta đến Ân gia xin thuốc.”

“Sau khi đến Ân gia, ta che dấu thân phận, tốn một số tiền lớn, rốt cục cũng làm trưởng lão Ân gia đồng ý giúp chúng ta chế được. Trong lúc này, vì phòng ngừa chuyện bị bại lộ ra ngoài, ta đã ở lại Ân gia. Đúng tại nơi này, ta gặp được mẹ con. Cho tới bây giờ ta vẫn còn nhớ rất rõ lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, nàng đứng trong sân nhỏ nở đầy hoa đào, khẽ cúi thấp đầu, những sợi tóc mềm mại nhẹ nhàng rơi xuống khe vuốt hai má bên, đó là một nữ tử còn kiều diễm hơn so với hoa đào.”

“Ta hiểu sứ mạng của mình, biết rõ không nên cùng với người của Ân gia xảy ra tình cảm. Nhưng chuyện đời, nếu có thể tùy cho người làm chủ, cũng sẽ không có nhiều chuyện xưa như vậy. Chúng ta cũng không thể tránh khỏi, ta muốn nàng. Thoạt nhìn bề ngoài nàng lạnh lùng, nhưng lại là một cô nương rất đơn thuần. Nàng chỉ một lòng tin tưởng ta, cũng không hỏi thân phận của ta, nàng cho rằng ta sẽ không làm nàng tổn thương.”

“Cuối cùng có một ngày, nàng nói cho ta biết, nàng có thai là con của chúng ta. Ở một khắc kia, ta rốt cục tỉnh táo lại, hiểu mình đã sai muốn có được quá nhiều thứ mà mình không nên có. Cũng trong lúc đó, trưởng lão Ân gia đã đem thuốc chế được ra ngoài, nói cách khác thời điểm bắt đầu hành động đã đến. Ta vẫn luôn do dự, ta không biết nên làm thế nào để đối mặt với lòng mình.”

“Rốt cục, tỷ tỷ ta cũng biết được tất cả, nàng cho ta lựa chọn, lựa chọn quyền lực sắp nắm được trong tay, hoặc là cùng chết với các người...”

Đào Yêu bình tĩnh nhìn mặt hồ, những chú cá nhỏ xinh đẹp như ẩn như hiện trong làn nước, lầm bầm nói: “Cuối cùng, cha lựa chọn quyền lực.”

“Một lần sai.” Cổ Luật Lưu cầm lấy chén rượu, chất lỏng bên trong nhẹ nhàng sóng sánh: “Ta từ bỏ các người.”

Không giải thích, không biện minh, một sự thật trần trụi lại làm cho người ta không cách nào có thể chịu đựng thêm được.

“Trong đêm đó, những sát thủ kia ở bên ngoài tàn sát giết hại hàng loạt, mà ta đem nàng nhốt bên trong phòng. Ta nhìn Vọng Tâm ngồi đối diện ta, giống như chúng ta bây giờ. Ta đưa một chén rượu độc đặt trước mặt nàng. Vọng Tâm cứ ngồi như vậy, bên ngoài tất cả đều là người nhân của nàng đang kêu khóc, những tiếng thét chói tai. Trên mặt nàng tái nhợt một mảnh nhưng vẫn bình tĩnh. Nàng không nhìn ta lấy một lần, cũng không nói một câu, cứ như vậy bưng chén rượu kia uống.”

Vừa nói, Cổ Luật Lưu vừa để chén rượu trong tay sát vào bờ môi, uống một hơi cạn sạch.

“Nhưng mẫu thân và ta ta đều không chết.” Đào Yêu nói.

“Nàng từ nhỏ đã biết luyện độc, thân thể nàng có thể kháng lại độc tính, vì vậy nên Vọng Tâm còn sống, nhưng từ lúc đó trở đi, nàng không còn nhận ra bất cứ ai cả. Mà con cũng bởi vì chén rượu độc kia, thân thể đã suy yếu, đến bây giờ chỉ cần con cảm thấy đói máu mũi sẽ chảy xuống.” Cổ Luật Lưu chậm rãi vừa nói vừa rót một chén rượu.

“Tại sao cha lại không giết chúng ta một lần nữa?” Đào Yêu hỏi, rằng nàng phát run vì lạnh.

Cổ Luật Lưu lại uống cạn rượu trong chén, tiếp tục chậm rãi nói: “Có rất nhiều chuyện, con sẽ không có dũng khí làm lại lần thứ hai... Sau đó, ta đem mẫu thân con đưa đến một Trạch viện không người ở, mời người đến chiếu cố cho nàng.”

“Là cô cô sao?” Đào Yêu hỏi.

“Không sai, mẹ con từng có ân cứu mạng nàng, nàng cam tâm tình nguyện chăm sóc hai mẹ con các con.” Giọng nói Cổ Luật Lưu hòa lẫn trong gió mát hướng Đào yêu bay tới: “Đây chính là chuyện xưa của chúng ta... Một câu chuyện xưa sẽ làm cho con khổ đau.”

Đào Yêu nhìn tờ giấy nhỏ trong tay, thật lâu không lên tiếng.

“Đào Yêu, con muốn trở thành Hoàng hậu sao?” Cổ Luật Lưu đột nhiên hỏi.

Đào Yêu lắc đầu, rất kiên định lắc đầu.

“Vậy con muốn trở thành thê tử của Mộ Dung Dật Phong sao?” Cổ Luật Lưu hỏi.

Đào Yêu nhìn thân ảnh đằng xa kia, con người vĩnh viễn vui vẻ đó, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, ta sẽ trở thành thê tử của Mộ Dung.”

“Ta hiểu đứa bé Hàn Ly kia, nó nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp để có được tất cả.” Cổ Luật Lưu nói: “Cho nên con phải cẩn thận.”

Đột nhiên Đào Yêu cảm giác được giờ phút này Cổ Luật Lưu có điều gì đó khác thường.

58. Chương 58: Cửa Thành

Chuyển ngữ Xuyên nhi

Beta Lặng Thầm

Cổ Luật Lưu nói tiếp: “Nghĩa tử Cữu Tiêu của ta, hẳn là một đứa trẻ tốt, mặc dù bề ngoài lạnh lùng một chút nhưng tâm hắn cũng rất ấm áp, hẳn vẫn xem con giống như muội muội của hắn, sau này cũng sẽ giúp đỡ các con.”

Đào Yêu càng nghe càng cảm thấy có gì đó không đúng: “Cha tại sao lại nói những... điều này?”

Cổ Luật Lưu không trả lời nàng, vẫn tiếp tục nói: “Con đã biết rõ tất cả chuyện tình xảy ra lúc trước, như vậy bây giờ việc con cần làm chính là quên đi những chuyện đó. Quên đi những chuyện không vui đã qua, đi cùng Mộ Dung Dật Phong tìm cuộc sống thuộc về các con.”

Trong lòng Đào Yêu càng lúc càng trầm xuống, nàng có dự cảm giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Cổ Luật Lưu nhìn nàng, tỉ mỉ nhìn nàng như muốn vĩnh viễn nhớ kỹ nàng trong lòng. Y nói: “Đào Yêu, đừng hận ta, bởi vì khi con hận một người, chắc con cũng sẽ không vui vẻ gì, cho nên hãy làm như lời ta nói, sau khi rời khỏi đây hãy quên ta đi, hiểu chưa?”

Trong khoảng thời gian ngắn, Đào Yêu bỗng nhiên hiểu Cổ Luật Lưu đã làm chuyện gì với chính mình. Nàng đứng dậy thật nhanh, ném bầu rượu kia xuống đất, lập tức những chất lỏng kia nổi lên những bọt biển màu trắng dữ tợn.

Hơi thở chết chóc càng ngày càng đậm.

Mà khoe miệng Cổ Luật Lưu cũng chậm chậm chảy xuống máu đen, sau đó y ngã xuống mặt đất.

Đào Yêu đứng nguyên tại chỗ, nhìn Cửu Tiêu và Mộ Dung Dật Phong chạy đến đây, nâng nửa người Cổ Luật Lưu dậy.

Giờ phút này, sinh mệnh của Cổ Luật Lưu đã mất hơn phân nửa, nhưng thần sắc bên trong của y lại có một chút vui sướng, thoải mái, trước mắt y đã là một mảnh tối đen, cầm chặt tay Mộ Dung Dật Phong suy yếu nói: “Mộ Dung công tử, chăm sóc nó thật tốt.”

Mộ Dung Dật Phong nắm chặt tay y, dùng toàn bộ sức lực của mình hứa hẹn.

Cổ Luật Lưu cảm nhận được ý của Mộ Dung Dật Phong, y lấy ra một cái túi thơm khác từ trong ngực, với tay muốn đưa cho Đào Yêu.

Đào Yêu nhận ra bên trên túi thơm kia có thêu hoa Hải Đường như cái trên tay nàng.

Có lẽ đây chính là tín vật đính ước của bọn họ.

Ngay lúc nàng còn sững sờ, cánh tay kia đã vô lực rũ xuống.

Vĩnh viễn rũ xuống.

Đào Yêu từng bước một đi tới trước mặt Cổ Luật Lưu, nàng ngồi xổm xuống.

Nàng nhìn cha mình, dưới ánh trăng, khuôn mặt của y bình tĩnh không gợn sóng.

Nàng lẩm bẩm nói: “Ta cũng không muốn người chết, ta... Chỉ muốn tìm được người, gọi người một tiếng cha... Ta chỉ muốn tìm đến người.”

Mộ Dung Dật Phong kéo Đào Yêu vào trong ngực mình, để đầu của nàng dựa trên bả vai mình, dùng thân thể ấm áp của mình ôm lấy nàng.

Đôi môi Đào Yêu khẽ mấp máy: “Ta làm tất cả, thật sự chỉ là muốn nhìn thấy người... Nhìn thấy người thân duy nhất còn trên thế gian này... Cho dù người đã làm cái gì, nhưng người từng làm ẹ vui vẻ, như vậy là đủ rồi.”

Cửu Tiêu dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau đi vết máu trên khoe miệng Cổ Luật Lưu.

“Đào Yêu, đừng đau lòng.” Hần nói: “Những năm này, nghĩa phụ vẫn sống trong đau khổ. Tối nay, đối với ông ấy mà nói chính là một sự giải thoát, ông ấy vẫn chưa quên các người, vẫn lo lắng cho cô ở một nơi xa, nhưng mà ông ấy không có cách nào đối mặt với cô, nghĩa phụ đã nói, ông ấy đã phạm phải lỗi không thể tha thứ.”

“Thật ra cái đêm khi nghe thấy tin tức mẹ cô qua đời, ông ấy đã muốn chết, chỉ vì muốn bảo vệ cô, ông ấy mới tiếp tục kéo dài mạng sống, đổi đầu cùng Thái hậu.”

“Nghĩa phụ biết cô sẽ đến, ông ấy không muốn ngăn cản, ông ấy cho rằng đây là số mệnh đã định, cho nên dọc đường, ông ấy để cho ta tới bảo vệ cô, không để cho cô bị thương tổn, cho đến khi cô biết được chân tướng chuyện này.”

Đào Yêu tựa đầu vào ngực Mộ Dung Dật Phong, lặng im giống như đã ngủ.

Nhưng Mộ Dung Dật Phong cảm giác được, lồng ngực của hắn đã bị nước mắt thấm ướt.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có thể khóc là tốt rồi, dùng nước mắt làm phai nhạt bi thương, sau đó tiếp tục vui vẻ mà sống tiếp.

Ánh trăng mờ hồ chiếu rọi cái lạnh ban đêm, gió lay động lụa mỏng trong đình, cá trong ao vẫn không biết việc người như cũ, không buồn, không lo mà dạo chơi.

Chẳng qua là người cho chúng ăn đã không còn nữa.

Chỉ trong một đêm ngắn ngủi, hai người quan trọng chết đi, nhưng mặt trời vẫn đúng lúc mọc lên như cũ, giống như cuộc sống không ngừng tiếp diễn.

Trong Luật vương phủ, linh đường được dựng lên, Đào Yêu và ba người mặc đồ tang quỳ gối trước quan tài, nghe thái giám phía trước tuyên đọc thánh chỉ.

Sau một loạt từ ngữ phúng viếng phồn hoa, phía trên tuyên bố vì muốn chăm sóc tốt con của Luật Vương gia, ít ngày nữa sẽ đón Đào Yêu vào cung.

Đồng thời, đám người Đào Yêu phát hiện, bốn phía của Luật vương phủ đã bị thị vệ trong Hoàng cung vây đến nước chảy cũng không lọt.

“Xem ra hần sẽ không dễ cho cô đi.” Cửu Tiêu nói

Đào Yêu lần lượt cho từng tờ giấy pho một vào chậu than, nhìn chúng bay lên như hồ điệp, hoà thuận vui vẻ, ánh lửa chiếu sáng trong mắt nàng là sự kiên định, trong tay nàng nắm túi thơm của Cổ Luật Lưu ỳnh, nàng nắm lấy: “Ta sẽ không vào cung.”

“Đại ca, huynh không có cách gì sao?” Mộ Dung Dật Phong hỏi

Cửu Tiêu chậm rãi nói: “Nghĩa phụ đem binh quyền của mình cho ta, cách hai ngày nữa chúng ta có thể mang theo linh vị của ông ấy trở về lãnh địa của mình, khi đó Hoàng thượng cho dù muốn quản cũng đã ngoài tầm với của hần.

“Nhưng ta đoán Hoàng thượng nhất định sẽ không dễ dàng để cho Đào Yêu đi.” Mộ Dung Dật Phong lo lắng.

“Cho nên chúng ta chỉ có thể lén lút mang Đào Yêu đi.” Cửu Tiêu nói: “Chuyện này cần phải lên kế hoạch thật cẩn thận.”

Mộ Dung Dật Phong giương mắt nhìn đám người đông nghịt ngoài cửa, trong mắt nghiêm túc.

Ba ngày bị người đời đàm tiếu, châm chọc, Cửu Tiêu lấy danh nghĩa theo lời dẫn dò của nghĩa phụ trước khi qua đời, tự mình đem hài cốt của nghĩa phụ chôn cất ở đất phong, suất lĩnh năm ngàn tinh binh hộ tống linh vị của Cổ Luật Lưu rời khỏi kinh thành.

Nhưng ở cửa thành, bọn họ bị Thương Thanh mang binh ngăn lại.

Cửu Tiêu hỏi: “Các người có ý gì? Chẳng lẽ muốn ta cãi lại nguyện vọng cuối cùng của nghĩa phụ ta sao.”

Thương Thanh khẽ mỉm cười: “Sư đệ, đừng tức giận, đây cũng là ý Hoàng thượng, cũng không phải không cho phép các người mang quan tài đi, chẳng qua là đừng đem người không nên mang đi.”

“Chúng ta cũng không mang nhiều người.” Cửu Tiêu nói.

“Vậy sao, nữ nhi của Luật Vương gia, còn có cả Mộ Dung Dật Phong nữa, bọn họ đang ở đâu?” Thương Thanh hỏi

“Ngày hôm qua, hai người bọn họ đã bỏ đi không một lời từ biệt vào lúc nửa đêm, về phần đi nơi nào thì ta cũng không biết.” Cửu Tiêu liếc y một cái: “Bây giờ có thể thả chúng ta ra khỏi thành được chưa.”

“Đây chỉ là lời nói một phía từ ngươi, về phần sự thật cuối cùng như thế nào, còn phải để ta tự mình xem xét mới có thể xác định.” Nói xong y vung tay, thị vệ hoàng tộc phía sau liền tiến lên lục soát đội hộ tống linh vị.

Cửu Tiêu tùy ý để cho bọn họ tìm kiếm, trên mặt không một chút khấn trương nào.

“Ta thật sự không hiểu, ngươi tại sao phải ngu ngốc đến nỗi đi đối đầu cùng Hoàng thượng làm gì.” Tại thời điểm ra tay lục soát, Thương Thanh khuyên: “Giao nữ nhân kia ra là người có thể nhận được vinh hoa phú quý, hơn nữa, nàng cũng có thể trở thành Hoàng hậu, như vậy vẹn toàn đôi bên chẳng lẽ không tốt?”

Cửu Tiêu chậm rãi nói: “Cường ép giữ một nữ nhân không thương mình bên cạnh, khiến cho nàng thống khổ, tại sao ngươi và hần đều thích làm chuyện như vậy.”

“Bởi vì yêu các nàng cho nên không thể tha thứ cho các nàng ở bên cạnh một nam nhân khác.” Thương Thanh trả lời.

“Làm như vậy sẽ vui vẻ sao?” Cửu Tiêu hỏi.

“Sẽ không, nhưng ít nhất cũng không đau khổ.” Thương Thanh nói.

Lúc này, thị vệ hoàng tộc đã lục soát tỉ mỉ tất cả mọi người một lần, nhưng trước sau vẫn không phát hiện ra tung tích của Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong.

“Thế nào, bây giờ có thể đi chưa?” Cửu Tiêu nói.

Thương Thanh yên lặng nhìn hắn như muốn tìm chút gì đó trên mặt hắn, cuối cùng y phất tay sai người mở cửa thành.

Cửu Tiêu không trì hoãn nữa, trực tiếp quay đầu đi ra khỏi thành.

Trong tiếng “lộc cộc” phát ra từ móng ngựa, hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đang lúc gần tới cửa thành, Thương Thanh bỗng nhiên nói: “Chờ một chút!”

Cửu Tiêu không lập tức quay đầu, chỉ lẳng lặng nói: “Người còn muốn thế nào?”

“Ta bỗng nhiên nghĩ đến còn có một nơi chưa kiểm tra qua.” Thương Thanh nhìn linh cữu của Cổ Luật Lưu phía trước, đưa tay muốn nhắc lên.

Chân Cửu Tiêu trên lưng ngựa đạp mạnh một cái, mượn lực bay đến bên cạnh linh cữu đánh nhau cùng Thương Thanh.

Hai người cứ như vậy so chiêu bên cạnh quan tài, nhiều lần mất thấy Thương Thanh muốn nhắc quan tài lên, nhưng Cửu Tiêu đã kịp thời che lại.

Thương Thanh biết nếu cứ như vậy sẽ bất lợi, ánh mắt y trầm xuống, lại một lần nữa nhắc quan tài lên, bắn ám tiễn trong tay vào trong quan tài.

Lông mày Cửu Tiêu nhảy dựng, muốn ngăn cản nhưng đã chậm một bước.

Cùng lúc đó, chỉ thấy nắp quan tài bỗng nhiên bị bật mở, vì để không bị ám tiễn đâm trúng, cuối cùng Đào Yêu vẫn nắp ở trong quan tài chỉ có thể hiện thân.

“Các người trốn thật kỹ.” Con người đậm sắc của Thương Thanh lóe sáng: “Sư đệ, người nên biết rằng người đã phạm vào tội khi quân.”

Cửu Tiêu hiểu giờ phút này đã không còn đường có thể đi, chỉ có thể cứng rắn chiến đấu. Cho nên hắn liền rút kiếm ra, phát ra tiếng vang boong boong, đó là hiệu lệnh tuyên chiến.

Hai bên binh lính ào ào giơ vũ khí của mình lên, bắt đầu chém giết.

Nhất thời tiếng giết kêu gào mạnh mẽ, âm thanh vũ khí va chạm phát ra tiếng, tiếng kêu thảm thiết sau khi bị đâm trúng chấn động cả bầu trời.

Đào Yêu đứng nguyên tại chỗ, nhìn tất cả mọi việc đang diễn ra trước mắt.

Thời gian như đang chậm lại trong nháy mắt, những thứ làm người ta hoảng sợ cũng trở nên mơ hồ, nàng nhìn thấy rõ ràng kiếm sắc bén xuyên qua lồng ngực, rồi lại chém rơi đầu một người.

Thịt và máu tươi tung tóe trên không trung, bầu trời xanh thẳm chậm rãi biến sắc.

Bỗng nhiên, một binh lính nằm trước mặt Đào Yêu, trước ngực của hắn có một lỗ thủng lớn, máu giống như nước suối tuôn ra bên ngoài vây quanh người hắn trở thành một hồ máu, biến ảo thành một mảnh dài hẹp uốn lượn như một con rắn nhỏ bò tới dưới chân Đào Yêu.

Ánh mắt của hắn, mở rất lớn, bên trong có sợ hãi, có nghi ngờ.

Hắn không rõ tại sao mình lại chết.

Nhưng Đào Yêu hiểu, là nàng hại chết hắn, hại chết rất nhiều người, Vạn Trường Phong, vợ chồng Hầu gia, còn có những người vô tội ngay cả tên tuổi của họ nàng cũng không biết kia.

Rất nhiều cuộc giết chóc, cũng vì nàng mới có.

Một dòng máu thấm ướt thị giác nàng, nhuộm thế giới của nàng thành một mảnh máu đỏ.

Đào Yêu nhắm mắt, lại mở ra lần nữa, bên trong thanh thần.

“Dừng tay!” Nàng hô lớn để cho tất cả mọi người đều nghe thấy.

Tiếng đánh nhau dần dần giảm xuống, song phương đề phòng mà nhìn lẫn nhau, nhưng đã tạm thời dừng chém giết lại.

Đào Yêu nhìn Thương Thanh, nhẹ giọng nói: “Chỉ cần người bỏ qua cho bọn họ, ta sẽ tự nguyện trở về cùng với người.”

Nghe vậy, Mộ Dung Dật Phong vội vàng kéo tay nàng, khuyên can nói: “Đào Yêu, nàng có biết nàng đang nói cái gì không?”

Cửu Tiêu đến bên cạnh nàng cam đoan nói: “Đừng lo lắng, ta nhất định sẽ liều mạng mang cô ra khỏi thành.”

“Cái mà ta không muốn thấy nhất chính là người khác vì ta mà dốc sức liều mạng, nhất là huynh.” Đào Yêu nhìn hắn, bỗng nhiên cười, nụ cười kia rất nhẹ, rất mờ nhạt, cũng rất xinh đẹp: “Mặc dù ta không gọi huynh một tiếng ca ca, nhưng trong lòng ta, huynh đã là ca ca của ta, ta không muốn một lần nữa tận mắt nhìn thấy người nhân của ta ra đi.”

Cửu Tiêu đặt tay lên vai nàng, giọng nói kiên định: “Nhưng ta cũng không thể tận mắt nhìn thấy người thân cuối cùng của ta bị nhốt bên cạnh nam nhân mà nàng không thương.”

“Ta không thể nhìn những người vô tội này chết vì ta.” Đào Yêu nhìn thị vệ xung quanh, bọn họ có người đã ngã xuống, vĩnh viễn không thể tỉnh lại được, mà những người còn lại, trên người, trên mặt cũng dính đầy máu của bản thân và của kẻ địch.

Nàng nhẹ giọng nói: “Cho dù chúng ta có thể chạy ra khỏi kinh thành, chạy trốn tới đất phong, chúng ta cũng biết Hàn Ly sẽ không buông tay, sau này việc giết chóc vĩnh viễn sẽ không dừng lại, sẽ còn nhiều người chết hơn nữa... Những thứ này, ta cũng không cách nào thừa nhận được.”

Cửu Tiêu rũ mắt không phản bác được.

Mộ Dung Dật Phong nắm chặt cánh tay của Đào Yêu, đôi mắt sáng quắc nhìn nàng: “Đào Yêu, nếu như chính miệng nàng nói cho ta biết, nàng thích Hàn Ly, ta sẽ không dây dưa cùng nàng nữa, ta sẽ để nàng đến bên cạnh hắn, nhưng nếu như không phải như vậy, ta tuyệt đối sẽ không buông tay, cả đời cũng sẽ không.”

“Mộ Dung.” Đào Yêu đưa tay, lần đầu tiên xoa mặt hắn, “Bây giờ, ta nghĩ ta nên trả lời vấn đề của huynh hỏi hôm qua khi ở trong thiên lao.”

“Như vậy.” Mộ Dung Dật Phong nhìn nàng thật sâu: “Đáp án của nàng là gì?”

“Ta thích chàng.” Đào Yêu chậm rãi nói: “Ta muốn ở cùng chàng đến suốt kiếp.”

Mộ Dung Dật Phong sững sờ đứng nguyên tại chỗ, đột nhiên kéo nàng vào trong ngực ôm thật chặt: “Đã như vậy, ta lại càng không thể thả nàng đi.”

“Nhưng mà Mộ Dung.” Đào Yêu tựa đầu vào vai hắn nhẹ nói: “Cho dù chúng ta tránh được một kiếp này, nhưng sau này nhất định mỗi đêm chúng ta sẽ nhớ tới việc bởi vì mình mà những người vô tội khác phải bỏ mạng. Như vậy chúng ta cũng sẽ hạnh phúc.”

Nghe vậy, Mộ Dung Dật Phong không nói gì nữa, chỉ ôm nàng càng chặt hơn, bởi vì Đào Yêu nói đúng.

Nhưng hắn không muốn thừa nhận, cũng không muốn buông tay.

59. Chương 59: Đỉnh Núi

Chuyển ngữ Xuyên nhi.

Beta Lặng Thầm

“Mộ Dung,” Đào Yêu ghé vào tai hắn nhẹ giọng nói: “Cho dù kiếp này hay kiếp sau ta cũng đều chỉ làm thê tử của Mộ Dung Dật Phong chàng.”

Mộ Dung Dật Phong vuốt tóc Đào Yêu, nhìn ngón tay của mình xuyên qua bên trong mái tóc đen, khe hở dài.

“Mộ Dung...” Đào Yêu hỏi: “Chàng không vui sao?”

“Vui, rất vui.” Mộ Dung Dật Phong hôn lên tóc nàng: “Chỉ là ta hiểu, sau khi nàng nói xong câu đó, nàng sẽ bỏ đi. Ta sẽ phải nhìn thấy vị hôn thê của ta bị ép buộc đến bên cạnh người khác, mà ta lại bất lực.”

“Mộ Dung, chỉ cần chúng ta hiểu rõ tâm ý của nhau, cho dù hai chúng ta phải chia ly cũng sẽ vui vẻ, không phải sao?” Tay Đào Yêu nắm chặt y phục Mộ Dung Dật Phong: “Tình cảm của cha mẹ ta lúc đó đan xen quá nhiều máu tanh thù hận, cho nên bọn họ mới không thể ở bên nhau. Mộ Dung, ta không muốn giống như bọn họ, ta muốn cùng với chàng sống một cuộc sống bình an đạm bạc, nhưng bây giờ, ta phải vào cung.”

“Nhưng hắn là một người lòng dạ sâu không lường được.” Mộ Dung Dật Phong lo lắng: “Đào Yêu, nàng sẽ gặp nguy hiểm.”

“Ta sẽ tự chăm sóc tốt ỉnh.” Đào Yêu lui một bước về phía sau, nhìn vào mắt Mộ Dung Dật Phong, lúc này bọn họ đều hiểu rõ: “Mộ Dung, đồng ý với ta, hãy cùng với Cửu Tiêu rời đi.”

Mộ Dung Dật Phong nhìn nàng thật sâu, một lúc lâu cũng buông tay ra: “Đào Yêu, ta nhất định sẽ cứu nàng ra.”

Đào Yêu kiễng mũi chân hôn lên gương mặt Mộ Dung Dật Phong một cái, đôi môi mềm mại như nước mang theo hơi lạnh.

Khi Mộ Dung Dật Phong còn chưa kịp phản ứng, Đào Yêu đã vì nghĩa không chùn bước cưỡi lên ngựa, đi theo Thương Thanh vào Hoàng cung, đi tới tòa cung điện lạnh lẽo, tịch mịch.

Hàn Ly vẫn ở trong điện chờ đợi Đào Yêu, lúc nhìn thấy nàng bước vào trong điện, hắn mỉm cười: “Ta biết nàng sẽ trở lại.”

Đào Yêu nhìn hắn: “Huynh cũng biết không phải là ta tự nguyện.”

Hàn Ly chậm rãi đến gần Đào Yêu, đứng trước mặt nàng, sau đó từ từ đưa tay cầm lấy một lọn tóc của nàng, đặt ở chóp mũi tình ý ngửi.

Hắn thích làm như vậy, chỉ có như vậy hắn mới có thể xác định Đào Yêu đang ở bên cạnh mình.

“Từ từ,” hắn nói: “Rồi nàng sẽ thay đổi tâm ý của mình.”

“Không thể nào,” Đào Yêu trả lời như chém đinh chặt sắt: “Hàn Ly, tim ta đã không ở nơi này rồi.”

“Vậy sao?” Hàn Ly cười khê: “Nàng muốn nói Mộ Dung Dật Phong đã mang tim nàng đi.”

“Đúng vậy.” Đào Yêu nói rõ hoàn toàn mọi chuyện: “Ta là vị hôn thê của Mộ Dung, người ta yêu là chàng ấy.”

Hàn Ly chậm rãi lắc đầu: “Đào Yêu, nàng sai rồi, nàng là Hoàng hậu tương lai của ta.”

“Sẽ không.” Đào Yêu kiên định mà nhìn hắn: “Chuyện này vĩnh viễn sẽ không xảy ra.”

Tay Hàn Ly nắm chặt tóc Đào Yêu, sức lực lớn như muốn bẻ gãy tóc nàng: “Nàng biết không? Nàng cứ cố chấp như vậy, một ngày nào đó ta sẽ tổn thương nàng.”

“Hiện tại ngươi đã thương tổn ta rồi.” Đào Yêu chỉ rõ.

“Đào Yêu,” Hàn Ly điều chỉnh để giọng nói dịu dàng: “Cậu đã qua đời, trên thế gian này, người có thể bảo vệ nàng chỉ có ta. Ta sẽ chiếu cố nàng, bảo vệ nàng, yêu nàng, cho nàng tất cả những gì nàng muốn. Mà điều duy nhất nàng cần làm chính là đồng ý với ta ở lại.”

“Ta không thích ở lại nơi này.” Đào Yêu nói: “Ta và ngươi không giống nhau, rời khỏi nơi này, ta mới có thể tự do, mới có thể hít thở bình thường.”

“Nàng sẽ thích.” Hàn Ly nói: “Những phi tần kia không phải cũng đến từ ngoài cung sao, thói quen của bọn họ không phải vẫn giống như trước sao?”

“Giống như mẫu hậu của ngươi sao?” Đào Yêu bình tĩnh nói: “Chẳng lẽ ngươi muốn biến ta thành nữ nhân giống như mẫu hậu của ngươi sao?”

Hàn Ly yên lặng, nhưng tay hắn vẫn không buông Đào Yêu ra.

Hai người đứng trong đại điện duy trì tư thế như vậy.

Thật lâu sau, Hàn Ly nói: “Như vậy... ta sẽ xây cho nàng một tòa cung điện khác ở trong hoàng cung này, hai người chúng ta sẽ ở trong đó, được không?”

Đào Yêu lắc đầu: “Không thể nào.”

“Tại sao?” Hàn Ly hỏi: “Khoảng thời gian chúng ta cùng chung sống trong rừng trúc kia không phải rất vui vẻ sao?”

“Không giống, không giống như lúc trước.” Đào Yêu rũ mắt: “Khi đó ngươi là Hàn Ly, nhưng bây giờ, ngươi là Hoàng Thượng.”

Hàn Ly buông nàng ra, từ từ đi tới cửa sổ, ánh mặt trời xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu xuống mặt hắn đậm nhạt không giống nhau.

“Xem ra nàng không thể tự nguyện ở lại bên cạnh ta.” Hắn nói.

“Hàn Ly.” Đào Yêu nhìn hắn: “Thả ta đi, như vậy chúng ta vẫn sẽ là bạn.”

Hàn Ly đưa lưng về phía nàng, ở một khắc kia, dáng người của hắn nhuộm lên một tầng mềm yếu.

Nhưng ngay sau đó, hắn cúi đầu nở nụ cười, cười thật lâu mới dừng lại, hắn nói: “Ta chưa từng nghĩ cuối cùng ta sẽ trở thành bạn của nàng... nàng nên là thê tử của ta.”

Đào Yêu cúi đầu: “Điều này ta không thể thực hiện được... Hàn Ly, thả ta đi.”

Hàn Ly xoay người, thẳng tắp nhìn nàng: “Đào Yêu, một người bị lạnh quá lâu, đối mặt bao nhiêu vất vả mới tiếp xúc được ấm áp làm sao có thể buông tay đây?”

Ánh mắt của hắn hiện lên sự nguy hiểm trong tối tăm.

Bóng đêm mênh mông, gió mát từng cơn.

Mộ Dung Dật Phong ngồi trên đỉnh núi, buồn rầu ngắm bầu trời đầy sao như bức họa tĩnh mịch sâu sắc, lúc ẩn lúc hiện lung linh kỳ ảo.

Hắn lấy trong ngực ra một cái còi sứ, yên tĩnh hướng về kinh thành mà thổi, giống như muốn dùng gió mang theo tâm niệm của mình đến nơi đó.

Đã ba ngày, bọn họ rời khỏi kinh thành đã ba ngày.

Dọc theo đường đi, trong đầu Mộ Dung Dật Phong nghĩ đến đều là Đào Yêu, nàng vẫn ở trong hoàng cung, bị nhốt không một chút tin tức gì.

Đang ngẩn người giọng nói Cửu Tiêu bên cạnh vang lên: “Huynh đang làm gì đó?”

“Ta đang suy nghĩ, Đào Yêu có thể gặp nguy hiểm hay không?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Huynh nên tin tưởng nàng.” Cửu Tiêu khuyên nhủ: “Đào Yêu là người thông minh.”

“Nhưng người mà nàng phải đối mặt chính là Hoàng thượng, người có quyền lực cao nhất thế gian này.” Tiếng thở dài của Mộ Dung Dật Phong bị gió cuốn đi.

“Nói đúng hơn là các người phải đối mặt với cùng một địch nhân.” Cửu Tiêu nặng nề vỗ vai hắn: “Huynh cũng không lùi bước, như vậy Đào Yêu cũng sẽ không dễ dàng buông tha.”

“Đúng vậy.” Mộ Dung Dật Phong trầm trầm nói: “Đào Yêu đúng là một người không bao giờ chịu nhận thua.”

“Yên tâm đi, chịu đựng qua kiếp nạn này, các người sẽ ở cùng với nhau.” Cửu Tiêu an ủi.

“Vậy còn huynh?” Mộ Dung Dật Phong hỏi: “Sau này, huynh định làm như thế nào?”

“Một thời gian nào đó, ta sẽ biến mất.” Cửu Tiêu nhìn sơn cốc sâu không lường được dưới chân nói: “Ta sẽ dùng một thân phận khác, đi du ngoạn khắp nơi, sống một cuộc sống theo ý thích.”

“Huynh nguyện ý buông tha cho tất cả? Binh quyền, tiền tài, địa vị?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Huynh và ta đều biết, những thứ này mặc dù rất mê người, nhưng nếu hưởng thụ chúng cũng đồng nghĩa với việc lòng huynh đã bị giam cầm, vĩnh viễn cũng không thể vui vẻ một lần.” Cửu Tiêu đặt kiếm trên đầu gối mình.

“Thanh kiếm này có ý nghĩa gì với huynh sao?” Mộ Dung Dật Phong tò mò: “Ta thấy huynh luôn yêu quý nó như bảo bối.”

“Nó là lễ vật mà nghĩa phụ tặng cho ta khi ta tròn mười tám tuổi.” Cửu Tiêu nhẹ nhàng mà vỗ về chuôi kiếm: “Nghĩa phụ nói hy vọng ta có thể dùng thanh kiếm này bảo vệ tốt Đào Yêu.”

“Huynh có muốn nói một chút về chuyện của mình không?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

Gió trên đỉnh núi rất mạnh, thổi tung phần phật quần áo của bọn họ. Sau một hồi trầm mặc, Cửu Tiêu mở miệng:

“Ta là cô nhi, không cha không mẹ, từ khi ta bắt đầu hiểu chuyện đã lưu lạc đầu đường. Vì để sinh tồn, ta ăn cơm thừa của người khác bỏ đi ở trên đường, thậm chí tranh giành thức ăn với chó.

Có một lần, trên đường ta không tìm được đồ ăn, dạ dày như có bàn tay cào cấu, thật sự rất đói bụng, đói đến không chịu được, liền trộm một cái bánh bao, nhưng vận khí không tốt, bị chủ quán bắt được. Người kia nắm lấy tóc ta, ra sức mà dùng chân đạp lên thân thể ta. Ta nằm trên mặt đất, đau đến co rút, ta cảm giác được máu từ trong miệng ta tràn ra, còn nghe thấy được tiếng vang của xương sườn bị bẻ gãy, ngay lúc đó ta cho là mình sẽ chết, nghĩa phụ đi ngang qua nhìn thấy tất cả, ông ấy ngăn cản chủ quán đánh ta, cũng cứu ta về Vương phủ, hết lòng chiếu cố ta, hơn nữa còn dạy ta võ công.

Nghĩa phụ cho tới bây giờ vẫn luôn thẳng thắn nói mình không phải người tốt, ông nói cứu ta, dạy ta võ công, cũng là có mục đích vì để cho sau khi ta lớn lên sẽ bảo vệ con gái ông ấy. Ta từng hỏi ông, tại sao lại lựa chọn ta, ông nói khi nhìn thấy ánh mắt của ta, ông ấy đã biết ta là người làm cho người khác cam tâm tình nguyện tin tưởng.

Nghe được lời của ông lại không làm ta thất vọng, ngược lại khiến ta rất an tâm, bởi vì như vậy, ta sẽ không thiếu nợ ân tình của ai. Nhưng thời gian chung sống càng dài, ta phát hiện ra ông ấy không phải là người vô tình như vậy. Lúc ta ngã bệnh, ông ấy sẽ giống như một phụ thân hiền từ canh giữ bên cạnh ta, chăm sóc ta cả đêm... Cảm giác này, thật sự rất ấm áp.”

“Những năm này rốt cục cuộc sống của Luật Vương gia trôi qua như thế nào?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Không tốt lắm.” Cửu Tiêu nhớ lại nói: “Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua nụ cười của ông ấy, nhiều khi ông nhốt mình trong thư phòng vẽ tranh, tất cả những bức tranh ông vẽ đều là cảnh một nữ nhân đứng dưới gốc cây hoa đào. Rất nhiều năm sau, ta mới biết được, đó chính là mẫu thân của Đào Yêu. Ông vẫn một mực thăm dò tin tức của Đào Yêu, nhưng vẫn không thể tự mình tới tìm hai mẹ con các nàng.

Rốt cục có một ngày, tin mẫu thân Đào Yêu qua đời được người truyền đến, sau khi nghe thấy tin tức kia, ông đứng không nhúc nhích trên chòi nghỉ mát trong hồ suốt một đêm. Cũng chính từ ngày đó, ta phát hiện ra tính mạng của ông đã trôi qua hơn một nửa. Sở dĩ ông còn sống là vì bảo vệ Đào Yêu, bảo đảm nàng không bị Thái hậu phát hiện. Thật không ngờ, sau khi cô qua đời, Đào Yêu liền đi tìm ông ấy. Nghĩa phụ một mực âm thầm lo lắng chăm sóc cho nàng, ông không muốn ngăn cản, ông cho rằng tất cả đã được định từ trước. Rốt cục các người lại tìm đến kinh đô, rồi tìm được ông. Nghĩa phụ chờ ngày được giải thoát này, cho nên sau khi tính toán tốt tất cả kế hoạch, ông đã lựa chọn ra đi.”

Nghe vậy, Mộ Dung Dật Phong buồn bã nói: “Ông ấy không phải là người xấu, nhưng ban đầu tại sao phải hạ thủ sát hại hai mẹ con Đào Yêu?”

“Bởi vì ông cho rằng mình yêu quyền lực còn hơn tất cả mọi thứ.” Cửu Tiêu hiểu rõ: “Nhưng sau này ông mới hiểu được mình đã sai, nhưng tất cả cũng đã muộn.”

Mộ Dung Dật Phong lẩm bẩm nói: “Đã sai rồi thì tất cả đều sẽ thay đổi.”

60. Chương 60: Kịch Chiến

Chuyển ngữ Xuyên nhi

Beta Nhã Vy

“Nhưng ít ra trước khi ông ấy qua đời, ông ấy đã yên lòng mà giao Đào Yêu cho huynh.” Cửu Tiêu nói: “Ông ấy ra đi rất an tâm.”

“Ta?” Mộ Dung Dật Phong cười tự giễu: “Ta là người vô dụng nhất, cả ngày chỉ biết ăn uống vui đùa thôi, chọc cười người khác, chung quy lại cũng là người không đứng đắn. Bây giờ còn để Đào Yêu bị nhốt trong hoàng cung, mà một ý nghĩ cũng không có...”

“Chỉ có lúc ở bên huynh Đào Yêu mới vui vẻ.” Cửu Tiêu nói: “Chỉ khi huynh khiến một cô gái cảm thấy vui vẻ, huynh mới có tư cách trở thành trượng phu của nàng.”

“Nghe huynh nói như vậy, lòng tự tin của ta tăng vọt rồi.” Mộ Dung Dật Phong vỗ ngực, hướng về phía bầu trời cười to ba tiếng; “Không sai, ta sẽ cố gắng phấn chấn trở lại, sớm cứu Đào Yêu từ trong tay của tên ma đầu kia ra!”

Vừa dứt lời, phía sau liền truyền tới một giọng nói lạnh lạnh: “Đáng tiếc, ngươi sẽ không có cơ hội này.”

Mộ Dung Dật Phong kinh hãi, quay đầu lại phát hiện đúng là cái tên Thương Thanh âm hồn bất tán chẳng biết lại xuất hiện từ lúc nào, hơn nữa phía sau y còn có ba gã hắc y nhân mặt mũi âm trầm.

“Vị đại hiệp này, ta cảm thấy huynh hẳn là nên đổi tên thành con ruồi mới đúng. Cả ngày không có chuyện gì cứ quần quýt lấy chúng ta, có phiền hay không vậy?” Mộ Dung Dật Phong bắt đầu oán trách.

“Đợi người chết rồi cũng sẽ không ngại phiền.” Lời nói lộ ra u ám, trong mắt Thương Thanh lại lộ ra tia sáng khát máu quen thuộc.

“Thương Thanh, lời ngươi nói cũng thật nhiều chỗ hở.” Cửu Tiêu rút kiếm trong tay ra, vẽ ra một ánh sáng lóa mắt trên không trung: “Ai sống ai chết cũng chưa biết được.”

“Đúng rồi, thiếu chút nữa ta quên mất, trên tay ngươi còn có năm ngàn tinh binh. Ngươi cho là chỉ cần ngươi ra lệnh một tiếng, bọn họ lập tức sẽ lên núi bằm thây vạn đoạn chúng ta sao?” Khóe miệng Thương Thanh bỗng nhiên lộ ra một nụ cười kỳ quái: “Đáng tiếc, ta cũng không phải là tay không mà đến.”

Cửu Tiêu ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt nhất thời cứng ngắc lại.

Quân đội của bọn họ tìm nơi ngủ lại ở sườn núi bên trong dãy cốc, mà lúc này, bốn phía bên trên sườn núi lại bị trọng binh mai phục toàn bộ, trong tay mỗi người đều cầm cung tên.

“Trông thấy không?” Khóe miệng Thương Thanh khẽ nhếch lên: “Chỉ cần ta vung tay lên, toàn quân bọn họ liền bị diệt. Cho nên vì an toàn thủ hạ của ngươi, ngươi nên suy nghĩ, ta xin khuyên ngươi không nên tùy tiện hạ lệnh.”

“Rốt cục là ngươi muốn làm gì?” Cửu Tiêu trầm giọng hỏi.

“Phụng theo ý chỉ hoàng thượng, khiến cho các ngươi biến mất trên thế giới này.” Thương Thanh nói.

“Tại sao hẳn lại muốn làm như vậy?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Bởi vì Hoàng thượng cho là làm như vậy thì trên thế giới này, bên cạnh Đào Yêu sẽ chỉ còn lại có một mình ngài là người gần gũi thân cận nhất, nàng sẽ ngoan ngoãn ở lại trong hoàng cung làm bạn cùng ngài.” Thương Thanh nói.

Mộ Dung Dật Phong hừ lạnh một tiếng: “Xem ra Hoàng thượng kia cũng không hiểu Đào Yêu.”

“Vậy sao?” Thương Thanh không quan tâm cười cười: “Nhưng Đào Yêu vĩnh viễn sẽ phải ở lại bên cạnh hần, không có cách nào có thể thay đổi sự thật này.”

“Tất cả chuyện này đều là kế hoạch của các người đúng không?” Ánh mắt Cửu Tiêu trầm xuống: “Từ lúc vừa mới bắt đầu, hần cũng không tính thả chúng ta đi.”

“Thả hỏ về rừng, đây cũng không phải là một việc sáng suốt mà một người nên làm.” Thương Thanh không chút lo lắng nói: “Từ khoảnh khắc các người quyết tâm đối nghịch cùng với Hoàng thượng, mạng sống của các người cũng đã chấm dứt. Hoàng thượng cũng biết, dựa vào năm ngàn tinh binh kia, ở kinh đô sẽ không thể chế ngự các người. Cho nên ngài liền lựa chọn nơi này, sớm mai phục trọng binh ở đây, chuẩn bị tiễn các người lên Tây Thiên.”

“Có thể được đãi ngộ long trọng như vậy, thật đúng là làm cho chúng ta thụ sủng nhược kinh.” Trong giọng nói của Mộ Dung Dật Phong mang theo châm chọc: “Đúng rồi, ba vị mặt mày không chút biểu cảm sau lưng người còn sống không vậy? Bọn họ đến xem náo nhiệt hay là đến đánh nhau?”

“Bọn họ là hai sát thủ số một trong hoàng cung.” Thương Thanh lạnh lùng cười một tiếng: “Đồng thời cũng là người tới để lấy tính mạng các người.”

“Thật ra thì đối phó với chúng ta, một mình người cũng đã đủ rồi, cần gì phải làm phiền nhiều vị đại hiệp như vậy đâu?” Mộ Dung Dật Phong cười cười.

“Bởi vì Hoàng thượng muốn các người chết vô cùng sạch sẽ, muốn hoàn toàn biến mất.” Thương Thanh trả lời.

“Tốt, chúng ta quyết chiến sinh tử cùng với các người, nhưng những binh lính phía dưới kia, không nên tổn thương bọn họ.” Cửu Tiêu khẩn cầu.

“Yên tâm, ta chỉ muốn người chết đi, răn mất đầu, bọn họ chỉ có thể quy hàng.” Trong lúc nói chuyện, kiếm của Thương Thanh cũng được rút ra khỏi vỏ, tản ra ánh sáng băng lãnh dưới ánh trăng: “Vậy cũng đừng làm chậm trễ thời gian nữa.”

Nói xong, bốn bóng đen xông thẳng về phía Mộ Dung Dật Phong và Cửu Tiêu.

Nhưng khi đến trước mặt, Thương Thanh và ba vị đại nội sát thủ khác không để ý đến Mộ Dung Dật Phong mà trực tiếp lướt qua hần, cùng tiến lên vây quanh đánh nhau với Cửu Tiêu.

Đây quả thực là khinh thường trần trụi mà! Nghĩ mỗi Mộ Dung là kẻ hành hạ.

Mộ Dung Dật Phong kích động, nổi giận, bộc phát hét lớn: “Các người tốt xấu cũng phải người tới giết ta đi, cho ta chút thể diện biết không?”

Thương Thanh mỉm cười: “Không được.”

Sát thủ Giáp khinh bỉ: “Cái này có cần thiết sao?”

Sát thủ Ất phỉ nhổ: “Giết người sẽ làm ô uế đao ta.”

Sát thủ Đinh an ủi: “Tiểu tử người yên tâm, sau khi giết chết hần, chúng ta sẽ tới đem người băm thành thịt vụn.”

Nghe vậy, Mộ Dung Dật Phong cười cứng đờ: “Ta chỉ nói chơi thôi, các người đừng để ý.”

Trên trán Cửu Tiêu chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh: tại sao mình lại có bằng hữu như vậy chứ? Thật mất thể diện.

Nhưng lời nói ra cũng không thu trở lại được, tên sát thủ cầm ngân thương thối lui ra khỏi hàng ngũ vây đánh Cửu Tiêu, chuẩn bị tiêu diệt cái người làm phiền Mộ Dung Dật Phong này.

Mộ Dung Dật Phong tránh trái tránh phải, nhiều lần suýt nữa thì bị trường thương đâm trúng nhưng dựa vào thân thể linh hoạt nên tránh thoát được tập kích trí mạng.

Sát thủ hừ lạnh một tiếng: “Tiểu tử, đừng có ra vẻ ta đây, mau lấy vũ khí của người ra.”

“Ta không có dùng vũ khí.” Mộ Dung Dật Phong nói.

“Đùa quài, hành tẩu giang hồ sao có thể không mang theo vũ khí?” Sát thủ không tin.

“Ta quên mua.” Mộ Dung Dật Phong liên tục cười khổ, vì sợ Đào Yêu ghét bỏ mình mang cây quạt quê mùa, mấy ngày hôm trước hắn liền ném nó đi. Vốn là tính dành chút thời gian ra ngoài cửa hàng chọn một thanh kiếm oai phong, nhưng bởi vì bình thường lúc động tới vô đều là việc của Cửu Tiêu, không cần hắn phải quan tâm, dần dần, hắn cũng quên chuyện này đi. Bây giờ nhìn lại, hắn quả thật là ngại mình chết không đủ nhanh mà.

“Nếu như vũ khí mình dùng là đi mua chẳng phải rất mất mặt hay sao?” Giọng nói của Sát thủ lạnh như băng: “Vũ khí phát đoạt từ tay đối thủ mình giết chết mới là đồ tốt.”

Mộ Dung Dật Phong nuốt nước miếng: “Nói vậy vũ khí của ngươi cũng là...”

“Không sai.” Sát thủ vuốt ve ngân thương của mình, trong mắt mang theo máu lạnh: “Lại nói về chủ nhân của ngân thương này, ngươi cũng biết đấy.”

Sao, ngươi không biết sao?” Sát thủ dường như rất hài lòng khi thấy sự khác thường của Mộ Dung Dật Phong, hắn chậm rãi nói: “Ngày đó vào ban đêm, chính là chúng ta đã huyết tẩy Bột Hải Hầu phủ. Ta đích thân đâm chết Bột Hải hầu, nhìn hắn ngã trên mặt đất, sau đó ta giẫm lên đầu của hắn, nhấn xuống từng chút một, buộc hắn gọi ta là gia gia...”

“Câm miệng.” Mộ Dung Dật Phong khẽ cúi thấp đầu, giọng nói rất nhẹ.

“Ngươi còn chưa nghe thấy phần đặc sắc đâu.” Sát thủ ác ý mà tiếp tục nói: “Hắn không chịu, cho nên ta liền túm lấy trường thương của hắn mà đâm trúng vào lồng ngực của hắn...”

“Câm miệng.” Con người Mộ Dung Dật Phong bắt đầu co rút lại.

Nhưng tên sát thủ kia vẫn nhớ lại chuyện máu tanh xưa cũ mà kể ra: “Ta đâm thương vào cơ thể hắn, cứ đâm vào rút ra, loại cảm giác này quả thật rất tuyệt vời...”

Mộ Dung Dật Phong bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hàn băng bắn bốn phía, hắn nhanh như tia chớp, nhanh chóng đánh tới kẻ đã sát hại sư phụ mình. Chỉ thấy hắn phát ống tay trái một cái, gọn gàng mà linh hoạt đoạt ngân thương lại.

“Tiểu tử, nhìn không ra công phu của ngươi cũng không tệ.” Sát thủ hí hóp mắt lại: “Nhưng ngươi làm như vậy quả là muốn tìm chết.”

Mộ Dung Dật Phong một thân bạch y bị gió thổi tung, bay nhẹ nhàng như hoa lê.

Ngân thương trong tay hắn lóe ra ánh sáng trong trẻo lạnh lùng dưới ánh trăng.

Cả người hắn tỏa ra một loại hơi thở lạnh lùng băng tuyết.

Hắn yên lặng mà đứng nguyên tại chỗ, nhìn tên sát thủ kia đang vọt tới phía mình...

Phía bên này, Cửu Tiêu đang đánh nhau kịch liệt cùng ba người kia, lại nghe thấy bên kia phát ra một tiếng hét thảm thiết, như một cây đao phá vỡ đêm yên tĩnh.

Trong lòng Cửu Tiêu cả kinh, cho là Mộ Dung Dật Phong đã xảy ra chuyện, liền ra sức đánh ra khỏi vòng vây, chuẩn bị đi cứu hắn.

Nhưng xoay người lại phát hiện Mộ Dung Dật Phong đang cầm một cây ngân thương, từ từ hướng vọt sang bên này.

Dưới ánh trăng, áo trắng của hắn nhuộm đầy máu, là máu của người khác.

Mà phía sau hắn, tên sát thủ kia lặng im nằm, không nhúc nhích nữa.

“Huynh giết hắn?” Cửu Tiêu lẩm bẩm nói.

Mộ Dung Dật Phong lau máu trên cán thương, nhẹ giọng nói: “Ta rốt cục cũng báo thù được cho sư phụ.”

“Thì ra ngươi cũng không đơn giản.” Thương Thanh nhướng lông mày: “Chỉ có điều tối hôm nay các người nhất định phải chết ở chỗ này!”

Nói xong, y bỏ Cửu Tiêu lại, quyết định trừ bỏ Mộ Dung Dật Phong trước.

Mộ Dung Dật Phong cũng không sợ hãi, hấn gươm ngân thương lên, dùng toàn lực của mình sử dụng Hách Liên thương pháp đánh ra, bắt đầu nghênh chiến.

Ngân thương và kiếm sắc bén va chạm vào nhau, phát ra tiếng vang boong boong, thỉnh thoảng cũng ma sát ra những tia lửa nhỏ.

Hai người giao chiến mấy hiệp còn chưa phân ra thắng bại.

Trên mặt Thương Thanh cũng không còn ung dung như lúc đầu.

Đúng lúc này, Mộ Dung Dật Phong bỗng nhiên đánh ra một chiêu, dùng xu thế nhanh chóng đâm về phía dưới xương sườn của Thương Thanh. Thương Thanh cũng không khinh thường, thân thể chuyển động nhanh hơn, tránh thoát nguy hiểm, ai ngờ đây là hư chiêu, chỉ thấy Mộ Dung Dật Phong xoay người một cái, quay thương lại, dây tua màu trắng dây vung lên một vòng tròn hư ảo, sau đó thẳng tắp đâm tới hướng mà Thương Thanh tránh né.

Thân thể Thương Thanh chấn động, vội vàng không ngừng biến hóa thể đi của thân thể nhưng vẫn không tránh né kịp, bên hai má bị đâm ra một vết máu.

Thương Thanh chỉ cảm thấy trên mặt mình nóng lên, đưa tay lên sờ nhẹ, trên tay tràn đầy chất lỏng sền sệt, nhuộm đầy đường vân.

“Mộ Dung Dật Phong, ta quả thật là đã xem thường ngươi.” Thương Thanh dùng bàn tay nhuộm đầy máu của mình nắm chặt chuôi kiếm: “Bây giờ sẽ chính thức đến lượt ta chiếu cố ngươi.”

Nói xong, ánh mắt của y trầm xuống, tụ hết sức lực toàn thân trên kiếm trong tay, sát khí lạnh thấu xương, khiến cho cỏ cây chung quanh cũng phải run rẩy.

Tối nay, trăng cuối tháng vẫn tàn như trước, bị vài đám mây lạnh lẽo bịt kín, càng được phần ảm đạm.

Mộ Dung Dật Phong dùng ngân thương chặn trước người, toàn bộ tinh thần cảnh giác, bây giờ hấn giống như là một người khác, người được sinh ra trong thời khắc nguy hiểm nhất.

Nhưng trong lúc không khí vô cùng khẩn trương, Mộ Dung Dật Phong giống như nghe thấy giọng nói của Đào Yêu đang gọi tên của hắn.

Mộ Dung, Mộ Dung, Mộ Dung...

Mộ Dung Dật Phong hiểu rõ, giọng nói kia không phải là thật, nhưng trong lòng lại có một loại mừng rỡ.

Giống như Đào Yêu nói, chỉ cần biết được tâm ý của nhau, như vậy cho dù chia cắt hai nơi thì cũng vui vẻ.

Hắn chỉ cần biết Đào Yêu cũng nghĩ tới mình, như vậy, tất cả mọi việc còn lại đều không quan trọng nữa.

Chuyện nên đến cũng đã đến, rốt cục Thương Thanh đánh ra một kiếm kia, kiếm khí bí mật mang theo xu thế kinh sợ, trên mặt đất vẽ ra một dấu vết thật sâu, nhanh chóng đánh tới phía Mộ Dung Dật Phong.

Không có cách nào tránh khỏi một kiếm kia, Mộ Dung Dật Phong bị kiếm khí làm cho lui thẳng về phía sau, mắt thấy phía sau chính là vách núi, hắn vội cầm ngân thương vào bên trong núi đá, ngừng thể di chuyển của thân thể. Nhưng cái này cũng không thể kiên trì được lâu, cán ngân thương dần dần từ thẳng tắp biến thành cong, biến thành hình trăng rằm.

Mộ Dung Dật Phong gắng sức nỗ lực chống đỡ, trên trán phủ đầy mồ hôi, mà mu bàn tay cũng bị kiếm khí vẽ ra rất nhiều vết thương, máu tươi như hoa đào loại bay tán loạn trong không khí, nhuộm dần ra mùi ngọt tanh mà nguy hiểm.

Bỗng nhiên, một tiếng “Răng rắc” vang lên, ngân thương không chịu đựng được mà gãy ở chính giữa. Mà Mộ Dung Dật Phong cũng thuận thế ngã về phía sau, chân giẫm lên khoảng không, ngã xuống vực sâu không thấy đáy.

Đúng lúc này, một cánh tay cường tráng mà mạnh mẽ giữ chặt hắn lại.

Mộ Dung Dật Phong ngẩng đầu liền nhìn thấy Cửu Tiêu. Mà phía sau Cửu Tiêu, Thương Thanh và hai gã sát thủ khác đang từ từ đi tới gần.

“Buông tay đi!” Mộ Dung Dật Phong hô to: “Đừng để ý đến ta, huynh mau chạy đi!”

Cửu Tiêu đưa lưng về phía ánh sáng, không thấy rõ được vẻ mặt của hắn, nhưng cặp mắt kia lại lóe lên ánh sáng kiên định: “Huynh cho rằng ta sẽ làm như vậy sao?”

“Cửu Tiêu, huynh nhất định phải trốn thoát!” Mộ Dung Dật Phong nhìn hắn: “Nếu huynh cũng chết đi, còn có ai có thể đi cứu Đào Yêu đây!”

Hai người đang nói chuyện, Thương Thanh và hai gã sát thủ khác đã đứng lại sau lưng Cửu Tiêu.

Một gã sát thủ trong đó giơ đao lên, đang chuẩn bị chém xuống cổ Cửu Tiêu, lại bị Thương Thanh giơ tay lên ngăn lại: “Hai vị, ta và sư đệ còn có rất nhiều ân oán chưa kết thúc, có thể để ta động thủ trước hay không?”

Hai gã sát thủ gật đầu, lui về phía sau một bước.

Thương Thanh đi tới phía sau lưng Cửu Tiêu, trong mắt từ từ hiện ra một nụ cười lạnh lùng, sau đó hắn giơ kiếm lên, đâm xuyên qua vai trái của Cửu Tiêu.

Thân thể Cửu Tiêu run lên, trên trán phủ đầy mồ hôi lạnh, nhưng cánh tay kia vẫn nắm lấy tay Mộ Dung Dật Phong, từ đầu đến cuối vẫn không buông lỏng.

Máu theo cánh tay của Cửu Tiêu chảy xuôi đến trên lòng bàn tay Mộ Dung Dật Phong, thiêu đốt ánh mắt của hắn, hắn gào lớn: “Cửu Tiêu, mau buông tay, đi mau, tên ngu ngốc này! Hai người chúng ta không thể cùng thoát được đâu!”

Cửu Tiêu cắn chặt môi dưới, nhẹ giọng nói: “Huynh chết rồi, ta làm sao ăn nói với Đào Yêu đây, hơn nữa... Ta không thể cứ như vậy nhìn bằng hữu của ta chết đi.”

Một trận đêm gió thổi tới, đâm vào ánh mắt Mộ Dung Dật Phong đau đớn.

“Thật là làm cho người cảm động.” Đáy mắt lạnh băng của Thương Thanh không chút thay đổi: “Ta xem người rốt cục có thể kiên trì tới khi nào!”

Nói xong, thanh kiếm dính đầy máu kia lại đâm vào vai phải của Cửu Tiêu.

Cửu Tiêu rên lên một tiếng, thân thể nhất thời nằm rạp trên trên mặt đất, bắt đầu dùng hai tay kéo Mộ Dung Dật Phong.

Một dòng máu sền sệt chảy xuống tay của Mộ Dung Dật Phong, nhỏ trên mặt của hắn, tiến vào trong mắt của hắn.

Mộ Dung Dật Phong cắn răng, cười to nói: “Cửu Tiêu, buông tay cho ta, ai xem ngươi là bằng hữu chứ, ta và Đào Yêu xem ngươi như hộ vệ miễn phí, gặp nguy hiểm lại bắt ngươi tiến lên mà thôi. Chỉ là một câu nói giỡn, ngươi lại cho là thật, thật là buồn cười, ngươi cũng không soi gương mà nhìn một chút, ngươi xứng làm bằng hữu của chúng ta sao?”

Nghe vậy, trên mặt Cửu Tiêu hoàn toàn bình tĩnh, mà tay hắn vẫn chặt chẽ kéo Mộ Dung Dật Phong.

Có phải bằng hữu hay không cũng không phải ra từ miệng, là dùng tâm cảm giác, suốt con đường này, hắn thật sự cảm nhận được rõ ràng tình bằng hữu giữa bọn họ.

Thấy Cửu Tiêu không mắc mưu, Mộ Dung Dật Phong nóng nảy, vội nói: “Cửu Tiêu, huynh làm như vậy là vì quan tâm ta, ừ ừ, ta biết rồi, huynh nhất định là đã yêu ta. Nói mau, người mỗi ngày nhìn lên ta tắm rửa có phải là huynh không, còn có cái quần lót nhỏ của ta cũng là do huynh trộm có đúng không?”

Trên trán Cửu Tiêu nổi gân xanh: “Mộ Dung Dật Phong, huynh câm miệng cho ta!”

“Quả thật là huynh đệ tình thâm.” Thương Thanh châm chọc nói.

“Đây là người hâm mộ không được đấy.” Mộ Dung Dật Phong trừng hắn một cái: “Loại người như ngươi nhất định cả đời cũng sẽ không có bằng hữu!”

“Tốt lắm, ta sẽ thành toàn cho các người, xuống âm phủ cả đời làm bằng hữu!”

Nói xong, Thương Thanh giơ kiếm lên, một đường kiếm nhanh chóng loáng lên, kiếm xuyên vào từ sau lưng Cửu Tiêu, sau đó lại đâm ra từ ngực.

Thời gian như dừng lại.

Một dòng máu uốn lượn một đường thê lương trên thân kiếm, in một vết sinh mạng lên vách đá

Thương Thanh dùng lực lần nữa, “Chà” một tiếng rút kiếm ra, máu từ miệng vết thương phun ra đầy trời trong nháy mắt, bị ánh trăng nhuộm thành trong trẻo lạnh lùng.

Đến bây giờ, Cửu Tiêu vẫn không buông cánh tay đang kéo tay Mộ Dung Dật Phong ra, nhưng thân thể của hắn đã không còn bất kỳ sức lực nào. Chỉ thấy thân thể hắn lay động, sau đó cả hai cùng rơi xuống vách núi

Thương Thanh đứng ở trên vách đá, tùy ý để gió đêm thổi loạn tóc mình, đôi mắt màu xanh biếc kia lộ ra một ánh sáng bình tĩnh.

“Sư đệ, tạm biệt.”

Đào Yêu chợt mở mắt ra.

Trong phòng u ám, ánh trăng mỏng manh chui vào in lên mặt đất một bóng hình trong suốt của khung cửa sổ

Tuy là đầu mùa hè nhưng ban đêm vẫn có chút lạnh. Gió bí mật mang theo mùi hoa lê thơm ngát trong sân mà đến, lay động cả lụa mỏng trong phòng, lung lay theo chiều gió.

Tất cả đều yên tĩnh, nhưng tâm của Đào Yêu lại kịch liệt nảy lên, không rõ nguyên nhân.

Loại cảm giác bất an này càng ngày càng mãnh liệt, tiếng tim đập nhanh chấn động khiến àng nhĩ nàng phát đau.

Nàng nhắm mắt lại, cố gắng ổn định hô hấp.

Đang lúc ấy, một cái tay lạnh lạnh xoa lên trán nàng, giọng nói Hàn Ly dịu dàng vang lên: “Nàng chảy mồ hôi lạnh nhiều quá, sao vậy?”

Đào Yêu không mở mắt, hồi lâu sau mới nhẹ giọng chất vấn: “Tại sao người lại ở đây?”

“Ta tới thăm nàng một chút.” Hàn Ly hỏi lại vấn đề vừa rồi: “Nàng mơ thấy ác mộng sao?”

Đào Yêu mấp máy đôi môi: “Ta mơ thấy... Mộ Dung và Cửu Tiêu gặp phải bất trắc.”

“Vậy sao?” Khóe miệng Hàn Ly khẽ giương lên, tay hắn khẽ vuốt trán Đào Yêu như cũ, khẽ nhích xuống một chút.

“Hình như nàng rất quan tâm đến bọn họ.” Hàn Ly thì thầm.

“Đúng vậy.” Đào Yêu đưa hai tay lên đặt trên ngực: “Bọn họ là người quan trọng nhất trong sinh mệnh của ta.”

“Vậy còn ta thì sao?” Hàn Ly hỏi: “Ta là cái gì của nàng?”

“Người bạn tốt của ta, nếu người chịu thả ta đi theo lời ta đã nói.” Đào Yêu nói.

“Đào Yêu,” Tay Hàn Ly ngừng lại, giọng nói của hắn rất nhẹ: “Nàng biết không? Ta đã mất hết kiên nhẫn rồi.”

“Trong mắt ta,” Đào Yêu nói: “Đây là một chuyện tốt.”

“Không, nàng không biết ta sẽ làm ra cái gì đâu,” Giọng nói Hàn Ly trầm xuống, cuối cùng như lẩm bẩm tự nói: “Có đôi khi, ngay cả ta cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.”

Đào Yêu yên lặng nghe, không hề lên tiếng.

“Đào Yêu,” Hàn Ly hỏi: “Nếu lúc ta và Mộ Dung Dật Phong đối đầu với nhau, nàng sẽ chọn ai?”

“Mộ Dung.” Đào Yêu nhẹ nhàng mà trả lời, giọng nói kiên định.

Hàn Ly yên lặng.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ còn lại lựa mông bị gió thổi bay khẽ phát ra tiếng vang.

Thật lâu sau, giọng nói lạnh lạnh của Hàn Ly theo gió thổi tới: “Đào Yêu, ta nhớ ta đã từng nói qua với nàng, ta không thích bị lựa chọn.”

“Đã như vậy, người không nên làm chuyện cần phải lựa chọn này.” Đào Yêu bình tĩnh mà phản bác.

“Ta cũng nghĩ vậy... Nhưng chuyện này lại không cách nào tránh khỏi.” Hàn Ly nhẹ giọng nói.

“Quả thật là rất mâu thuẫn.” Đào Yêu chậm giọng.

“Vì ta không muốn bị lựa chọn nên chỉ có một cách.” Hàn Ly dùng giọng nói ôn hòa không sợ hãi không chút gợn sóng nói: “Chỉ cần khiến cho đối thủ biến mất thì ta vĩnh viễn sẽ không bị nàng vứt bỏ.”

Một tiếng “cách”, gió lạnh từ từ đẩy cửa sổ ra, mùi hoa lê thanh nhã tràn ngập cả gian phòng.

Đào Yêu đứng dậy, cầm một cây trầm kê vào cổ họng Hàn Ly.

“Người đã làm cái gì?” Trên khuôn mặt Đào Yêu lần đầu tiên xuất hiện lửa giận: “Rốt cục người đã làm gì bọn họ?”

Cây trầm sắc nhọn cắt vào da làm máu rỉ ra, chậm rãi ngấm vào long bào màu vàng.

Hàn Ly mỉm cười: “Bọn họ đã biến mất trên thế giới này, vĩnh viễn biến mất.”

Ánh mắt Đào Yêu bỗng nhiên tan rã, dường như linh hồn đã không còn tồn tại.

Hàn Ly đoạt lấy cây trầm, ném xuống đất, kim loại tiếp xúc với mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy vang vọng trong căn phòng.

Hàn Ly kéo Đào Yêu đang thất hồn lạc phách vào ngực mình, lưu luyến nhìn nàng, dịu dàng nói: “Bây giờ rốt cục chỉ còn lại có hai người chúng ta, Đào Yêu, từ nay về sau, nàng chỉ có thể ỷ lại vào ta.”

Hắn nhìn ánh mắt của nàng, cho dù nơi đó đã trống rỗng, cái gì cũng không còn nữa. Nhưng ít ra, trong ánh mắt đục ngầu mơ hồ đó đang phản chiếu khuôn mặt của hắn.

Như vậy là đủ rồi, đối với hắn mà nói, như thế này là đủ rồi.

Hàn Ly cúi đầu, hôn lên môi nàng.

Giờ phút này, môi Đào Yêu lạnh như băng, nhưng nàng không còn kháng cự nữa.

Hàn Ly hôn nàng thật sâu, nhẹ nhàng mà gặm cắn cánh môi hoa đào của nàng, hưởng thụ tư vị lạnh mà non mềm, sau đó, lưỡi của hắn bắt đầu cạy mở hàm răng của nàng, quấn chặt lấy lưỡi nàng.

Hắn ôm lấy nàng thật chặt, dường như muốn nhập cả cơ thể nàng vào lòng, hắn muốn nàng trở thành máu của mình.

Nụ hôn này thô bạo, kịch liệt, là một loại biểu thị công khai, là đoạt lấy.

Từ nay về sau, hắn chính thức có được nữ nhân trong ngực mình.

Ánh trăng chiếu vào trên giường, phủ lên trên thân thể hai người một tầng trắng muốt.

Bỗng nhiên, Hàn Ly giật mình ngẩng ra dời người đi, sau đó hắn mãnh liệt đẩy Đào Yêu ra, vuốt cổ họng mình, trầm giọng nói: “Vừa rồi nàng cho ta ăn cái gì?”

“Đoạn trường tán.” Đào Yêu bình tĩnh đọc tên độc dược.

“Nàng muốn giết ta?” Hàn Ly không tin nổi mà nhìn nàng: “Cho dù Mộ Dung Dật Phong đã chết, nàng vẫn không chịu lựa chọn ta?”

“Không biết.” Giọng Đào Yêu như có như không: “Mộ Dung là người duy nhất mà ta lựa chọn.”

“Thì ra là, là như vậy.” Hàn Ly buông tay đang che cổ xuống, mà trên mặt không hiện ra bất kì thống khổ nào cả.

Trong nháy mắt Đào Yêu hiểu được: “Trước đó người đã ăn giải được?”

“Không sai.” Hàn Ly mỉm cười, chẳng qua là nụ cười này đã không còn có bất kỳ tình cảm chân thật nào: “Đào Yêu, nàng phải hiểu, cho tới bây giờ ta vẫn không tin tưởng bất kì ai... Bao gồm cả nàng.”

“Chuyện này quả thật quá đau khổ.” Đào Yêu lẩm bẩm nói.

“Đau khổ hơn chính là ta không ngờ nàng lại có thể giết ta.” Hàn Ly nhắm mắt lại: “Đào Yêu, nói cho ta biết, đây chỉ là do nàng nhất thời xúc động.”

“Không,” Đào Yêu lạnh lùng nói: “Bởi vì người giết Mộ Dung, cho nên chỉ cần ta còn sống trên thế giới này một ngày, ta sẽ dùng tất cả các cách để giết người.”

“Đào Yêu, nàng không nên nói những lời thế này.” Hàn Ly cầm tay nàng, mà ngón tay thì vẽ ra những vòng tròn không có quy luật trong lòng bàn tay của nàng, cảm thụ được những đường vân huyền bí biểu thị số phận: “Ta nói rồi, nàng cứ cố chấp như vậy, ta sẽ tổn thương nàng.”

Đêm còn rất dài, nhưng giờ phút này, trong gian phòng được vô số ánh nến chiếu rọi sáng choang.

Đào Yêu mặc quần áo, chải tóc xong, an tĩnh mà ngồi ở bàn gỗ trước cây hoa lê.

Trên bàn là chén rượu Bạch Ngọc, một chén rượu trong vắt, không có bất kỳ tạp chất nào.

Đào Yêu cúi đầu, nhìn bóng dáng của mình trong ly, trong nháy mắt liền hiểu rõ tất cả.

“Đào Yêu,” Hàn Ly ngồi xuống đối diện nàng: “Bây giờ nàng thay đổi chủ ý vẫn còn kịp.”

“Hàn Ly,” Đào Yêu cũng nhìn hắn: “Người thật sự không hiểu ta.”

Hàn Ly rũ ánh mắt xuống: “Lúc trước, khi ta gặp nàng, ta thật sự rất vui... Không ngờ cuối cùng chuyện lại biến thành thế này.”

“Không ai có thể ngờ đến.” Đào Yêu nâng chén rượu kia lên, đảo đảo trong tay, nàng hỏi: “Hàn Ly, người có thể trả lời ta một chuyện không?”

“Nàng nói đi.” Hàn Ly nói.

“Tại sao người lại là chủ nhân của cấp bang?” Đào Yêu hỏi.

“Cấp bang là do triều đình sáng lập ra, mục đích là để biết rõ bí mật của những vị quan trong triều đình và các cao thủ trên giang hồ, dùng nó khống chế bọn họ, ngăn chặn bọn họ tạo phản.” Hàn Ly giải thích.

“Nói cách khác, người biết rõ mỗi người, mỗi chuyện xảy ra hàng ngày trên thế gian này?” Đào Yêu hỏi.

“Không sai, đúng là như vậy.” Hàn Ly nói.

“Vậy rốt cục là các người làm cách nào có thể dò xét thám thính được những tin tức này?” Đào Yêu hỏi.

“Cấp bang có số người vượt xa những gì mà nàng có thể tưởng tượng, bọn họ phần lớn mai phục ở bên cạnh nàng, len lén quan sát việc mỗi ngày người làm. Bọn họ có thể là bạn của người, có thể là hàng xóm của người, thậm chí là thân nhân của người.” Hàn Ly trả lời.

“Nói cách khác, suốt dọc đường đi, mỗi việc ta làm đều có người chuyên phụ trách theo dõi?” Đào Yêu hỏi.

“Đúng vậy!” Hàn Ly nói.

“Chẳng trách suốt đường đi ta quả thật có cảm giác bị theo dõi.” Đào Yêu nói: “Ví dụ như vài ngày trước, trên đường ta đi trên bảo trại mua đồ đã cảm thấy người bán mứt quả kia cứ một mực nhìn ta, thì ra là hắn là người của cấp bang.”

“Không phải.” Hàn Ly giải thích: “Người kia đúng là người bán mứt quả, người bán cá bên cạnh hắn mới là người chịu trách nhiệm theo dõi các người.”

“Biết được bí mật của người khác khiến người vui vẻ sao?” Đào Yêu hỏi.

“Sẽ không vui, nhưng ít ra sẽ khiến ta yên tâm.” Hàn Ly nói.

“Cho dù người biết hết mọi chuyện bọn họ làm, mỗi một câu bọn họ nói, nhưng người vĩnh viễn không biết trong lòng bọn họ đang suy nghĩ cái gì.” Đào Yêu nói.

“Nàng cho rằng ta thật đáng thương đúng không?” Hàn Ly hỏi.

“Không, ta cảm thấy người rất đáng sợ.” Đào Yêu nói: “Cả giang hồ, tất cả mọi người trên đời này, người đều nắm trong lòng bàn tay, chúng ta thoát nhìn như tự do nhưng thật ra chỉ là con cò trong tay người.”

“Nàng có thể cùng ta không chế ván cờ này, chỉ cần nàng đồng ý.” Hàn Ly cất lời khuyên.

“Không,” Đào Yêu lắc đầu: “Ta vĩnh viễn không có hứng thú với chuyện đấy.”

“Đào Yêu,” Hàn Ly thở dài: “Chẳng lẽ nàng thật sự không nhớ khoảng thời gian chúng ta cùng chung sống trong rừng trúc sao?”

Đào Yêu rũ ánh mắt xuống: “Ta nhớ rõ, vĩnh viễn nhớ rõ... Nhưng Hàn Ly khi đó vĩnh viễn cũng sẽ không quay về nữa rồi.”

Hàn Ly nhắm mắt lại: “Nhưng trong mắt ta, là nàng thay đổi, nàng bây giờ đã biết được toàn bộ con người thật của ta. Đào Yêu, nếu như nàng vẫn không biết toàn bộ sự thật thì tốt biết bao.”

Đào Yêu lắc đầu, buồn bã nói: “Khoảng thời gian kia cũng sẽ không trở về nữa.”

Sau đó, Đào Yêu đặt chén rượu Bạch Ngọc bên môi, nhẹ nhàng thở ra một hơi trong miệng, trên mặt chén rượu lập tức nổi lên một vòng rung động, mà bóng dáng nàng cũng mờ nhạt, “Hàn Ly, người có thể đáp ứng một nguyện vọng cuối cùng của ta không?”

“Bất cứ chuyện gì cũng có thể.” Hàn Ly nói.

“Cầu xin người hãy bỏ qua cho người nhà của Mộ Dung, cùng với tất cả những người vô tội có liên quan đến chuyện này được không?” Đào Yêu khẩn cầu.

“Ta nói rồi, ta sẽ đáp ứng bất cứ chuyện gì nàng nói.” Hàn Ly bằng lòng hứa hẹn.

Đào Yêu nhìn hần, nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó không còn một chút do dự nào, nàng uống hết chén rượu này.

Hàn Ly chậm rãi đến phía sau Đào Yêu, đưa tay vòng qua cổ nàng: “Đào Yêu, đừng sợ, đây chỉ là đi về cõi thần tiên, nàng sẽ không chảy máu, sẽ không đau khổ, chỉ như là ngủ một giấc... Nàng sẽ không đau khổ.”

Đào Yêu đã nghe không rõ hần đang nói gì, nàng chậm rãi tựa người vào Hàn Ly, vĩnh viễn nhắm hai mắt lại.

Hàn Ly ôm Đào Yêu, nữ nhân mà hần thích nhất trong cuộc đời này, tự mình cảm nhận được sinh mệnh của nàng dần dần biến mất.

Hần cầm lấy một lọn tóc của nàng, lần cuối cùng đặt bên môi khẽ hôn: “Đào Yêu, ta phải làm như vậy, chỉ có như vậy, nàng mới có thể vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta, vĩnh viễn không bỏ đi.”

Gió lại một lần nữa mở tung cửa sổ khắc hoa ra, một mảnh hoa lê trắng thuần chậm rãi bay vào trong phòng.

Chân trời, ánh sáng ban mai đã xuất hiện.

Ba ngày sau, linh cữu Đào Yêu được chôn cất vào hoàng lăng, tôn sùng là văn hiền hoàng hậu.

61. Chương 61: Đi Xa

Chuyển ngữ Xuyên nhi

Beta Nhã Vy

Trong hang động dưới lòng đất tối om, ba người đang giong đuốc bò lổm ngổm tiến lên phía trước.

“Đại ca, nơi này thật là tối.”

“... Nơi này là hang động dưới lòng đất, đương nhiên là tối.”

“Đại ca, nơi này làm sao lại lạnh vậy nhỉ?”

“... Nơi này khắp nơi đều là người chết, dĩ nhiên sẽ lạnh.”

“Đại ca, đợi lát nữa có thể thuận tiện trộm một ít đồ mang đi ra ngoài không, ta nghe nói đồ vật ở trong hoàng lăng này là những thứ có giá trị liên thành đấy nhé.”

“... Nếu huynh không sợ trời phạt thì cứ trộm đi.”

“Đại ca, làm sao...”

“Loảng xoảng loảng xoảng” một tiếng, kiếm đánh bên chân Mộ Dung Dật Phong, dọa hấn sợ đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, hồi phục lại tinh thần, hấn mắng: “Huynh cái con ruồi chết tiệt này, muốn giết ta sao?”

“Không sai, nếu như huynh còn nói nữa, ta sẽ chôn huynh ngay tại chỗ này.” Giọng nói Thương Thanh lạnh lùng.

Mộ Dung Dật Phong lập tức ngậm miệng không nói nữa.

Lúc này, Cửu Tiêu đang đi ở phía trước thấp giọng nói: “Chúng ta đến nơi rồi.”

Vừa nói, hấn vừa dùng lực đẩy bức tường phía trước ra, lập tức, trước mặt xuất hiện một căn phòng rộng rãi.

Bên trong được trang trí đặc biệt xa hoa lộng lẫy, xung quanh chất đầy rất nhiều vật trân quý được bồi táng theo, mà trong trung tâm căn phòng có đặt một quan tài.

Ba người hợp lực lại, rốt cục cũng mở được quan tài ra.

Đào Yêu đang nằm bên trong như đã chết, không có hô hấp, không có mạch đập.

Mộ Dung Dật Phong lấy một cái túi thơm ra, phía trên thêu hoa Hải Đường, dưới ánh lửa chiếu xuống tỏa ra ánh sáng u ám. Hấn tự tay lấy ra một viên thuốc từ bên trong đó, đỡ Đào Yêu dậy, đưa vào trong miệng nàng, cho nàng nuốt xuống.

Trong giây lát, đôi môi tái nhợt của Đào Yêu từ từ hồng nhuận, mà mí mắt cũng khẽ rung động, Mộ Dung Dật Phong khẽ gọi, rốt cục nàng cũng mở mắt ra.

Nhìn thấy cảnh vật xung quanh, trong mắt của nàng xuất hiện hoảng hốt, nhưng rất nhanh liền nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra lúc trước...

Vào đêm trước khi vào kinh đô, Cửu Tiêu và Mộ Dung Dật Phong đã chuẩn bị hết toàn bộ. Mà Đào Yêu thì ngồi trong đình nghỉ mát, sưng sờ nhìn hai túi thơm trong tay.

Chúng, còn có cả nàng, đã chứng kiến toàn bộ tình yêu lưu luyến của cha mẹ mình.

Không biết ở thế giới khác, mẫu thân còn có thể nhận ra phụ thân không? Còn có thể tha thứ cho ông ấy không?

Nàng không biết.

Đang quan sát nhập thần, bỗng nhiên Đào Yêu cảm giác được có người đang tới gần mình, ngẩng đầu lên, lại phát hiện ra Thương Thanh đang ở phía sau mình.

Đào Yêu đề phòng mà nhìn hấn, đang chuẩn bị gọi Cửu Tiêu tới giúp đỡ, Thương Thanh lại nói: “Đừng gọi, ta tới là để giúp các người.”

“Tại sao ta phải tin người?” Đào Yêu hỏi.

“Mở túi thơm của Luật Vương gia đưa cho rồi cô sẽ hiểu.” Thương Thanh nhắc nhở.

Lúc này, Cửu Tiêu và Mộ Dung Dật Phong cũng chạy tới đúng lúc, ngăn trước mặt Đào Yêu bảo vệ nàng. Đào Yêu theo lời của Thương Thanh, mở túi thơm ra, chỉ thấy bên trong có một phong thư cùng với hai viên dược.

Trên thư chỉ có bốn chữ: Thương Thanh có thể tin.

Đám người Đào Yêu nhìn thư, lại nhìn Thương Thanh, nghi ngờ đầy bụng.

Rốt cục, Cửu Tiêu thử dò xét hỏi: “Chẳng lẽ, nghĩa phụ cũng có ân với huynh?”

“Không sai.” Thương Thanh chậm rãi nói: “Thì ra sự phụ của đệ là Cao Thái căn bản không phải do bị tẩu hỏa nhập ma mà chết, là do Luật Vương gia giúp ta giết ông ta.”

“Tại sao?” Cửu Tiêu không giải thích được: “Tại sao lại muốn giết cha mình?”

“Bởi vì lão ta đáng chết.” Thương Thanh lạnh lùng nói: “Vì để cưới thiên kim của đảo chủ, lão đã giết chết mẫu thân ta, thê tử mà lão cưới hỏi đằng hoàng. Chính mắt ta nhìn thấy hết tất cả, hơn nữa ta đã thề trước thi thể mẫu thân, ta nhất định phải báo thù. Nhưng Cao Thái nham hiểm xảo hoạt, cho dù ta con trai ruột của lão, lão cũng không chịu truyền thụ toàn bộ võ công cho ta, thế nên ta vẫn không có năng lực giết lão. Cuối cùng, Luật Vương gia sắp xếp kế hoạch, giúp ta giết chết Cao Thái. Bởi vì việc này, ta đã đồng ý với Luật Vương gia làm một chuyện. Buổi tối trước khi ông ấy qua đời, ông ấy đã tới tìm ta, muốn ta giúp các người chạy trốn.”

Mộ Dung Dật Phong nhỏ giọng hỏi Cửu Tiêu: “Chúng ta nên tin hắn không?”

Mặt Cửu Tiêu chìm trong bóng tối, thật lâu vẫn không lên tiếng.

“Sự đệ,” Thương Thanh mỉm cười: “Đệ có dũng khí để ta giúp đệ không?”

Cửu Tiêu nhìn lá thư, lại nhìn kiếm trong tay, rốt cục nói: “Chúng ta nên làm thế nào?”

“Rất đơn giản,” Thương Thanh nói: “Hoàng thượng quyết định diệt trừ các người ở đông nam Bành Châu, ta đã thả dây leo bên vách núi, đến lúc đó hai người hãy làm bộ bị ta đánh rớt xuống vách núi, theo dây leo bò vào trong sơn động ở phía dưới, đi ra ngoài từ một cái cửa khác. Chỉ có điều, khi đó, trên thế gian này đã không còn hai người Mộ Dung Dật Phong và Cửu Tiêu nữa.”

“Vậy Đào Yêu thì sao?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Ta nghĩ,” Thương Thanh nhìn Đào Yêu, “Cho dù có chết cô cũng sẽ không ở lại bên cạnh hoàng thượng, đúng không?”

“Đúng vậy.” Đào Yêu gật đầu.

“Luật Vương gia cũng đã suy đoán như vậy.” Thương Thanh nói: “Hơn nữa ông ấy còn khẳng định là Hoàng thượng sẽ ban chết cho cô, chôn cất vào hoàng lăng, vĩnh viễn trở thành hoàng hậu của hắn, đời đời kiếp kiếp ở bên cạnh hắn.”

“Vậy không phải là rất nguy hiểm cho Đào Yêu sao?” Mộ Dung Dật Phong lo lắng.

“Đừng lo lắng, Luật Vương gia đã để lại giải dược của độc Quy Tiên.” Thương Thanh nói.

“Tại sao nghĩa phụ lại xác định Hoàng thượng sẽ dùng độc Quy Tiên tới hại Đào Yêu?” Cửu Tiêu hỏi.

“Vì sau khi uống độc Quy tiên, người ta sẽ không đau khổ, cũng sẽ không chảy máu, chẳng qua là như một giấc ngủ như vậy, chết vô cùng bình thản.” Thương Thanh giải thích: “Luật Vương gia cho là Hoàng thượng sẽ không để Đào Yêu chết quá mức đau đớn, vì vậy nhất định sẽ dùng loại độc này. Nên trước khi uống thuốc độc, Đào Yêu phải ăn giải dược màu xanh vào, sau đó sẽ xuất hiện trạng thái chết giả ngay lập tức. Đợi sau khi chôn cất nàng, chúng ta liền men theo mật đạo vào hoàng lăng, cho nàng ăn viên giải dược màu đỏ kia vào, nàng sẽ lập tức tỉnh lại. Như vậy các người sẽ phải đối qua sống một thân phận khác.”

“Đào Yêu? Đào Yêu?” Tiếng gọi bên tai khiến cho Đào Yêu phục hồi tinh thần lại, nháy mắt mấy cái, nàng thấy rõ Mộ Dung Dật Phong ở trước mặt.

Nàng đưa tay, ôm lấy eo hắn, ôm chặt chẽ: “Mộ Dung, chàng không sao chứ?”

“Yên tâm, vận khí của ta gần đây rất tốt.” Mộ Dung Dật Phong cúi đầu nhìn nàng, trong mắt đều là dịu dàng.

“Chỉ có điều,” Mộ Dung Dật Phong xoay người lại, trừng mắt nhìn Thương Thanh: “Vị này lại giả diễn làm thật, thiếu chút nữa giết chết Cửu Tiêu.”

“Nếu như ta thật sự muốn giết hần, hần bây giờ còn có thể hoàn hảo mà đứng đây sao?” Thương Thanh lạnh lùng cười một tiếng: “Nếu nguyện vọng của Luật Vương gia là muốn các người thật tốt sống, ta cho dù không phục đi nữa cũng chỉ có thể làm theo.”

“Cửu Tiêu thiếu chút nữa bị huynh chọc thủng rồi thủng.” Mộ Dung Dật Phong bắt bình thay Cửu Tiêu.

“Diễn trò cũng phải diễn thật một chút.” Thương Thanh liếc hần một cái: “Huynh cho rằng ai cũng diễn kém như huynh sao?”

“Cái gì? Ta diễn quá thật luôn ấy chứ!” Mộ Dung Dật Phong lớn tiếng biện bạch vì mình: “Lúc diễn cảnh huynh đệ tình thâm kia, cho dù không phát hiện ra chỉ còn lại hai người, ta cũng vẫn sẽ ép nước mắt ra được. So với cách diễn của Cửu Tiêu quả thật là như nhập thần. Lúc ấy trên mặt huynh ấy chút biểu lộ cũng không có, suýt nữa hỏng việc rồi.”

Cửu Tiêu cau mày: “Đó là bởi vì huynh không có chuyện gì thêm loạn lời kịch, lại nói xấu ta trộm quần lót của huynh, trước kia lúc luyện tập rõ ràng không có đoạn này.”

“Đến hiện trường thì phát triển ấy mà.” Mộ Dung Dật Phong cười hềnh hếch.

“Thật xin lỗi đã cắt đứt mọi người thảo luận,” Đào Yêu yếu ớt giơ tay: “Nhưng mà bụng ta thật sự rất đói, lúc này có thể rời nơi này không, ra ngoài tìm một chỗ vừa ăn vừa nói chuyện?”

“Các người đi ăn đi.” Thương Thanh nói: “Bây giờ, chuyện ta đồng ý với Luật Vương gia làm đã xong xuôi, từ nay về sau, chúng ta không còn ... quen biết nhau nữa.”

Nói xong, Thương Thanh liền muốn bỏ đi, nhưng Cửu Tiêu ngăn hần lại: “Bích Lạc đâu? Huynh đã làm gì muội ấy?”

“Cửu Tiêu,” Thương Thanh không xoay người, chẳng qua là tiếp tục nói: “Không phải bất cứ chuyện gì cũng sẽ phát triển theo ý đệ, đối với Bích Lạc, ta sẽ không buông tay.”

Nói xong, hần cũng không tiếp tục dừng lại, bỏ ra khỏi mật đạo.

“Đại ca, đừng lo lắng, ít nhất còn biết chắc rằng Bích Lạc sẽ không gặp nguy hiểm, sau này chúng ta lăn lộn trong giang hồ tốt rồi lại đi cứu nàng.” Mộ Dung Dật Phong an ủi.

“Không, chuyện của Bích Lạc ta sẽ tự xử lý.” Cửu Tiêu nhìn bọn họ, hỏi: “Bây giờ hai người định đi đâu?”

“Đi nước khác.” Đào Yêu nhẹ nói: “Ở quốc gia này lúc nào cũng bị theo dõi giám sát, ta không muốn sống cuộc sống như vậy.”

“Vậy thì tốt, sau này ta sẽ tới thăm hai người.” Cửu Tiêu nói.

“Đại ca,” Mộ Dung Dật Phong hỏi: “Huynh thật sự không đi theo chúng ta sao?”

“Ngày đó trên vách núi, ta đã nhìn ra huynh có thể bảo vệ Đào Yêu.” Cửu Tiêu nói: “Hơn nữa, sau này hai người sẽ sống cuộc sống bình thản, rời xa tranh đấu, chắc là sẽ không gặp phải nguy hiểm. Mà ta cũng có thể đi tìm cuộc sống thuộc về ta. Đào Yêu, ta đã chôn cất hài cốt của nghĩa phụ và mộ phần của mẫu thân muội lại với nhau.”

“Cám ơn huynh, Cửu Tiêu.” Đào Yêu nhẹ giọng nói: “Có lẽ bọn họ đang ở bên nhau.”

“Tất cả mọi chuyện quả thật đều được Luật Vương gia nắm trong bàn tay.” Mộ Dung Dật Phong khâm phục: “Ông ấy đã sớm tính toán hết mọi chuyện.”

“Nghĩa phụ đúng là người tốt, nhưng bởi vì từng nghĩ sai mà mất hết tất cả, cả đời này đều sống không vui vẻ.” Cửu Tiêu buồn bã.

“Vậy nên huynh muốn chúng ta vui vẻ mà sống.” Mộ Dung Dật Phong thông suốt mà cười.

Cửu Tiêu như có điều suy nghĩ mà gật đầu, sau đó nắm lấy kiếm, thi lễ với bọn họ: “Chúng ta về sau sẽ gặp lại.”

Mộ Dung Dật Phong giữ hấn lại: “Đại ca, trước khi đi làm một chuyện trước được không?”

Cửu Tiêu nghi ngờ: “Chuyện gì?”

“Cười một cái đi,” Mộ Dung Dật Phong tỏ vẻ lưu manh: “Chúng ta còn chưa từng thấy huynh cười đâu, huynh cười một cái ta coi coi.”

Cửu Tiêu không nhìn, tiếp tục đi về phía trước.

Mộ Dung Dật Phong nhào tới, đuổi theo nói: “Đại ca, cười một cái đi, đừng thẹn thùng mà.”

“Đừng ép ta động thủ.”

“Ha hã, đại ca à, huynh trọng thương đó à nha, thể lực giảm sút, sao đánh nổi ta, cười cái ta xem đi.”

“... Tránh ra”

“Ta không tránh, huynh... A, đại ca, huynh thật hèn hạ, lại chơi chiêu khỉ trộm đào này. Ấy, đi thật hã, nhớ tới thăm bọn ta đó!”

Chờ sau khi Cửu Tiêu đi, Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong cũng đi ra khỏi hoàng lăng từ mật đạo.

Đứng trên chân núi, bọn họ nhìn về phía ngọn đèn dầu ở kinh đô, bức tranh cảnh vật phồn hoa kia, trong đầu không ngừng hiện ra từng gặp phải trong một năm này, mỗi người họ quen biết.

Ngũ nương, Trần Đại Chí, Bạch Chí Quang, Bạch Tùng Ngữ, Bạch Trúc Ngữ, Liễu Tiểu Ngâm, Vạn Trường Phong, Hách Liên Phong, Miêu Kính Xuân, Dung nương, Khấu Tư...

Mỗi người đều có chuyện xưa của mình, đều có vui vẻ và sầu bi của mình.

“Đào Yêu,” Mộ Dung Dật Phong đột nhiên hỏi: “Nàng có từng hối hận vì đi tìm cha mình chưa?”

Đào Yêu nhìn ngọn đèn dầu dưới chân núi, trong mắt ánh lên nụ cười: “Không, ta không hối hận.”

“Tại sao vậy?” Mộ Dung Dật Phong vui vẻ hỏi đến cùng.

“Bởi vì ... lần du ngoạn này cũng khiến ta biết đến rất nhiều thứ, hiểu được rất nhiều đạo lý, quan trọng hơn là,” Đào Yêu quay đầu, nhìn Mộ Dung Dật Phong: “Ta gặp được chàng.”

Mộ Dung Dật Phong cúi đầu, hôn lên trán nàng thật hôn.

Sau đó bọn họ cùng cưỡi chung ngựa, hướng phía bắc đi tới quốc gia tự do

Sau lưng là tòa thành trang nghiêm, hoàng cung tịch mịch dần dần biến mất trong sinh mệnh bọn họ.

62. Chương 62: Phiên Ngoại Cuộc Sống Của Bọn Họ

Chuyển ngữ Xuyên nhi

Beta Nhã Vy

Trải qua mấy tháng lặn lội đường xa, Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong đã tới phía Bắc.

Không khí nơi này vĩnh viễn trong lành, làn nước ở đây vĩnh viễn trong suốt nhất. Nam nhân nơi này vĩnh viễn đều là cường tráng khỏe mạnh, dáng người nữ nhân nơi này vĩnh viễn là tốt nhất, trời nơi này vĩnh viễn là xanh thẳm, cây cỏ nơi này vĩnh viễn là màu xanh nhạt, mà bò dê ở đây vĩnh viễn là béo tốt nhất.

Nhưng bi thảm chính là ở nơi này, phân và nước tiểu của bò, dê, ngựa cũng là nhiều nhất, lớn nhất, tù tiện nơi nào cũng có thể thấy được, khiến cho người ta dễ dàng dẫm lên nhất.

Vậy nên hôm nay, Mộ Dung Dật Phong lần thứ chín dẫm phải phân trâu, hấn đã hoàn toàn hết cả sức mà gào, chỉ yên lặng cúi gậy xuống, vứt sang một bên, bắt đầu khắp khếch đi về nhà.

Nhưng không may, đi chưa tới hai bước, hần lại giẫm lên một đồng phân dê nóng hôi hổi.

Mộ Dung Dật Phong nắm chặt nắm đấm, hần nhin.

Cởi vớ xuống, hần tiếp tục đi, nhưng mắt thấy đã về đến nhà, hần bỗng nhiên chân trần nhiên giẫm lên một đồng lúa thừa mà ẩm ướt, chính là phân ngựa tươi.

Mộ Dung Dật Phong nhìn trời xanh, một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống theo khóe mắt...

Đêm tân hôn.

Sau khi tới phía Bắc được một tháng, Mộ Dung thành thân với Đào Yêu.

Ở ngoài lều, Mộ Dung Dật Phong vừa hưng phấn vừa khấn trương, rốt cục dưới sự thúc giục của người khác, hần đi vào trong lều vải, cúi đầu nhẩn nhó cả buổi, rốt cục nói: “Đào Yêu, nàng... nàng đừng thẹn thùng, ta — ta sẽ dịu dàng với nàng mà”.

Sau khi nói xong rồi ngẩng đầu, lại thấy tân nương Đào Yêu vốn nên thẹn thùng chờ đợi đang cầm lấy cuốn xuân cung đồ mình cất giấu kỹ mà nghiên cứu.

Mộ Dung Dật Phong nhất thời sững sờ ngay tại chỗ, lắp bắp nói: “Đào... Đào Yêu, nàng đang làm gì đó?”

“Học tập chứ làm gì nữa.” Đào Yêu tiếp tục xem sách, dò hỏi: “Mộ Dung, tối nay chúng ta nên dùng tư thế nào đây ta? Tầm triển miên? Long uyển? Cá so mắt? Yển một lòng... Ôi chao, tư thế này không tệ ha, đáng tiếc nơi này không có mùa thu.”

Một trận gió thổi qua, Mộ Dung Dật Phong đã đông cứng thành đá.

Rốt cục, sau khi run lấy lấy bầy một chập, cây nến bị thổi tắt, Đào Yêu và Mộ Dung Dật Phong cởi hết y phục nằm trên giường.

Trong bóng tối tiếp tục nói chuyện với nhau.

“Mộ Dung, đó là ngực ta.”

“...”

“Mộ Dung, đó là eo ta.”

“...”

“Mộ Dung, đó bắp đùi ta”

“Ta biết, ta đang vuốt ve mà!”

“Ồm, ta sợ phòng tối quá, chàng không nhìn thấy mình đang sờ vào cái gì.”

Một tiếng “Loảng xoảng loảng xoảng”, Mộ Dung Dật Phong ngã trên mặt đất.

Rốt cục, sau khi khó khăn mà tìm kiếm, Mộ Dung Dật Phong tiến vào chủ đề chính.

Hần thở dài thật sâu, để cứng rắn của mình ở nơi mềm mại của Đào Yêu, sau đó động thân một cái...

“A! ! ! !”

“A! ! ! !”

Hai tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên.

“Mộ Dung, đau quá! Mau đi ra!”

“Đào Yêu, ta đau hơn, tay của nàng không nên cầm nơi đó của ta, nàng muốn bẻ gãy hả!!!”

Sau khi thành thân, vẻ ngoài của Mộ Dung Dật Phong cũng được công nhận, đặc biệt là ở phía bắc, nơi thừa thãi nam nhân ngoại hình cường tráng, hần với ngoại hình tiểu bạch kiếm này đặc biệt nổi tiếng.

Vì vậy, có thật nhiều nữ nhân thường mượn cớ tới nói chuyện cùng hần, tán tỉnh.

Nhưng Đào Yêu đối với việc này thì làm như không thấy, tuyệt không quan tâm.

Chẳng lẽ Đào Yêu đã mất đi hứng thú đối với mình, cho nên mới không quan tâm?

Mộ Dung Dật Phong lo sợ bất an, rốt cục, hắn nghĩ ra cách thử dò xét Đào Yêu.

Hôm nay, hai người đang cởi quần áo nghỉ ngơi, Mộ Dung Dật Phong bỗng nhiên thở dài.

“Làm sao vậy?” Đào Yêu hỏi.

“Không có chuyện gì, chỉ là có chút tiếc nuối.” Mộ Dung Dật Phong nói.

“Tại sao tiếc nuối.” Đào Yêu hỏi

“Hôm nay có mỹ nữ câu dẫn ta, cũng cởi y phục ra, nhưng ta nghĩ đến nàng liên kiên định cự tuyệt, nhưng mà,” Mộ Dung Dật Phong cố ý thở dài: “Nhìn thấy ngực nàng ấy lớn vậy nè, nhìn lại ngực nàng nhỏ vậy nè, ta bỗng nhiên có loại cảm giác muốn rơi lệ.”

“Ồm.” Đào Yêu nhàn nhạt đáp một tiếng.

Mộ Dung Dật Phong nản lòng thoái chí, mệt mỏi nằm xuống, yên lặng tụng kinh: Đào Yêu không thương ta, nàng không yêu ta nữa, hu hu oa.

Nhưng sáng ngày thứ hai, lúc hắn rời giường lại chợt phát hiện ra mình không thể nhúc nhích được.

Đang lo lắng, Đào Yêu lại nói: “Đừng lo lắng, là ta hạ được chàng thôi mà, trong vòng mười ngày này chàng không thể nhúc nhích.”

“Đào Yêu, sao nàng lại phải làm như vậy?” Mộ Dung Dật Phong hỏi.

“Tránh cho chàng lại đi nhìn ngực nữ nhân khác.” Đào Yêu nhẹ giọng mệt mỏi: “Được rồi, chàng nằm từ từ đi ha, ta đi thả ngựa.”

Nhìn bóng lưng Đào Yêu đi xa, Mộ Dung Dật Phong vui mừng chảy nước mắt: Đào Yêu vẫn còn yêu mình.

Nhưng... mười ngày không thể nhúc nhích, thật sự là cực hình mà!

Mộ Dung Dật Phong vừa đau nhức vừa vui vẻ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-yeu-ky>